

Giới thiệu Nô Gia Không Hoàn Lương

Editor: Tường An

Thể loại: Cổ đại, ngọt văn, sủng văn, sảng văn

Converter: NTHC @tangthuvien

Giới thiệu:

Mới đầu Tô Thanh đến gần Cố Uyên chỉ là vì tiền, thật không phải là vì chạy theo vị trí Vương phi.

Nhưng về sau dần dần phát hiện, có lẽ gả vào Vương phủ cũng là một lựa chọn tốt.

Vừa vặn, Cố Uyên cũng nghĩ như thế.

Ai biết tại đây, sau lưng nam nhân này còn cất giấu một khuôn mặt khác...

Việc này là tốt hay không tốt, chỉ sợ sau khi gả vào Vương phủ, Tô Thanh mới tự mình biết.

Nhân vật chính: Tô Thanh, Cố Uyên | Vai phụ: Tuấn Nguyệt Lâu

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thông đồng

Ánh nến kiêu diễm, bóng dáng nổi bật trong phủ dung trướng, lấp ló qua màn che cửa sổ, lưu luyến, ái muội. Âm thanh nam tử thờ dốc thô trọng, đôi môi Tô Thanh hé mở, mười ngón tay mảnh khảnh thuận theo cảm hứng đi xuống, chậm rãi rơi trước ngực, tựa như nhu hoà uyển chuyển, giọng trầm chộc: "Nghe nói hôm nay Lý Lang đã lui cửa hôn sự với Trần phủ rồi?"

Nam tử bị nàng trêu chọc, nuốt cuống họng khô khốc, trở tay cầm bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng, si mê nói: "Mị Nương yên tâm, hiện tại ta không có hôn ước, ngày mai liền đi cầu cha mẹ thành toàn chọn ngày thành hôn cho chúng ta."

"Lý Lang đối với ta thật tốt!", Tô Thanh thuận thế dựa vào vai nam tử, đáy mắt lạnh lẽo mang theo tia vui vẻ, đem ly rượu trên bàn đưa đến trước mặt hắn, thần sắc lười biếng lại hết sức dễ thương: "Hôm nay cao hứng, ta kính chàng một ly."

Mỹ nhân bên cạnh, ý loạn tình mê. Nam tử không nói hai lời lập tức đem ly rượu một hơi cạn sạch, tâm viên ý mãn ôm nàng lên giường, gấp gấp muốn cõng hết ý phục nửa che nửa đẩy xuân sắc trên người nàng: "Hiện tại mọi chuyện đã sẵn sàng, không còn gì băn khoăn, Mị Nương cuối cùng có thể theo ta rồi chứ?"

Đáp lại hắn, trên mặt Tô Thanh hiện lên một đường cong nhạt nhẽo, cười như không cười.

Ánh nến lúc sáng lúc tối lộ ra dung nhan xinh đẹp của nàng, đôi mắt trong vắt như nước, dung mạo như tranh vẽ, nhất thời như cách cả một đời, thần trí vi tán, vô tình khiến người ta như đắm chìm trong mơ. Kì thực, hắn đã vào trong mơ, ly rượu rơi xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Nhìn nam tử co quắp ngã xuống giường như chó chết, đáy mắt nhiễm men say của Tô Thanh thoáng hiện lên tia mỉa mai, đem tà áo rơi hai bên vai khép lại, nhắc chân hung hăng đạp xuống: "Chọn ngày thành hôn? Với người? Cũng không soi gương xem bộ dạng bi ối của người mà cũng đòi vào mắt lão nương!"

Tiện tay móc trong ngực hắn ra một xấp ngân phiếu, cầm trong tay suy nghĩ một chút, Tô Thanh khoát trá hừ một tiếng đẩy cửa ra. Bên ngoài, ở chỗ tối có một chiếc xe ngựa đã sớm đợi sẵn, ngồi trước xe là một thiếu niên mặc áo tơi, thấy Tô Thanh chui vào xe, liền kéo dây cương một đường chạy hướng ngoài thành.

Tô Thanh lười biếng dựa vào giường mềm trong xe, có chút mệt mỏi vuốt lưng một cái. Câu hôn chọc người thực sự là việc cực kì mệt, hiện tại xong xuôi, cuối cùng nàng cũng có thời gian nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không thể không nói loại việc phá nhân duyên của người ta này cũng là một công việc hao tổn thể lực. Trước hết là dùng thời gian tìm hiểu căn cứ tất cả về cuộc sống, sở thích, hành vi, thói quen của tra nam, mới có thể thiết kế tình huống vô tình gặp gỡ quen biết, sau đó tình chàng ý thiếp, thề non hẹn biển, cuối cùng là làm cho hắn đoạn tuyệt dây dưa với nữ tử khác, thế không phải nàng không cưới. Mỗi lần nhận uỷ thác đều là kết quả này, một khi nàng đã tí mị an bài, vĩnh viễn đều là nước chảy thành sông, thuận lý thành chương.

Nhưng mà uỷ thác tiếp theo lại làm Tô Thanh đau đầu vô cùng. Độ khó lần này trước đó chưa từng có, thù lao cũng là trước đó chưa từng giao dịch qua.

Có thể nói, đến thời điểm hiện tại, Tô Thanh chia rẽ tổng cộng mười tám đôi thanh mai trúc mã, giải trừ hai mươi bốn cửa hôn ước, quấy nhiễu ba mươi sáu tràng đại hôn, nhưng tất cả thù lao cộng lại đều không bằng một phần mười khoản mua bán kia. Nếu có thể thuận buồm xuôi gió hoàn thành nhiệm vụ lần này, cho dù nửa đời sau không có một phần tiền lợi nhuận, cũng đủ để sau khi nàng có thể ôm một đồng gạch vàng xuống mồ an nghỉ, mỉm cười nơi chín suối.

Vì vậy, đầu óc Tô Thanh khi đó nóng lên, vỗ bàn một cái, hào khí vạn phần nhận lấy cái nhiệm vụ gian khổ nhất từ trước tới nay.

Nàng vẫn phải sắm vai một nhân vật thông đồng với nam nhân, sau đó bội bạc tình nghĩa, nhưng mà, nam nhân kia không phải công tử nhà bình thường mà là đương kim Nhiếp Chính Vương dưới một người trên vạn người - Cố Uyên.

Cố Uyên là ai? 15 tuổi đã tự lập phái dị đảng, phụ tá ấu đệ 5 tuổi đăng cơ. Thân làm nhiếp chính vương, có thể nói, thực quyền trong tay hắn còn lớn hơn nhiều so với hoàng đế. Hiện tại, sau khi hoàng đế lên ngôi 7 năm, Cố Uyên đã 23 tuổi. Như các vị hoàng thân quốc thích khác chỉ sợ đã thê thiếp thành đàn, nhưng trong phủ Cố Uyên, đừng nói Vương phi ngay cả hầu thiếp cũng chưa từng có. Bao nhiêu quan lại đại thần từng đưa hành xe ngựa nhân nôi đuôi nhau đến phủ của hắn đều bị hắn trả về nguyên xi. Dù vậy, trở ngại lớn nhất chính là tính tình lãnh tuyệt của hắn, đầu đường cuối ngõ thậm chí không có ai dám có nửa lời đồn nhảm về thú tính của hắn.

Vì vậy, trong ghi chép của Tô Thanh về Cố Uyên rõ ràng rành mạch viết mấy chữ: Quái gở quái đàn, không gần nữ sắc.

Cho nên một người tự xưng là phong tình vô song như nàng phải làm sao mới có thể thu phục được một nam nhân không gần nữ sắc đây?

Trước xe chứng giám, mượn tay quan viên tổng nàng đến phủ Nhiếp Chính Vương là việc hoàn toàn không thể thực hiện được. Tô Thanh chỉ có thể đi đường vòng lối tắt. Qua nhiều lần thăm dò, cuối cùng trời cũng không phụ lòng người, nàng nắm được tin tức 18 tháng 2 hàng năm Cố Uyên sẽ lên Vân Sơn bãi phạt.

Một thân áo vải thô đơn giản, dáng người có lồi có lõm của Tô Thanh ẩn hiện một phen hàm súc khác. Đem mái tóc đen buộc loạn phía sau, mặt mộc không trang điểm, dung nhan mang vài phần tiêu tụy, lại đem áo thô trên người hung hăng kéo, tà áo chặt vật rơi xuống lộ ra da thịt trắng ngọc như ẩn như hiện. Vạt áo rũ xuống cũng bị chinh liêng xiềng cộng thêm vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, bộ dạng phá lệ vừa thấy đã thương.

Tô Thanh ngồi xổm xuống bụi cỏ bên cạnh đường lên núi nhìn đoàn xe càng lúc càng gần, xét thấy thời cơ vừa đến liền lộ vẻ yếu ớt, nghiêng ngã lao đao lao ra, giọng nói thê thảm vô cùng: "Cứu mạng! Có cường đạo, đại nhân cứu ta! Cứu mạng...!"

Âm thanh vừa cất lên, cả người không có trọng lượng âm âm ngã trên đất, đường đường chính chính nằm giữa đường ngăn trở toàn bộ đường đi.

Tô Thanh vừa ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy con ngựa bị ghim cương hí dài một tiếng miễn cưỡng dừng lại bên cạnh, bụi đất tứ tung phủ đầy mặt nàng, vốn đang giả khóc liền bị sặc thật, nước mắt chảy ra. Ngay sau đó tiếng hô vang lên liên tiếp không ngừng: "Hộ giá!". Trong giây lát, vô số thanh đao sáng ngời đặt lên cổ nàng. Sắc mặt Tô Thanh không khỏi trắng bệch, cố gắng ổn định tâm thần, tận lực trang đáng thương.

"Vương gia, là một dân nữ.", nam nhân bên cạnh quay đầu lại bấm báo.

"A?".

Từ trong xe ngựa truyền ra một thanh âm bình tĩnh lạnh lùng, Tô Thanh thắm nuốt nước bọt ngẩng đầu nhìn lại.

Đúng lúc này màn xe được vén lên một góc lộ ra một gương mặt rạng rỡ như hoa đào, mặt mày nhân nhật, mắt phượng hẹp dài, thần sắc bình thản không gọn sóng. Dung nhan nhu hoà này cùng ánh mắt rét lạnh, cực kỳ hơi hợt rơi vào người Tô Thanh khiến nàng nhịn không được run rẩy, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Gương mặt nam tử này đủ đẹp để lừa gạt thế nhân nhưng cũng không ảnh hưởng tới phán đoán của Tô Thanh đối với hắn trong lần đầu gặp mặt. Nhiếp Chính Vương Cố Uyên, như truyền thuyết đã nói, hắn tuyệt đối không phải người lương thiện gì. Đến nước này đã không còn đường lui, hiện tại nàng sắm vai một nông phụ bình thường đến cực điểm, đối mặt với tình huống này tất nhiên phải tỏ ra bị dọa chết khiếp.

Tô Thanh đang muốn tìm tòi nghiên cứu trên mặt Cố Uyên, lúc này giả bộ sợ hãi vội vàng cúi đầu, bả vai run run bắt đầu sụt sùi khóc, không lâu sau liền có giọt nước mắt cực lớn trên mặt rơi xuống. Kèm theo khoé môi mím lại không ngừng xúc động, Tô Thanh cố ý nhech thân thể lộ ra đường cong gương mặt xinh đẹp, lông mi dài nhỏ thoáng nâng lên, thần thái điềm đạm đáng yêu: "Các vị đại nhân, nô... ta vừa mới gặp phải thổ phỉ truy sát... Cầu xin đại nhân, cầu xin đại nhân cứu ta..."

Xung quanh ngoài tiếng khóc đứt quãng của nàng, không khí triệt để yên tĩnh, Tô Thanh nâng tay áo lau khoé mắt trộm quan sát xung quanh, thấy một đám binh lính mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, thậm chí không ai liếc nàng một cái, cũng không ai có ý tứ thương hương tiếc ngọc đi lên đỡ nàng. Trong lòng cảm thấy không nắm chắc, thù hạ của Nhiếp Chính Vương này quân quy không lẽ nghiêm minh như vậy, trước sắc đẹp mà còn có thể trấn định tự nhiên như thế?

Tô Thanh yên lặng căn môi, thần sắc càng thêm buồn bã, khóc thêm một hồi nước mắt càng rơi như mưa. Dựa theo kinh nghiệm, nàng tin tưởng bộ dạng bây giờ của mình nhất định câu hồn đến cực điểm, phi thường đáng thương, tuyệt đối không nam nhân nào có thể làm như không thấy.

Nhưng mà xung quanh vẫn yên tĩnh như cũ.

Thời điểm nàng khóc đến mức muốn khàn giọng, người trong kiệu cười cùng cũng mở miệng: "Lận Ảnh, ném nàng sang bên cạnh đi!"

Ném sang bên cạnh? Ném ai? Tô Thanh suy nghĩ nửa cho là mình nghe nhầm, nhưng khi nàng còn chưa kịp ngừng khóc đã có người túm tà áo nàng, bịch một tiếng thực sự đem cả người nàng quăng sang bên đường. Nàng cứ duy trì tư thế cũ sững sờ nhìn lại, giữa đường đã không còn vật cản toàn bộ đoàn xe tiếp tục đi về phía trước như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tô Thanh nhìn chằm chằm đoàn xe đang lục tục đi qua, nhất thời mặt đen lại. Đây là cái thế loại gì, Cố Uyên không thèm liếc nhìn nàng một cái cũng coi như xong, nhưng những thủ hạ, binh lính này, lúc đi ngang qua nàng mắt cũng nhìn thẳng? Tình cảnh này đối với nghề nghiệp của nàng quả thật nhục nhã tới cực điểm!

Tô Thanh duy trì tư thế ngã ngồi một lúc lâu bỗng nhảy dựng lên, kéo quần áo rách nát, vung chân hai ba bước cuống cuống chạy tới. Không để ý đao kiếm cản trở trước mặt, nàng khóc lóc thê lương động lòng người: "Thỉnh cầu đại nhân đừng bỏ rơi ta... Đạo tặc giết cha mẹ ta, hiện tại chỉ còn lại một mình ta mà thôi... Nếu rơi vào tay bọn chúng nhất định không còn mạng sống, cầu xin đại nhân cứu ta... Ta đời này kiếp này làm trâu làm ngựa báo đáp đại nhân!"

Âm thanh run sợ hoà trong tiếng khóc kiêu diễm khác thường lọt vào tai mấy người ở đây, khoé miệng cũng không nhịn được run rẩy. Nhưng nữ nhân này dù sao cũng là dân thường trời gả không chặt, không phải thích khách, dù là thân binh của phủ Nhiếp Chính Vương cũng không thể không phân tốt xấu đã thương mạng người, vì vậy chỉ có thể đồ mắt chờ vương gia nhà mình lên tiếng.

"Dừng xe!", giọng nói của Cố Uyên không nghe ra hi vọng, Tô Thanh co rúm lại, thức thời hạ thấp tiếng khóc nhưng vẫn cúi đầu sụi sụi.

Màn xe được vén lên, Cố Uyên từ trong xe ngựa đi xuống. Đến bên cạnh Tô Thanh, hần khe rử mắt tựa như hứng thú quan sát nàng một phen, khoé môi mỉm nhẹ: "Nghe ý tứ vị cô nương này giống như muốn bán mình cho bản vương?"

Không rõ vì cái gì, rõ ràng là một câu nói không hề có tâm tình nhưng nghe vào tai nàng, Tô Thanh không hiểu sao toát mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thiếu niên

Tô Thanh muốn từ trên mặt hần nhìn ra chút manh mối nhưng vẫn phí công, nàng làm ra vẻ mặt chán kinh, khoé miệng khẽ run rẩy, quỳ gối xuống đất lên tiếng: "Vương... Ngài là Vương gia?"

Cố Uyên trầm mặc nhìn nàng, đột nhiên dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, khoé môi thoáng cong không rõ hi vọng. Ngón cái mon trón mặt nàng, cảm giác da thịt chạm vào nhau làm nhịp tim Tô Thanh hơi chậm lại. Hần giống như không phát giác được nàng căng thẳng, ánh mắt rơi vào gương mặt nàng: "Nếu lau mặt sạch sẽ xem ra còn có mấy phần tư sắc."

Nhìn đầu ngón tay Cố Uyên dính đầy bùn đất, mặt Tô Thanh thoáng cứng lại. Nàng còn đang thắc mắc, như thế nào mà sống chết không câu hồn được nam nhân, thì ra là hiện tại gương mặt như hoa của mình bị dính bùn đất loang lổ?

Ngón tay Cố Uyên triệt để xoa một vòng trên mặt nàng xem chừng sạch sẽ không ít, Tô Thanh lần nữa giương cao hai mắt, ngữ điệu điềm đạm đáng yêu: "Dẫn nữ hiện tại không nơi nương tựa, nếu không được vương gia thu lưu thật không biết tự xoay sở thế nào. Vương gia yêu dân như con, sao nỡ nhẫn tâm trơ mắt nhìn ta, một nữ tử ta trời gả không chặt yếu đuối bơ vơ giữa cuộc đời này..."

Cố Uyên nhíu mày hai cái, thu tay lại, lấy khăn, không đếm xỉa gì tới nàng, lau lau đầu ngón tay, cúi đầu cười lạnh: "Yêu dân như con? Chỉ sợ ngươi tìm nhầm người!". Liền khiến Tô Thanh ngây người, hần rử mắt nhìn nàng, khoé môi giương cao: "Có điều quả thật có chút ý tứ!"

Tiếng cười ngọt ngào theo hần xoay người vào trong xe ngựa, không lâu sau truyền ra một câu: "Lận Ảnh, mang nàng lên xe!"

Tức là thành công rồi? Tô Thanh mơ màng tại chỗ, chậm rãi hồi phục tinh thần, mới vừa nhắc chân muốn theo Cố Uyên lên xe liền có một cánh tay duỗi ra ngăn nàng lại. Thiếu niên vừa động thủ "ném" nàng, sắc mặt nghiêm chỉnh khó chịu đứng bên cạnh, lúc đầu tinh thần Tô Thanh rơi vào người Cố Uyên không chú ý đến hần, bây giờ thấy rõ dung mạo hần, ánh mắt không khỏi sáng lên. Thiếu niên này môi hồng răng trắng, so với A Mạc nhà nàng kém hơn vài phần nhưng thần hình hiển nhiên rắn chắc hơn nhiều, dù sao thức ăn vương phủ so với đi theo nàng vất vả ngược xuôi cũng tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Lận Ảnh thấy nàng quan sát mình như vậy, mặt đen lại: "Ngươi là cái loại thân phận gì, còn muốn lên xe ngựa Vương gia?"

Tô Thanh mặt mũi tràn đầy ỷ khuất nhìn hần: "Vị tiểu ca này, vừa rồi rõ ràng đã phân phó như thế."

Lận Ảnh bị nàng chọc tức điên, cười lạnh: "Đúng, Vương gia cho ngươi lên xe, không sai, nhưng chiếc xe này mới dành cho ngươi!"

Theo hướng hần nhìn lại, khoe miệng Tô Thanh méo xệch. Gió hiu quanh, lá khô rơi xung quanh, một xe đầy hàng hoá lung lay sắp đổ, lão ngư rất hợp thời thỉnh thoảng phát ra tiếng phì phì trong mũi, toàn bộ khung cảnh càng thêm tiêu điều vài phần.

Đây là một chiếc xe bò.

"Muốn ở lại bên cạnh Vương gia thì lên xe hàng", Lận Ảnh giọng mỉa mai nhìn nàng: "Còn không mau đi lên?"

Dưới ánh mắt chăm chú của hần, Tô Thanh không cam tâm tình nguyện lên xe bò, cả người cuộn thành một đoàn trong đồng hàng hoá, thân thể lắc lên lắc xuống theo nhịp xe lay động. Nghiêng nghiêng ngã ngã đông đưa đến mức xương cốt muốn rã rời.

Ánh mắt rơi vào xe ngựa cách đó không xa, mặt buồn rười rượi hết sức ai oán. Cái này cũng không trách nàng, dù sao một khắc trước lòng còn tràn đầy vui vẻ, tự cho rằng đã thành công được Cố Uyên rũ lòng thương xót, một khắc sau phải chịu đả ngộ ngồi xe bò, đôi lại là ai cũng sẽ ai oán đi. Nhắc tới cũng kì quái, nam nhân chết trên tay nàng vô số kẻ, làm sao đến tên Cố Uyên kia hết lần này tới lần khác không thông suốt đây?

Sau khi lên núi bái phật, đoàn người lên đường trở về Nhiếp Chính Vương phủ.

Tô Thanh quần áo tả tơi đi cuối cùng trong đoàn người, tình cảnh này có thể so với điều phố thị chúng. Xương cốt lắc lư đến chết lặng không còn cảm giác, bộ dạng chật vật không khác gì động vật, bị người đi đường nhìn ngó một hồi.

Lúc đến Nhiếp Chính Vương phủ, nàng toàn thân cứng ngắc xuống xe, giương mắt nhìn chằm chằm ba chữ to "Tân Vương phủ", mặt mũi dờ dẩn. Không hiểu sao có chút thê lương, thế nào cũng thấy vụ mua bán này thật lỗ vốn quá đi?

Trong khi nàng còn buồn bã, Cố Uyên đi qua bên người nàng có dừng lại một chút, thậm chí không liếc nàng một cái, nhẹ nhàng ném ra một câu: "Mang ra sau phủ rửa sạch sẽ".

Cái gì gọi là rửa sạch sẽ? Coi nàng là củ cải sao? Gân xanh trên trán Tô Thanh khẽ run lên nhưng chỉ có thể làm ra vẻ mặt vui mừng phát khóc: "Ấn cứu mạng của Vương gia dân nữ không có gì để báo đáp."

Lời còn chưa dứt, Cố Uyên đã đi xa, chỉ lưu lại một vạt áo bay theo bóng lưng thon dài. Lận Ảnh ở phía trước không kiên nhẫn thúc giục: "Còn không mau đi."

Tên tiểu tử này từ đầu đã không cho nàng sắc mặt tốt, người biết thì cho rằng hần trung thành cho chủ, không biết chỉ sợ sẽ hiểu lầm là bị nàng đoạt tình nhân. Tô Thanh hướng bóng lưng hần làm mặt quỷ nhưng không dám thất lễ, xóc lại tinh thần đi theo.

Dọc đường đá đi vào, cảnh sắc mê mắt, hòn non bộ kiểu diêm, điều làm cho nàng kinh ngạc là mặc dù bố cục phá lệ công bằng chính trực, nhưng Nhiếp Chính Vương phủ so với trong tưởng tượng của nàng đơn giản hơn rất nhiều. Không nói tới trạch viện của vương công đại thần, chỉ nói tới trạch viện của bất kì phủ thượng nào từng quý dưới vẩy nàng, chỉ sợ bên trong còn xa xỉ hơn nơi này rất nhiều.

Hai người vừa vào hậu viện, đột nhiên nhảy ra một người, nét mặt tươi cười thân thiện: "Tiểu Ảnh, Vương gia lần này lại vừa ý người nào?"

Tô Thanh buông thõng đôi mắt quan sát, có chút sợ hãi than thầm. Nên biết, Lận Ảnh đã là gương mặt được các nữ tử yêu thích nhất, chỉ là lúc bình thường luôn bày ra vẻ mặt nghiêm túc như ông cụ non khó tránh khỏi lòng người sinh ngăn cách. Nhưng thiếu niên trước mắt lại khác, đôi mắt cười êm dịu động lòng người, gò má trắng mịn có thể nhéo ra nước cộng thêm da thịt vô cùng mịn màng, cho dù giả trang thành nữ nhân cũng sẽ mê người hơn không ít nữ tử.

Lận Ảnh đối với thiếu niên này giọng nói có chút không vui: "Liễu Dật, đã nói không được gọi ta là Tiểu Ảnh."

"Có quan hệ gì sao?", thiếu niên tên Liễu Dật khẽ nhếch môi cười, ánh mắt thoáng nhìn sang Tô Thanh, sau đó hơi chậm lại, môi hé mở, dần dần mở ra: "A!" một tiếng, âm điệu lập tức tăng vọt: "Gật người sao, Vương gia thế nhưng lại mang về một nữ nhân!".

Tô Thanh cảm thấy đầu óc có chút đình trệ, có chút không thể lí giải. Làm một nam nhân quyền thế ngấp trời, Cố Uyên mang một nữ nhân về nhà, chẳng lẽ là việc gì thiên lý khó dung?

Theo một tiếng than sợ hãi của Liễu Dật, trong viện lập tức truyền đến một mảnh xao động, sau đó có bóng người lục tục từ trong đi ra, đem Tô Thanh trở thành vật hấp dẫn lực chú ý.

Một người, 2 người, 3 người, 4 người, 5 người, 6, 7, 8 người, 9, 10 người... đủ loại thiếu niên không đồng tuổi, nhất thời biến hậu viện thành một mảnh xuân sắc kiều diễm. Trong đầu Tô Thanh "ong" một tiếng, cố gắng trấn định mới không bị nhũn chân ra ngồi trên đất. Dù nàng đã gặp rất nhiều tình huống nhưng cũng không thể tiếp nhận được, hậu viện của Nhiếp Chính Vương không gần nữ sắc lại nuôi ước chừng gần 20 thiếu niên anh tuấn, tao nhã, nhẹ nhàng?

Lúc này bị bọn họ vây ở giữa, nào còn tâm tư quan sát tìm tòi nghiên cứu, nội tâm Tô Thanh cuối cùng cũng sụp đổ. Không chơi nữa, đây chẳng lẽ là muốn nàng đi theo một đám thiếu niên như hoa như ngọc đoạt nam nhân sao!

"Lận Ảnh, để người ra ngoài cùng Vương gia, làm sao không biết khuyên Vương gia? Loại nữ nhân lời thôi này sao có thể mang vào Vương phủ?". Lời nói lạnh lùng, ngữ điệu có vài phần tương tự Cố Uyên, thiếu niên mở miệng sắc mặt có chút trắng, lại thanh lãnh, nhìn vào nhất thời có cảm giác cao xa.

Lận Ảnh nhìn hần, cười lạnh: "Vương gia nói khuyên là có thể khuyên được? Bạch Chi, người tạm thời đứng nói chuyện không đau thắt lưng, nếu có ý

kiến tự mình đi tìm Vương gia nói đi.". Nói xong tức giận quay đầu gắt với Tô Thanh: "Nhìn cái gì, còn không cùng ta đi vào".

Tô Thanh cơ hồ là vô thức đi theo hắn vào trong, sau lưng lò mờ có thể nghe thấy tiếng bàn luận xôn xao, trong đó có một giọng nói nhàn nhạt, ôn hoà lọt vào trong tai, ôn nhuận ấm áp: "Cần gì để ý nữ nhân này, tất cả giải tán đi. Tình tình Vương gia ai mà không biết, qua vài ngày là đuổi khỏi phủ thôi".

Tô Thanh nghe vậy dưới chân lão đảo, khoẻ môi không vui khề kéo. Hắc, lão nương tung hoành tình trường nhiều năm, không lẽ còn sợ mấy tiểu tử lông vàng các ngươi?

Vào trong phòng, Lận Ảnh không biết từ nơi nào lấy ra một bộ nữ trang, đặt lên bàn liền xoay người rời đi. Tô Thanh sau khi đóng cửa phòng, cả người vui trong hơi nước mờ mờ, rửa sạch mặt môi trong người, đầu óc lại có chút rối thành một nùi.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, trước tiên nàng trà trộn vào Tấn Vương phủ, chờ qua mấy ngày lại nghĩ biện pháp mang Tô Mạc vào, hai người cùng nhau chiếu ứng. Nhưng loại tình huống vừa rồi làm nàng cắt đứt ý niệm này. Không phải vì Tô Mạc so với những thiếu niên kia thấp hơn mà hoàn toàn ngược lại, vì hắn không kém chút nào mới khiến nàng càng thêm sầu lo!

"Xem ra phải nghĩ biện pháp thông báo cho A Mạc, để hắn tạm thời an bình bất động..." Tô Thanh suy nghĩ.

Tắm rửa thay quần áo xong, đẩy cửa ra liền gặp một thiếu niên đứng cách đó không xa, nghe tiếng mở cửa hắn ngoái đầu nhìn lại. Dung nhan kia lọt vào mắt, thần sắc Tô Thanh không khỏi chững lại, không xác định há to miệng: "A... không phải chứ?"

Trong mắt thiếu niên thoáng hiện tia hoang mang, trong chốc lát ôn nhuận nở nụ cười: "Cô nương đang gọi ta?"

Thanh âm dễ nghe như tiếng suối, vừa nảy có nghe được trong sân viện. Đôi mắt hắc bạch phân minh, lông mi thâm thúy, rõ ràng dung mạo giống nhau như đúc nhưng lại là một loại thần sắc ôn nhuận như nước chưa bao giờ gặp. Nhưng mà khác ở chỗ Tô Mạc không thể mở miệng nói chuyện.

Tô Thanh nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, cảnh giác hỏi: "Ngươi là ai?"

Thiếu niên trẻ tuổi cười một tiếng, thanh đạm mà nhã nhặn, lịch sự trả lời: "Bộ Tiệp Âm".

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Dạo chơi viện tử

Tên khai sinh đương nhiên không thể dùng, cho nên lúc Bộ Tiệp Âm hỏi, Tô Thanh hạ bút thành văn, bịa ra cái tên Thực Âu Lan làm thân phận giả.

Bộ Tiệp Âm theo phân phó của Lận Ảnh đưa nàng đi xung quanh nhìn một chút. Tô Thanh cúi mi chấp tay ôn nhuận đi theo phía sau, tâm tư dần hết vào gương mặt giống Tô Mạc như đúc của Bộ Tiệp Âm. Thật sự là rất giống, nếu không phải Tô Mạc cầm thi ngay cả người luôn mang hắn theo bên mình từ nhỏ như nàng cũng không thể phân biệt hai người này. Hắn và Tô Mạc nhất định có liên quan.

Tô Thanh tăng nhanh bước chân cùng Bộ Tiệp Âm sóng vai, mặt không biến sắc thăm dò: "Không biết Bộ công tử nhà ở phương nào? là người ở đâu?"

Bộ Tiệp Âm dừng cước bộ ngoái đầu nhìn sang, đột nhiên hỏi: "Thực cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tô Thanh hoang mang: "Hỏi cái này làm gì?"

Bộ Tiệp Âm ôn nhuận cực điểm, cười một tiếng, nho nhã khéo léo: "Chẳng qua ta cảm thấy tuổi của cô nương trâu già gặm cỏ non chỉ sợ không thoả đáng."

Trâu già? Cỏ non? Tô Thanh bỗng chốc nghẹn lại, gân xanh trên trán khề giật, cố nén tức giận liếc mắt mới kiềm chế được ý muốn đánh một quyền lên gương mặt đang tươi cười như ngọc kia. Không muốn nói cho nàng thì cứ việc nói thẳng, có cần phải quanh co vòng vèo công kích tuổi nàng như thế không? Nàng so với Bộ Tiệp Âm lớn hơn mấy tuổi nhưng chỗ nào cũng như hoa như ngọc, nhìn thế nào cũng không đến mức dùng chữ "già" đi!

Bộ Tiệp Âm phảng phất như không thấy sắc mặt nàng, vẫn chậm rãi đi về phía trước. Chỉ qua chốc lát, không biết từ nơi nào truyền đến một trận âm thanh huyền ảo, hắn dừng chân, đi qua chỗ có tiếng động.

Tô Thanh đi theo Bộ Tiệp Âm, một trước một sau đi vào tiểu viện gần đó, xa xa có bồn hoa bằng gốm liên tiếp bay ra, trong sân viện mảnh vụn rơi vỡ đầy đất. Tiếng khóc kéo dài phá lệ vang dội phủ kín cả viện tử, tỏ ra ý tứ nhất quyết không tha còn kèm theo cả giọng chất vấn: "Phù Sinh, ngươi quá phận! Hôm trước còn nói rõ ràng muốn đem Ngọc Mai phổ đưa cho ta, tại sao nói đưa rồi mà không đưa?"

Một âm thanh khác tỏ ra bất đắc dĩ, sâu kín đáp: "Ai nha nha, ngươi đừng khóc. Đều là vì Vương gia bảo ta đưa cho Yến Vu. Hắn tuổi còn nhỏ, thích hợp tu tập kiếm pháp này, ngươi muốn trách ta, ta cũng không còn cách nào khác."

"Người đừng coi ta như con nít mà dụ dỗ, trước đó vài ngày người thường đi qua tiểu viện của Yên Vũ, tưởng ta không biết sao!"

"Chắc chắn chắc, cái gì mà xem người là con nít dụ dỗ, người vốn không phải là đứa con nít sao?"

"Yên! Phù! Sinh!", âm thanh rống giận đột nhiên nổi lên, chỉ nghe "bùm" một cái, một cái bóng đáng không lồ từ trong phòng lượn vòng ra.

Tô Thanh ngây người nhìn cái bóng đen bay về phía mình càng lúc càng gần, mơ hồ có tiếng gió kịch liệt, đột nhiên bị Bộ Tiễn Âm kéo nhẹ ra phía sau, lùi lại mấy bước. Vừa ngẩng đầu lên đúng lúc chứng kiến một cái bàn gỗ tròn rơi ngay tại mũi chân nàng, đang âm ỉ nứt ra thành mấy khối, mảnh gỗ vụn văng tung toé đầy đất, trong nháy mắt phá thành những mảnh nhỏ. Bất tri bất giác, kinh hãi kêu một tiếng, mồ hôi lạnh túa ra.

"Tuổi không lớn lắm, tính tình lại không nhỏ. Ta thấy sau này khỏi cần làm việc gì nữa, nơi nào cần phá hủy trực tiếp phái người đi làm là được." Bộ Tiễn Âm lên tiếng làm cho tranh chấp táo bạo đến cực điểm trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Không lâu sau, một nam tử từ trong nhà đi ra, ánh mắt lười biếng, khẽ nở nụ cười: "O, Tiễn Âm đây là mang người đi dạo chơi viện từ sao? Ta nói rồi, nữ nhân Vương gia mang về sao có thể không ra gì như Bạch Chi nói, chưa trang điểm đã xinh đẹp động lòng người như vậy, thật là nhất phẩm. Nếu là ta, ta cũng nhịn không được vừa ý hai con mắt."

Cực kì xinh đẹp, nhìn là yêu. Lúc nhìn thấy hắn, trong đầu Tô Thanh không hiểu sao chợt loé qua một câu nói như vậy, còn chưa kịp nghĩ lại liền thấy từ phía sau lưng nam tử chui ra một đứa bé, lại càng thêm đáng yêu mê người.

Bởi vì vừa rồi gào khóc, đôi mắt kia có chút phồng hồng, bạch ngọc oa nhi còn mang theo vài phần ủy khuất, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, đột nhiên nói: "Bộ đáng không xinh xắn bằng Phù Sinh nhà chúng ta, ném ra ngoài làm nha hoàn thô sử còn không bằng".

Tô Thanh đem lời khen nuốt trở vào. Bộ Tiễn Âm xuyên qua cửa phòng nhìn vào trong nhà, tình huống chật vật không chịu nổi, túm lấy tà áo đưa trẻ đến trước mặt, hai tròng mắt nhìn thẳng: "Quý Loạn đây là lần thứ 5 người huy đi phòng ờ. Nếu như cái đầu và tính tình người có thể khôn lên, có lẽ ta sẽ càng cao hứng hơn chút". Nói xong đưa tay tùy tiện ném qua, nhìn Yên Phù Sinh vững vàng tiếp được Quý Loạn trong ngực, nói: "Nếu ta nhớ không lầm, lương tháng của các người không còn đủ dùng, không có tiền sửa chữa thì thôi vậy, để phòng hồng thế này cho gió thổi thanh tịnh đầu óc".

Quý Loạn không phục: "Mới 5 lần đã không đủ dùng? Không có khả năng!".

Bộ Tiễn Âm đáp: "Có đủ dùng hay không đều do ta, có thể hay không cũng không phải người có thể quyết định".

Quý Loạn tức giận từ trong lòng Yên Phù Sinh nhảy xuống đất, xoay cổ tay vài vòng, đột nhiên ngẩng đầu lên: "Chúng ta so vật tay, ai thắng liền nghe người đó".

Bộ Tiễn Âm lười biếng trừng mắt: "Sao người không dứt khoát cùng ta so phá nhà?"

Quý Loạn nghẹn họng, sắc mặt càng thêm đen.

Tô Thanh cuối cùng không nhịn được, phụt một tiếng, bật cười, vừa ngẩng đầu liền chạm vào ánh mắt hung dữ của Quý Loạn, che giấu ho nhẹ một tiếng: "Bộ công tử, đối xử với hài tử cần gì trách móc nặng nề như vậy. Mấy ngày này đêm lạnh sương hàn, nếu để tiểu công tử nhiễm phong hàn thì không tốt".

Bộ Tiễn Âm nhàn nhạt nhìn nàng, Tô Thanh lơ mơ thấy trong mắt hắn chứa thâm ý, còn đang nghi hoặc liền nghe tiếng gầm giận dữ: "Ai là hài tử? Ai là tiểu công tử? Ta nhỏ chỗ nào? Đừng tưởng rằng người là nữ nhân của Vương gia thì ta không dám động tới người!".

"A Loạn chóe làm loạn!".

Yên Phù Sinh thấy tình thế không đúng, muốn ngăn cản nhưng Quý Loạn nhanh như xé giấy, một tay giật cánh cửa còn lại xuống hung hăng ném về phía Tô Thanh. Lực đạo quá lớn tạo nên một trận cuồng phong, Tô Thanh chưa kịp hoàn hồn, cả người đã bị thổi bay lên, cánh trí trước mắt hỗn loạn, ước chừng hơn 10 giây sau mới rơi xuống đất.

"A!", Tô Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác sau cơn đau kịch liệt, cái mộng cũng đã nở hoa rồi. Tiếng gió gào thét bên tai ngừng lại, vừa ngẩng đầu lên liền thấy cánh cửa bị vùi lấp trong đồng gạch bên cạnh, sắc mặt lập tức cương lại, cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đã mất đi cảm giác.

Loại cảm giác chết lặng này liên tục duy trì cho đến khi nàng đi ra khỏi tiểu viện. Sau lưng tựa như còn có một ánh mắt ai oán nhìn theo, trong lòng Tô Thanh càng thêm thống khổ, hài tử kia còn ra vẻ ủy khuất, bị thương rõ ràng là nàng được không?

Ai có thể nghĩ tới Quý Loạn này, rõ ràng bộ dáng chỉ tầm 8 tuổi lại có khí lực lớn như thế. Vốn nàng còn tưởng cái bàn lúc trước là Yên Phù Sinh vung ra, bây giờ nghĩ lại, tám chín phần mười là tên Quý Loạn cáu kỉnh đó ném loạn. Đúng là chỉ có túi da đáng yêu mù quáng mê người bên ngoài, tiểu hài tử kia không những khí lực lớn, tính tình còn xấu, về sau gặp hẳn phải chữa chút tâm.

Tô Thanh kéo cái mộng bầm dập khắp khiêng đi theo phía sau, lưu ý đến đường cong cực kì chói mắt ở khoe miệng Bộ Tiễn Âm, trong lòng không khỏi bốc lên một cỗ oán khí: "Bộ công tử, vừa rồi người không ra tay cứu giúp thì thôi, bây giờ còn há hê như vậy, có phải hơi quá đáng rồi không?".

Bộ Tiễn Âm quay đầu lại: "A, là sao?".

Tô Thanh đen mặt: "Chẳng lẽ không phải?".

Bộ Tien Âm ôn nhu cười, ý tứ sâu xa nhìn nàng: "Ta có ý tốt để cô nương nhớ kỹ, về sau trong phủ phải cẩn thận từ lời nói đến việc làm, nếu không, ngay cả người phát thiện tâm nhất xác cho người cũng chưa chắc đã có đâu". Hắn hơi ngửa đầu, trên cằm loang lổ ánh nắng, nhìn lâu các xa xa, âm điệu lạnh nhạt: "Sau phủ có 9 viện, trong viện có hai ba người, không phải tính tình ai cũng tốt như Quý Loan".

Tên hài tử kia tính tình tốt chỗ nào? Tô Thanh nghe vậy, khoé môi hung hăng kéo, xoa cái mông, lại suy nghĩ hàm nghĩa trong lời nói của Bộ Tien Âm, cảm giác con đau trên mông mơ hồ lan đến ngực. Nghe ý tứ của Bộ Tien Âm, xem ra trong Nhiep Chính Vương phủ này vẫn còn có nhiều nhân vật không dễ chọc.

Lại thêm hai bước, Tô Thanh có chút tò mò hỏi: "Bộ công tử ở cùng viện với người nào?".

Bộ Tien Âm đáp: "Một khối băng lạnh lùng cứng nhắc lại không thú vị".

Tô Thanh sợ hãi than, nghe xong hình dung ra 1 người khó nhằn. Nếu như Quý Loan tính tình tốt vậy thì tính tình không tốt là cái loại như thế nào... Sắc mặt Tô Thanh lập tức trầm xuống, vội nói: "Bộ công tử không cần khách khí như vậy".

"Nơi này chính là chỗ ta ở". Bộ Tien Âm dừng lại trước 1 đình viện, quay đầu nhìn nàng cười khê: "Có muốn vào xem chút không?"

Trong đình viện, bóng cây xum xuê, so với cây cối thưa thớt bên viện Quý Loan bộ dạng khó coi kia không biết tốt hơn bao nhiêu. Đình đài lầu các san sát nối tiếp nhau, cao thấp không đồng nhất, phóng mắt nhìn đi mang vài phần cổ kính. Lúc này trên lầu các có 1 người đứng, bạch y khê bay lên, xa xa nhìn lại bóng dáng có chút gầy, gió thổi quần áo bay bay, phảng phất như lúc nào cũng có thể theo gió mà đi.

Tình cảnh này ảo mộng không giống chốn nhân gian, lại bởi vì Tô Thanh nhận ra thiếu niên kia là Bạch Chi, lúc trước ở trong viện nhục nhã nàng, khinh thường nàng bảy phần. Đương nhiên nàng không muốn tự rước lấy nhục, hứng thú với người không ưa thích mình, đối với lời mời khách sáo của Bộ Tien Âm, thuận miệng tìm lý do cự tuyệt: "Vẫn không nên quấy rầy nhã hứng của vị công tử này".

Bộ Tien Âm rũ mắt cười, cũng không vạch trần nàng. Đang nói chuyện với nhau, xa xa một nha hoàn chạy tới, hành lễ với Bộ Tien Âm sau đó xoay người sang nói với Tô Thanh: "Cô nương, Vương gia cho truyền cô nương đi Mặc đường".

"Vương gia truyền ta?", ánh mắt Tô Thanh nhất thời sáng lên, vội hỏi: "Làm phiền vị tỷ tỷ này chờ chút!", nói xong một phen nắm chặt tay áo Bộ Tien Âm hỏi: "Bộ công tử, người có biết nơi nào có thể tìm được bột nước phấn son không?".

Bộ Tien Âm sững sờ sau đó cười khê: "Thục cô nương đi theo ta".

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mặc đường

Mặc đường. Mùi rượu nồng nặc.

Cố Uyên lười biếng dựa vào ghế bành, đầu ngón tay như có như không gõ trên mặt bàn, ánh mắt xuyên thấu qua song cửa sổ nhìn ra ngoài, giọng điệu lạnh nhạt: "Mấy ngày gần đây việc học của Hoàng Thượng thế nào?"

Lận Ảnh đáp: "Hết thầy như thường".

Cố Uyên nâng chén nhấp 1 ngụm rượu, không đếm xỉa tới, vuốt ly rượu: "Hàn Lâm Viện mới thêm vài vị Đại học sĩ, đều là học sĩ danh tiếng lẫy lừng. Người phải người cấp tốc đến nhắn với bọn họ, nói Hoàng Thượng gần đây học tập vẫn chỉ thành thạo, an bài lịch học mới cho hắn nhiều hơn 1 chút".

Lận Ảnh sững sờ: "Vâng!"

Cố Uyên an bài việc học nặng như thế nào, Lận Ảnh từ trước đến nay rõ ràng. Thật không biết đối với Vương gia nhà mình, đến cùng từ đâu nhìn ra "thành thạo". Vừa nghĩ tới, sau khi an bài thêm việc học lần này, chỉ sợ thời gian ăn cơm cũng phải "chen lấn", liền nhịn không được vì tiểu Hoàng Thượng mặc niệm một phen.

Trên bàn có 1 phong mật hàm, bên trong là kết quả điều tra về nữ nhân xa lạ kia. Lận Ảnh liếc mắt qua phong thư, nhìn vẻ mặt hi vọng khó dò của Cố Uyên, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Vương gia, nữ nhân đó đến cùng lai lịch thế nào? Nếu quả thực có mưu đồ khác, trực tiếp đuổi khỏi phủ là xong, cần gì phải lưu lại nàng?".

"Có mưu đồ khác?", Cố Uyên tựa như thường thức hàm nghĩa 4 chữ này, một loại cảm giác ý tứ sâu xa đặc biệt từ giữa răng môi tản ra, cười khê: "Có lẽ chính là vì có mưu đồ khác, bản vương mới muốn xem thật kỹ...".

Lận Ảnh cảm thấy càng nhìn không thấu tâm tư Vương gia nhà mình. Liễm mi thu tức đứng bên cạnh, lẳng lặng chờ sai khiến.

"Dân nữ Thục Ấu Lan tham kiến Vương gia". Thanh sắc dịu dàng của Tô Thanh từ ngoài cửa truyền đến.

"Lận Ảnh, người lui xuống trước đi".

Đối với phân phó này, Lận Ảnh có chút kinh ngạc, cúi đầu ứng thanh, nhất mực cung kính lui ra khỏi phòng.

Thời điểm gặp thoáng qua ở cửa, hần vô thức ngẩng đầu lên nhìn dáng người uyển chuyển trước mắt, bước chân nhẹn không được dừng lại 1 chút. Chỉ 1 lát, Tô Thanh đã vào trong nhà, để lại bóng lưng chân thành trong đáy mắt Lận Ảnh, đôi con ngươi rộ lên kinh ngạc. Đây thật là nữ nhân được nhật về vương phủ sao?

Tô Thanh vào nhà, bắt gặp dư quang Cố Uyên nhẹ nhàng xẹt qua mình, liền vội vã cúi đầu.

Cố Uyên hỏi: "Người tên Thục Ấu Lan?"

Tô Thanh trả lời: "Vâng!"

Ánh mắt Cố Uyên khẽ trầm xuống, khoé môi quyến rũ ý tứ sâu xa: "Người biết bản vương muốn hỏi điều gì".

Đơn giản là muốn nàng giải thích về thân thế của mình. Chỉ là, Tô Thanh không nghĩ tới Cố Uyên sẽ nói trắng ra như vậy.

Nàng lấy lại bình tĩnh, giọng điệu bình thản: "Hồi Vương gia, dân nữ sinh ra trong một hộ thương nhân bình thường, bởi vì gia cảnh sa sút không thể không cùng phụ mẫu vào kinh tìm đường kiếm sống. Ai ngờ trên đường đi lại gặp ác tặc thô phi... Mẫu thân vì bảo hộ cho dân nữ chạy thoát nên đã bị giết hại, hiện tại chỉ còn lại một mình dân nữ, ngoại trừ ở lại Vương phủ, dân nữ thực sự... thực sự không biết đi đâu nữa..."

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, sâu trong mắt mơ hồ lộ ra ám quang.

Nữ tử trước mặt, lông mày được bôi phấn đơn giản, nhạt như thủy mặc. Tóc đen không nhiễm trần thế buộc rơi sau lưng, hai tròng mắt cúi xuống đầm lệ, cả người đều mang bộ dáng vô hại, người thấy người thương. Mặt mày âm đạm thất sắc nhưng không mất đi vẻ quốc sắc thiên hương, thật sự thì hẳn rất ít khi cẩn thận nhìn kỹ 1 nữ nhân, thực bình tĩnh lại là nhất phẩm, không thể không nói, nữ nhân này cực kì giống hàn mai độc lập trong trời đông giá rét, lá rụng sinh hương.

Hần vươn tay, ngón tay nhỏ nhắn lạnh nhạt nâng nửa mặt nàng, ánh mắt quan sát không hề kiêng kị. Qua hồi lâu, chân Tô Thanh bắt đầu tê dại. Lại không biết bao lâu, Tô Thanh có cảm giác cái móng đau vừa khép lại sẽ một lần nữa bị áp chế nứt ra. Sau đó thời gian vẫn từng giây trôi qua.

Đàn hương trên mặt bàn dần dần cháy hết, Cố Uyên cúi mi bao quát, ngữ điệu hết sức lạnh nhạt: "Ngay cả thị nữ thấp nhất trong phủ cũng đều phải trải qua 9 vòng tuyển chọn trong cung, dựa vào đâu mà chỉ hai ba câu, người liền muốn vào Nhiếp Chính Vương phủ? Quả thực, quá coi thường phủ đệ ta".

Quỳ lâu như vậy rồi, cái móng của nàng cũng đã sắp nát!

Tô Thanh hung hăng nháy mắt, lệ vốn vòng quanh trong hốc mắt lập tức tuôn ra như suối, theo gương mặt chậm rãi rơi xuống, chớp mắt, lệ rơi thành sông.

Nàng kéo thân đến gần bên cạnh Cố Uyên, gắt gao kéo ống tay áo hần, lau lệ ở khoé mắt: "Dân nữ sớm không còn nhà để về, chỉ cần Vương gia lưu ta lại, muốn ta làm cái gì ta đều cam tâm tình nguyện! Thỉnh cầu ngài đừng đuổi ta đi! Ta sinh là người của Vương gia, chết là quý của Vương gia! Chỉ cần có thể ở bên cạnh Vương gia, bảo ta lên núi đao xuống biển lửa đều muôn lần chết không chối từ..."

Cố Uyên nhìn ống tay áo dần dần bị dính nước mắt, khẽ híp mi, quanh thân tản ra hàn khí: "Buông tay!".

Tô Thanh nghe được giọng điệu lạnh băng của Cố Uyên liền khẽ run rẩy, vô thức buông lỏng tay áo hần ra. Ánh mắt này quá lạnh lùng nhưng sau đó dứt khoát đem cả khuôn mặt vùi vào ống tay áo mình, trực tiếp quỳ rạp trên đất, cực kì bi thương khóc nức. Công phu khóc của nàng rất tốt, khóc như kẻ, như giữa như mài, thậm chí kéo dài tựa như mang theo tiết tấu, dài đằng đẵng, nổi bật trong căn phòng tĩnh lặng: "Hức hức hức...hức hức...hức hức hức hức hức..."

Giống như một loại thần chú không biên giới, kéo dài quanh quẩn bên tai thật lâu không tiêu tan.

Cố Uyên trầm mặc hồi lâu, đuôi lông mày khẽ co giật.

Nữ nhân này hết sức âm ỉ.

Dưới ánh nhìn trầm thấp của hần, tiếng khóc của Tô Thanh biết điều nhẹ xuống, e dè nâng gương mặt đầy nước mắt lên, giọng nói nghẹn ngào: "Vương gia nếu không lưu ta lại, ta ra ngoài bắt quả là tự mình gánh mệnh khổ... Không bằng... không bằng chết ở chỗ này cho xong hết mọi chuyện!".

Lời còn chưa dứt, một thanh trường kiếm liền "ầm" một tiếng rơi bên cạnh nàng. Tô Thanh im bật, thoáng chốc ngẩng mặt lên vẻ chất phác, thấy Cố Uyên đưa mắt nhìn xuống nàng thật lâu, giọng lạnh nhạt: "Ồ đây lưu cái xác toàn thân xác thực tốt hơn so với ra ngoài kia đầu một nơi thân một nẻo".

Tô Thanh: "..."

Mục đích cuối cùng của nàng là lưu lại Nhiếp Chính Vương phủ mà không phải thực muốn tự sát được không!

Nam nhân này thế nhưng hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc. Tô Thanh nhìn mũi kiếm lạnh lẽo, không thể yêu nổi. Nàng từng sờ không nhúc nhích một lát, nâng đôi mắt đầm lệ, sâu kín hỏi: "Vương gia, ngài có hay đoán mệnh không?"

Cố Uyên hồ nghi nhìn nàng: "Không".

Tô Thanh lau khô nước mắt, thần sắc phá lệ chân thành, nghiêm trang bắt đầu nói hươu nói vượn: "Ta đã từng bái một vị chân nhân trên núi, vừa rồi ở phía sau phủ bấm ngón tay tính toán, trong mệnh của Vương gia có ta, trong mệnh ta có ngài. Nếu Vương gia đuổi ta ra khỏi phủ, đây chính là nghịch thiên, làm vậy sẽ đắc tội đại la thần tiên, tuyệt đối không ổn!".

Khoé môi Cố Uyên không không chế kéo ra.

Bị đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia khoá chặt, mặc dù Tô Thanh đã cố gắng trấn định nhưng cũng cảm thấy không tốt, vô thức lui về phía sau, nhưng còn chưa kịp kéo ra khoảng cách đã bị tóm đến.

Hơi thở gần trong gang tấc phả qua gò má nàng, nhìn vào đôi đồng tử thâm thúy của hắn thậm chí có thể thấy rõ thần sắc sợ hãi của chính mình. Đôi mắt hắn sắc bén nhìn nàng tựa như nhìn 1 con mồi trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Tô Thanh vô thức co rúm lại.

Cố Uyên chợt nở nụ cười: "Người đã muốn lưu lại như vậy, bản vương sẽ thành toàn cho người".

Tô Thanh cảm thấy khí lạnh trên lưng càng thêm âm hàn.

Khoé miệng Cố Uyên còn treo nụ cười lạnh lùng vui vẻ, đầu ngón tay lạnh buốt thấu xương thuận theo quần áo nàng sờ lên đến cằm, khẽ vuốt đôi môi nàng, khoé miệng càng cong lên: "Không biết tài nấu nướng của Thục cô nương thế nào?"

Tô Thanh nhìn gương mặt yêu nghiệt gần ngay trước mắt, đột nhiên phục hồi lại tinh thần. Toàn thân căng thẳng lúc này tựa như buông lỏng, thuận thế xụi lơ trên người Cố Uyên, ri tai cạ xát: "Tay nghề ta là nhất đẳng, không biết Vương gia thích ăn món gì, ta đến làm cho ngài".

Không khí trong phòng chốc lát trở nên yên tĩnh.

Nhưng mà trên đầu lại buông xuống một câu hỏi hột: "Vừa vặn mấy hôm trước đầu bếp sau phủ mới đi".

Tô Thanh hơi hoang mang ngẩng đầu lên, ánh mắt xẹt qua khoé môi khẽ giương cao của Cố Uyên, mặc dù cực mong nhưng vẫn cảm thấy nụ cười này có ý tứ sâu xa.

Chớp mắt liền mơ hồ có 1 loại bất an, cảm giác bản thân hôm nay giống như con hát ra sức diễn.

Quả nhiên, Cố Uyên không lưu nàng lại bên người làm thị nữ mà ném ra phòng bếp sau phủ. Đây không thể nghi ngờ là muốn biến nàng thành nô tài cho các vị thiếu niên, công tử kia, chịu trách nhiệm toàn bộ đồ ăn cho bọn họ.

Mặt Tô Thanh không thay đổi, bị người dẫn đến một gian phòng trống rỗng. Cửa sổ bị phá một nửa, cửa chính bị tàn phá, phải dùng 1 sợi dây xích to mới miễn cưỡng đóng kín được cửa, xa xa trên nóc nhà có vài lỗ thủng lớn, thỉnh thoảng có mấy con chim bay vào...

Nội tâm Tô Thanh vô cùng kháng cự.

Không thể đứng mãi ngoài trời, đành phải miễn cưỡng nhận mệnh đẩy cửa đi vào.

Cửa phòng cũ nát "két..." vang lên, thổi dựng một đám bụi bặm, bụi bay mù mịt. Tô Thanh không hiểu sao có chút cảm khái, Cố Uyên sao không cho nàng thượng thiên luôn đi.

Cái móng vuốt đầu rất như cũ nhưng dù sao buổi tối vẫn phải có chỗ đặt chân, nàng chỉ có thể nhận mệnh xắn tay áo lên, bắt đầu chăm chỉ quét dọn. Cách đó không xa, trong bóng cây trùng điệp có 2 bóng dáng.

"Vương gia, vì sao không đem nữ nhân này đưa đi?". Kết quả điều tra trong mật hàm kia phá lệ trầm trọng, Lận Ảnh thế nào cũng không tin Thục Âu Lan lại lịch trong sạch.

"Đưa nàng đi mới phiền toái hơn", Cố Uyên nhàn nhạt nhìn Lận Ảnh, sau đó xoay người rời đi, ném lại 1 câu: "Xem chừng nàng, đừng để nàng làm ra cái gì nhiễu loạn. Nếu ngay cả 1 nữ nhân cũng không trông được, người cũng không cần lưu lại vương phủ nữa".

Lận Ảnh nhìn bóng người dị thường bận rộn trong phòng xa xa, nghe vậy, khuôn mặt trầm xuống. Đứng là đại tài tiểu dụng!

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bánh bao

Tô Thanh tay chân lạnh lẽo quét nhà một vòng.

Tuy còn đậm đặc về quê mùa nhưng dù sao cũng đỡ hơn lúc đầu, tuy tiện giẫm 1 cái cũng có thể bụi bay đầy trời.

Sắc trời dần tối, nàng tìm được vài ngọn nến trong một ngăn kéo cũ ra đốt. Ngồi trên đầu giường, ở dưới tấm chăn hắt xì một tiếng, vừa thoáng động lại đụng vào đầu đồ văng lên tiếng va chạm, nghe xong hàm răng tê dại.

Mượn ánh nến tối mờ nhìn xung quanh. Chắc chắn chắc, nhà chỉ có 4 bức tường, một phòng trống hoác.

Thảm. Quả thực không thể thảm hơn được nữa.

Vừa ngồi xuống bụng liền không chịu nổi kêu thì thầm, miễn cưỡng lăn qua lăn lại, quên mất cả ngày hôm nay chưa ăn gì. Gian phòng mốc này không rõ đã bao lâu không có người ở, hiển nhiên không thể nào có lương thực thừa. Tô Thanh cân nhắc một chút, phòng bếp trong viện rất gần, chỉ bằng qua đó thuận tiện kiếm cái gì ăn.

Phòng bếp vương phù trong màn đêm lộ ra cảm giác trắng lè, so sánh với cái nhà xí nàng ở, rõ ràng chỉ cách vài bước chân lại khác nhau một trời một vực. Lúc này những thứ khoai tây củ cải kia đối với nàng cũng mang ảo giác quý báu.

Gió ngọn lửa đẩy cửa đi vào liền phát hiện bên cạnh bếp có hai quả dưa leo. Hai quả vừa nhỏ vừa đẹp, Tô Thanh mặt mũi tràn đầy chán ghét, ngậm trong miệng nhai kĩ.

Bên cạnh đó, ngửi thấy một cổ mùi hương như có như không, nàng hít hít chớp mũi đi tìm, phát hiện trên bếp có 1 cái bánh bao chín. Mặc dù đã nguội lạnh, nhìn vào vẫn thấy mềm mại thơm ngon.

Tô Thanh vốn dĩ bụng đói kêu vang, đầu còn tâm tư bất bẻ, không chút nghĩ ngợi định ăn, đột nhiên có một bóng dáng quý dị chợt loé, liền trơ mắt nhìn chiếc bánh bao mềm trắng bị đoạt mất.

Động tác tay còn dừng giữa không trung, mơ hồ xẹt qua 1 trận gió mát thoáng vào tà áo, làm cho nàng nhin không được co rúm lại.

Có một ánh mắt quý dị rơi sau lưng khiến cho sống lưng cứng đờ, âm thầm nuốt nước miếng một cái, nín thở xoay người sang chỗ khác. Vừa xoay người, sắc mặt Tô Thanh lập tức trắng bệch.

Mượn ánh nến yếu ớt, gương mặt gần trong gang tấc đó bởi vì quá gần mà sáng tối không rõ, da mặt như cây khô nứt ra, trên mặt khảm một đôi đồng tử trắng dã. Một tay cầm quả trứng cũ rách, tay kia cầm chiếc bánh bao chói mắt, ngón tay khô như que củi âm trầm phá lệ kinh người.

Áo choàng đen phủ trên tấm lưng gù, thân thể khô héo, hai bên tóc mai hoa râm rơi xuống, trong con mắt nhảy lên ngọn lửa, đôi môi có chút rạn nứt chậm rãi quẩy rũ ra đường cong trên gương mặt, vô cùng quý dị.

"Quý...!"

Sắc mặt Tô Thanh càng thêm trắng thắm, nhìn bóng dáng kia dần hướng về phía mình, cuối cùng nhịn không được hét lên, co cẳng chạy ra ngoài cửa.

Chưa chạy được vài bước, quái tượng phía sau bỗng nhiên giương lên, mắt cá chân của nàng liền bay bổng, bị cục đá đánh trúng, ngã ngồi trên đất. Ngọn lửa rơi xuống, ngã đụng phải hai cái, ánh lửa dập tắt.

Toàn thân Tô Thanh khẽ run rẩy, tự biết chạy không thoát, tuyệt vọng nhắm mắt lại, nằm trên đất nín thở giả chết. Trong lòng mặc niệm A Di Đà Phật, thành tâm cầu nguyện phật tổ có thể xem xét nàng trước nay không sát sinh, để yêu ma quỷ quái này tha cho nàng một mạng.

Thời điểm nàng đang nói lầm nhảm không ngừng, trên đỉnh đầu văng lên một âm thanh khàn khàn già nua: "Rất cục là tiểu nữ oa tử (bé gái) ở đâu đến cũng dám trộm bánh bao của ta?"

Bánh bao của bà ta? Chẳng lẽ là người, không phải quỷ?

Tô Thanh len lén mở mắt thành một đường nhỏ liếc nhìn bóng dáng trên mặt đất. Tâm tình hơi ổn định, ngẩng đầu nhìn lại.

Đôi con ngươi kia vẫn lộ ra quý dị như cũ, mượn ánh trăng mới nhìn rõ là một bà bà trang phục cổ quái.

Tô Thanh vô bụi bặm trên người đứng lên, cười khan một tiếng, che giấu lúng túng vừa rồi: "Bà bà à, đêm khuya tắt lửa tối đèn còn làm thế thực là hù chết người ta".

Lời còn chưa dứt, quái tượng phủ đầu nàng đánh một cái, nàng không khỏi ôm đầu nhảy dựng: "Đau quá, bà bà!"

"Ai là bà của ngươi, gọi ta Đằm cô".

Nhưong mảy, cả khuôn mặt tựa như không hợp với chức danh cô cô. Trước thì có một tiểu Quý Loan không phục, hiện tại lại tới lão Đằm cô này, người trong Nhiếp Chính Vương phủ như thế nào hết lần này tới lần khác không muốn sống với tuổi thật của mình vậy? Tô Thanh lại sợ bị thêm một quả trượng đem đầu nàng đập thành lỗ thủng, vội nói: "Vâng vâng vâng, Đằm cô! Đằm cô!".

"Nói đi, tiểu nữ oa tử ngươi từ đâu xuất hiện? Sao trước kia chưa từng thấy ngươi?".

Rốt cuộc cũng tha cho nàng rồi. Tô Thanh thở phào nhẹ nhõm đáp: "Ta tên là Thục Ấu Lan, là người mới tới đây làm... nữ đầu bếp".

Đằm cô kinh ngạc: "Bọn họ lần này trở về tìm được người thật nhanh".

Này là? Tô Thanh lưu ý đến thâm ý trong lời nói, hỏi thăm dò: "Sau phủ thường xuyên đổi đầu bếp sao?".

Đằm cô lại không có nhiều phản ứng, cảnh tất lửa tối đèn giống như không có chút ảnh hưởng nào tới hành động của bà ta, cũng không thấy được bước chân bà ta di chuyển thế nào, giống như một mảnh dây mây ung dung bay vào phòng. Lục tung 1 trận, lại bay ra, lúc này trong tay đã cầm hai chiếc giò trúc con, tiện tay đem 1 cái nhét vào tay Tô Thanh: "Đi theo ta."

Bụng Tô Thanh kêu "rột rột" một tiếng bày tỏ kháng nghị nhưng Đằm cô trong nháy mắt đã sớm bay xa. Dọc theo đường đi vào khu rừng trúc, càng đi càng sâu.

Thời điểm trên cổ nổi lên một trận lãnh ý, không biết có phải ảo giác không mà cảm thấy âm hàn ngày càng nặng, Tô Thanh đi theo phía sau không khỏi khép chặt quần áo.

Không lâu sau, xa xa nhìn thấy một chút ánh sáng lơ lửng.

Đằm cô quần áo màu đen trong gió cuồng bay, càng phát ra cảm giác bà ta là một du hồn trôi nổi không còn hình bóng.

Tiếp tục đi thêm một lát, cuối cùng dừng lại, bà ta đem đồ trong giỏ từng cái bày ra, trong miệng lầm bầm: "A Nam, hôm nay là tuần đầu của ngươi, Đằm cô không có gì hay cho ngươi, chỉ có thể mang đến cho ngươi một chút rượu và thức ăn, hi vọng ngươi có thể sớm đăng cơ vui mừng".

Tô Thanh nhìn một màn trước mắt, đồng tử không khỏi khẽ co lại. Đêm hôm khuya khoắt lại đi bái mộ phần? Đằm cô chờ nửa ngày không thấy nàng có động tĩnh gì, không khỏi mất kiên nhẫn: "Sợ hãi ở đó làm cái gì, còn không mau mang đồ tới?"

Tô Thanh cuống quýt đem rô đến, lại nhìn không được nhìn chăm chăm chữ trên bia mộ, hỏi dò: "Đằm cô, vị A Nam ca ca này là người thế nào của ngài?".

Đằm cô nhóm một đồng lửa đốt giấy mã, ánh lửa chiếu đỏ trên nửa gương mặt đầy nếp nhăn: "A Nam khi còn sống là đầu bếp sau phủ."

...

"Ngươi đã muốn lưu lại như vậy, bản vương sẽ thành toàn cho ngươi."

"Không biết tài nấu nướng của Thục cô nương thế nào?".

"Vừa vặn, mấy hôm trước đầu bếp sau phủ mới đi."

...

Bên trong Mặc đường, thần sắc Cố Uyên cười mà như không cười chợt loé lên trong đầu, nội tâm Tô Thanh cảm thấy bất an nồng nặc.

Nàng giật giật khoé miệng, khô cần hỏi: "Vị A Nam ca ca này chết như thế nào?".

Đằm cô lúc này mới quay đầu lại nhìn, khoé miệng khẽ cong. Đúng lúc một trận gió thổi tới, tóc mai hoa râm bay qua bờ môi bà ta, nổi bên trên khoé môi tựa như vết máu tươi, ngữ điệu trống rỗng vang lên: "Ngươi thử nói xem?".

Toàn thân Tô Thanh khẽ run rẩy, đột nhiên đứng dậy, vừa vặn đá phải bầu rượu bên cạnh, "bịch" rơi vãi một mảnh.

Đằm cô chậm rãi đứng lên, thân thể khô gầy dưới trăng kéo ra bóng người thật dài, bàn tay như que củi chỉ hướng xa xa, phảng phất như sa vào hồi ức vô tận: "Thiếu chút nữa đã quên giới thiệu, ở đây đều là đầu bếp sau phủ lúc trước. Đây là Thủ Hào, đây là Đông Tử, đây là A Phi,..."

Đằng sau nói những gì Tô Thanh đã hoàn toàn không có phản ứng, chỉ thuận theo phương hướng bà chỉ nhìn lại, nguyên một đám mộ phần san sát nhau rất chỉnh tề, trang nghiêm, quả thực so với đình đài lầu các sau phủ kia càng khiến cho hi vọng của mọi người tắt lịm.

Phản ứng đầu tiên là muốn chạy, phản ứng còn lại là chân đã mềm nhũn, hoàn toàn không chạy nổi.

Hiện tại đã cảm nhận được thật sâu bị Cố Uyên mặt người dạ thú tính kế, nàng quả thực vô cùng đau đớn.

Đàm cô nhìn nàng một cái thật sâu, khó được dẫn theo chút đồng tình, cầm lấy cái bánh bao đưa tới tay nàng, nói: "Đói đã lâu rồi, ăn trước chút gì lót dạ đi".

Ánh mắt Tô Thanh vẫn cực kì bi thương rơi vào những phần mộ kia, trong lúc mơ hồ phảng phất có cảm giác tương lai không lâu nữa, trong số những mộ bia kia có cộng thêm cái của mình...

Cơ hồ vô thức tiếp nhận bánh bao bỏ vào miệng, nhạt như nước ốc cắn hai cái, đột nhiên nàng khôi phục tinh thần, hỏi: "Đàm cô, bánh bao này không phải là vật cúng tế sao?".

Đàm cô thân nhiên trả lời: "Đã bái tế xong rồi, cầm ăn cho đỡ lãng phí".

Mâu quang Tô Thanh xẹt qua những ngôi mộ kia, cuối cùng ọc một tiếng, đem bánh bao vừa nuốt toàn bộ đều phun ra.

Nàng thề, cuộc đời này cũng không muốn ăn bánh bao nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương bếp

Suốt cả một buổi tối, Tô Thanh ngủ rất bất an. Ngày thứ hai, trời vừa mờ sáng đã bị tiếng gà gáy bên ngoài đánh thức.

Nàng trở mình chuẩn bị tiếp tục ngủ, ai ngờ gà trống hết lần này tới lần khác càng kêu càng cao hứng, liên tiếp lại rất có quy luật. Tô Thanh mặt mũi tối sầm liền cầm cây chổi lao ra ngoài xua đuổi, kết quả là con gà này rất bướng bỉnh, vừa chạy vừa gáy đều vô dương oai với nàng, mào gà trên đầu đung đưa như đang cười run rẩy cả người, lớn lối, trào phúng đến cực điểm. Bên trong Nhiep Chính Vương phủ, thế nhưng ngay cả con gà cũng bắt nạt nàng? Quả thực không thể chịu được nữa!

Tô Thanh thờ hồng học ngừng lại, nhìn bóng người xa xa nối liền không dứt, đang vận chuyển nguyên liệu nấu ăn đến phòng bếp, liếc mắt nhìn con gà trông vui vẻ bên cạnh mình, lạnh lùng giương khoé miệng. Nhảy đi, nhảy đi, đợi lát nữa nằm trên thớt gỗ còn không phải chỉ là một con gà chết? Đến lúc đó kêu phá cô hòng cũng không ai đến cứu người!

Nghĩ đến đây tâm tình rất tốt, nàng kéo chổi qua, nhìn đồng nguyên liệu nấu ăn một vòng, nhặt quả cà chua cho vào miệng cắn một cái, vỗ vỗ vai nam tử đang thu thập gỗ đồ ăn, hỏi: "Vị tiểu ca này, các người là nhà nào đưa nguyên liệu nấu ăn tới? Nhìn qua hết sức tươi mới!".

Nam tử bị hỏi thăm ngẩng đầu lên, thấy nàng một thân quần áo vải thô đơn giản, nhưng dung mạo lại nổi nà, con mắt không khỏi chớp liên tục, gấp rút đáp: "Chúng ta là tiểu nhị Ngọc Cống lâu, nguyên liệu nấu ăn đều là trong lâu vận chuyển đến, tuyệt đối tươi mới nhất kinh thành". Hắn nhin không được nhìn Tô Thanh vài lần, hỏi: "Vị cô nương này là? Trước kia chưa từng thấy qua người".

"Ta là nữ đầu bếp mới". Tô Thanh gặm hai ba miếng đã hết trái cà chua, thuận theo lời hắn nói: "Vị tiểu ca này thử cho ta nói thẳng, nguyên liệu của các người tuy mới mẻ nhưng phẩm loại quá đơn giản. Ta mới đến không hiểu quy cũ, không biết dựa theo quy cũ, nếu có nhu cầu cần nguyên liệu đặc thù thì xử lí thế nào?"

Tiểu nhị cười đáp: "Việc này đơn giản, không nói cái khác, nguyên liệu nấu ăn của Ngọc Cống lâu chúng ta đảm bảo nhiều nhất kinh thành. Chỉ cần vương phủ yêu cầu đều có thể cùng chúng ta đến lâu tùy ý chọn lựa."

Đây không phải là cơ hội ra ngoài tìm A Mạc sao? Tô Thanh nghe vậy, cười đến nheo hai mắt: "Nghe tiểu ca nói chuyện thực là vạn phần hưởng thụ. Sau này có chỗ nào không hiểu, còn cần tiểu ca chiếu cố một hai".

Tiểu nhị bị nàng cười như thế, trên mặt lập tức như bị phồng, cuối đầu ngượng ngùng gãi ót: "Cô nương khách khí".

Có thể tìm được cơ hội xuất phủ, không thể nghi ngờ chính là chuyện tốt, Tô Thanh lại móc một quả cà chua dựa vào tàng cây gặm gặm, trong lòng bắt đầu cân nhắc. Lúc trước cùng Tô Mạc ước định nửa tháng, trong thời gian nửa tháng này nàng nhất định tìm cơ hội ra ngoài gặp hắn một lần nếu không tên tiểu tử này sợ sẽ nghĩ mọi biện pháp hỗn vào trong vương phủ.

Đang nghĩ ngợi, xa xa thấy một bóng dáng lưng gù đi tới.

Đàm cô một thân phụ nhân áo vải thô đuôi ngắn, hoàn toàn không có hơi thở quý dị như đêm trước. Song đôi tròng mắt trắng kia chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua, liếc mắt liền đi thẳng qua người nàng. Những tiểu nhị kia thấy bà ta đi đến đều vô thức thẳng lưng, thần sắc kính sợ, dẫn bà ta đi kiểm kê nguyên liệu một vòng, cuối cùng lấy sổ sách ra cho bà ta kí, sau đó về mặt mới như trút được gánh nặng.

Hết sức hiển nhiên, Đàm cô này ở trong phủ cũng coi như là nhân vật số 1.

"Tiểu nữ oa tử, người lại đây".

Nghe tiếng gọi, Tô Thanh chạy tới, về mặt chân chó đáp: "Đàm cô có chuyện gì?".

Đàm cô chỉ phồng bếp: "Trưa nay người tới chường bếp, dùng những nguyên liệu này nấu hai bữa ăn ngày hôm nay. Nấu gì đều do người quyết định, tay chân nhanh nhẹn chút, nếu để qua giờ ăn mà chưa xong sẽ bị ăn hèo".

Tô Thanh thuận theo phương hướng bà ta chỉ nhìn qua, cảm thấy một mảnh tối om om, phòng bếp vốn trống trải, hiện giờ được các giỏ nguyên liệu chất đầy, sắc mặt lập tức trầm xuống. Nhiều như vậy toàn bộ nấu hết? Trong vương phủ này nuôi đều là lợn sao!

Nhưng không đợi nàng oán hận, Đàm cô xoay người chậm rãi đi xa, ung dung nói lại lời lúc trước: "Sẽ bị ăn hèo".

Một trận gió hiu quạnh thổi qua, Tô Thanh thở dài xoay người vào phòng bếp. Trước kia, một thân tài năng nấu nướng của nàng cho tới nay đều lấy thuần phục dạ dày nam nhân làm chuẩn mực, mỗi một món ăn làm ra đều tỉ mỉ hoàn hảo, chưa từng trải qua tình huống nấu rất nhiều đồ ăn thế này. Cho nên, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống làm không nhanh được, gấp đến mức mồ hôi đầm đìa. Thẳng đến buổi trưa bọn nha hoàn đến lấy đồ ăn, nàng đã mệt mỏi nằm trước bếp lò.

Tô Thanh sức cùng lực kiệt nhìn thức ăn trên bàn từng món một được mang đi, cuối cùng mới triệt để thở phào nhẹ nhõm. Thịt gà nàng giấu không biết đã bị mang đi đâu, chỉ có thể dùng chút canh thịt thừa cạn lấp bụng, sau đó trở về phòng, tắm rửa thay y phục một phen. Đang chuẩn bị vuốt tay chân ra từ phía nằm trên giường đánh một giấc mộng đẹp, cửa phòng lại vang lên tiếng gõ.

Nói là gõ cửa kì thật, xuyên qua khe cửa có thể thấy rõ tình huống bên trong bên ngoài. Tô Thanh vừa ngẩng đầu liếc thấy một thị nữ đứng đó, không dám thất lễ vội vàng chạy ra mở cửa: "Vị tỷ tỷ này có việc gì vậy?".

Thị nữ trả lời: "Người chính là Thục cô nương? Vương gia cho truyền người đi Cầm Tâm viện".

Vừa nghe hai chữ "Vương gia" tất cả một môi của Tô Thanh lập tức tiêu tán hơn phân nửa. Hiện tại đang là giờ ăn trưa, Cố Uyên đột nhiên tìm nàng không phải là đồ ăn nàng làm xảy ra vấn đề gì chứ? Thẳng một đường, trong lòng Tô Thanh thấp thỏm một phen. Càng đi đến gần, nhìn cảnh trí có chút quen mắt, nàng mới thoáng kịp phản ứng, đây chẳng phải là chỗ ở của Bộ Tiễn Âm sao?

Đến gần vài bước, xa xa truyền đến tiếng đàn.

Tô Thanh tập trung lắng nghe, tiếng đàn thanh lệ mang vài phần thoát tục, đáng tiếc, dẫn thêm vài phần khói lửa cao xa, phảng phất thủy chung cách một tầng sa mỏng, vô pháp xuyên vào lòng người. Trong chốc lát liền nhìn thấy bóng người, trước tiên là Bạch Chi ngồi ở giữa gẩy đàn, áo bào đuôi rộng theo gió bay bay, giờ tay nhắc chân đều tri thức tao nhã, khuôn mặt hơi trắng như bệnh, vẻ mặt và tiếng đàn hoà hợp vào nhau.

Bên trái ngồi một người, khẽ nghiêng đầu phẩm rượu ngon. Ánh mắt hần roi trên bóng dáng đang gẩy đàn kia, đầu ngón tay ở trên bàn nhẹ nhàng gõ theo nhịp, đương quang ánh lên đuôi lông mày cùng gương mặt, phù một tầng sáng vàng nhu hoà.

Không gian yên tĩnh, Tô Thanh nhất thời hoảng thần, vô thức bước chậm lại. Sau lưng đột nhiên có ngón tay đặt lên vai nàng, quay đầu lại, thấy Bộ Tiễn Âm đang mỉm cười nhìn mình: "Hôm nay mới biết, tài nấu nướng của Thục cô nương cũng tốt như thế". Tô Thanh nghe vậy chợt nghẹn, đang muốn uyển chuyển khách sáo vài câu, lại nghe hần cười dài: "Chỉ là kỹ thuật xào rau của cô nương quá tàn nhẫn, thật không biết món ăn kia tên là "Huyết nhục mơ hồ" hay là "Bầm thây vạn đoạn" vậy?".

Một tiếng cười của hần đi qua, Tô Thanh sững sờ ngay tại chỗ.

Tiếng đàn cũng dừng lại, ánh mắt Bạch Chi từ xa xa nhìn lại cực giống như gió rét lướt qua.

Bộ Tiễn Âm đứng cạnh Cố Uyên, cười không nói gì.

Tô Thanh cúi đầu, ánh mắt xẹt qua đĩa đồ ăn xương thịt khó phân biệt bị cháy trên bàn, yên lặng vui đầu thấp hơn. Bảo sao lúc này tìm không thấy, ai ngờ con gà chết không từ tế đó lại bị đưa đến đây. Nàng đơn thuần là vì bảo thù con gà trống quá nhiều giấc ngủ của nàng, cố ý khiến nó chết không toàn thây để rửa mối hận trong lòng, ai biết, con gà này chết cũng không tha cho nàng.

"Nếu như đầu bếp chỉ băm thịt mạnh hơn người khác thì để Liễu Dật đến làm là được rồi. Ít nhất, hần băm thịt nát bên trong cũng không đến mức có xương cốt". Cố Uyên hạ ly rượu trong tay, dùng chiếc đũa chọc chọc vào đĩa thịt: "Chỉ là không biết Thục cô nương lúc băm thịt thuận buồm xuôi gió, lúc hạ dao đang nghĩ tới ai?".

Người quyền cao chức trọng nói chung thích nghi thần nghi quý, vì vậy khi nói chuyện đều thỉnh thoảng chứa hàm ý tìm tòi nghiên cứu, khó tránh khỏi khiến người ta phải trả lời thận trọng từng câu.

Câu hỏi giống như tùy ý nhưng Tô Thanh lại không khỏi rụt cổ, sắc mặt chân thành tha thiết, đáp: "Hồi Vương gia. Gà. Nô tỳ từ đầu tới cuối chỉ nghĩ đến con gà kia".

Bộ Tiễn Âm cười khê: "Ngược lại không nghĩ tới, chỉ qua một đêm, Thục cô nương lại cùng một con gà sau phủ nảy sinh tình cảm."

"...", Tô Thanh yên lặng không muốn tiếp tục cái đề tài về "gà" quý dị này, ho nhẹ một tiếng: "Kì thật tài nấu nướng của nô tỳ rất khá, trừ món thịt hầm cách thủy này, không lẽ Vương gia không cảm thấy các món ăn khác đều mỹ vị ngon miệng, hương sắc đầy đủ sao?".

Một trận gió thổi qua, mang theo mùi rượu thịt nhàn nhạt.

Cố Uyên nhìn nàng như nhìn kẻ ngu ngốc: "So với ngự trù trong cung như thế nào?".

Thiếu chút nữa quên mất thân phận vị này. Tô Thanh nhất thời bị nghẹn nhưng vẫn mặt dày phản bác: "Vương gia quen ăn sơn hào hải vị, chắc hẳn cũng đã sớm chán ghét, không chừng món ăn gia đình nô tì làm lại hợp khẩu vị".

"Nếu lại có thêm món ăn gia đình giống thế này một lần nữa, bản vương đảm bảo, trên bàn cơm hôm đó bày xương cốt người", Cố Uyên nhẹ nhàng gõ cái mâm, lạnh bạc cong khoé môi. Mặt nhìn Tô Thanh không lên tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, ném lại một câu: "Com tối nay làm cho tốt, trực tiếp đưa đến phòng bản vương".

Tô Thanh nhìn bóng dáng thon dài lạnh lùng kia dần dần rời đi, lẳng lặng cân nhắc ý tứ trong lời nói của hắn.

Bộ Tiệp Âm đem thịt gà cháy đặt vào tay nàng, cười nói: "Nếu hôm nay không phải Vương gia ở lại trong viện ta dùng bữa, còn không biết Vương gia chán ghét thứ đồ ăn này, hiện tại thế nhưng thật muốn đổi khẩu vị. Vương gia từ trước đến nay ăn uống không tốt, cũng nhờ phúc khí cô nương, buổi trưa ngược lại không dùng đồ ăn ngon".

Tô Thanh cuối cùng cũng lí giải được hàm nghĩa trong câu nói kia, thần sắc thay đổi mấy lần, cường chế đè xuống lời thô tục đã vọt lên đến miệng. Nếu cảm thấy đồ ăn làm khó ăn thì cứ việc nói thẳng, có cần thiết phải mang con gà chết kì quái kia ra nhạo báng nàng nửa ngày không? Sắc mặt nàng không đổi, ngẩng đầu nhìn Bộ Tiệp Âm, không hề có thành ý nói: "Vây còn phải thật tạ ơn Bộ công tử đã cầu Vương gia đến viện dùng bữa".

Bộ Tiệp Âm cười nhạt: Tối hôm qua Vương gia trùng hợp ngủ lại Cẩm Tâm viện, đây là phúc phận của chính Thực cô nương".

"Ngủ lại?", khoé miệng Tô Thanh khê kéo. Cô nam quả phụ nam, quả thực khó có thể khiến người ta không mơ tưởng viễn vông. Không đúng, trong viện này còn một Bạch Chi! Tối hôm qua chẳng lẽ... Nhìn gương mặt giống Tô Mạc như đúc này, nàng đích xác cảm thấy trong đầu không ngừng tuôn ra những hình ảnh không thể tiếp nhận.

"Choang" một tiếng, cái ly rơi trên mặt đất vỡ thành ngàn vạn mảnh, cắt đứt phán đoán của nàng.

Bạch Chi sắc mặt khó nhìn nhìn Bộ Tiệp Âm, giọng trầm thấp: "Đã nói bao nhiêu lần, không được nhắc tới mấy chuyện để người khác hiểu lầm!".

Bộ Tiệp Âm cười khê, cũng không để ý tới Bạch Chi phản đối, kéo tay hắn đi vào nhà: "Được rồi, đừng làm rộn, ăn trưa rồi còn uống thuốc, dễ trệ giờ không tốt". Trước khi đi tới cửa, quay đầu nhìn một cái, khoát tay áo: "Thực cô nương, thứ cho không tiễn xa được". Sau đó Tô Thanh trở mặt nhìn Bạch Chi giấy dựa không có hiệu quả, bị cường chế kéo vào trong nhà.

Nàng không khỏi ngửa đầu nhìn sắc trời thật tốt, có chút đau đầu: "Quả nhiên không giống như hiểu lầm...".

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bạn cố tri

Tô Thanh đang trên đường trở về, xa xa nhìn thấy Đàm cô chống quai trượng ở trong sân phơi nắng, nhìn không được đi tới chào hỏi. Đàm cô mặt cũng không thêm mờ, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, hiển nhiên không có nhiều phản ứng. Tô Thanh ngán ngẩm, nhìn không được mở miệng thăm dò: "Đàm cô, ngài ở trong phủ lâu như vậy, có biết khẩu vị của Vương gia không?".

"Người nấu đồ ăn cho Vương gia?". Đàm cô lúc này mới đưa mắt lên nhìn, thấy nàng gật đầu liên tục, gương mặt đầy nếp nhăn khê nhéo một cái, hai mắt lại nhắm nghiền, giọng lười biếng: "Muốn biết Vương gia thích khẩu vị gì, nên nhìn tâm tình của hắn mà định ra".

Tô Thanh: "..."

Tốt lắm, vẫn nên tự mình trở về từ từ suy nghĩ.

Tô Thanh quay người trở về phòng bếp, khi chiều muộn mới từ trong đồng cũi chui ra, tranh thủ lúc rảnh rỗi đi đổi y phục. Trời chiều dần dần buông, bọn nha hoàn lục tục đến phòng bếp lấy đồ ăn cho 9 viện sau phủ, nàng làm vài món đơn giản, cũng đem bữa tối nấu cho Cố Uyên đưa đi.

Qua mấy ngày suy tính, Tô Thanh từ bỏ ý định dùng dung mạo mê hoặc Cố Uyên. Hết sức hiển nhiên, nam nhân này đối với tướng mạo của nữ nhân không một chút hứng thú, thậm chí, đối với nữ nhân cũng không có hứng thú nghiên cứu thêm tí nào, điều đáng mừng duy nhất là hắn có chút tương niệm tay nghề của nàng. So với ý muốn chứng thực giá trị nhan sắc mà nàng từ trước tới nay tự cao, chi bằng trêu chọc dạ dày hắn, nên biết, bắt được dạ dày nam nhân là có thể đại thắng bất được trái tim hắn. Bởi vậy, bữa tối hôm nay nàng làm cho Cố Uyên là chế biến độc nhất, có thể nói là hạ đủ công phu.

Tô Thanh đi tới cửa, đúng lúc bắt gặp hai người trong phòng đi ra.

Lận Ảnh thấy nàng, mặt mũi lạnh lùng hừ một tiếng, lộ ra thần sắc chẳng thêm ngó tới như lần trước. Quý Loạn bên cạnh, sắc mặt vốn cũng không thể nào đẹp mắt, nhưng sau khi chớp mũi hít hít vài hơi, đột nhiên tiến tới hộp cơm nàng cầm bên người hít hà: "Nữ nhân, bên trong đựng cái gì, người thấy vẫn còn rất thơm".

Tô Thanh biết rõ tên tiểu tử xấu xa này không dễ chọc, vì vậy không thể không đưa hộp cơm ra bảo hộ sau lưng, đáp: "Đây là bữa tối cho Vương gia".

Quý Loạn ngẩng đầu nhìn Tô Thanh: "Nghe nói người tới sau phủ làm đầu bếp? Vậy thức ăn trưa nay trong phủ tiểu gia cũng là người làm?".

Tô Thanh cảnh giác gật đầu.

Đôi mắt Quý Loạn sáng lên, còn muốn nói gì đó, Lận Ảnh đã bình tĩnh véo lấy khuôn mặt hắn đi ra ngoài, ngữ điệu hiển nhiên không vui: "Trừ ăn ra còn biết cái gì, cút về làm chính sự!".

Quý Loạn muốn phản kháng, lại bị Lận Ảnh trở tay một phen chế trụ, như một con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt bị xách ra ngoài. Một thân khí lực giống như toàn bộ bị bỏ đi, ở trước mặt Lận Ảnh không thể chống đỡ. Đi một đoạn xa, nhìn không được rống lên: "Lận Ảnh, người mau buông tay cho tiểu gia! Có tin ngày nào đó ta huỷ phòng người không!".

Lận Ảnh lạnh lùng cười: "Nếu người dám huỷ phòng ta, ta liền huỷ toàn bộ xương cốt người và Yên Phù Sinh mang cho chó ăn".

Cũng không biết có phải thực sự sợ rồi hay không, Quý Loạn thể nhưng thực không lên tiếng nữa. Không thể không nói, vô quyết dầy có móng tay nhọn.

Tô Thanh tràn đầy hứng thú xem bọn họ đi xa, thoáng tỉnh lặng tâm thần, nhẹ gõ cửa: "Vương gia, bữa tối đến". Nghe Cố Uyên đáp rõ "Vào", mới đẩy cửa vào phòng.

Trên mộc án đặt hai giá nến, xung quanh là các giá sách chất đầy sách cổ xưa, thư hương kiêu diễm. Cố Uyên đang ngồi bên bàn nhìn sổ con, thư từ bên hông gấp thật dày như một toà núi nhỏ, ánh nến phủ xuống, nửa khuôn mặt lúc sáng lúc tối càng khiến người ta khó có thể tìm tòi nghiên cứu. Thần sắc lạnh nhạt, làm cho người khác không dám quấy rầy.

Tô Thanh vốn giỏi nhìn mặt nói chuyện, lúc này cũng không quấy rầy, rón rén đem thức ăn trong hộp từng món mang ra đặt trên bàn. Thấy Cố Uyên vẫn mím môi, bộ dáng suy nghĩ sâu xa như cũ, liền im lặng lui sang một bên.

Sắc trời dần tối, dựa vào vách tường, cảm thấy cả người mệt mỏi, nhìn không được có chút mệt mỏi rồi. Trong lúc vô tình, Tô Thanh vừa ngẩng đầu, đúng lúc gặp Cố Uyên đứng dậy, cái ghế đến bên miệng lập tức bị nàng nuốt trở vào. Vẫn cúi đầu, tư thái cung kính, chỉ là cổ ý hướng bên hông lệch vài phân làm cho đường cong đẹp mắt trên thân thể vừa đứng lộ ra dưới ánh nến.

Ánh mắt Cố Uyên dừng trên người nàng như có điều suy nghĩ xẹt qua, nâng chén uống một hớp, nói: "Rượu này hơi nhạt".

Tô Thanh đáp: "Nô tì chuẩn bị bữa tối cho Vương gia chính là rượu trúc điệp thanh tốt nhất".

Cố Uyên hỏi: "Tức là thế nào?".

Tô Thanh cúi người, thay Cố Uyên rót một ly, ngón tay nhỏ nhắn như củ hành, nâng ly rượu tới trước mặt hắn, dịu dàng chỉ: "Vương gia không ngại thử bàn đồ ăn "Mệnh môn mùi thơm" này xem".

Cố Uyên gấp một miếng, lại nhấp rượu nhạt, quả nhiên sáng khoái rất nhiều, cuối cùng nhìn nàng, ý tứ hàm xúc không rõ, cười một tiếng: "Có chút ý tứ".

Tô Thanh dưới ánh mắt chăm chú của hắn, cúi đầu, có vẻ thụ sủng nhược kinh đáp: "Buổi trưa nô tì nghe Bộ công tử nói Vương gia hôm nay không muốn ăn, nô tì trở về nghĩ, xác định là do uống quá nhiều rượu cho nên mới cả gan thử một lần. Chút đồ ăn này, thử nhất có thể thanh tỳ thuận phổi, thứ hai có thể thay đổi thói quen uống rượu nhạt mà tránh rượu mạnh. Thân thể Vương gia vốn quanh năm suốt tháng mệt mỏi, nô tì nấu chút được thiện công hiệu, nếu Vương gia ăn thường xuyên cực kì tốt".

"Nói như vậy, bản vương nên để Thục cô nương hảo hảo hỗ trợ điều trị". Ánh mắt Cố Uyên rơi trên gương mặt nàng, đầu ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, khoé môi cong lên ý tứ sâu xa. Một người quen nhìn các loại nữ nhân đeo mặt nạ, giờ phút này, nữ nhân này thực sự đã khiến hắn sinh ra vài phần hứng thú.

Hôm nay Tô Thanh chẳng qua là muốn thu hút sự chú ý của Cố Uyên, thấy mục đích đã đạt được, liền ôn nhu ở bên cạnh liếm mi thu tức, cười nhẹ không nói. Có nhiều chuyện, thường dục tốc bất đạt, đối với loại nam nhân có địa vị như Cố Uyên, càng phải như vậy. Nàng có thể cảm giác được ánh mắt lạnh nhạt thoáng xẹt qua nàng, dưới sự tìm tòi nghiên cứu của hắn, gương mặt trang điểm của nàng càng lộ vẻ thu liễm.

Hai bên không nói gì, ăn cơm xong, Cố Uyên xem Tô Thanh thu dọn sạch sẽ chén đĩa, lúc nàng cáo lui rồi đi, đột nhiên mở miệng: "Tạc thổ phi trên núi ngoài thành tây, bản vương đã để Lận Ảnh mang người đi quét sạch sẽ".

Tô Thanh mới bước chân ra khỏi cửa, dừng lại một chút, quay đầu đúng lúc bắt gặp ánh mắt thâm thúy sắc bén của Cố Uyên, mi mắt rũ xuống, trong mắt chợt loé lên hoảng loạn, trên mặt trong nháy mắt hiện lên một vẻ giải hận thoải mái, nói: "Tạ Vương gia giúp nô gia báo thù rửa hận!". Chân thành khom người nói lời cảm tạ, vì muốn thêm chân thực còn cố làm ra vẻ ngẩng lên lấy tay lau lau khoé mắt khô khóc.

"Không khách khí". Cố Uyên giọng điệu bình thản: "Đêm đã khuya, Thục cô nương nếu như tiếc mạng, buổi tối không cần ở phía sau phủ đi lại khắp nơi mới tốt".

Câu nói sau cùng tựa hồ mang ý tứ sâu xa. Tô Thanh lại có chút không yên lòng, nhất mực cung kính mang hộp com ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi tiểu viện, mặt mũi tràn đầy ưu tư trong chớp mắt quét sạch, vô cùng đau đớn chấp tay trước ngực, hướng lên mặt trăng liên tục bái lễ: "A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, tặc thổ phi thành tây đại ca, hi vọng các ngươi có thể sớm siêu thoát! Tiểu nữ đích xác là vô tình hại đến tính mạng các ngài, oan có đầu nợ có chủ, giết các ngài là Cố Uyên, muốn báo thù nhớ đi tìm hấn, ngàn vạn đừng giận chó đánh mèo lên người ta...".

Nói thì nói thế, tuy nàng cũng không giết người nhưng dù sao người cũng vì nàng mà chết. Tô Thanh cúi người cung kính hành hai đại lễ, trong gió lạnh rục rịch một cái, lòng mang theo sợ hãi đi về.

Quét sạch sẽ thổ phi thành tây. Lời này Cố Uyên nói ra lạnh nhạt hời hợt vô cùng, ai mà biết rõ sau lưng là một hồi gió tanh mưa máu thế nào? Số người bị giết chắc chắn không phải 80 thì cũng là 50, sinh mạng con người, máu chảy đầm đìa, từ miệng hấn nói ra bất quá chỉ là câu không hề gọn sóng: "Không khách khí".

Giả sử nàng hung hăng vứt bỏ nam nhân này một lần, nếu quả thật dùng loại phương thức trút giận lên sinh mạng người khác này của hấn, phỏng đoán, mặc kệ nàng chạy đến chân trời góc bể nào cũng đều bị hấn bắt gặp vạ đoạn đi? Tô Thanh quả thực bị chính tình cảm vĩ đại quên mình này của bản thân làm cho cảm động phát khóc.

Một đường trở lại nhà tranh, trong đầu Tô Thanh đều là hình ảnh tặc thổ phi hi sinh, ở trong lòng cuồng niệm A Di Đà Phật. Đột nhiên từ trong góc tối nhẩy ra một bóng người màu đen, chưa kịp hoàn hồn đã có một con dao nhỏ sáng bóng gác lên cổ. Lưỡi dao lạnh như băng trong đêm rét lẽ ra ánh sáng lạnh làm cho nàng không khỏi có cảm giác tê lương. Không thể nào, báo ứng tới nhanh như thế?

Tiếng thở dốc của người này phá lệ trầm trọng, hiển nhiên là bị thương rất nặng, giọng nói trầm thấp sinh ra lãnh khí: "Ngươi có hai sự lựa chọn, dẫn ta ra ngoài hoặc chết ở đây".

Đổi lại nếu như bình thường, nàng nghiêm nhiên bị người này hù dọa đến mức mặt mũi thất sắc, nhưng lời kia vừa lọt vào tai lại khiến Tô Thanh hơi ngây người.

Thanh âm này sao nghe có chút quen thuộc?

Tạm thời nàng không dám bầu víu giao tình, liền chần chừ giật giật khoé miệng, hỏi thăm dò: "Vị tráng sĩ này, không phải ngươi từ Cô Xạ Thành đến chứ?"

Con dao nhỏ trên cổ nàng khẽ buông lỏng, nam tử nói giọng khàn khàn mang theo chút kinh ngạc: "Ngươi là ai?"

Là cái đại đầu quỷ nhà ngươi! Tô Thanh cố nén xúc động, mắt tròn trĩnh, quay đầu nhìn chằm chằm gương mặt bị che chỉ lộ đôi con ngươi đen kìa, nhả ra từng chữ: "Có lầm không đấy! Người Cô Xạ Thành các ngươi là chó sao? Lão nương ở đâu cũng theo đến đó, có phải không, Mạnh Bàng Phi?"

"Tô... Tô cô nương? Sao ngươi lại ở đây?". Nam tử thấy rõ khuôn mặt nàng, tay buông lỏng, đao rút xuống đất.

"Nhờ phúc của thiếu chủ nhà các ngươi mới khiến ta lưu lại nơi này, trừ bỏ nguyên nhân sẽ thu về một bó tiền lớn, còn có nguyên nhân nào khác sao?". Tô Thanh quan sát bộ dạng hấn một phen từ trên xuống dưới, nhìn không được vận lòng mảy. Thở dốc lợi hại như thế hiển nhiên là bị thương rất nặng, mà nếu đã bị thương nặng đến mức này chứng tỏ hấn đã kinh động tới thủ vệ trong vương phủ.

Nghĩ một lát, Tô Thanh chậm chạp nâng một ngón tay lên, khoé môi cười dần dần đậm hơn: "Nề mặt thiếu chủ nhà ngươi ta tính rẻ một chút, một vạn lượng ngân phiếu cứu ngươi một cái mạng, có lời quá không?".

Nữ nhân trước mắt này cười lên thật xinh đẹp nhưng lại hắc tâm hắc phế, Mạnh Bàng Phi cảm thấy trong ngực cuộn cuộn một trận, miễn cưỡng phun ra một búng máu, bóng đen trước mắt áp đảo, liền triệt để ngất đi.

Tô Thanh nhìn nam nhân đã bất tỉnh nhân sự, bất đắc dĩ lắc đầu. Bất kể thế nào cũng coi như người quen cũ, coi như hấn đã chấp nhận cuộc giao dịch này đi.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đêm kinh hãi

Tô Thanh đem Mạnh Bàng Phi bất tỉnh kéo về nhà tranh, không biết làm thế nào, căn phòng này trống trơn, tuy tiện nhìn xung quanh không thấy có nơi nào giấu người được, nàng quan sát mọi nơi, cuối cùng nhìn trúng gầm giường trống rỗng. Mặc dù hơi bẩn vì chưa kịp quét dọn nhưng dù sao cũng có thể xem là nơi giấu người được.

Tô Thanh hung hăng đạp mấy cước mới nhét được Mạnh Bàng Phi vào không gian cực hẹp kia. Vừa đại công cáo thành thở phào nhẹ nhõm, xa xa nghe

được tiếng bước chân từ từ tới gần. Xuyên qua cánh cửa có thể lờ mờ thấy bọn thị vệ lục tục vọt tới. Đáy mắt loé lên vui vẻ, cũng không nghĩ nhiều, nàng không chút hoang mang bắt đầu cởi áo, nới dây lưng.

Tiếng bước chân dừng lại cách cửa không xa, đúng lúc Tô Thanh nhân thời cơ xoay người sang chỗ khác.

Nàng dừng lại ở tư thế cởi áo, tà áo tản ra, tóc đen như tơ lụa mềm mại rủ xuống trên bờ vai trắng ngọc, quần áo nhẹ phân tán, cùng với người đứng ngoài cửa, bốn mắt nhìn nhau, hai bên sững sờ tại chỗ.

Một phòng kiêu diễm xuân sắc khiến cho ông cụ non Lận Ảnh khó tránh khỏi toàn thân cứng ngắc, sững sờ xoay người sang chỗ khác, còn chưa kịp mở miệng nói cái gì liền nghe thấy trong phòng "A!" một tiếng thét chói tai vang dội thiên địa: "Sắc lang...!".

Khoé miệng Lận Ảnh giật giật.

Đội ngũ dừng cách đó không xa, gương mặt mọi người đều mang sắc thái khác thường, ngẫu nhiên lộ ra vài tiếng nén cười. Khuôn mặt Lận Ảnh đỏ bừng dần dần trầm thấp, hung hăng trừng mắt bọn họ, tất cả mọi người nhất thời mặt mũi tràn đầy nghiêm túc đứng im tại chỗ. Chỉ là vì bị nghe quá mức thống khổ, nguyên một đám người trên mặt có chút vụn vặt.

Lúc này Tô Thanh quần áo không chỉnh tề đẩy cửa ra, không đợi Lận Ảnh giải thích, ở trước mặt hần khóc mắng: "Hay cho Lận Ảnh nguoi, nguoi còn là nam nhân nữa không? Thật không nghĩ tới nguoi là loại người này, thích ta thì đường đường chính chính nói ra, lại còn bày thủ đoạn nhìn lên, đúng là không biết xấu hổ!".

Lận Ảnh cá giận: "Thích nguoi? Quả thực là người ngu nói mộng! Ta đuổi theo đào phạm tới đây, ai biết được nguoi lại đang... đang...".

"Đang cởi áo ra!". Tô Thanh đón lấy lời hần, cúi đầu khóc sùi: "Nguoi thấy hết rồi đúng không! Nguoi quả nhiên thấy hết rồi! Nguoi thế nhưng nhìn lên ta cởi áo, sau này ta biết phải gặp người thế nào, trong sạch của ta từ nay đã không còn... Còn nói cái gì mà đuổi theo đào phạm, đào phạm làm sao đến nơi xa thế này, rõ ràng là tìm cớ! Tìm cớ!".

Có người không nín được bật cười, sắc mặt Lận Ảnh càng thêm đen: "Nguoi tạm thời ngậm miệng cho ta, y phục của nguoi căn bản không cởi ra, nào có huy đi trong sạch của nguoi!".

Tô Thanh được lý không buông tha, tiếp tục khóc lóc: "Nghe đi, nghe đi, chứ không phải là còn chưa bắt đầu cởi quần áo để cho nguoi thất vọng? Tuổi còn nhỏ đã làm ra loại chuyện tốt thế này, lớn lên không biết sẽ thế nào! Hôm nay gieo hoạ cho ta, ngày mai sớm muộn cũng sẽ đi gieo hoạ cho các cô nương nhà khác. Loại mặt người dạ thú, ta thật sự đã nhìn lầm nguoi!".

Hần mặt người dạ thú? Nàng nhìn lầm hần? Lận Ảnh giận dữ nhìn nàng hồi lâu, khoé miệng méo xệch, cuối cùng tìm không ra nửa câu giải thích, chỉ có thể cầm giận vung ông tay áo, đen mặt xoay người rồi đi: "Còn đứng lì ở đây làm cái gì, tất cả đều đi theo ta! Đào phạm bị thương sẽ không chạy xa được, còn không nhanh chóng đi từng nơi tiếp tục lục soát!". Sau lưng tiếng khóc vẫn như cũ kéo dài không dứt lọt vào tai làm cho hần cảm thấy toàn bộ đầu óc khó ngăn lại cơn tức chết.

Tô Thanh đứng tại chỗ nhìn bọn họ đi xa, lúc này mới thần nhiên lau khoé mắt, nghênh ngang quay trở lại trong phòng. Muốn so thủ đoạn với lão nương! A, Lận Ảnh, loại thiếu niên trẻ tuổi khí thịnh này, dù sao vẫn còn non lắm!

Lận Ảnh tạm thời sẽ không trở lại nơi này cho mình ngọt ngào, ngân phiếu một vạn lượng dễ kiếm như trở bàn tay, Tô Thanh cảm thấy hết sức vui vẻ. Nhìn chằm chằm gầm giường đen như mực hồi lâu, nàng lắc đầu thở dài, như thế nào cũng không nghĩ tới Mạnh Bàng Phi này là tù vượt ngục. Người Cô Xạ Thành dưới sự hướng dẫn của thiếu chủ, tự cho là thanh cao, hiện tại bắt đầu cùng triều đình nhắc lên quan hệ, quả thật là mặt trời mọc đằng tây.

Vừa nghĩ tới vị các hạ thiếu chủ không nhuộm khói lửa nhân gian kia, tâm tình Tô Thanh lại không khá hơn. Tâm tình nàng không tốt liền xúc động muốn tăng giá lần nữa. Cô Xạ Thành là nơi nào, mạng người chỗ bọn họ so với những mạng người bị ôi bên ngoài quý giá biết bao nhiêu, một vạn lượng kia không đủ, như thế chẳng phải là quá xem nhẹ người Cô Xạ Thành rồi sao!

Dưới giường lờ mờ có chút động tĩnh, mơ hồ truyền ra một tiếng kêu rên trầm thấp, Tô Thanh ôm thân thể ngồi trên ghế mây hất xì, chớp hàng mi dài nhìn cái đầu chậm rãi thò ra, mỉm cười: "Tinh nhanh thật, ta còn tưởng phải đến sáng nguoi mới tỉnh chứ".

Giường gỗ này quá mức nhỏ hẹp, Mạnh Bàng Phi giãy dụa mà không chui ra được nửa người, nghi ngờ nâng mắt nhìn Tô Thanh: "Tô cô nương đem ta vào đây bằng cách nào?".

Tô Thanh im lặng không lên tiếng, làm hai động tác đập đập, ở trước gương mặt trầm xuống của hần nói: "Cũng không thiệt nguoi. Đập đi vào một vạn lượng, kéo ra ngoài cũng một vạn lượng".

"..." Quả nhiên là Tô cô nương mà hần biết, loại việc mượn gió bẻ măng này nàng làm hết sức thuận buồm xuôi gió. Mạnh Bàng Phi yên lặng dùng lực thoát ra hai lần vẫn không được, chỉ có thể nhận mệnh đáp: "Đồng ý".

"Được rồi", Tô Thanh cười tủm tỉm tới giúp hần một tay, mặc kệ trên người Mạnh Bàng Phi có tổn thương hay không, ở đó nghe rằng tròn mắt, vẻ mặt đau đến run cầm cập, nàng cứng rắn túm mấy cái xương sườn của hần, từ dưới gầm giường kéo ra. Nhìn hần ngồi xổm dưới đất thở hổn hển, có chút ghét bỏ nói: "Tạm thời sẽ không có người tới bên này lục soát, sao nguoi còn chưa đi?".

Mạnh Bàng Phi cười khổ: "Tô cô nương, dù sao chúng ta cũng là người quen cũ, nguoi không thể...".

"Không thể!", Tô Thanh ngắt lời hắn, buông thông mắt lười biếng nhìn Mạnh Bàng Phi: "Ta và Cô Xạ Thành các người không hề quen thân, cùng thiếu chủ nhà các người lại chỉ là quan hệ làm ăn bình thường, thậm chí nhìn hắn còn hết sức không vừa mắt. Muốn bầu vùi giao tình, có thể, niềm yết giá công khai, muốn ta tự mình đưa người ra khỏi vương phủ, mang một trăm vạn lượng đến".

Khoé miệng Mạnh Bàng Phi hưng hăng kéo, bụng hợp với tình hình kêu'rột rột', do dự một chút, hỏi: "Vậy nếu muốn Tô cô nương lấy chút thức ăn đến thì sao?".

"Ồ, vậy tiện nghi hơn nhiều". Mạnh Bàng Phi nghe thế, thoáng thờ phào nhẹ nhõm, lại nghe Tô Thanh thân nhiên nói: "Cũng liền thu của người một vạn lượng đi". Thân thể khẽ nghiêng, "răng rắc" một tiếng đầu vọt đến eo, đầu tới mức rơi ra vài giọt nước mắt. Xác thực, giá này so với 100 vạn lượng đúng là tiện nghi hơn nhiều.

Lúc này đã là nửa đêm, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, sau phủ xa xa nhìn lại chỉ có ngọn đèn loang lổ trên hành lang, ở trong gió lúc sáng lúc tối. Tô Thanh đem ba chiếc bánh bao ngọt buổi sáng tìm được, dùng khăn gói lại thật chỉnh tề, giấu trong lòng rồi rón ra rón rén về phòng.

Sau hôm nay sẽ thu được tổng cộng ba vạn lượng, xem như không thiệt thòi. Đang lúc đắm chìm trong suy nghĩ sung sướng này, từ một lùm cây không xa đột nhiên vang lên động tĩnh khác thường, Tô Thanh dùng chân một chút sau đó lại bước nhanh hơn. Đêm hôm khuya khoắt tuyệt đối sẽ không gặp cái gì tốt, 36 kế chạy là thượng sách.

Trong lùm cây một lát sau yên tĩnh trở lại, sau đó tiếng vang bỗng nhiên mạnh hơn giống như có cái gì ở bên trong điên cuồng nhảy lên khiến tầng tầng lớp lớp đất cát tung bay, phóng thẳng tới Tô Thanh.

Đây là vật gì? Tô Thanh giật mình vô thức bỏ chạy thực mạng. Mạnh Bàng Phi còn núp trong nhà tranh, bây giờ trở về nếu để kinh động người khác mới gọi là chết không toàn thây.

Tô Thanh không có chỗ nào để đi, cắn răng một cái, dứt khoát chạy về phía đèn đuốc sáng trưng, vật phía sau tứ chi bốn ba cực nhanh, chốc lát đã ngày càng gần. Tô Thanh thở hồng hộc, lơ mơ nhớ tới Cố Uyên đã nhắc nàng buổi tối đừng ra cửa, chẳng lẽ vì thứ quý quái này?

"Thực cô nương!".

Giữa không gian yên tĩnh nghe được một tiếng la lên, Tô Thanh ngẩng đầu nhìn thấy Yến Phù Sinh đang đuổi đến bên này, không khỏi có chút mừng rỡ, nhanh chân chạy về hướng hắn. Ai ngờ vui quá hoá buồn, bước hụt trước thềm đá, nháy mắt ngã về phía trước, bánh bao trong lòng rơi xuống đất như tiên nữ tán hoa.

Sau lưng chỉ nghe được một trận gió rít cuồng bạo, bóng dáng kia thẳng tắp bỏ nhào về phía nàng. Yến Phù Sinh xa xa hô lớn: "Mau tránh ra!"

Tô Thanh vô thức hướng sang bên cạnh cuồng quét lộn mấy vòng, vừa ngẩng đầu đã thấy vật kia trực tiếp đụng vào cây cột, sau đó toàn bộ đình cột cứng rắn như vậy bị đụng lệch sang một nửa.

Quái lực thế này... Mượn ngọn đèn, cuối cùng nàng cũng thoáng thấy rõ một chút. Vừa nhìn sắc mặt lập tức đen như đất nòi, vật đang ngồi chồm hổm trên đất, một tay chop lấy bánh bao ngọt, ăn thật ngon lành, không phải Quý Loan thì ai?

Tô Thanh vừa muốn nói, chỉ thấy Quý Loan đã ăn xong điểm tâm, chưa thỏa mãn mím môi liếm vị ngọt trên tay, bỗng nhiên lại chuyển hướng đến nàng. Nhìn đôi con ngươi trống rỗng không thấy tâm tình kia nàng nhếch khoé miệng, đột nhiên không nói nên lời. Dạng thần sắc này hoàn toàn không giống ngày thường, có chút như linh hồn xuất khiếu. Lúc này trong đầu loé ra ba chữ: Chứng mộng du?

Yến Phù Sinh thấy nàng ngây người đứng đó thật lâu, cuồng quát hô: "Thực cô nương chạy mau, A Loan buổi tối sẽ không nhận người, hắn sẽ giết người!".

Sao không nói sớm! Tô Thanh nghe vậy mới đột nhiên hoàn hồn, muốn chạy nhưng đã không kịp, chỉ có thể tro mắt nhìn Quý Loan một tay bỏ đồ cay đại thụ bên cạnh, mặt mày hung ác nhào tới hướng nàng. Trong giây lát liền bị ngã xuống đất, trong lòng trầm xuống, tiếp theo chỗ móng bị xé nứt lại ập đến một cơn đau kịch liệt ngoài dự liệu.

Sau một lúc lâu, trong lòng vẫn còn sợ hãi mở mắt ra, chỉ thấy Quý Loan đang cuộn tròn thân mình núp trong ngực nàng, mặt mũi hết sức thoải mái, thỉnh thoảng còn nhếch chớp mũi người một cái, giống như vô cùng hài lòng với mùi trên người nàng.

Ngẩng đầu nhìn Yến Phù Sinh đang vội vã chạy tới, sắc mặt Tô Thanh biến thành khó coi, chỉ vì tên tiểu tử xấu xa cực giống mèo trong lòng, trầm giọng hỏi: "Đây là có chuyện gì?".

Trên mặt Yến Phù Sinh chợt loé qua một tia kinh ngạc, ngạc nhiên nói: "A Loan hình như vô cùng thích người".

Giống như muốn chứng thực lời hắn nói là thật, Quý Loan không hề báo trước đột nhiên ngẩng đầu, tiến đến trước mặt Tô Thanh biếng nhác liếm một ngụm, sau đó trước tư thế hoá đá của nàng, rúc vào trong lòng nàng cọ cọ.

Tiểu tử thú vị này thế nhưng lại ăn đậu hũ mình? Hậu tri hậu giác phục hồi tinh thần, sắc mặt Tô Thanh thay đổi mấy lần, giờ tay muốn rút bàn tay Quý Loan đi, lại bị Yến Phù Sinh ngăn cản. Mặt mày hắn khẽ nhếch, háo ý nhẹ giọng nhắc nhở: "Thực cô nương nghỉ lại, A Loan rồi giường sẽ lại dọa người".

Mắt nhìn đình lung lay sắp đổ, đem tay giờ lên thu trở về.

Yến Phù Sinh dè dặt nhẹ nhàng ôm lấy Quý Loan đang ngủ, tựa như cảm khái lưu lại một câu: "Ai nha nha, xem ra đầu bếp sau phủ của chúng ta cuối cùng không cần đổi nữa rồi...".

Câu này Tô Thanh nghe hiểu. Cho nên, những người đầu bếp xúi quẩy kia đều đứng phải Quý Loan mộng du mới đi đòi nhà ma?

Thời điểm quay lại nhà tranh, Tô Thanh mặt lạnh, tức giận đem hai cái bánh còn lại ném vào lòng Mạnh Bàng Phi, trầm giọng: "Tăng giá, hai cái 5 vạn lượng! Ăn xong mau rút đi cho lão nương!".

Nói xong cũng không thèm nhìn sắc mặt cứng ngắc của hắn, lập tức đắp chăn nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lén gặp

Ngày hôm sau, khi Tô Thanh tỉnh lại, Mạnh Bàng Phi đã sớm không còn bóng dáng, đối với cái này nàng cũng không lo lắng, chắc là trở về Cô Xạ Thành rồi. Mới vừa ra khỏi cửa đã thấy hai người đứng dưới bóng cây không xa, nghe thấy động tĩnh, cùng nhau nhìn về phía bên này. Lòng mi nàng khẽ nháy lên, tạm thời không thể nghĩ ra hai người này tìm nàng có việc gì, không đến mức đến xin lỗi chuyện đêm qua chứ?

Không đợi Tô Thanh mở miệng, Quý Loan nắm chặt hai tay, vội vã đi tới, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nhìn chằm chằm nàng từ trên xuống dưới rất lâu, bỗng nhiên nói: "Ngươi yên tâm, tiểu gia sẽ chịu trách nhiệm với ngươi".

Tô Thanh cúi đầu nhìn tiểu hài tử xấu xa chỉ cao đến ngực nàng, ghen hờn một hồi, giật giật khoé miệng: "Quý công tử vì sao lại nói vậy?".

Quý Loan làm như đã hạ quyết định trọng đại, nói từng chữ phá lệ rõ ràng: "Tiểu gia đã nghĩ kỹ, một là mặc dù ngươi lớn lên không đủ hiền lương thực đức, hai là xuất thân dè tiện hèn mọn, ba là tuổi ngươi có chút lớn, nhưng mà, xem ra tay nghề nấu nướng của ngươi không tồi, tiểu gia cũng sẽ không quá ghét bỏ. Nếu đã khinh bạc ngươi, làm một nam tử hán đại trượng phu có đảm đương, tiểu gia sẽ chịu trách nhiệm đối với ngươi".

Nghe xong mấy lời này Tô Thanh tức xì khói. Nàng không phải là ngực lớn chút ít, mông vênh chút ít sao, như thế nào lại lớn lên không đủ hiền lương thực đức rồi? Huống chi một tên tiểu hài tử xấu xa chừng tám tuổi, cùng người khác so tuổi thực thích hợp sao? Còn có, hắn chỉ liếm mặt nàng một cái cũng có thể coi là khinh bạc rồi? Cái gì mà nam tử hán đại trượng phu phải chịu trách nhiệm, sao không dứt khoát nói là, hiện tại hắn động tâm tư muốn nuôi nàng thành nàng dâu nuôi từ bé luôn đi?

Yến Phù Sinh đã sớm cười đến run rẩy cả người, Tô Thanh nhìn không được tròng hấn một cái, tức giận nói: "Đêm qua Quý công tử không hẳn là làm ra hành động gì quá phận đối với ta, ngược lại là cùng Yến công tử mới thực sự ôm ấp hết sức thân mật, muốn nói chịu trách nhiệm cũng không nên nói với ta chứ".

Quý Loan nghe vậy cũng quát tới: "Phù Sinh, ngươi không phải nói hôm qua ta đã khinh bạc nữ nhân này sao? Như thế nào nghe ý tứ của nàng, ngược lại là bị ngươi khinh bạc rồi?".

Yến Phù Sinh bị sặc một ngụm, liên tục khoát tay, vội nói: "Tối qua nếu không phải Thực cô nương ta làm sao ngăn ngươi lại được? Chỉ thừa dịp ngươi ngủ say đưa ngươi về phòng thôi".

Quý Loan nhú mày nhìn lại Tô Thanh, lắc đầu liên tục: "Bị nữ nhân này ngăn lại đích xác không có đạo lý...".

Tô Thanh không có nhiều tâm tư cân nhắc "không có đạo lý" mà hắn nói đến cùng là cái gì, rất sợ tiểu gia này cao hứng nói ra lời gì đó đại loại như "không phải nàng không cưới", vội hỏi: "Tối qua Quý công tử giống như hết sức hứng thú với điểm tâm ta làm, nếu quả thực như vậy, ta không ngại làm nhiều một chút đưa đến chỗ Quý công tử, có được không?".

Quý Loan nghe thế sắc mặt vui mừng: "Cái này tốt, có món gì ngon cứ việc làm đưa tới cho tiểu gia!".

Tô Thanh che giấu đáy mắt vui vẻ, trên mặt lộ vẻ khó xử: "Sở trường điểm tâm của ta không ít, đáng tiếc phải cần chút nguyên liệu nấu ăn đặc thù, nếu không thì không có cách nào trở tài nấu nướng...".

"Muốn nguyên liệu gì cứ việc đi mua, có cái gì tốt cứ mua hết", Quý Loan không cho là đúng, ngắt lời nàng: "Quay đầu lại, ngươi cùng tiểu nhị Ngọc Cống lâu ra phủ một chuyến đi. Kê đùi mìn nào dám ngăn cản, cứ việc báo tên tiểu gia".

"Được được! Mặt mũi Quý công tử nhà ta là lớn nhất!". Tô Thanh nghe vậy tươi cười rạng rỡ, gấp rút nịnh hót.

Có Quý Loan miệng vàng lời ngọc, Tô Thanh đi theo tiểu nhị Ngọc Cống lâu ra phủ, một đường thông suốt. Không nghĩ tới Cổ Uyển đối với các vị công tử thật rất tốt, ăn sung mặc sướng không nói, còn nhìn ra được, từ trên xuống dưới đối với bọn họ đều nhất mực cung kính có thừa, thậm chí so với quý thiếp trong quý phủ các vị đại nhân, địa vị cao hơn không ít.

Đem tờ danh sách nguyên liệu dày kín đưa cho tiểu nhị Ngọc Cống lâu, Tô Thanh lấy có muốn đi tìm mua được thiện, một mình chạy ra ngoài. Dọc đường tìm kiếm, cuối cùng ở một lối rẽ nơi đầu ngõ nhỏ tìm được một hiệu đồ có ám hiệu quen thuộc, xác định không có người đi theo, liền chui vào trong.

Sâu trong ngõ nhỏ có một chiếc xe ngựa, sau vài tiếng huýt sáo thanh thúy, màn xe vén lên lộ ra khuôn mặt tuấn tú quen thuộc.

Đôi mắt cả ngày vô thần kia mơ hồ loé lên tia sắc bén, liền thấy nữ tử bên cạnh không hề giữ hình tượng, bỏ nhào tới, thuận thế đẩy ngã hẳn lên giường mềm trong xe. Tô Mạc để tùy ý hai tay nàng chà đạp, giầy vò trên người mình, áo hần tán loạn, sau đó nghe thấy nàng oán giận: "A Mạc, ngươi biết không, ngày hôm qua ta ở trong Nhiếp Chính Vương phủ đụng phải người Cô Xạ Thành, thực tức chết!".

Lông mi Tô Mạc hơi nâng, ngồi dậy nhìn nàng, bày tỏ mình đang nghe.

Tô Thanh thấy đề tài này không có quá nhiều hứng thú, ngược lại nhìn chằm chằm gương mặt giống Bộ Tien Âm như đúc này rất lâu, không khỏi có chút cảm khái. Mặc dù Bộ Tien Âm đối đãi, xử sự với người khác quả thật khiến người ta cảm thấy như được tắm gió xuân ấm áp nhưng vẫn luôn có cảm giác hần mang cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa, một khi vạch trần, tất nhiên con người hần sẽ giống như những lời cay nghiệt độc ác mà hần phun ra. Không bằng, chỉ cần nghiêm túc, thận trọng vô cùng đơn giản như A Mạc nhà mình, mặc dù thường xuyên làm người ta cảm giác như cự người ngoài ngàn dặm, nhưng sẽ không khiến người ta sinh ra tâm đề phòng.

Nghĩ một lát, nàng nói: "A Mạc, lần này chỉ sợ ta phải ở trong Nhiếp Chính Vương phủ một thời gian hơi lâu".

Tô Mạc nhú mày bày tỏ không hiểu.

Tô Thanh nhìn chằm chằm vào mắt hần hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Ngươi muốn biết thân thế của mình không?".

Sống lưng Tô Mạc khẽ cứng đờ, đáy mắt lộ ra thần sắc phức tạp, qua một lúc sau, yên lặng gật đầu.

"Ta ở Nhiếp Chính Vương phủ gặp được một người tên Bộ Tien Âm. Dung mạo hần giống ngươi như đúc". Tô Thanh vỗ vỗ mu bàn tay có chút kéo căng của Tô Mạc: "Bộ Tien Âm này, có sự liên quan nào đó đến thân thế ngươi, trong lúc ở vương phủ, ta sẽ nghĩ biện pháp đi thăm dò nội tình chỗ hần, ngươi hiện tại không tiện lộ diện, tạm thời lưu lại ngoài vương phủ, yên lặng theo dõi kì biến".

Sự tình liên quan đến thân thế hần, Tô Thanh cho rằng Tô Mạc sẽ thật vui vẻ đáp ứng, nhưng lại thấy hần rũ mắt xuống, một hồi sau mới yên lặng ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên thần sắc nghiêm nghị hiếm thấy. Phán tay, dùng sức cầm lấy tay nàng, nhú mày lắc đầu, ý tứ rõ ràng cự tuyệt chuyện này.

Tô Thanh không vui nói: "Nhiếp Chính Vương phủ không phải nơi ăn thịt người, còn có thể làm gì được ta? Khó có được manh mối để truy tìm thế này, thuận tiện tra ra rõ ràng, chẳng lẽ không tốt sao? Cứ lo trước lo sau như ngươi thì làm được đại sự gì".

Tô Mạc nhìn sắc mặt nàng hơi trầm xuống. Mỗi lần nàng trầm mặt, Tô Thanh cũng biết hần nhất định sẽ mất hứng. Nhưng lần này mình rõ ràng là vì tốt cho hần chứ không phải cố ý hờn nháo, dứt khoát quyết định bỏ mặc kiến nghị của hần, lạnh nhạt nói: "Việc này ta làm chủ, ngươi cứ thành thật đợi bên ngoài, có tin tức gì ta sẽ nghĩ biện pháp thông báo cho ngươi. Nếu ngươi rảnh rỗi nhàm chán có thể đi Cô Xạ Thành tìm Hoa Thủy Tiên kia, thủ hạ của hần vừa thiếu ta bảy vạn lượng ngân phiếu, đừng để hần quýt mắt".

Tô Mạc nghe vậy con mắt hơi động một chút, không kinh ngạc liếc mắt sang chỗ khác. Chuyện giữa Tô Thanh và vị thiếu chủ kia hần quả thực không muốn xen vào.

Tô Thanh từ trước tới nay thích nhìn bộ dáng hần khó chịu như vậy, hai người không nhúc nhích nhìn nhau một lát, liền không nhịn được ôm Tô Mạc vào ngực, lại giở trò một phen mới lưu luyến không rời nhảy xuống xe ngựa. Trước khi đi còn dặn dò: "Khuôn mặt ngươi cùng với người trong vương phủ dù sao cũng quá mức giống nhau, nhất định nhớ kĩ án binh bất động, nếu không phải đại sự gì thì đừng chủ động liên lạc với ta".

Tô Mạc không tình nguyện nhưng không thể không gật đầu đáp ứng. Chỉ cần hần gật đầu, khẳng định sẽ không tùy tiện gây ra chuyện gì xấu ảnh hưởng nàng. Tô Thanh yên lòng, khẽ hừ một tiếng, tâm tình rất tốt đi ra khỏi hẻm. Vào tiệm thuốc bên cạnh mua chút dược liệu chế biến đồ ăn, sau đó đi vòng qua Ngọc Cống lâu đem một xe nguyên liệu thân nhiên về Nhiếp Chính Vương phủ.

Dọc đường đi, xa xa chứng kiến vài vị thiếu niên trong viện nấu rượu hàn huyên, hình ảnh quá mức hoa mỹ, khiến tâm tình Tô Thanh cũng sung sướng theo. Dù sao Tô Mạc cũng đã được an bài thỏa đáng, coi như nàng đã trút được bầu tâm sự.

Tô Thanh sai người đem giỏ lớn giỏ nhỏ chuyển vào trong bếp, thật vất vả sắp đặt thỏa đáng một phen, vừa ra khỏi cửa liền đón nhận một gương mặt đen sì, vẻ mặt không được tự nhiên. Nàng dè xuống nụ cười suýt thì bật ra, như có như không nắm chặt quần áo, trước sắc mặt thâm trầm của hần, mở miệng hỏi: "Lận công tử tìm ta có chuyện gì?".

Nhìn Tô Thanh vừa rồi như không đếm xỉa đến hần, động tác khăn trang kéo cổ áo, liên tưởng đến đủ loại chuyện đêm qua, khiến Lận Ảnh suýt chút nữa xúc động học mẫu. Trước nét mặt thân nhiên tươi cười của nàng, ngữ điệu hần cứng nhắc: "Vương gia cho ta đến truyền lời với ngươi".

Tô Thanh ngạc nhiên hỏi: "Vương gia?".

Lận Ảnh hiển nhiên đối với loại việc truyền lời này hết sức khinh thường, cười lạnh một tiếng đáp: "Vương gia cần đi Hoài Châu một chuyến, lần này cải trang xuất hành còn thiếu một vị trí "hầu thiếp", lệnh cho ngươi dọn dẹp một chút, ngày mai theo Vương gia cùng đi".

Tô Thanh thỉnh linh nghe vậy, khó tránh khỏi cảm giác trời sập, ngạc nhiên mừng rỡ. Cái này có được tính là, nàng... lên chức?

Mặc kệ thân phận hầu thiếp kia là thật hay giả, chỉ cần có cơ hội cùng Cố Uyên sớm chiều chung đụng, loại chuyện lâu ngày sinh tình còn không phải sắp tới sao!

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lão gia

Cố Uyên xuất môn vốn nên xem là chuyện lớn nhưng chẳng biết tại sao lại an bài đi ra từ cửa hông phía nam của vương phủ. Nơi này cách đường lớn xe ngựa qua lại khá xa, thủy chung không dẫn tới sự chú ý của người đi đường.

Vải gấm sai vặt vội vã bận rộn xách mấy cái rương, Tô Thanh ôm thứ được gọi là hành lý đứng bên cạnh nhìn chăm chăm, yên lặng thờ dài, so hai cái với nhau, thấy mình thật buồn xin. Kì thực đã từng nghĩ hảo hảo thu thập châu báu mang theo nhưng mà trở lại nhà tranh vừa nhìn, trừ vài món quần áo đơn bạc thật không có gì để nâng mang đi được. Trong bọc đồ còn có một ít dược liệu thường dùng, nâng cảm theo là để trên đường đi lấy cơ muốn chế biến được thiện cho Vương gia mà chuồn ra ngoài, tiện đường đưa tin cho Tô Mặc.

Tô Thanh đứng bên ngoài chờ nửa ngày mới nhìn thấy có người từ trong phủ đi ra.

Xa xa là Bộ Tiệp Âm, nam tử bên cạnh không rõ tướng mạo, đợi đến gần một chút mới thấy rõ một thân trang phục kia, thân thể nàng không khỏi nghiêng một cái, con buồn ngủ vừa rồi lập tức bị ép xuống. Mặc dù trên người không phải là quan phục nhưng y phục cầm tú ngọc lân nam vàng đó cũng không phải đồ mà người phủ quý bình thường có thể mặc được. Người này ở trong triều hẳn là không thua kém nhi phẩm đại nhân.

Tô Thanh nhất mực cung kính thu lại tâm tư, đứng sang bên cạnh nhường đường, trong lòng lại cảm thấy có chút thú vị. Cố Uyên này đặc xuất môn từ cửa hông ra ngoài phủ, thế mà còn có đại quan triều đình đến đưa tiễn, cũng không biết đến cùng là nói hấn an phận hay phô trương nữa đây.

Hai người đi qua trước cửa, đều không hạn mà cùng dừng chân, sau đó nam tử kia ý tứ sâu xa "ồ" lên, hỏi: "Chẳng lẽ vị này chính là Thục cô nương muốn đi cùng Vương gia?"

Bộ Tiệp Âm cười: "Chính thế".

Lưu ý đến ánh mắt nam tử rơi trên người mình, Tô Thanh coi như không thấy, cung kính thi lễ: "Nô tì bái kiến đại nhân".

Nam tử nhẹ nhàng linh hoạt miễn lễ cho nàng, khẽ gật đầu: "Nữ tử có thể để cho Vương gia vừa ý quả nhiên khí chất phi phàm, chỉ là chuyến này đi cô nương khó tránh khỏi chịu khổ".

Như thế nào còn chưa xuất phát đã nói nàng chịu khổ? Tô Thanh nghe hấn nói ngược lại có chút không hiểu.

Không đợi nàng trả lời, Bộ Tiệp Âm đã đón lời: "Đại nhân khen nhầm, có thể vì Vương gia phân ưu vốn là phúc khí của Thục cô nương, sao lại nói là chịu khổ?"

Nam tử chính là thủ phủ nội các đương triều Hoàng Tử Ninh, lúc này cũng cảm thấy mình đã lỡ lời, nhẹ nhàng cười một tiếng đáp: "Bộ công tử nói rất đúng, là bồn quan quá mức thương hoa tiếc ngọc".

Tô Thanh nhìn bọn họ ta một câu, người một câu nói chuyện, trong lòng càng nghi ngờ. Kinh hãi là, Bộ Tiệp Âm chỉ là một thiếu niên sau phủ thế nhưng có thể cùng vị đại nhân này trò chuyện thật vui vẻ không hề khúc mắc đối phượng, cũng không có nửa phần khinh bi, nghĩ đến chắc là vì mặt mũi Cố Uyên. Vị đại nhân này hành động không khỏi quá mức thanh thuần rồi, nghi ngờ là lần xuất hành này chắc có gì đó lừa gạt nàng rồi, nếu không giữa mấy câu qua lại của bọn họ, vì sao lại khiến nàng có chút bất an đây...

Tô Thanh hồ nghi nhìn Bộ Tiệp Âm, vừa vặn hấn cũng nhìn về phía nàng. Ánh mắt chạm nhau, nàng khẽ nhú mày, đã thấy Bộ Tiệp Âm mỉm môi cười ý tứ sâu xa, nàng lập tức thu hồi ánh mắt. Hô hấp nhất thời nghẹn lại, khiến nàng hơi nổi cáu, mỗi hoài nghi trong lòng càng kiên định, vốn muốn tìm cơ hội kéo hấn lại đây hỏi kĩ, vừa ngẩng đầu lại thấy đoàn người đi ra.

"Dựa vào cái gì Yến Vu cũng có thể đi cùng mà ta hết lần này tới lần khác phải ở lại?". Tiếng gầm giận dữ táo bạo, không cần nhìn cũng biết là của vị Quý Loạn hung bạo kia.

Yến Phủ Sinh ở bên cạnh dịu dàng dỗ dành: "Yến Vu phải đi làm thư đồng cho Vương gia, A Loạn người khí chất cao quý, đi ra ngoài mà nói với người ta người chỉ là thư đồng thấp kém cũng chẳng ai tin, người nói đúng không?".

Quý Loạn hừ lạnh một tiếng, không vui nói: "Vậy chỉ cần xếp hạng thân phận cao hơn cho tiểu gia là được, lần này không phải Vương gia muốn cải trang làm phủ thượng sao? Liền để tiểu gia làm con ngoài giá thú đi theo Vương gia đi, thực thích hợp!"

"Phụt", Tô Thanh nhin không được bật cười, trong lòng chuông báo động lập tức vang lên mãnh liệt, hô to không xong rồi.

Quả nhiên, Quý Loan nghe thấy, sắc mặt nhất thời khó coi, chỉ về phía nàng hét lớn: "Thế nhưng nữ nhân này cũng có thể đi cùng? Cái này không thể được, tiểu gia nhất định phải đi!".

Yến Phù Sinh đích xác không còn cách nào, chỉ có thể bung hai tay ra tràn đầy vô tội nhìn về phía Bộ Tiệp Âm.

"Đại nhân vẫn còn ở đây, bộ dáng ngơ ngác lóe om sòm thế này có khác gì bọn du côn lưu manh ngoài đường?". Bộ Tiệp Âm nhìn Quý Loan một cái, không đếm xỉa tới, chỉ chỉ vào tiểu đồng bên cạnh vẫn liên tục không lên tiếng: "Khi nào ngươi nhu thuận được như Yến Vu, lúc đó có thể dẫn ngươi xuất phủ. Suốt ngày ở bên ngoài gây chuyện, để người khác lau mông cho ngươi, còn muốn đi xa? Cùng là người trong vương phủ, nhưng chưa nghe ai dám xưng gia như ngươi".

Tô Thanh thuận theo phương hướng hần chỉ nhìn sang, thấy một nam hài ăn mặc như thư đồng, dưới tầm mắt mọi người, sắc mặt xấu hổ trở nên hồng hồng. Hần lớn lên vốn phá lệ tinh xảo, lúc này thần thái tưng quẫn lại khiến người ta triu mến tới cực điểm. Thiếu niên này tên là Yến Vu, tuy là chiều cao so với Quý Loan không sai biệt lắm nhưng lại mang vài phần nhu nhược, xấu hổ giống hài đồng, lập tức làm cho người ta thấy thân mật không ít.

Quý Loan bị tức, trên mặt thoát đỏ thoát trắng, dứt khoát ngay tại chỗ khóc lóc om sòm: "Ta mặc kệ! Yến Vu công phu như mèo cào cũng có thể xuất hành, vì cái gì tiểu gia ta không thể đi?".

Lời còn chưa dứt, xa xa có người bình thân đáp một câu: "Bổn vương chọn người, ngược lại muốn nhìn một chút xem ai có ý kiến".

Tiếng nói lọt vào tai, xung quanh lập tức yên tĩnh.

Quý Loan toàn thân thức thời lập tức cúi gằm mặt, nhất mực cung kính đứng đó, đầu còn nửa phần bộ dáng vênh vào tự đắc.

Cố Uyên lúc đi qua rũ mắt nhìn hần: "Qua trận tự có nhiệm vụ cho ngươi cùng Yến Phù Sinh, nếu như lại không thụ giáo, cẩn thận bị nhốt vào phòng tối".

Thời điểm Quý Loan nghe được "nhiệm vụ", con mắt sáng ngời, lập tức vừa lòng thoả mãn, nhưng không lên tiếng.

Cùng Hoàng Tử Ninh giao phó vài câu, Cố Uyên xoay người lại, hướng xung quanh nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Tô Thanh, ấn đường khẽ nhăn lại, phân phó: "Lận Ảnh, đi giám trang thành bắc, mua mấy bộ cảm y nữ mang tới".

Tô Thanh nhin không được nhìn xuống người mình, đây rõ ràng chê nàng bộ dáng khó coi.

Lận Ảnh trả lời: "Vương gia, hiện tại cần lập tức xuất phát, đi mua y phục sẽ nhiều phiền toái! Thời gian không thể trì hoãn lâu, cần gì phải phí thời gian vào việc này!".

"Đến trong trang, mỗi loại y phục đều mua một bộ, không mất nhiều công phu". Cố Uyên vén rèm xe tiến lên, sau một lúc lâu, truyền ra một câu: "Mang nàng lên xe".

Tô Thanh tự nhiên biết rõ Cố Uyên là đang nói mình, vô thức dài cổ nhìn ra sau đoàn xe.

Lận Ảnh thấy nàng nửa ngày không có động tĩnh, không khỏi trừng mắt: "Còn đứng lì ở đó làm gì, không nghe thấy Vương gia bảo ngươi lên xe sao?".

Tô Thanh đáp: "Nhưng hôm nay hình như không có xe bò..."

Lận Ảnh cố nén đau đầu, hít một hơi thật sâu mới làm cho ngữ điệu bình tĩnh lại chút ít: "Ai bảo ngươi ngồi xe bò? Vương gia cho ngươi ngồi xe ngựa!".

Tô Thanh không nghĩ tới bản thân nhanh như vậy đã được đãi ngộ ngồi xe ngựa, không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh. Lặng lẽ đứng đó một lúc lâu mới rón rón ra rón rón bò vào xe ngựa, trước ánh mắt soi mói của Cố Uyên, đang định nói mấy lời đại loại như "đội ân đội nghĩa" gì đó, liền nghe hần lên tiếng: "Sau này nhớ gọi ta là lão gia".

"Vâng, lão gia". Tô Thanh thanh tú động lòng người gọi một tiếng liền thấy Cố Uyên đã nhắm mắt lại không nhìn nàng.

Theo lý thuyết, lúc này nàng nên yên tĩnh làm một hầu thiếp dịu dàng sẵn sàng, chẳng biết thế nào, vấn đề ban nãy đích xác quanh quẩn trong lòng quá lâu, làm nàng không khỏi không hiểu. Châm chước một lát, thẳng cho đến khi xe ngựa bắt đầu lóc cộc đi về phía trước, cuối cùng mờ mịt hỏi: "Lão gia, lần xuất hành này, ngài không có gì muốn giao phó sao?".

Cố Uyên vẫn như cũ dựa vào giường mềm nghỉ ngơi, không hề bị lay động.

Tô Thanh chờ giây lát không thấy hần đáp lại, ngậm thờ dài, nhin không được bắt đầu quan sát dung nhan khi ngủ của hần. Qua dung mạo mà nói, khó được người có khuôn mặt đẹp như Cố Uyên, chỉ tiếc là, năm tháng dài đứng trên đỉnh cao quyền thế, quá mức hi nộ không lộ rõ khiến người ta kính trọng tránh xa.

Chỉ có thể đứng từ xa nhìn chứ không thể khinh thường, quả thực cảm phục đến cực điểm, không thể không nói, đáng tiếc vô cùng.

Tô Thanh nghĩ tới đây, nhin không được, thật tiếc hận lắt léo, không ngờ lúc này hai tròng mắt Cố Uyên đột nhiên mở ra, vừa vận bốn mắt nhìn nhau. Dạng ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng này rơi vào đáy mắt, cơ hồ như đâm thẳng vào tim, nàng bỗng cảm thấy toàn thân khẽ run rẩy, cuống quýt dời mắt đi.

Lông mi Cố Uyên vừa khẽ mở ra lại khẽ rũ xuống, khoé môi nhếch lên lộ vẻ nghiền ngẫm, hỏi: "Người muốn biết cái gì?".

Tô Thanh thấy hần có ý tứ nhà ra, gấp rút quay người lại đáp: "Lão gia tiết lộ cho nô tì, nô tì đều muốn biết".

Cố Uyên nói: "Thân phận ta bây giờ là một gã phú thương, mà người, chỉ cần làm hầu thiếp ta yêu thương nhất, chỉ đơn giản như vậy".

Tô Thanh nghe giao phó, hồ nghi càng lớn, tiếp tục quanh co lòng vòng hỏi: "Nhưng nô tì có cần phải chú ý điều gì quan trọng không? Nếu không, lỡ như nô tì không cẩn thận làm hư chuyện tốt của lão gia, vậy không ổn".

Cố Uyên nhìn nàng một cái, tựa hồ nghĩ tới điều gì: "Cũng có".

Tô Thanh vênh tai chuẩn bị rửa tai lắng nghe, chợt một phen bị kéo qua. Trong chốc lát, một cỗ hơi thở đàn hương đập vào mặt, xen lẫn mùi rượu cực nhạt say lòng người, dán ở bên tai là lồng ngực vững vàng nhảy lên tiếng tim đập, khẽ ngẩng đầu, mặt mày Cố Uyên gần trong gang tấc, cùng với hơi thở nhàn nhạt: "Trong ngày thường, ta phải cùng ái thiếp như hình với bóng, người cần phải quen với loại phương thức chung đụng này, không được để lộ chân tướng".

Cứ như vậy một lát, bỗng nhiên thất thần, tiếng tim đập lờ mờ bỗng nhanh hơn.

Sau đó, lông mi Tô Thanh như cánh bướm khẽ rũ xuống, khoé môi dần dần vui vẻ nong nặc, đuôi tay lẳng lặng ôm qua sống lưng rộng thùng thình của hần, tiến đến bên tai hần hơi hột phá một ngụm, trong mắt liền nhiễm một tầng sáng nhạt, mặt mày cười duyên: "Như thế này, Lão gia đã hài lòng chưa?".

Bên trong buồng xe hoàn toàn yên tĩnh, sau đó mới nghe được một tiếng cười khẽ cực nhạt của Cố Uyên: "Hài lòng!".

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Diễn trò

Chạy một ngày lộ trình, nghỉ chân ở một nơi gọi là Mai trấn, vừa tới đầu trấn, xa xa có thể nhìn thấy Hồng Yến lâu, lâu các nguy nga đứng vững, không thể nghi ngờ chính là tử lâu tốt nhất trong trấn.

Thời điểm xuống xe ngựa, Tô Thanh cảm thấy một trận đau chân truyền đến xương sống.

Cố Uyên dĩ nhiên rất tốt, không biết làm thế nào, khi hần dựa vào trên giường đệm ngủ, nàng nửa nằm nửa ngồi trên người hần, không dám động đậy nhiều, mơ mơ màng màng một giấc vừa ngủ vừa tỉnh, giữ nguyên tư thế, hiện tại tứ chi đã cứng ngắc không thể tự điều khiển.

Đoàn người đi vào trong lâu, có thể nói là vô cùng rầm rộ, phô trương quá mức, nhưng nghĩ lại, đối với thân phận phú thương bây giờ, chỉ sợ xem như đã phá lệ an phận rồi.

Lận Ảnh nói vài ba câu, bao toàn bộ hậu viện của lâu, khiến cho con mắt chương quý híp lại thành đường chỉ may, lập tức ngay cả tiểu nhị chào hỏi cũng muốn hào hào tiếp đón.

Tô Thanh đi theo sau lưng Cố Uyên qua vài đoạn hành lang và nhà thủy tạ, thấy hần vào phòng, nàng mới dừng lại ở ngoài cửa, đứng đó một lúc lâu. Quay đầu nhìn về phía Lận Ảnh, nhin không được hỏi: "Lận công tử, ta ở đâu?".

Còn chưa nghe được câu trả lời, thanh âm của Cố Uyên từ trong nhà truyền ra: "Đứng ở cửa làm cái gì, vào!".

Khóe miệng Lận Ảnh khẽ méo, như thể vừa ăn phải con ruồi, mắt nhìn Tô Thanh, hướng trong phòng chỉ chỉ: "Người hiện tại là ái thiếp của lão gia đương nhiên là ở cùng phòng với lão gia".

Tô Thanh: "..."

Trời tính không bằng người tính, loại ngôn hành cử chỉ này làm cho không người nào có thể cân nhắc, thật đúng là khiến nàng được mở mang kiến thức.

Cơ hồ bị Lận Ảnh một phen đẩy vào phòng, Tô Thanh đứng vững thân thể, ánh mắt quét qua bày biện trong phòng, cuối cùng rơi trên bóng người trước bàn, thần sắc do dự: "Lão gia, nô tì không bán thân".

Cố Uyên nghe vậy ngẩng đầu nhìn, không lên tiếng, chỉ yên lặng dõi mắt đi. Lời Tô Thanh chuẩn bị nói nghẹn ở chỗ đó.

Có câu, càng không chiếm được lại càng muốn có được. Nàng vốn nghĩ sẽ làm ra vẻ thận trọng một phen, diễn tròn tiết mục cự dục mà toàn bộ nam nhân đều thích, nhưng mà về mặt này của Cố Uyên là ý gì? Đầu tiên là kêu nàng ngủ cùng một phòng, hiện tại lại bày ra tư thái không đem nàng để vào mắt, đây là muốn cho nàng diễn ngôi trong lòng Liễu Hạ Huệ mà vẫn không loạn?

Cân nhắc một chút, Cố Uyên tiện tay quăng ra một cái bao, phân phó: "Cầm đi thay".

Tô Thanh mở ra, thấy là một bộ y phục gấm đỏ, ngọc lưu ly nạm vàng, thứ này chỉ cần tùy ý khoác lên, chỉ sợ so với con hát còn kinh tài tuyệt diệu, gây chú ý hơn không ít.

Ánh mắt nắm quyền của Cố Uyên đích xác làm cho nàng cảm thấy có chút sợ hãi.

Ôm y phục do dự nửa ngày, nàng nhìn không được lúng ta lúng túng mở miệng: "Lão gia, nô tì cảm thấy cái này..."

Mâu quang Cố Uyên nhàn nhạt quét tới, trong tròng lạnh lùng, không có nửa phần tâm tình.

Lời nói của Tô Thanh chậm lại, nuốt xuống câu kế tiếp, yên lặng xoay người đi ra sau tấm bình phong, bắt đầu thay quần áo.

Trang điểm xong, nhìn người trong gương, nàng chỉ lờ mờ cảm thấy bộ dáng mình lúc này cực giống con gà trống đại hoa mà lúc trước bị nàng lóc từng miếng thịt.

Xoay xoay vẩn vẩn đi ra, Cố Uyên liếc mắt nhìn nàng, nhàn nhạt gật đầu: "Không tệ".

Tô Thanh thâm trầm mà ngưng trọng, cũng nhìn hẩn một cái, trong lòng âm thầm ghi nhớ, thì ra, Nhiếp Chính Vương thích loại khẩu vị này.

Mai trần mặc dù là địa phương nhỏ nhưng Hồng Yến lâu lại phá lệ làm ăn thịnh vượng, vào đêm, đèn đuốc sáng trưng.

Tô Thanh đi theo Cố Uyên vào đại sảnh, rõ ràng cảm nhận được, trong khoảnh khắc, ánh mắt xung quanh nhìn về phía này, không biết là nhìn nàng hay nhìn hẩn. Sau đó bị thuận thế ôm một cái, nhất thời bị ôm trong vòm ngực rắn chắc của hẩn, tư thế ái muội dị thường.

Cái gọi là vạn người chú ý chính là trường hợp này, Cố Uyên như thể tập mãi thành thói quen, chậm rãi tìm một cái bàn ngồi xuống.

Đầu ngón tay không đếm xỉa tới, nhiễu loạn trên mái tóc nàng, khoe môi hiện lên đường cong lờ mờ cười mà như không. Một bộ dáng con nhà giàu quần áo lụa là, thần sắc phong lưu không kiềm chế được, cùng ngày thường tựa như hai người khác nhau, ngón trở nhẹ nhàng nâng cằm nàng, giọng nhàn nhạt: "Rót rượu".

Tô Thanh không đoán ra người này đến cùng muốn đánh chủ ý gì, nhưng bản thân nàng bây giờ, quần áo đã huênh hoang đến cực điểm, thật cũng chẳng quan tâm sẽ càng làm cho người ta thêm chú ý, dứt khoát nét mặt tươi cười, uyển chuyển lấy bầu rượu rót đầy vào ly, ngón tay nhỏ nhắn cầm lên đưa đến bên môi Cố Uyên, ngữ điệu yêu kiều: "Lão gia, thiếp kính ngài một ly".

Rượu ngon theo đôi môi hé mở dần dung nhập xuống cổ họng, trong mắt Cố Uyên khẽ thoáng một tia sáng, liền rũ mi xuống.

Cảnh tượng xuân sắc kiều diễm này đã sớm chọc cho xung quanh một trận nghị luận ồn ào. Có sợ hãi than, có khinh thường, cũng có ao ước. Cố Uyên dưới sự chú ý của vạn người, bình thần ung dung, giờ tay nhắc chân đều là một thân phong tình, phong lưu phóng khoáng, một chút cũng không còn khí chất thâm trầm ngày thường. Nhưng mà, Tô Thanh bị chọc đến cuối cùng lại cảm thấy có chút dằn dặt, không thú vị.

Nên biết, một con hát cảm thấy có thành tựu tối ưu, không thể nghi ngờ là khi thu hút được sự đồng tình của người xem. Nhưng, nếu chính mình câu hồn một đối tượng, mà hẩn lại làm ra bộ dáng cùng mình diễn trò, cho dù là ai đều cảm thấy thiếu hào hứng.

Huống chi, điểm chết người là, người trước mắt này lại mơ hồ có khuynh hướng muốn đổi khách thành chủ.

Đôi tay không an phận tùy ý gác lên, vẻ mặt say rượu mê ly, cùng tà áo lười biếng khẽ mở, thậm chí làm nàng có ảo giác, tình hình bây giờ, bất luận nhìn thế nào, cũng đều nói rõ là hẩn quyền rũ nàng!

Tô Thanh khó tránh khỏi nảy sinh cảm giác thất bại, không đếm xỉa tới, làm đổ một ly rượu, kết quả, trên đỉnh đầu rơi xuống thanh âm không vui của Cố Uyên: "Nghiêm túc chút đi".

Mắt nhìn ấn đường của hẩn cau lại, ánh nhìn soi mói, nàng lại không thể không vực dậy tinh thần, một tay đặt bên hông hẩn, hướng vòm ngực rộng lớn kia ôm ấp càng sâu, dựa sát thêm vài phần.

Loại phúc phận được đặt tay lên người Nhiếp Chính Vương này là ngàn năm khó cầu, không quản người này đến cùng là diễn xuất vì mục đích gì, dù sao bây giờ người ta chủ động yêu cầu nàng chiếm tiện nghi, nếu để lãng phí thì thật phung phí của trời.

Một bữa cơm ăn chưa được bao nhiêu, ngược lại được ăn đậu hũ no bụng. Tô Thanh kéo tay Cố Uyên, vừa lòng thỏa mãn đi tới hậu viện, liền gặp điểm tiểu nhị về mặt nịnh nọt cùng nhau đi lên, ánh mắt dừng trên người nàng dạo qua một vòng, giám thấp âm thanh nói: "Vị lão gia này, buổi tối ngàn vạn phải chú ý môn hộ, trên trần chúng ta gần đây không được yên ổn, dung mạo của tôn phu nhân trong vạn người chưa chắc có được một, chỉ sợ sẽ đưa tới phi tặc lớn lối".

Thế gian tiểu tặc ngàn ngàn vạn vạn, muốn vào phòng thấu hương thiết ngọc, chỉ có một loại.

Tô Thanh không khỏi nhìn về phía Cố Uyên, thấy trong mắt hẩn không có quá nhiều tâm tình, cũng không biết có đem lời nhắc nhở của tiểu nhị để trong lòng hay không, khoát tay áo, kéo nàng đi vào tiểu viện.

Vừa ngăn cách với ánh mắt sau lưng, khuôn mặt của tên công tử nhà giàu phong lưu nháy mắt quét sạch, thay bằng vẻ mặt hi vọng không rõ.

Mới vào, Lận Ảnh liền tiến đến nghênh đón: "Lão gia, nhân thủ đã chuẩn bị thỏa đáng".

Cố Uyên gật đầu, ánh mắt xẹt qua khuôn mặt Tô Thanh, ngữ điệu hòa hoãn, bình thản không dấu vết, tựa như nói khi nào ăn cơm vậy: "Đêm nay người ngủ cùng ta".

Trong một thời gian ngắn, từ "ở" tiến đến "ngủ" cùng hần.

Thời điểm Tô Thanh nghe được câu này, toàn thân bỗng nhiên cứng ngắc. Ý đồ của Cố Uyên rất rõ ràng, chính là muốn bắt tên hái hoa tặc không biết đã đắc tội gì với hần trong trấn này. Nhưng vấn đề mấu chốt ở đây là, trong quá trình an bài bắt người này, có phải có vấn đề chỗ nào rồi không?

Muốn ngủ cùng nàng, nhưng lại không có chút nào hưng phấn, thậm chí ngữ điệu và biểu đạt cũng chẳng pháp phùng. Ông trời có mắt, loại phương thức biểu đạt hoàn toàn không coi nàng như một nữ nhân này, đích xác làm cho nàng cảm thấy tổn thương biết nhường nào!

Trọng điểm là, nàng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua con mồi nào dạng này, từ đầu tới cuối khiến cho nàng có chút lẩn lộn, đã không còn nhớ rõ đây là lần thứ mấy tự hỏi mình, hiện tại con mẹ nó, đến cùng là ai quyến rũ ai!

Cố Uyên không lưu cho nàng nhiều thời gian, xoay người liền đi vào viện tử. Tô Thanh nhắc chân đuổi kịp: "Lão gia, lúc ngài quyết định mang theo nô tì, ngay từ đầu là vì để như tên hái hoa tặc kia?"

Cố Uyên nhân nhạ "ừ" một tiếng.

Quả nhiên không phải vì nàng tài mạo song toàn gì... Tô Thanh có chút thất bại liếc hần một cái, lại hỏi: "Vừa rồi bên trong lâu diễn một hồi, thực sự có thể làm cho phi tặc kia mắc câu sao?"

Bước chân Cố Uyên chưa ngừng: "Người cảm thấy thế nào?"

Tô Thanh vừa nghĩ, rất tán thành gật đầu: "Lão gia anh minh, dựa vào dung mạo của nô tì, hái hoa tặc kia chắc chắn không kiềm chế được".

Cố Uyên nhìn nàng một cái, không lên tiếng.

Tô Thanh cúi đầu âm thầm rồi rầm, hít một hơi sâu, lại hỏi: "Lão gia, nếu hết thấy là để bắt phi tặc, vậy đêm nay chúng ta ngủ thật hay ngủ giả?"

Cố Uyên mới vừa bước một chân vào phòng, miễn cưỡng ngừng lại, xoay người nhìn nàng hồi lâu, mở miệng hỏi ngược lại: "Người nói xem?"

Trong mắt hần có hào quang nhân nhạ, cứ thế rơi xuống, cơ hồ có thể dập tắt được tất cả đom đóm đang muốn nhảy lên từ đáy lòng nàng.

Tô Thanh trong lòng bỗng nhảy dựng, cũng chẳng quan tâm cái gì gọi là lễ nghi quy củ, nhất thời cúi đầu im lặng không lên tiếng, chui vào phòng từ bên hông, nội tâm nhin không được rồi lệ: Thực sự quá mức cấm dục, căn bản không cách nào hạ thủ. Vẫn nên tiến hành theo chất lượng, tuân tự từng bước thôi..

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bắt cóc

Thời khắc Tô Thanh vỗ ngực liên tục, Cố Uyên cũng đi vào phòng. "Ầm" một tiếng đóng cửa lại, ánh mắt hần từ trên thân quét tới, phân phó: "Thay quần áo".

Tô Thanh trải qua một hồi vừa rồi, trong lòng vốn chết lặng, rón rén đi đến thay hần cởi đai lưng, trong ánh nến kiêu diễm, nhin không được đỉnh trệ màu quang xinh đẹp kia, mở miệng hỏi thăm: "Lão gia, đêm nay muốn bắt hái hoa tặc, bên ngoài bố trí bao nhiêu người?"

Cố Uyên đáp: "Ba người".

Ngữ điệu hần bình thản đến cực điểm, Tô Thanh nghe vậy động tác trên tay nhất thời dừng lại, không khỏi ngẩn đầu: "Lão gia nắm chắc như vậy sao, bằng ba người cũng đủ để bắt phi tặc?"

Cố Uyên nói: "Vốn để hần dẫn người đi, bắt hần làm gì".

"...!"

Mặt mũi Tô Thanh có chút thất sắc.

Nghe ý tứ Cố Uyên, có ý tạo cảnh cạnh phòng nghiêm ngặt giả không phải để bắt người mà muốn nàng đảm đương vị trí con mồi sống, đây rõ ràng là triệt để bán nàng! Một khi rơi vào tay hái hoa tặc kia, xác định xong rồi, vạn nhất gặp phải kẻ biến thái, bị tiền đảm hậu sát thì phải làm sao bây giờ? Nàng đích xác không làm được đâu!

Cũng không biết có phải cảm nhận được ánh mắt hoảng sợ của nàng hay không, Cố Uyên đưa lưng về phía nàng, thanh sắc lạnh nhạt: "Người không có lựa chọn khác".

Bình bình đạm đạm mấy chữ, đoạn tuyệt tất cả đường lui của Tô Thanh.

Tô Thanh về mặt chất phác thay hẳn cội quần áo xuống, lộ ra đường cong sống lưng đẹp đẽ, mỗi tác da thịt đều vừa vặn, không biết làm sao, tình cảnh này thực làm cho nàng không có tâm trạng để ngắm nhìn. Tâm tình trầm trọng hầu hạ hẳn thay hết quần áo, trong lòng lại tràn đầy câu nói lúc sáng của Hoàng Tử Ninh - chỉ là khổ vị cô nương này.

Khô, xác thực khô, khô trong lòng!

Ở trong lòng thờ dài một hơi, thừa dịp Cố Uyên không chú ý, Tô Thanh len lén từ trong hành lý móc ra một kiện đồ vật, yên lặng giấu vào ống tay áo.

Cố Uyên ngồi bên cạnh bàn, mở một cuốn sách ra nhìn một hồi, đột nhiên nói: "Sau khi người bị phi tặc mang đi, lưu tâm tìm một người. Người này họ "Liễu", tên "Phượng Hoa", tầm 18 tuổi".

Tô Thanh yên lặng "Vâng", nội tâm lại thống khổ vô cùng. Đang yên đang lành bị bức bách đi trên chợ hái hoa tặc không nói, dưới tình huống an nguy đó, thứ đầu tiên nàng cân suy tính không phải là an nguy bản thân mà phải đi tìm một người. Càng làm cho nàng có chút khó tiếp nhận chính là, Liễu Phượng Hoa, nghe tên này, con mẹ nó rõ ràng là tên một nữ nhân! Cũng là nữ nhân, đái ngộ sao lại chênh lệch lớn như vậy, chẳng lẽ vị này là tình nhân cũ của Vương gia?

Tô Thanh nhìn không được liếc mắt quan sát Cố Uyên, nhưng khuôn mặt kia không nhìn ra một chút nóng vội nào, quả thực mò không ra chủ ý. Huy động nhân lực, mưu tính sâu xa như thế đi tìm kiếm nữ tử, còn không phải là người trong lòng hắn sao? Như thế nào nhìn bộ dạng này của hắn lại giống như hoàn toàn không để trong lòng...

Cố Uyên bị nàng quan sát, có chút không vui, từ trang sách ngẩng đầu lên nhìn nàng: "Có chút việc cũng không làm được, người như vậy lưu lại bên cạnh ta không có giá trị".

Tô Thanh cân nhắc hàm nghĩa trong lời nói kia, thoáng có chút tỉnh thần: "Ý lão gia là chỉ cần nô tì thay lão gia tìm được người rồi...".

Cố Uyên đáp: "Lưu người ở trong nội viện của ta làm việc".

Ánh mắt Tô Thanh sáng lên. Đây là điều nàng muốn!

Cố Uyên lại đem sự chú ý đặt lên quyển sách, không nói thêm gì nữa.

Ánh nến kiêu diễm chiếu lên một bên gương mặt mê người của Cố Uyên, Tô Thanh lẳng lặng đứng bên cạnh làm bạn chờ hắn đọc sách, thỉnh thoảng thay hắn rót thêm một chén trà xanh, bóng dáng hai người in bóng lên cửa sổ rất có cảm giác tương kính như tân.

Cố Uyên ngẫu nhiên ngước mắt, bóng dáng nhã nhặn lịch sự rơi vào mắt, bị hàng mi rũ xuống nhàn nhạt che mắt.

Vô thức màn đêm càng lúc càng tối, Tô Thanh nhìn không được che miệng ngáp một cái, xa xa nghe được âm thanh bên ngoài vang lên, có chút mất kiên nhẫn. Đang muốn mở miệng hỏi thăm, bên ngoài bỗng mơ hồ có động tĩnh.

Đến rồi!

Trong mắt Cố Uyên như có gì đó lóe qua, không đếm xỉa tới, tiện tay lật sang trang sách khác.

Tô Thanh đi ra ngoài, động tĩnh phía xa càng thêm rõ ràng, giả vờ kinh ngạc: "Lão gia, bên ngoài là như thế nào?".

Cố Uyên vẫn xem sách như cũ, hiển nhiên lười phải cùng nàng diễn đối đáp.

Tô Thanh cảm thấy có chút nhàm chán, thay hẳn châm thêm chén trà, đột nhiên cảm giác được lực tay mềm nhũn suýt không cầm nổi quai ấm nước, trong lòng không khỏi lộ bộ.

Loại cảm giác vô lực này rất nhanh từ tứ chi lan ra toàn thân, trước khi hôn mê, nhìn thấy Cố Uyên ngẩng đầu cùng nàng liếc nhau một cái, dưới ánh mắt thâm thúy hiểu rõ, nàng cũng lơ đãng thoáng mỉm cười sau đó triệt để mất đi tri giác.

Cư nhiên là bị dùng mảnh khố cũ nát, hiện tại tên hái hoa tặc kia còn dùng mê dược, quả thực phương pháp quá quê mùa!

Trong lúc mơ mơ màng màng, có bóng người quỷ mị hư vô lướt vào phòng, ánh nến chợt lóe, liền nhẹ nhàng linh hoạt vác nàng trên lưng, nhảy qua song cửa sổ.

Bóng đêm sau thời khắc này yên tĩnh lợi hại.

Tô Thanh tỉnh lại sau cơn mê ngủ, bị mùi nấm mốc sặc đến ho khan liên tục. Quanh thân bị một tầng vải rách không biết nhét nơi nào bó chặt, nằm nghiêng trên giường, hai tay bị trói chặt sau lưng, bên tai mơ hồ nghe được tiếng khóc lóc liên tiếp, kéo dài không dứt.

Nàng nhìn không được vui mừng, tình cảnh này nghiêm nhiên là bị bắt cóc thành công!

Xung quanh một mảnh mờ tối, mượn vài tia nắng sớm từ cửa sổ lọt vào, lò mờ có thể thấy được góc tường xung quanh có một đám nữ tử co rúm lại, ai cũng hai mắt nhắm lẹ. Những nữ tử này, có người mặc quần áo ngắn vải thô, có người y phục lót gấm, thân phận hiển nhiên không phải trường hợp cá biệt, đối với người mới tới như nàng lại phần lớn không có phản ứng hứng thú, người người đều đắm chìm trong tâm tình ưu thương, không cách nào tự kiểm chế.

Tô Thanh nhìn quanh một vòng, đề thấp âm thanh thăm dò: "Trong các người có ai tên là Liễu Phương Hoa không?"

Một nữ tử sụt sùi trong góc nhỏ ngẩng đầu lên, Tô Thanh tràn đầy chờ mong nhìn sang, thấy hai tròng mắt nàng ta hung hăng lườm nàng một cái, đáp: "Đến nơi này, còn ai có tâm tư đi quản người khác, người hảo hảo quản chính mình trước đi!"

Sắc mặt Tô Thanh lập tức trầm xuống, trong lòng buồn bực: Không phải người, người chen miệng vào làm gì?

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, bóng dáng thon dài dưới ánh mặt trời đổ bóng xuống mặt đất, tiếng khóc một khắc trước còn âm ỉ, nháy mắt yên tĩnh một mảnh. Nam tử lười biếng dựa vào cửa, một thân quần áo đỏ, so với tia nắng ban mai còn sặc sỡ hơn, trong ngữ điệu có loại lười biếng nói không nên lời: "Đến đây, cho gia nhìn một cái, hôm nay nên tuyển người nào".

Tô Thanh ghen ghét nhìn trần trời. Phi tặc đem hoa hái được biến thành Di Hồng viện này, quả thực lần đầu nàng gặp qua.

Thời điểm tầm mắt kia chuyển đến, nàng vô thức co thân lại. Không biết làm thế nào, trên thân người này tản ra hơi thở nghề nghiệp có chút quá mức huênh hoang, trong nháy mắt nam tử đã đến gần nàng, ánh mắt như thường thức, nhỏ nhẹ thì thào: "Không tệ, không tệ, thiếu chút nữa đã quên, đêm qua mới tóm được một mặt hàng tốt".

Tô Thanh không đoán được hái hoa tặc lớn lên lại xinh đẹp như thế, lúc này gương mặt hắn từ trong bóng tối dờ ra, vừa nhìn thấy khó tránh khỏi tình thân có chút đình trệ. Thời điểm hắn nghiêng người, ánh mắt nàng dừng lại trên vết sẹo kinh người cơ hồ chiếm cả nửa khuôn mặt kia, dữ tợn chói mắt.

Nửa dung nhan bị hủy cũng không thể che giấu nửa gương mặt mê người bên kia, đủ để tim nàng đang đập bỗng ngừng lại.

Nửa mặt ác quỷ, nửa mặt bồ đề.

Đột nhiên mình bạch thân phận người này - Hoa Hồ Điệp, Ngọc Phi Giác.

Tin đồn người này tính tình quái đản, hi vọng không rõ, nếu như người trước mặt thật sự là Hoa Hồ Điệp, Tô Thanh đích xác không nghĩ muốn dây dưa quan hệ gì quá lớn với hắn.

Đang lúc nàng suy nghĩ nên mở miệng thế nào cho chu toàn, đột nhiên có nữ tử từ trong phòng chạy ra, kéo vạt áo Ngọc Phi Giác, thần sắc si mê ngẩn nhìn nửa dung nhan tuyệt mỹ kia, thâm tình khẩn thiết: "Công tử, thỉnh công tử dẫn ta đi, tiểu nữ đã sớm ngưỡng mộ công tử từ rất lâu, đời này kiếp này cam tâm tình nguyện cùng công tử bên nhau trọn đời...".

Lời còn chưa dứt, Tô Thanh đã bị run rẩy một trận ớn lạnh. Nữ tử nho nhã mạnh mẽ, nhìn thì có vẻ là tiểu thư khuê các từ thư hương môn đệ ra, lại không biết tại sao đi vừa ý cái tên yêu nghiệt bề ngoài, đến mức si cuồng thành dạng này, thật là bệnh hoạn.

Ngọc Phi Giác cúi đầu nhìn thoáng qua, ngón tay nhỏ nhắn nâng cằm nữ tử, giữa lông mày chứa tia cười khê: "Người hẳn là cảm thấy nửa bên dung nhan của ta quá mức hoàn mỹ?"

Nữ tử ở trước nụ cười khuynh thành của hắn nuốt nửa mắt hờn, si ngốc gật đầu. Nàng há mồm còn định nói thêm gì đó, lập tức ngay sau một khắc, thê lương hét thảm một tiếng, thất kinh che lấy một nửa bên mặt, máu chảy ồ ạt trên gò má, giẫy giụa lui về phía sau.

Máu tươi vẫn như cũ rỉ ra những ngón tay, như thuốc nhuộm đỏ bị đổ đem khuôn mặt nàng biến thành một mảnh dữ tợn, về mặt mê luyến lúc trước trong nháy mắt biến thành hoảng sợ như gặp lệ quỷ.

Ngọc Phi Giác đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm qua vết máu lưu lại trên đầu ngón tay vừa cắt da thịt nàng, cười cực mỉa cực lạnh: "Muốn cùng ta bên nhau trọn đời? Hết sức đáng tiếc, người không xứng".

Ánh mắt hắn nhàn nhạt xẹt qua trong phòng, không khí chết chóc yên tĩnh, cuối cùng rơi vào người Tô Thanh.

Tô Thanh sợ hãi nhìn hắn, chớp chớp con mắt tận lực làm cho mình trông hiền hòa, thân thiện một chút, rất sợ người này mất hứng cũng tặng nàng một vết thương như thế.

Chỉ thấy khóe môi Ngọc Phi Giác lặng yên không một tiếng động giương lên, đột nhiên cúi người đem nàng hời hợt ôm vào lòng, chẳng mấy chốc chân như đạp gió lướt ra ngoài. Ông tay áo phất lên một cái, cửa phòng lần nữa khóa lại.

Tô Thanh lúc này có thể nói được ôm trong tư thế che chở, cảm thấy sâu trong nội tâm sóng to gió lớn không ngừng cuộn cuộn một mảnh. Nếu sớm biết ở Mai trấn đụng phải ma đầu này, nàng sẽ không bị ma quỷ ám ảnh diễn xuất một màn kia, quả thực là suy yếu về đến nhà!

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hút hồn

Thời điểm Ngọc Phi Giác buông nàng ra, Tô Thanh cuồng quýt rụt vào trong góc khuất co lại, trên mặt lộ ra vài phần thất kinh, hai tròng mắt cảnh giác nhìn hẩn.

Hoa Hồ Diệp xưa nay thích trong quá trình chinh phục nữ nhân tìm kiếm khoái cảm, nàng càng bày ra thần sắc quyết tuyệt lại càng làm cho Ngọc Phi Giác cảm thấy hưng phấn. Ánh mắt mon trớn rõ ràng, chắc chắn thở dài: "Không nghĩ tới trong tay thương nhân mười phần hương vị tiền lại còn có thể giấu mặt hàng tuyệt phẩm thế này".

Tô Thanh dùng thần sắc sợ hãi nhìn hẩn: "Ngươi... ngươi muốn làm cái gì?".

Ngọc Phi Giác nở nụ cười, giọng điệu lỗ mãng: "Ta tốn công tốn sức cả đêm đem ngươi mang về, ngươi nói xem, ta phải muốn làm gì?".

Tô Thanh giả bộ như đột nhiên hiểu được thân phận người trước mắt, nghe vậy thần sắc kinh hoàng, liền tiếp lui về phía sau vài bước, đụng vào vách tường lạnh buốt: "Ngươi chính là hái hoa tặc trong truyền thuyết!".

Ngọc Phi Giác đã quen với loại phản ứng sợ hãi này, trong mắt tràn đầy thần sắc châm biếm, đầu ngón tay xoa lên một bên gương mặt nàng, đem tóc vén lên, ngữ điệu vô cùng mỉa mai: "Không phải sợ, ta sẽ không ăn ngươi". Đường cong khóe môi càng thêm nồng nặc, bật hơi như tơ: "Yên tâm, ta sẽ cho ngươi cơ hội lựa chọn. Giữa danh tiết và tính mạng, hai thứ chọn một, bất luận ngươi chọn cái nào ta đều thành toàn cho ngươi. Nói được làm được".

Tô Thanh lẳng lặng đứng bên cạnh dung nhan đầy sẹo không chịu nổi, mơ hồ có lãnh ý rót vào xương tủy.

Để cho người khác rơi vào tình cảnh lựa chọn gần như tuyệt vọng này, trong lòng hẩn hẩn là cảm thấy sung sướng lắm đây...

Từng có tin đồn Ngọc Phi Giác căn bản không phải hái hoa tặc gì, mà là Ngọc Diện Lang Quân vô số thiếu nữ nhớ thương, sau bởi vì điên tình mà tính cách biến đổi trở thành bộ dáng vận vẹo quỷ dị này. Bây giờ nhìn lại, năm đó đoán chừng hẩn chịu kích thích không nhỏ, cho nên đến bây giờ mới biến thái lấy việc hành hạ thể xác và tinh thần nữ nhân làm thú vui, thậm chí không biết mệt.

Tô Thanh ngược lại từng tiếp xúc qua không ít hình dáng, sắc vẻ biến thái, chỉ là chưa từng có người nào biến thái được triệt để như vậy mà thôi.

Âm thầm suy nghĩ một lát, cũng đã có biện pháp ứng đối.

Nàng nâng đôi mắt dịu dàng rơi lệ, buồn bã đến cực điểm nhìn Ngọc Phi Giác, giọng nói thê lương: "Ta là loại người phiêu bạt không nơi nương tựa, ở trong tay nam nhân chẳng qua là món đồ chơi, không dám hi vọng xa vời đến chân tình chân ái, còn quan tâm cái gì gọi là danh tiết... Công tử nếu muốn thân thể ta, chỉ cần không chê ta bẩn, cứ việc lấy đi".

Ngọc Phi Giác bắt cóc người mấy năm đây là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân hướng hẩn dứt khoát mở rộng vòng tay ôm ấp thể này. Về mặt khê cứng đờ, hai mắt hẹp dài neho lại, đem vết sẹo dữ tợn trên mặt hướng đến trước mặt nàng đụng đụng, giọng nói bất thiện: "Chẳng lẽ ngươi không sợ ta nhất thời mất hứng liền giết ngươi?".

Tô Thanh yên lặng rơi nước mắt, thần sắc vô cùng sợ hãi: "Ta chỉ có một yêu cầu, thỉnh công tử đáp ứng".

Ngọc Phi Giác lúc này mới hài lòng một chút, lười nhác dựa vào ghế trúc bên hông, chờ xem bộ dáng nàng khổ sở cầu khẩn, đáp: "Nói nghe xem".

Tô Thanh thâm tình nhìn hẩn: "Thỉnh công tử thời điểm làm việc nhẹ một chút, ta... ta sợ đau".

Thân thể Ngọc Phi Giác nghiêng một cái, suýt từ trên ghế trúc té xuống. Không đợi Tô Thanh mở miệng, đã kéo nàng đến bên cạnh, một tay nâng cằm nàng, ngữ điệu hơi trầm xuống: "Nữ nhân này, có phải ngươi không rõ tình cảnh của mình không? Rơi vào tay ta, chỉ cần ta hơi mất hứng, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng ngươi".

Tô Thanh làm ra vẻ sợ hãi: "Công tử muốn ta làm cái gì thì ta làm cái đó, ta tuyệt không ngỗ nghịch ý của công tử".

Ngọc Phi Giác nhìn chằm chằm nàng rất lâu, đột nhiên bật cười khê: "Tốt lắm, cởi áo ra lên giường. Ngay lập tức!".

Nói xong, hẩn xoay người sang chỗ khác, lưng hướng về phía nàng chậm rãi nâng hai tay lên.

Được một tác đòi thêm một thuốc, hoàn toàn coi nằng như nha hoàn để sai sử?

Tô Thanh nhin xuống đôi mắt tròn trắng xúc động, duỗi tay mở cổ áo hần, rón rén thay hần cởi ra.

Một tầng một tầng quần áo cởi xuống, lộ ra da thịt bóng loáng, trên sống lưng một mảnh vết sẹo dữ tợn lạnh lạnh chói mắt. Có vài miếng vết thương bởi vì sâu tận xương tủy mà không có cách nào lành lại, đập vào mắt, khiến người ta không khỏi tránh ánh mắt đi. Rất khó tưởng tượng được phải trải qua tình huống thế nào mới có thể tạo nên dạng thương tích đầy mình thế này. Càng làm cho người ta khó tin là, người có thân thể bị nghiền nát không chịu nổi này thế nhưng còn có thể sống trên cõi đời này...

Tô Thanh khẽ sờ lên, cảm nhận được nam tử bên cạnh lông mi thoáng rũ xuống, tựa như mơ hồ rùng mình.

Nàng gấp rút kiểm lại nhịp tim bỗng nhiên đập rộn, đem quần áo cởi xong treo lên bình phong, bình thần như cái gì cũng chưa nhìn thấy.

Trong không gian hoàn toàn yên tĩnh, Ngọc Phi Giác xoay người lại, thần sắc cơ hồ bao hàm một loại ý tứ cảm xúc khác: "Đây là lần đầu tiên ta gặp người như ngươi, là nữ nhân duy nhất có thể bình tĩnh đến vậy".

Tô Thanh đáp: "Ta là loại người tính mạng ti tiện, vốn cũng không xứng đi tìm hiểu bất luận chuyện gì dư thừa".

Ngọc Phi Giác đưa một tay kéo nàng vào lòng, vui vẻ trong mắt dần nồng đậm: "Rất tốt, ta đột nhiên đối với ngươi có chút hứng thú".

Tô Thanh rũ mắt cười nhẹ, tròn mắt như ánh sao: "Đây là vinh hạnh của ta".

Giữa không khí ái muội, nàng nhẹ nhàng cởi quần áo chính mình. Đai lưng vừa rơi xuống mặt đất, đã bị Ngọc Phi Giác chặn ngang ôm lấy mang đến trên giường. Mân che rũ xuống, ánh mắt rơi vào khuôn mặt kiều diễm gần ngay trước mắt của nam tử, Tô Thanh nhẹ nhàng "suyt" một cái: "Công tử, thỉnh không nên gấp gáp".

Ngọc Phi Giác cười khẽ: "Ta không vội".

Trong mắt Tô Thanh chứa tia cười nhẹ, chậm rãi cởi vài món quần áo, vài tia nắng ban mai hắt qua khe cửa rơi trên da thịt như son.

Nàng đưa tay vào ngực, đột nhiên vung tay trước hơi thở hần hoi chợt mon trốn, nhìn thần sắc trong đôi mắt kia dần dần ly tán, lời nói nhẹ mê: "Như công tử nói, không nên quá mức nóng lòng, nhưng mà ta lại hết sức đau đầu..."

Dứt lời, ấn đường Ngọc Phi Giác bởi vì khó chịu mà khẽ nhăn lên, lực trên người buông lỏng, thân thể triệt để vô lực ngã xuống.

"Àm" một tiếng, xương cốt toàn thân Tô Thanh bị ép tới mức vang lên một trận âm thanh.

"Eo lão nương! Mau đứng lên cho ta!".

Theo âm thanh giật dữ, cơ hồ nghe theo chỉ thị của nàng, Ngọc Phi Giác chậm rãi đứng lên, im lặng không tiếng động xuống giường, hai mắt vô thần đứng bên cạnh.

Tô Thanh hai ba động tác thu thập sạch sẽ quần áo của mình, đem bình thuốc ban nãy giấu, mang ra xem xét, nhìn bột thuốc bên trong lọ mờ gần thấy đáy, không khỏi hết sức đau lòng. Nên biết, bình thuốc hút hồn tán này đáng giá ngàn vàng, còn chưa dùng được mấy lần, lần sau mua nhất định phải bảo A Nhuyễn ưu đãi thêm một chút.

Đứng bên cạnh Ngọc Phi Giác, cẩn thận quan sát miếng vết thương của hần vài lần, Tô Thanh khó tránh khỏi đối với dung nhan của hần tiếc hận một phen. Thật không biết đến cùng ai có thâm cừ đại hận với hần, lòng dạ độc ác không thương hương tiếc ngọc mà ra tay hạ thủ với hần như thế.

Ánh mắt liếc qua lồng ngực lồ lộ, nàng ho nhẹ một tiếng, quét qua quần áo treo trên bình phong, ném tới trên mặt Ngọc Phi Giác: "Ngươi trước mặc những thứ này vào".

Ngọc Phi Giác duỗi tay lấy quần áo phủ trên đầu xuống, mặt không thay đổi bắt đầu mặc vào. Tô Thanh ngồi xuống bàn uống một chén trà xanh nhuận họng, ngẩng đầu đã thấy Ngọc Phi Giác mặc xong y phục, cuối cùng bắt đầu hỏi chủ đề chính: "Ngọc đại công tử, xin hỏi mấy ngày gần đây ngươi đến Mai trấn vợ vết bao nhiêu cô nương?".

Ngọc Phi Giác đáp: "15 người".

Tô Thanh lại hỏi: "Trong đó có ai tên Liễu Phương Hoa không?".

Ngọc Phi Giác đáp: "Không có".

Tô Thanh nhú mày: "Ngươi nghĩ cẩn thận lại xem?".

Ngọc Phi Giác đáp: "Đêm đó ta quả thực có nghĩ ra tay, nhưng trước khi ta động thủ đã có người đi trước một bước".

Tô Thanh không khỏi có chút sợ hãi than, vị Liễu cô nương này quả thực là kì nữ, Nhiếp Chính Vương tìm nàng ta, hái hoa tặc nhìn chăm chăm nàng ta,

lại còn có kẻ không biết là ai cũng bắt nạt ta. Chỉ là, Cố Uyên trăm phương ngàn kế đưa nàng đến đây nằm vùng, kết quả lại không tìm được người, không biết có đem sổ sách tính trên đầu nàng không?

Yên lặng nhấp một ngụm trà áp chế an ủi, Tô Thanh nhìn chăm chăm nửa gương mặt bị hủy của Ngọc Phi Giác một lúc lâu, nhin không được bát quái hỏi: "Người ngược đãi và hủy dung ngươi là ai? Là cùng một người sao?".

Câu trả lời không có trong dự liệu, khuôn mặt vô thần của Ngọc Phi Giác nổi lên thần sắc thống khổ, ấn đường khóa chặt, rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, dần dần khiến cả ngũ quan trên mặt đều trở nên vụn vỡ.

Hút hồn tán đủ để cho tất cả những người hít phải nó mất đi thần trí, còn đối với người hạ thuốc nói gì nghe nấy, nhưng nếu chạm đến kí ức và nỗi đau khổ cực độ khắc sâu trong lòng sẽ khiến người đó mãnh liệt cản trở.

Mặc dù lúc trước giao phó được liệu, A Nhuyễn đã nói rõ chi tiết nhưng Tô Thanh từng dùng qua rất nhiều lần, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống trước mắt, trong lòng nhảy dựng, cuống quýt chặn lại: "Được rồi được rồi, không muốn nói thì không cần nói, không cần ngươi nói!".

Ngọc Phi Giác nghe vậy, vẻ mặt mới dần bình tĩnh trở lại.

Thật không nghĩ tới sát nhân cuồng ma Hoa Hồ Điệp khiến người ta nghe tên đã biến sắc, trong lòng lại giấu một mảnh chuyện cũ trầm trọng không ai có thể đụng vào.

Tô Thanh thờ dãi, cũng không có nhiều tâm tư đi tìm tòi nghiên cứu bí ẩn trên người hắn. Đứng lên, đi qua đi lại trong phòng vài vòng, trong lòng không nắm được chủ ý.

Hiện tại mặc dù đã xác định Liễu Phương Hoa không ở chỗ này, theo lý thuyết nàng cũng không cần thiết phải ở lại nữa. Nhưng nếu cứ quang minh chính đại đi về tìm Cố Uyên, thứ nhất là, không thể giải thích chính mình làm thế nào thoát khỏi tay Ngọc Phi Giác, thứ hai là, một khi nàng tuyên bố vị Liễu cô nương kia không ở trong tay hái hoa tặc, có khi bị gán cho tội làm phản hoặc cố ý tìm lý do trốn tránh trách nhiệm hay không?

Còn đang suy nghĩ, đột nhiên xa xa truyền đến vài tiếng chó sủa. Đang yên đang lành, chó ở đâu ra? Nàng có chút xuất thần.

Trong chốc lát, tiếng la khóc của nữ tử liên tiếp truyền đến, hiển nhiên là những người bị nhốt được giải cứu.

Trong đám hỗn loạn, âm thanh Lận Ảnh rất rõ ràng: "Thật tức chết người! Bạch Cao mau tìm! Nữ nhân chết tiết kia cuối cùng là bị mang đi đâu!".

Theo đó là tiếng bước chân tiến đến gần, Tô Thanh quét mắt khắp phòng, lập tức có chút khó coi.

Bọn họ thế nhưng đuổi theo đến tận nơi này nhanh như vậy? Nhưng loại tình hình trước mắt này, nàng giống như có chút không tốt giao phó!

Liếc mắt sang người bên cạnh chưa hề động tới, Ngọc Phi Giác, Tô Thanh cắn răng, ngoan thành phân phó: "Mau đánh ngắt xiu ta, sau đó hôn ta! Tốc độ nhanh một chút!".

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tay cầm

"Lúc ngươi đi vào chỉ nhìn thấy có hai người bọn họ thôi sao?".

"Đúng vậy, lão gia".

"Có khi nào có người khác bỏ chạy trước khi ngươi đến không?".

"Cơ bản là không thể nào. Bên ngoài đã sớm bị người của chúng ta vây quanh, cho dù là cao thủ đứng đầu cũng rất khó tránh đi tất cả tai mắt".

"Biết rồi, ngươi lui đi".

Lận Ảnh lui ra khỏi phòng, Cố Uyên đem ánh mắt hướng vào nữ tử đang nằm trên giường, như có điều suy nghĩ. Nửa canh giờ trước, Lận Ảnh đem hai người hôn mê bất tỉnh về, Ngọc Phi Giác đã bị nhốt riêng một chỗ, tỉnh lại trong trạng thái hỏi gì cũng không biết, hiện tại chỉ còn nữ nhân chưa tỉnh lại này.

Nếu Lận Ảnh đã nói không thể có người từ trong vòng vây vô duyên vô cớ biến mất, như vậy chỉ duy nhất một khả năng - từ đầu tới cuối, trong gian phòng đó chỉ có hai người bọn họ. Còn làm thế nào hai người bọn họ đều ngắt trong phòng, hẳn cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể nói, phương thức làm việc của nữ nhân này quả thực có chút vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Cố Uyên ngồi bên giường, gạt tóc đen rũ xuống hai bên tai Tô Thanh, ánh mắt lúc xẹt qua cổ dừng lại một chút.

Tất cả đều là một mảnh vết hôn xuân sắc vô biên.

Nhìn một hồi lâu, duỗi tay đem tà áo nàng kéo cao vài phân.

Tô Thanh trầm ngâm một tiếng rất nhỏ, mơ hồ mờ mắt ra, vừa vặn cùng Cố Uyên bốn mắt nhìn nhau, sau đó sững sờ, lập tức ôm chần mền kéo lên tận cổ, tứ chi co lại lui đến góc giường, chớp mắt đã cách hần một khoảng.

Cố Uyên giữ tay ở giữa không trung, nhìn nàng một cái, thu tay về: "Người đang sợ cái gì?".

Nhìn bày trí xung quanh, hiển nhiên đã được mang về biệt viện trong Hồng Yến lâu. Trước khi Tô Thanh té xỉu đã nghĩ xem nên lừa hần thế nào cho qua chuyện, bởi vì vừa mờ mắt ra đã thấy Cố Uyên, liền phản xạ làm ra phản ứng cảnh giác này, trong chốc lát đã hối hận. Đánh giá thần sắc Cố Uyên một chút, trong bụng nàng quyết định, làm ra sắc mặt sợ hãi nói: "Lão gia? Sao ngài lại ở đây? Hái hoa tặc đâu? Nô ti... nô ti được cứu rồi sao?".

"..."

Cố Uyên lẳng lặng nhìn nàng, Tô Thanh không khỏi cảm thấy sống lưng tê dại.

Giữa không khí hoàn toàn yên tĩnh, nàng không thể không lên tiếng lần nữa: "Đã bắt được hái hoa tặc chưa? Lão gia có tìm được Liễu cô nương không?".

Cố Uyên cuối cùng cũng mở miệng: "Phương Hoa không ở trong tay hần".

Xem ra Ngọc Phi Giác đã bị thẩm vấn, tin tức này không cần từ miệng nàng truyền đạt đến tai Cố Uyên, vậy tự nhiên là tốt nhất. Tô Thanh thoáng thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng vẫn không khỏi suy nghĩ, Phương Hoa, kêu thật thân mật.

Cố Uyên đứng lên, đột nhiên gọi: "Thục Áu Lan".

Sống lưng Tô Thanh đột nhiên thẳng tắp, vô thức trả lời: "Lão gia, có chuyện gì?"

Cố Uyên nói: "Tắm rửa xong tới tiền sảnh tìm ta, thay bộ y phục cao cổ".

Dứt lời, liền xoay người đi ra khỏi phòng.

Tô Thanh bị lời nói không giải thích được của hần làm hoảng thần một chút, nhưng vừa đứng dậy cởi áo ra, liền cảm thấy trên cổ đau đau. Trong lúc vô tình, ánh mắt liếc qua gương đồng bên cạnh, tư thế không khỏi cứng ngắc. Quay người lại, để sát vào chiếu chiếu, nhìn thấy rõ ràng toàn vết hôn, trong lòng nhất thời thoáng có bóng ma xẹt qua.

Về mặt vừa rồi của Cố Uyên, liên hệ với câu cuối cùng hần lưu lại, rõ ràng là hần đã thấy hết rồi!

Nếu là bình thường, Tô Thanh cũng không cảm thấy có gì quá đáng, cái nghề này của nàng vốn dĩ nguy hiểm, không thể lần nào bị ăn đậu hũ cũng tìm cái chết, tất cả phải suy tính đến vấn đề lợi nhuận trước tiên. Nhưng bây giờ bất đồng! Nên nhớ, hiện tại, Cố Uyên là đối tượng mục tiêu của nàng! Tô Thanh khóc không ra nước mắt.

Ngọc Phi Giác đến cùng là dùng cách gì làm nàng hôn mê? Hoặc là nói sau khi nàng hôn mê, hần đã làm gì nàng!

Hiện tại nhìn thấy nàng từng để cho nam tử khác khinh bạc qua, Vương gia đại nhân lại thích sạch sẽ, sẽ không cứ như vậy ghét bỏ nàng chứ? Hoặc là nghiêm trọng hơn, sẽ không trực tiếp coi nàng là một chiếc giày rách mà vứt bỏ như rom rác?

Tô Thanh càng nghĩ càng sợ hãi.

Nàng mang tâm tình bi thương tắm rửa thay quần áo xong, một đường không người đi đến tiền sảnh. Bên trong, ngoại trừ Cố Uyên không có bóng dáng ai khác, thậm chí ngay cả Lận Ảnh cũng chẳng biết đã đi đâu, việc này khiến nàng có chút kinh ngạc. Cho dù Ngọc Phi Giác là nhân vật tiếng xấu rõ ràng nhưng cũng không đến mức phải tất cả mọi người đến trông coi hần đấy chứ?

Cố Uyên không hề nhìn nàng, chỉ cúi đầu đọc sách, bên cạnh khói hương kiêu diễm lượn lờ.

Tô Thanh nhìn thần sắc Cố Uyên hồi lâu cũng không đoán ra tâm tư hần, thái độ coi như không nhìn thấy nàng này, khó tránh khỏi làm cho nàng phỏng đoán mình đã bị hần ghét bỏ. Ngượng ngùng nửa ngày, cuối cùng cảm thấy cần thiết phải tìm một cảm giác tồn tại, cân nhắc một chút liền mở miệng: "Lão gia, hái hoa tặc kia hiện tại bị nhốt ở đâu? Ngài có dụng hình với hần không?"

Cố Uyên ngẩng đầu lên, ngữ điệu không hiểu sao có chút trầm thấp: "Người hết sức quan tâm hần".

Sao có thể cùng Ngọc Phi Giác có quan hệ, nói vậy chẳng phải là vĩnh viễn đều rửa không sạch! Tô Thanh sợ hãi vội vàng lắc đầu biểu lộ trung thành: "Nô ti sao có thể quan tâm một tên hái hoa tặc tội ác chồng chất, nô ti rõ ràng quan tâm lão gia!".

Cố Uyên nhìn ánh mắt "chân thành tha thiết" của nàng, vẻ mặt bắn khoản một lát, lại rũ mắt xuống lật trang sách: "Như thế rất tốt".

Tô Thanh thấy hần bộ đáng hồ hững, trong lòng yên lặng thờ dài, khép mi chấp tay đứng bên cạnh, hết sức ôn nhuận hầu hạ hần đọc sách. Cố Uyên ngẩng đầu nhìn nàng đứng bên cạnh châm trà rót nước cũng không cự tuyệt.

Sau một lúc lâu, có đoàn người đi từ ngoài viện vào.

Tô Thanh ngẩng đầu thoáng nhìn thấy bên cạnh Lận Ảnh là tên ác thần kia, sắc mặt cứng đờ. Nói là giam giữ cơ mà? Sao bây giờ lại là bộ đáng tân khách thế kia?

Không đợi nàng nghĩ nhiều, trong nháy mắt người kia đã lướt đến cạnh nàng, ở bên tai khẽ thổi một hơi, nét mặt tươi cười: "Vị cô nương này, chúng ta lại gặp mặt".

Tô Thanh sắc mặt xanh mét nhìn Ngọc Phi Giác, thấy hai tròng mắt hần mỉm cười nhìn nàng, ngược lại không hỏi tới một chữ không hiểu bị mê hồn hương như thế nào, chỉ có thể yên lặng hướng hần giặt khố miệng.

"Ngọc công tử, mời ngồi". Ngọc Phi Giác còn muốn nói gì, Cố Uyên đã nhàn nhạt mở miệng: "Thực Áu Lan, rót trà cho Ngọc công tử".

Ngọc Phi Giác cười trừ, lười biếng dựa vào ghế tử đàn, hai chân bắt chéo, dáng vẻ ung dung: "Không nghĩ tới Hoa Hồ Điệp ta lại có một ngày thất thủ, thủ hạ của Cố công tử thật là nhân tài đồng đức".

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt như có như không khẽ lướt qua người Tô Thanh.

Tô Thanh mặt mày thu liễm, thay hần rót trà, xoay người đứng sau lưng Cố Uyên.

Lận Ảnh nhìn không được nói: "Hãy bớt xàm ngôn đi, người nói có thể dẫn chúng ta tìm Liễu cô nương, lấy cái gì làm chứng?"

Ngọc Phi Giác cười khê: "Còn cần lấy cái gì làm chứng? Đương nhiên là dựa vào danh hiệu Hoa Hồ Điệp của ta".

Nghe câu trả lời như vậy, khố miệng Lận Ảnh nhất thời méo xệch.

"Ngọc công tử nên biết nếu nói không giữ lời sẽ gặp kết cục gì?". Cố Uyên giọng điệu nhàn nhạt, khuôn mặt cũng không tâm tình gì, roi vào tai lại mang đến cảm giác uy hiếp khó nói nên lời.

Ngọc Phi Giác hai chân bắt chéo, tay cuốn cọng tóc đen rũ xuống bên tai, cười mà như không: "Ta đã ra tay, sao có thể thất thủ được?".

Cố Uyên lấy từ trong tay áo ra một tấm lệnh bài, đẩy tới bên cạnh hần: "Rất tốt. Sau khi thành công cái này sẽ là của ngươi".

Lời nói bình thân, sắc mặt Lận Ảnh lại đột nhiên biến đổi: "Lão gia, cái này vạn vạn không được".

Cố Uyên không lên tiếng, chỉ rũ mi nhìn nam tử trước mắt. Thời điểm nhìn thấy rõ lệnh bài, thần sắc trên khuôn mặt Ngọc Phi Giác trong chớp mắt cứng đờ. "Thì ra người là...", ánh mắt hần rơi trên người Cố Uyên thật lâu mới từ trong con mắt kinh phục hồi lại, khố môi quẩy rũ ra, khẽ cười: "Xem ra hôm nay ta té ngã gặp hạn chẳng hề oan uổng".

Dừng một chút, hần vươn tay, cười nhẹ, đem tấm lệnh bài đẩy trở về: "Đáng tiếc, Ngọc mỗ quen đạo chơi nhân gian, chịu không nổi mua danh chuộc tiếng. Chỉ cầu sau khi chuyện thành công có thể giao Y Nặc cho ta là được."

Lận Ảnh rất không vui, hừ lạnh một tiếng: "Đúng là có phúc mà không biết hưởng".

Thái độ như thế có chút kì quái, lúc Cố Uyên đưa lệnh bài, Lận Ảnh hiển nhiên không thích, bây giờ Ngọc Phi Giác chủ động cự tuyệt, hần lại càng tức giận. Bộ đáng trước sau mâu thuẫn này khiến trong lòng Tô Thanh cảm thấy hiếu kì, vừa định lên tiếng, Cố Uyên đã thu lệnh bài vào tay áo, nói: "Cũng không làm người khác khó chịu".

Dứt lời, khoát tay chặn lại, bảo mọi người đi ra.

Ngọc Phi Giác thần nhiên đứng dậy, khẽ nhìn qua Tô Thanh bên cạnh, giọng ái muội: "Vị cô nương này, dù sao cũng là quen biết một hồi, không ngại đưa ta một đoạn đường ôn lại chuyện cũ chứ?".

Giữa bọn họ có thể có chuyện gì mà ôn? Tô Thanh âm thầm liếc mắt, thấy Cố Uyên không ngăn trở, chỉ có thể đi theo sau lưng Ngọc Phi Giác ra ngoài.

Nàng có ý đi tuốt phía sau, tận lực kéo ra khoảng cách nhất định với đoàn người phía trước, dọc đường đi cũng không bị hần cố ý tìm cơ đến gần, coi như an ổn.

Cho đến khi tới ngoại phòng bên trái, Ngọc Phi Giác đem những người khác lưu bên ngoài, đột nhiên xoay người lại, cười dịu dàng hỏi: "Vị cô nương này xưng hô thế nào?".

Tô Thanh trong lòng cảnh giác cực độ, đáp: "Ta Thực Áu Lan".

Ngọc Phi Giác đột nhiên nở nụ cười, tiến đến bên cạnh, giảm thấp âm thanh: "Hết sức đáng tiếc, khứu giác Ngọc mỗ từ trước tới nay khác hẳn với người

thường, khi đó xung quanh 10 dặm, ngoại trừ cô nương, chỉ sợ không có hơi thở của người thứ ba. Nghĩ lại lúc ấy, mùi trên người Thực cô nương cũng thật là kì lạ..."

Tô Thanh không khỏi giật mình trong lòng, giương mắt quan sát gương mặt thản nhiên mỉm cười kia.

Mới vừa nảy ở tiền đường, hắn không mở miệng chất vấn lại lưu đến hiện tại, khi không có người khác mới mở miệng hỏi, hiển nhiên là không muốn vạch trần nàng. Nàng thu liễm vẻ mặt khúm núm, chậm rãi nheo mắt: "Ngọc công tử muốn như thế nào cứ nói, cần gì phải quanh co lòng vòng?"

"Thật không nghĩ tới trong Nhiếp Chính Vương phủ lại có nữ nhân thú vị như thế". Ngọc Phi Giác hứng thú nhìn nàng, cười như chuông nhẹ chập chờn: "Cô nương yên tâm, chuyện này người biết ta biết, tuyệt đối sẽ không để người thứ ba biết. Còn về chuyện bồi thường, chỉ cần cô nương còn nhớ nợ ta một việc là được, cụ thể là việc gì, đợi ta nghĩ ra sẽ nói".

Tô Thanh nghe vậy nhất thời ghen một cái, cho dù không tình nguyện cũng chỉ có thể vô cùng thống khổ gật đầu đáp ứng. Hắn cứ nhiên ý vào chuyện này cường chế nàng một cái nhân tình, vạn nhất đem công phu từ ngoạm đến thì nàng nên làm cái gì bây giờ? Không muốn chơi như vậy đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Loạn chôn cất

Lận Ảnh ôm kiếm dựa vào cây cột, đứng ngăn cản trên đường trở về, thời điểm Tô Thanh lướt qua bên người, hắn đưa tay ngăn lại. Tô Thanh vốn trong lòng không thoải mái, có chút mất kiên nhẫn nhướn mày hỏi: "Lận công tử có chuyện gì?"

Sắc mặt Lận Ảnh cổ quái nhìn nàng một lúc lâu lại thủy chung không mở miệng. Cho đến khi Tô Thanh dần dần cảm thấy không chịu nổi, hắn mới nhíu mày, hỏi: "Người và Hoa Hồ Điệp kia có quan hệ?"

Thân thể Tô Thanh nghiêng một cái suýt đụng vào cây cột. Hít sâu một hơi, tận lực làm cho giọng mình nghe bình tĩnh một chút, nói: "Lận công tử, được có thể ăn bậy nhưng lời thì không thể nói lung tung".

Lận Ảnh ngữ điệu hồ nghi: "Nhưng mà hôm qua, lúc ta vào nhà rõ ràng nhìn thấy các người "dây dưa" cùng một chỗ..."

Tô Thanh cắn răng: "Lận công tử! Ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối, người cho rằng đối mặt với nhân vật Hoa Hồ Điệp lòng dạ độc ác như vậy, ta còn có cơ hội phản kháng sao?"

Lận Ảnh yên lặng nhìn nàng, vẻ mặt trầm trọng: "Nhưng khi đó người đề trên người hắn".

"...!". Cho nên, ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Thanh khiếp sợ sau đó bắt đầu tìm tòi khắp nơi.

Lận Ảnh bị hành động của nàng làm cho không hiểu ra sao: "Người đang tìm cái gì?"

Tô Thanh nghiêm mặt đáp: "Tìm dao, chặt Ngọc Phi Giác để chứng minh sự trong sạch".

Về mặt Lận Ảnh nhất thời muôn màu muôn vẻ: "Không cần như thế... Cũng không ai để ý giữa các người đã phát sinh chuyện gì".

Nhưng nàng đề ý! Tô Thanh im lặng rất lâu, cuối cùng thở ra một hơi dài, ý tứ sâu xa nhìn hắn: "Kì thật, hết thấy đều là hiểu lầm. Thực, chỉ là hiểu lầm. Giống như hôm đó, Lận công tử nhìn lên ta cười áo... Là kiểu hiểu lầm như thế."

Sắc mặt Lận Ảnh thay đổi mấy lần, xoay người rời đi.

Tô Thanh cuống quýt nhanh chóng đuổi kịp, trong lòng nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Ta còn có một chuyện không rõ muốn Lận công tử giải đáp một chút. Ngày đó rõ ràng là ta bị bắt đến chỗ phế trạch, nơi hoang vu dã ngoại, các người làm thế nào trong một đêm tìm được tới đó?"

Lận Ảnh đáp: "Bạch Cao quen thuộc hương vị đặc thù trên bộ y phục của người, tự nhiên có thể tìm được".

Tô Thanh vốn muốn hỏi Bạch Cao là vật gì, đúng lúc này truyền đến vài tiếng chó sủa, ngẩng đầu lên liền gặp Yến Vu ôm một cuộn lông trắng đứng ở cửa. Một người một chó đều là một đôi mắt ngập nước đáng yêu đến cực điểm, vẻ mặt giống nhau như đúc. Nàng nhớ lại thời điểm mình mê man kia, liên tưởng tới khi đó nghe được tiếng chó sủa, thử gọi: "Bạch Cao?". Đáp lại nàng là hai tiếng chó sủa thanh thúy.

"...". Không hổ là Nhiếp Chính Vương phủ, ngay cả một con chó Bắc Kinh cũng không phải chó bình thường!

Mặc dù trên danh nghĩa, nàng vẫn là hầu thiếp của Cố Uyên nhưng bây giờ đã không phải làm con mồi, tự nhiên cũng không cần chung phòng với Cố

Uyên như trước. Vì thế nàng còn cảm thấy có chút tiếc hận. Hai ngày này phát sinh tương đối nhiều chuyện, một tên Ngọc Phi Giác, một Liễu Phương Hoa không ra mặt, trực giác cho thấy đều là những nhân vật không thể không cảnh giác, nghỉ ngơi lung tung một đêm, ngày hôm sau mơ mơ màng màng tỉnh lại, có chút đau đầu.

Bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa, có người gọi: "Thực cô nương, có thể dậy được chưa? Phải xuất phát rồi".

Tĩnh thần Tô Thanh nhất thời chấn động, trả lời: "Lập tức tới ngay".

Vô cùng lo lắng thu thập thỏa đáng xong xuôi, mới ra khỏi Hồng Yến lâu, xa xa liền gặp Ngọc Phi Giác ngồi trước cửa xe ngựa, hướng nàng ném một cái nị nhãn, nụ cười duyên nói: "Thực cô nương dậy thật sớm".

Vì để tránh làm cho người ta quá mức chú ý, hôm nay nửa bên mặt dữ tợn của hắn được che bằng một chiếc mặt nạ hình trăng lưỡi liềm, điều khác biệt xảo, tạo nên động lòng người. Ngọc Phi Giác huênh hoang đến cực điểm như thế, vừa lên tiếng gọi nàng, tầm mắt mọi người trong nháy mắt đều đổ dồn về phía này, dường như bị hàng vạn người chú ý, dù cho là tuyệt thế dung nhan cũng khó tránh khỏi làm Tô Thanh cảm thấy chói mắt.

Tức giận trừng Ngọc Phi Giác một cái, Tô Thanh nghiêng đầu không thèm để ý đến hắn, vén rèm nhảy lên xe ngựa, đúng lúc cùng người trong xe ngựa bốn mắt nhìn nhau.

Nàng suýt nữa đã quên Cố Uyên còn ở trên xe, hơi sững sờ, còn chưa kịp xét lại coi bản thân mình có thiếu lễ nghi không, Ngọc Phi Giác đột nhiên giương trường tiên lên, xe ngựa lập tức lốc cộc chạy về phía trước. Thân thể Tô Thanh nhoáng cái suýt ngã xuống liền bị một bàn tay kéo qua trực tiếp ngã vào lòng ngực rộng lớn.

Nội tâm Tô Thanh thoáng cái nhảy dựng, trong chốc lát mảnh mai "ai da" một tiếng, dứt khoát thuận thế hướng trên người Cố Uyên nhích lại gần.

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, cũng không duỗi tay đẩy ra, cho đến khi xe chạy ổn định mới đưa tay đem nàng xách đến giường mềm bên cạnh, nói: "Tự mình ngồi cho vững".

Tô Thanh ngao ngán, một hồi tính toán chả được gì, nhìn bộ dạng đầu muối không vào của hắn cảm thấy không còn ý nghĩa.

Liếc mắt nhìn cảnh trí bên ngoài vụt qua như gió, hỏi: "Lão gia, lần này chúng ta đi đâu?".

Cố Uyên đáp: "Tiêu Đầu sơn".

Tô Thanh không khỏi kinh ngạc: "Tiêu Đầu sơn? Đây không phải là vùng đất xưng tên của thổ phỉ sao?".

Cố Uyên dựa vào giường đệm, khoe miệng khê quyền rũ ra: "Ngọc Phi Giác nói Phương Hoa bị bắt đến núi đó".

Trên mặt hắn chưa từng có nhiều tâm tình nhưng trong mắt lại có một tầng quang sắc trầm thấp nhẹ nhàng. Một câu nói cực nhạt nhưng không hiểu sao lại khiến không khí trong xe bỗng nhiên đè nén, Tô Thanh rụt cổ không lên tiếng nữa. Hết sức hiển nhiên, nếu vị Liễu cô nương kia xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, rất có thể cả tòa Tiêu Đầu sơn này sẽ bị san bằng.

Yên lặng đánh giá thần sắc Cố Uyên, nhất thời cảm thấy có chút ghen tuông. Nữ nhân đó có cái gì làm cho nam nhân này để ý như vậy?

Đi qua nửa ngày đường lắc lư đến chân núi, Tiêu Đầu sơn địa thế dốc đứng, xe ngựa không có cách nào chạy tiếp, đành phải đi bộ lên núi.

Bởi vì tặc thổ phỉ hoành hành, trăm dặm xung quanh Tiêu Đầu sơn không có người, khói bụi, cỏ dại mang lại cảm giác hoang vu. Xung quanh tầng tầng lớp lớp cây khô che tầm nhìn, đoàn người vừa đi vừa dẹp đường, dưới sự hướng dẫn của Ngọc Phi Giác, chỉ cảm thấy càng đi càng sâu, cảnh sắc phía sau cũng dần biến mất trong tầm mắt.

Lận Ảnh có chút không kiềm chế được, cất giọng nói: "Hoa Hồ Điệp, nơi hoang vu dã ngoại này chỗ nào có người. Có phải người cố ý dụ chúng ta đi không?".

Ngọc Phi Giác liếc hắn một cái, sắc giọng: "Sắp đến rồi, gấp cái gì!".

Tô Thanh đi phía sau, hai chân mỏi nhừ, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Yến Vu vẻ mặt ôn nhuận ôm Bạch Cao đi bên cạnh, cảm thấy hai đứa nhỏ này đáng yêu vô cùng, nhìn không được đi lên chạm mặt: "Yến Vu à, người có mệt không? Nếu mệt thì để tỷ tỷ giúp người ôm Bạch Cao cho?".

Yến Vu thoáng suy tư một chút, nhu thuận cười cười, đáp: "Được".

Hắn dè dặt đem tiểu bạch mao trong ngực đưa tới. Tô Thanh đang định duỗi tay đón thì thấy Bạch Cao một khắc trước còn ôn nhuận hình như cảm thấy cái gì, hai tai đột nhiên dựng lên xoay người một cái, bỗng nhiên nhảy ra khỏi lòng Yến Vu, đảo mắt nhìn qua bụi cỏ, chạy như điên vào sâu trong rừng.

Tô Thanh giật mình, muốn ngăn cũng không được, chỉ có thể cuống cuống đuổi theo: "Bạch Cao đừng chạy! Mau trở lại!".

Đám người nghen hống trần trối nhìn cảnh một người một chó, ở trong rừng chạy như điên, chợt nghe thấy giọng của Cố Uyên: "Đuổi theo", lúc này mới hoàn hồn, cuống quýt đuổi theo.

Tô Thanh sau khi chạy như điên một trận, cảm thấy thở không ra hơi, thật vất vả mới đuổi theo quả cầu lông trắng kia, thấy nó dừng lại trên một khối nham thạch, hướng tới một trận đồ xa xa sùas không ngừng. Thở dốc một hồi, theo phương hướng chỗ sùas ngừng đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy khẩu khí dâng lên ngực bị hút trở về, mồ hôi trên sống lưng toát ra trong lúc chạy, lúc này rung mình.

Phía trước là một lối đi nhỏ uốn lượn dẫn tới sơn trại nằm sâu trong rừng cây cao lớn phá lệ âm u lạnh lạnh. Cách đó không xa là tầng tầng những ngôi mộ số lẽ, quỷ dị, quây thành nửa vòng tròn.

Cửa chính sơn trại khóa chặt, không một mảnh sinh khí, cùng với khói bếp bay lên phía xa xa tạo thành cảnh tượng đối lập rõ ràng. Xuyên qua rào chắn cũ rách lở mờ nhìn thấy từng khối thi thể hỗn độn chằng chịt trong trại, những bóng người bị hành hình huyết nhục mờ hồ phá lệ chói mắt, nửa đoạn thân đầu lâu treo cổ giữa không trung, phảng phất như một miếng cò xí chấp chòn đung đưa.

Tô Thanh cố nén cảm giác nôn mửa, lui về phía sau mấy bước, đỡ thân vào người phía sau.

Đôi mắt Cố Uyên thâm thúy, thuận thế đưa tay kéo nàng về sau lưng. Chớp mắt bị nàng vô thức gắt gao nắm lấy tay, cũng không nói gì, quay đầu hướng Ngọc Phi Giác hỏi: "Ồ bên trong này?"

Ngọc Phi Giác không nghĩ tới Hắc Tiêu Đầu sơn trại, nơi khiến người ta nghe tên đã sợ mất mật, sẽ trở thành cái dạng này, im lặng gật đầu.

Lận Ảnh cười lạnh: "Cứ tưởng Hoa Hồ Điệp nổi tiếng năng lực thế nào, không ngờ còn chẳng bằng Bạch Cao của chúng ta".

Ngọc Phi Giác nghe vậy, tựa hồ không có chút cảm giác lời này là nhục nhã hấn, chỉ giận quá hóa cười: "Cũng không có cách nào, trùng hợp hôm qua bị phong hàn, khứu giác so ra hơi kém Bạch Cao huynh đài. Nói đến quả hồ thẹn, hồ thẹn".

Lận Ảnh ghen một cái, không thể nói tiếp.

Tặc thổ phi Tiêu Đầu sơn xưa nay lấy hung hãn tàn bạo xưng danh, ngay cả quan phủ cũng phải tránh nơi này, nhưng nhìn bộ dáng sơn trại trước mắt, hiển nhiên là vừa mới bị người huyết tẩy.

Đến cùng là ai ra tay độc ác như vậy? Cố Uyên hơi nhíu mày, mới vừa nghĩ muốn tiến vào, lại bị nữ nhân sau lưng gắt gao kéo lấy, bước chân không thể tiến lên. Rũ mắt nhìn thân hình mảnh mai run lẩy bẩy kia, nói: "Buông ra". Thấy nàng khúm núm buông lỏng tay, lại nói: "Tình cảnh bên trong kia sẽ càng thêm khó chịu, người ở lại bên ngoài, không cần đi vào".

Tô Thanh nghe vậy, mắt nhìn cảnh tượng hoang vu hiu quạnh xung quanh, không khỏi rụt cổ: "Nô tì... nô tì muốn ở cùng một chỗ với Vương gia".

Cố Uyên trầm mặc một lát, tùy ý nàng kéo vạt áo mình, cơ hồ kéo nàng đi vào trong sơn trại. Càng vào trong, mùi máu tươi càng nồng nặc.

Vị máu tanh nồng này kèm theo những cỗ thi thể bầm nát ven đường, mỗi thi thể càng thêm rợn người, khiến sắc mặt Tô Thanh thêm trắng bệch.

Bạch Cao núp trong lòng Yến Vu thấp giọng nức nở, Ngọc Phi Giác khó chịu che miệng, mũi nhăn lại làm vẻ mặt hấn có chút thống khổ. Đột nhiên ấn đường gắt gao cau lại, nhìn hướng nhà ngôi cách đó không xa, nói: "Trong gian nhà kia có người!"

Tất cả mọi người cảnh giác nhìn về hướng kia, đúng lúc thấy cửa phòng bị một cỗ lực đẩy ra, trong hư không không có gió mơ hồ lay động.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Khiêu khích

Roi vào mắt mọi người đầu tiên là một vạt áo màu thủy lam, sau đó một nữ nhân từ trong nhà đi ra. Mầu sắc trắng trong thuần khiết đến cực điểm, ở nơi hoang vu càng lộ ra cảm giác không hợp nhau, tựa như giữa một biển lửa đỏ tươi hiện ra một ao nước trong vắt, khí quanh thân như hàn băng bao phủ.

Tất cả mọi người có chút hoảng thần, xung quanh trong chốc lát yên tĩnh chỉ còn lại tiếng gió. Nữ tử quét một ánh mắt rét lạnh tới, cuối cùng dừng trên người Cố Uyên mới hơi có tia tâm tình lóe lên.

Cố Uyên nhìn nửa bên ống tay áo bị nhuộm đỏ của nàng, nhíu mày, mở miệng hỏi: "Phương Hoa, đây là có chuyện gì?"

Nữ nhân này chính là Liễu Phương Hoa. Tô Thanh vốn đang nắm chặt lấy vạt áo, nghe vậy không khỏi buông lỏng, thần sắc trong mắt khó lường.

Liễu Phương Hoa đang muốn nói gì, đột nhiên biến sắc, phiên thân hướng đình viện xem qua. Chỉ công phu trong chớp mắt, chỗ đất bằng phẳng vừa đứng rơi xuống một thanh đao quan không lồ, sau tiếng vang lớn, miễn cưỡng đem mặt đất bở ra nhiều vết nứt. Trong mắt nàng xem qua một tia kinh ngạc: "Lại còn không chết".

Lời nói chưa dứt, có một bóng dáng từ trong nhà thông thả đi ra, nhìn rõ bộ dáng người này, sắc mặt mọi người biến đổi. Nhắc tới người không chết, chỉ

sợ ai cũng đều không tin đi.

Hiển nhiên là bộ dáng đã trúng độc sâu, khuôn mặt ruộng lậu mơ hồ thấy cả xương sọ bên trong. Cánh tay trái như thể vừa ra khỏi quan tài, không hề có sự sống rũ xuống bên cạnh, tay phải cứng nhắc đem quan đao cắm trong kẽ đất rút ra, lúc xoay người lơ mơ có thể nghe thấy tiếng khùng xương va chạm "kéo kẹt". Trên lồng ngực hần bị vài cây tiêu găm vào tận xương, máu nhiễm một mảng lớn trên tà áo, lúc này cũng đã khô khốc đọng lại trên thân. Cả thân thể như sắp phá ra thành từng mảnh.

Nhìn quái nhân từng bước đi về hướng bọn họ, nguyên một đám khó tránh khỏi sợ hãi.

Cố Uyên nhìn Liễu Phương Hoa lui đến bên cạnh, mở miệng hỏi: "Không phải đã nói muối lẳng lẳng đợi ở trên trần rồi sao".

Liễu Phương Hoa đáp: "Có người đem chủ ý đánh tới muối nên muối tương kế tựu kế".

Cố Uyên nhú mày: "Đây chính là kết quả tương kế tựu kế?".

Liễu Phương Hoa nghe vậy trầm mặc, đưa tay đem phổi kiểm quảng cho hần. Khuôn mặt một mảnh yên tĩnh, quần áo nhỏ bé nhiễm một vết máu nhưng vẫn thanh nhả cực điểm, cắn khước môi: "Muối cũng không biết người này như thế nào đột nhiên phát điên, thần trí không nhận thức, gặp người liền hạ thủ. Bộ dáng ma quỷ này giống y chang cha muối năm đó... Căn bản là, giết không chết".

Cố Uyên nhìn quái nhân đang từng bước tới gần kia, lạnh nhạt nói: "Không, người này xác thực đã chết".

Tô Thanh trốn sau lưng Cố Uyên, nghe hai người nói chuyện, trong đầu đột nhiên có cái gì chọt lóe lên. Tình cảnh này cảm giác rất quen tai, giống như người nào đó, tại lúc nào đó, đã từng dùng gương mặt tỏa sáng cùng nàng miêu tả qua. Vô đầu một cái, bỗng nhiên nghĩ tới.

"Người cũng biết, năm đó trong Tống An Cư 'Độc lập' ghi lại 379 vị độc dược? Loại độc này tên gọi 'Huyết cổ độc', có thể làm cho thân thể người chết sống lại, bởi vì thế mà được xưng là 'người chết sống'. Nhưng dược này rất bá đạo, người trúng độc mặc dù có thể bộc phát tất cả tiềm năng trong cơ thể nhưng lại không có chút ý thức nào, tàn sát thành tính, động thủ ngang khắp đồng, máu chảy thành sông. Năm đó Tống An Cư chăm chú hết lần này đến lần khác, cuối cùng quyết định loại bỏ loại độc này ra khỏi 'Độc lập', để tránh gây thảm kịch nhân gian. Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu thật sự để người nắm được cách điều chế độc này thì, chắc chắn chắc...".

Khi đó A Nhuyễn nói với nàng, lúc nói nghiêm nhiên hai mắt sáng lên, bộ dáng hận không thể ngay tại chỗ cảm thụ loại độc này một chút.

Nhưng, quái nhân trước mắt thật sự trúng huyết cổ độc sao? Tô Thanh chưa bao giờ thấy qua, khi đó A Nhuyễn cũng không có miêu tả cụ thể về tình hình phát độc, nàng tạm thời cũng không nắm chắc. Trong lúc mơ hồ hình như nhớ được lúc ấy có nhắc qua cho nàng nghe phương pháp giải độc, đem ngựa chết chữa thành ngựa sống, hiện tại vội vàng nhớ lại, cái gì cũng không nhớ nổi.

Nôn nóng đăm đăm đầu mình, bỗng nhiên Tô Thanh cảm thấy thân thể chọt nhẹ bằng, bị Cố Uyên nhắc lên ném vào ngực Ngọc Phi Giác.

Lời hần nói quá mức lạnh nhạt: "Ngọc công tử đã thực hiện xong lời hứa, vậy sẽ không lưu lại người cùng nhau mạo hiểm. Nhưng thỉnh giúp đỡ đem tạp nhân nhân đẳng này mang đi, đỡ phải để cho chúng ta vô cơ phân tâm. Đa tạ".

Liễu Phương Hoa lúc này mới chú ý đến sự tồn tại của Tô Thanh, ánh mắt lạnh lẽo khẽ xẹt qua.

Vừa nghe muốn đưa nàng đi, trên mặt Tô Thanh hoảng hốt, giãy giụa muốn chạy đến bên cạnh Cố Uyên. Nhưng không đợi nàng kịp hành động, Ngọc Phi Giác đã không nói hai lời, coi nàng như bao tải, hướng trên vai vung một cái, như một con gió, trong chớp mắt chân không chạm đất, lướt vào khu rừng.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu quả thực kia là huyết cổ độc, đó chính là suốt đời không ngừng tồn tại! Cố Uyên mà có cái gì không hay, muốn nàng đi đầu tìm được khoản mua bán lớn như vậy nữa chứ. Xa xa vang lên tiếng đánh nhau khiến trong lòng nàng càng lúc càng sợ, sắc mặt Tô Thanh cũng khó coi theo.

"Khốn kiếp, Hoa Hồ Điệp chết tiệt, tha ta trở về!". Dữ dội nện vài cái nhưng không có hiệu lực, nàng hơi ngửa đầu, nhắm bả vai hần hung hăng cắn xuống. Ai ngờ vừa cắn một ngụm, thân thể Ngọc Phi Giác bỗng nghiêng một cái, lúc ngã cắm đầu xuống đất liền đem cả người nàng quăng mạnh trên đất.

Một cú ngã này khiến Tô Thanh mắt nỏ đom đóm, nghe răng trợn mắt đứng lên, đang chuẩn bị khởi binh vấn tội, lại thấy Ngọc Phi Giác sắc mặt thảm thiết, ngược lại bị hoảng sợ, vội tiến lên đỡ hần, hỏi: "Người làm sao vậy?".

Ngọc Phi Giác cố gắng đỡ chân đứng dậy, dựa vào thân cây thờ hồn hèn, uể oải liếc nàng một cái, đáp: "Bị hun". (mùi lạ xộc vào mũi gây khó thở)

"...", Tô Thanh đột nhiên cảm giác nếu bây giờ mình chỉ trích bộ dáng vừa rồi lâm trận chạy thực mạng của hần quả thực có chút không có nhân đạo. Khó trách có người nói, vật cực tất phản, Ngọc Phi Giác này khứu giác thiên phú dị bẩm, có lúc lại là trở ngại. Thờ dài, nói: "Vậy người nghỉ ngơi tốt rồi đi nhanh đi, ta phải mau chóng trở lại xem một chút".

Ngọc Phi Giác thờ dốc còn có chút trầm trọng, nghe vậy về mặt như gặp phải quỷ: "Không phải chứ, người quay lại ngoại trừ cản trở còn có thể làm gì, không sợ bị quái vật kia băm thành thịt nát sao? Chỗ đó thi thể đã đủ nhiều, chỉ sợ không ngại nhiều thêm một thi thể của người".

Vừa rồi đột nhiên bị ném một cái làm nàng nhớ đến những lời của A Nhuyễn nói trước kia. Đối mặt với vẻ khinh bỉ của Ngọc Phi Giác, Tô Thanh trả lại

hắn bằng về mặt càng thêm khinh khinh, làm động tác cắt cổ, đáp: "Ta chính là về nói cho bọn họ biết cách diệt quái vật kia. Chặt đầu! Chặt đầu hiểu chưa? Chỉ có triệt để khiến thi thể của quái vật kia chia lìa thì mới có thể làm hắn chết hẳn!".

Ngọc Phi Giác sững sờ, sau đó nghi hoặc: "Làm sao ngươi biết?".

Tô Thanh hướng hắn nhếch miệng, một bộ thần sắc tiên cơ không thể tiết lộ, xoay người liền chạy trở về.

Còn chưa đi được mấy bước, trên người chợt nhẹ, bị Ngọc Phi Giác chặn ngang bề lên, cảnh trí bên tai gào thét như gió. Ngẩng đầu liền thấy đường cong nhu hòa dưới mặt nạ, nàng không khỏi ngây người: "Ngươi đi?".

Ngọc Phi Giác về mặt nhiều hứng thú: "Khó gặp được chuyện kì lạ như vậy, sao có thể dễ dàng buông tha, sau này gặp mỹ nhân khác, chẳng phải là có thêm chuyện thú vị để tán gẫu?".

"...". Người này thật sự xác định loại chuyện máu tanh kinh khủng này thích hợp làm đề tài thú vị để tán gẫu? Tô Thanh vô lực dôi mắt, hỏi: "Ngươi không sợ sẽ bị hun đến trực tiếp ngất đi?".

Ngọc Phi Giác quăng cho nàng một ánh mắt khinh bỉ, về mặt nhìn nàng như nhìn kẻ ngốc: "Chỉ cần không dùng mũi hô hấp là được".

Tô Thanh không phản bác nổi. Nói vài lời, hai người đã trở lại sơn trại.

Xa xa nhìn đoàn người đã chết vài người, một số thì bị thương, lúc này Lận Ảnh một thân một mình cản ở trước mặt, hiển nhiên đã cố hết sức.

Cố Uyên đứng ở nơi không xa, phía sau là Liễu Phụng Hoa đã bị thương. Trên mặt hắn vẫn không chút rung động nào duy chỉ có đôi mắt càng thêm lạnh ý khiến người ta không nhìn ra tâm tư.

Quái nhân bên cạnh căn bản không có lý trí, khuôn mặt dữ tợn đang từng bước tiến lại gần, tình thế gấp gáp.

Tô Thanh không đợi được Ngọc Phi Giác buông tay liền giầy giụa từ trong lòng hắn nhảy xuống, ba chân bốn cẳng chạy như điên qua cạnh Cố Uyên, thờ liên tục: "Lão gia, chém đứt đầu! Chém đứt đầu hắn sẽ không thể cử động nữa".

Cố Uyên không đoán được nàng không đi mà quay lại, tư thế khẽ chấn động, rũ mắt xuống nhìn đáng về chặt vật không chịu nổi của nàng.

Tô Thanh thấy hắn giống như do dự, vội la lên: "Trong người hắn có thể là huyết cổ độc, chỉ có phương pháp này mới giải được! Lão gia nếu tin tưởng lời nô tì nói, thỉnh thử một lần!".

Nhưng, Cố Uyên vẫn không động.

Lận Ảnh phía trước đã chống đỡ hết nổi, bị quái nhân khoát tay ném trên đất, tiếng kêu đau đớn vang lên, bụi đất tung bay.

Tô Thanh kinh hãi, một phen nắm lấy tay áo Cố Uyên, đang muốn mở miệng thề liền thấy ánh mắt hắn rơi trên người mình. Khóe môi khẽ nhếch, lời nói đến miệng bị nàng miễn cưỡng chặn trở về.

Thậm chí không quay đầu lại, Cố Uyên bỗng giơ một tay lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, mang theo tiếng xé gió bén nhọn, hướng thẳng đến cổ quái nhân kia.

Vòi máu sau lưng hắn văng lên bốn phía, khung cảnh bỗng nhiên trầm tĩnh. Thân thể cực đại của quái nhân bị chặt đầu ầm ầm rơi trên đất, hình ảnh hết sức tàn nhẫn trong gang tấc khiến hô hấp gian nan của Lận Ảnh hơi dừng lại.

Đôi mắt không hề quay lại liếc nhìn, đầu ngón tay Cố Uyên mon trón trên cái trán bị ngã sưng đỏ của Tô Thanh, nhẹ nói: "Không nên gấp".

Nhiệt độ đầu ngón tay hơi lạnh, ánh mắt nhìn soi mói làm cho nàng có chút hoảng thần, đã thấy Cố Uyên xoay người sang chỗ khác.

Mặt hướng vào trong sơn trại, một mảnh tình cảnh như trong lò luyện ngục máu tanh, trông mắt thâm thúy không dấu vết dần dần dâng lên một tầng thần sắc khác thường.

Hắn tựa như tìm được một con mồi thú vị vậy, nhặt trường kiếm lên, lau khô vết máu, rũ mắt nhìn thi thể không hề có sinh khí trên mặt đất, tự lẩm bẩm: "Chuyện xưa tái diễn? Thế nhưng lại dùng phương thức này khiến khích ta, thật có chút ý tứ".

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tình địch

Thời điểm xuống núi, số người đã thương vong hơn phân nửa, có thể nói tổn thất thảm trọng. Tâm tình tất cả mọi người đều có chút mê mang.

Tô Thanh đi theo phía sau đội ngũ, ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn hướng hai người sóng vai đi trước mặt, dựng lổ tai, nín thở tập trung suy nghĩ lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Liễu Phụng Hoa nói: "Những thổ phỉ này chết, hiển nhiên là có người lợi dụng, người phía sau màn đã bừa bãi đem phương pháp năm đó dùng lại lần nữa chắc là không có ý để ta còn sống rồi đi. Chỉ là thiên tính vạn tính, không tính đến sẽ có viện binh".

Cố Uyển nói: "Cũng chưa chắc".

Liễu Phụng Hoa nói: "Chỉ giáo cho?".

Cố Uyển nói: "Chính là biết rõ ta sẽ đến cho nên mới có một màn ngày hôm nay".

Trong mắt Liễu Phụng Hoa kinh ngạc: "Mục tiêu của bọn họ không phải là ta?".

Cố Uyển cười lạnh: "Đối phương hiển nhiên cùng ân sư thù sâu như biển. Hiện tại, ân sư đã chết, người hấn muốn hủy diệt nhất chỉ sợ chính là ta, môn sinh đắc ý nhất của ân sư. Hấn bất quá là muốn thông qua chuyện hôm nay báo cho ta biết, bất luận hấn làm bất cứ chuyện gì, ta đều phải bỏ tay hết cách".

Liễu Phụng Hoa trầm mặc một lát, nói: "Nếu sư huynh thật sự là mục tiêu, vậy chúng ta tốt nhất về trước...".

Cố Uyển cắt ngang lời nàng nói: "Đợi đến Hoài Châu, chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn".

Bọn họ đối thoại rất đơn giản đôi câu vài lời, Tô Thanh liền kết với đủ chuyện xảy ra gần đây, thoáng có chút suy đoán. Dù sao, có thể được Cố Uyển nhận làm ân sư, từ trên xuống dưới chỉ có một người được tôn sùng, đứng đầu "Giang hoà Liễu thị" Liễu Thừa Ân.

Năm năm trước, thảm án Liễu gia chấn động thiên hạ, trong một đêm hơn 20 người trong trang không ai sống sót. Khi Liễu Thừa Ân được tìm ra, đầu hấn bị treo cao trong nội đường, huyết lệ không ngừng, cho nên án này được người ta gọi là "Huyết chú án". Về sau từng có tin đồn nói Liễu gia đêm đó có một nữ nhân may mắn thoát nạn, bây giờ nghĩ lại chỉ sợ vị này sẽ là Liễu cô nương đây. Nếu như thế, nàng và Cố Uyển là quan hệ sư huynh muội.

Làm Tô Thanh cảm thấy kinh ngạc là, nghe ý tứ trong lời nói của bọn họ, thảm án diệt môn của Liễu thị năm đó có liên quan tới huyết cổ độc? Khó trách vừa rồi Cố Uyển tức giận như vậy, bị người ta đem chuyện cũ tái diễn một lần quả thực là thái độ khinh miệt, ra oai phủ đầu. Bất quá, nàng rõ ràng chỉ thành thật làm tốt bổn phận của mình thôi, như thế nào lại liên lụy tới đại án ngấp trời này rồi!

Tô Thanh chỉ cảm thấy nội tâm sóng to gió lớn không ngừng, liền lên xe ngựa, lúc Cố Uyển tôn quý nàng nàng một phen cũng không biết.

Ánh mắt Liễu Phụng Hoa dừng trên tay hai người đụng nhau, trong chốc lát liền thu lại, hỏi: "Vị cô nương này là?".

Tô Thanh còn chưa kịp trả lời, Cố Uyển đã đáp: "Nữ đầu bếp của quý phủ".

Tô Thanh nhất thời nghẹn, có chút ỳ khuyết. Nam nhân này trước còn khanh khách ta ta, hiện tại thế nhưng đảo mắt liền trở mặt. Trải qua nhiều chuyện như vậy còn nói nàng là nữ đầu bếp của quý phủ? Hấn rõ ràng là... đã đáp ứng cho nàng làm nha hoàn sai sử đi!

Trong lòng căm giận, ngoài miệng lại nói: "Liễu cô nương, ta vừa mới được lão gia ân chuẩn lưu ở trong phòng hậu hạ, người kêu ta "Áu Lan" là tốt rồi".

Dứt lời, Cố Uyển đột nhiên khụ khụ ho nhẹ, dưới ánh mắt nghi hoặc của Liễu Phụng Hoa, hấn dựa vào giường mềm nhả mắt lại.

Trong mắt LPH quang sắc khẽ nhúc nhích, liền dời ánh mắt sang hướng cảnh trí ngoài màn xe, về mặt nhật nhèo còn có chút cô đơn.

Hôm nay nháo như thế, mỗi người khó tránh khỏi đều có chút tâm sự.

Tô Thanh dựa vào vách xe xuất thần, trong xe hoàn toàn yên tĩnh, theo xe ngựa phịch phịch lên xuống, vô tình đã ngủ.

Đến khi ung dung tỉnh lại, một đôi mắt không vui gần trong gang tấc, hù dọa trong lòng nàng đột nhiên nhảy dựng, giật mình tỉnh lại liền lui về phía sau mấy bước, gọi vào: "Người... người muốn làm gì! Hù chết người đó biết không!".

Lận Ảnh sắc mặt bất thiện nói: "Lão gia bảo ta kêu người tỉnh, ta liền muốn nhìn người một chút xem người có thể ngủ đến bao giờ."

Tô Thanh lúc này mới chú ý thấy xe ngựa chỉ còn lại một mình nàng, theo Lận Ảnh xuống xe, hỏi: "Lão gia bọn họ đâu?"

Lận Ảnh nói: "Người cho rằng ai cũng nhàn rỗi như người? Đã đến Hoài Châu, bây giờ chúng ta đang ở quý phủ của Lô học sĩ, lão gia cùng Liễu cô nương đang ở đại sảnh bàn chuyện."

Tô Thanh nhìn xung quanh một vòng, không thấy bóng dáng xinh đẹp kia đâu, thuận miệng hỏi: "Ngọc Phi Giác không thể cùng đi à?"

Lận Ảnh hừ nhẹ một tiếng: "Cái tên Hoa Hồ Điệp kia vừa đến Hoài Châu liền phải mông chạy lấy người, nói có chuyện quan trọng cần làm. Nhìn hấn bộ dạng thần bí kia, quý biết không phải lại chạy đi gây họa cho cô nương nhà nào đi."

Tô Thanh gật đầu bày tỏ đồng ý với suy đoán tình chuẩn của hân.

Lận Ảnh tùy tiện chỉ một hướng trong viện, nói: "Mấy ngày này chúng ta ở trong căn biệt viện này. Dọc theo hành lang kia có thể đến hậu viện, phía tây có mấy gian phòng, người có thể tùy tiện chọn một gian."

Phòng đầu tiên là phòng chữ "Đào", Tô Thanh liếc mắt thấy bố cục bên trong sạch sẽ liền tiện tay ném bao đồ lên giường, ngồi cạnh bàn tự cho mình một chén trà, ôm chén trà trong tay xoa xoa. Yên tĩnh suy nghĩ, trước mắt hiển nhiên có một vấn đề không thể không coi trọng - nàng hình như không còn là nữ nhân duy nhất bên cạnh Cố Uyên nữa!

Liễu Phương Hoa? Tình địch?

Tô Thanh cúi đầu, yên lặng nhìn thoáng qua người mình, trong lòng tận lực khách quan tương đối.

Thứ nhất, Liễu Phương Hoa đáng người mảnh mai cộng thêm gương mặt thanh lệ thoát tục, rất dễ để nam nhân sinh ra ý muốn bảo vệ, mà nàng, dáng người muốn lòi có lòi, muốn lõm có lõm, cũng có thể khiến người ta sinh ra xúc động muốn chinh phục. Đáng tiếc loại nam nhân muốn gió được gió muốn mưa được mưa như Cố Uyên chinh phục này nọ đã quá nhiều, chỉ sợ thiếu cảm giác kích thích, nếu như phân tích theo lý tính, ý muốn bảo vệ hiển nhiên càng thêm hấp dẫn hân. Về điểm này, bại hoàn toàn.

Thứ hai, LPH xuất thân danh môn vọng tộc, mặc dù hiện tại gia cảnh sa sút nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, so với "nữ thương nhân" bừa bãi vô danh, lai lịch không rõ như nàng thì môn đăng hộ đối hơn rất nhiều. Hơn nữa hai người này vốn đã quen biết từ lâu, sư huynh sư muội xưng hô thân mật, trong chốc lát có thể khôi phục cũ tốt đẹp, nhớ lại giấc mơ đã từng mơ... Mà nàng cùng Cố Uyên... nấu cơm...không biết có thể coi là chuyện cũ để hồi tưởng hay không? Hiển nhiên, lại là bại hoàn toàn.

Thứ ba, nguyên bản nàng chuẩn bị đánh bài "thân thế thâm", nếu so sánh với LPH càng thêm không đáng nhắc tới. Trong một đêm hơn 20 miếng ăn diệt môn a! Dạng này một cô gái yếu đuối, bơ vơ không nơi nương tựa, một cô gái phiêu bạt giang hồ vì tra xét hung phạm, kiên cường, ần ần, quả thực người gặp người thương, hận không thể ôm vào ngực an ủi thật tốt. Mà nàng lúc trước an bài tiết mục bị thổ phỉ một đao chém chết cha mẹ tính cái quý gì? Trà lâu lấy ra làm đề tài bàn tán đều cảm thấy khó coi! Quả thực bại hoàn toàn không thể bại hơn.

Kì thực nếu như LPH không có hứng thú với Cố Uyên, chiến tích tam chiến thảm bại ở trên căn bản không đủ gây sợ. Máu chốt ở chỗ, dựa vào trực giác nhiều năm qua ma sát luyện ra, Tô Thanh có thể tình huống cảm nhận được vị Liễu cô nương này đối với Vương gia nhà mình có tình cảm căn bản không thể nào chỉ là tình huynh muội bình thường.

Nghĩ tới đây, nhìn không được đỡ trán. Nửa đường nhảy ra một trình giáo kim, tình thế trước mắt chuyển biến đột ngột, nàng lẳng lặng nghĩ.

Mang tâm tình nặng nề, Tô Thanh đem một thân chật vật không chịu nổi tắm rửa chải chuốt sạch sẽ, liền đi tìm Lận Ảnh, ngữ điệu mềm mại nói: "Lận công tử, lần đầu tiên ta đến Hoài Châu, muốn ra ngoài đi dạo một lát..."

"Nữ nhân chính là phiền toái". Lận Ảnh đang bề bộn công việc sút đầu mẻ trán, thấy nàng lại còn có nhân tình nhã trí, không khỏi ghét bỏ trừng mắt, giao phó: "Đừng đi dạo quá muộn, trở về sớm một chút."

Hoài Châu được xưng là nơi đông đúc và giàu có, Tô Thanh thật sự đến lần đầu, nhìn các cửa hàng ven đường, nhất thời chơi đến nổi có chút lưu luyến quên về.

Thấy trong một gian hàng bán đồ trang sức đeo tay có cây trâm chế tác tinh xảo, nổi bật trong một phòng phục trang đẹp đẽ. Nếu đã nhất định tranh thủ tình cảm, lấy bộ dáng giản dị trước kia tuyệt đối là không thể so. Dù sao đối thủ đường đường là tiểu thư thế gia, không thể mới so liền rơi xuống hạ thế, vừa vận mượn cơ hội lần này tuốt lại một phen.

Tô Thanh cảm lấy vài cây trâm ở trước gương khoa tay múa chân, đột nhiên có ngón tay nhấc cây trâm lên, một giọng nói phảng phất tựa như bị nghẹt từ phía sau vang lên: "Có câu nói rất hay, trâm tốt tặng mỹ nhân. Vị cô nương này nếu vừa ý cây trâm này, tiểu sinh đưa cho người tốt không?"

Tô Thanh vừa quay đầu liền nhìn thấy một người dáng dấp như dưa vẹo táo nứt, phú gia công tử, trên mặt gây chú ý bởi một nốt ruồi to, sáng ngời ngay trước mắt lay động. Cây trâm kia trên tay hân, tận lực bày ra một bộ ngọc thụ lâm phong nhìn mình. Một đôi mắt thỉnh thoảng xẹt qua bộ ngực sữa, cho dù cố ý bày ra dáng vẻ nhã nhặn nhưng vẫn không che hết được hơi thở bí ối nồng đậm.

Này, trước mặt mọi người nàng lại bị một công tử xấu xí trên mặt có nốt ruồi to đùa giỡn? Tô Thanh không khỏi vui mừng. Xem vị công tử ca này lớn lên tương đối cảm động, nhưng xem cách ăn mặc hiển nhiên không phú thì quý, dù sao Hoài Châu này nư long hỗn tạp cũng không phải chỗ bình thường, có thể trước mặt mọi người khinh bạc nữ tử đương nhiên phải có chút thân phận bối cảnh.

Loại người nàng vừa thấy liền chương mắt này là phải giáo huấn một chút. Huống chi người ta là công tử có tiền lại ngốc, chơi hết sức có ý tứ.

Tô Thanh thu ánh mắt quan sát, cảm lấy cây trâm trong tay hân, trong mắt thoáng cái dịu dàng vui vẻ: "Tạ công tử nâng đỡ".

Chỉ công tử lần đầu gặp qua nữ nhân thức thời như thế có chút thụ sủng nhược kinh. Vì để tỏ ra hào khí, liền tiện tay quăng cho chương quỳ một tấm ngân phiếu, rất có phong độ hất hất đầu lên nói: "Trâm này bốn công tử mua."

Nhưng lúc này, Tô Thanh có chút hâm mộ, ánh mắt xẹt qua người hân, đến gần nhẹ nhàng ở bên tai hân thổi một hơi: "Vị công tử này, cửa hàng này đồ trang sức đeo tay phá lệ tinh xảo, ta đều rất thích, còn nghĩ hảo hảo chọn một cái".

Chỉ công tử sắc mặt nóng lên, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, sững sờ nói: "Chọn! Nghĩ muốn cái gì cứ việc chọn!"

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dạo thanh lâu

"Công tử cảm thấy chiếc vòng này có hợp với màu da của ta?"

"Rất hợp rất hợp, mua!"

"Cái dây chuyền này chế tác cực kì tinh xảo, đáng tiếc nhìn quá mức quý giá..."

"Tiền lẻ mà thôi, cô nương thích liền kêu chương quầy gói lại."

"Công tử, đồ trang sức ngọc ở đối diện kia cũng hết sức tinh xảo."

"Đi, cùng đi xem xem! Mua mua mua!"

Tô Thanh ở trên đường tản bộ một vòng, có thể nói là thắng lợi trở về. Ngồi trong cửa hàng uống trà nghỉ ngơi, Chỉ công tử vẫn tỏ ra hào hứng tràn trề, hỏi: "Cô nương còn muốn đi đâu?" Suy nghĩ một lát, lại nói: "Nếu cảm thấy mệt, không ngại cùng ta hồi phủ ngồi một lát."

Lời đuôi cáo! Tô Thanh trong lòng cười nhạo một tiếng, trên mặt lại lộ ra thần sắc do dự: "Hôm nay ra ngoài đã lâu, ta lại không trở về chỉ sợ cữu cữu lại lo lắng."

Chỉ công tử nói: "Không sao. Cô nương ở nơi nào, ta sai người báo một tiếng là được."

Tô Thanh làm bộ suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng tốt. Ta hiện tại ở Lô phủ thành nam, làm phiên công tử phái người thông truyền."

"Lô phủ?" Thần sắc Chỉ công tử nhất thời biến đổi, "Xin hỏi Lô học sĩ là cô nương..."

Tô Thanh kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi: "Như thế nào, công tử quen biết cữu cữu ta sao?"

Cơ hồ vừa dứt lời, Chỉ công tử đã "vèo" một cái từ trên ghế đứng lên, vẻ mặt như ăn hoàng liên, nghẹn một hồi lâu mới nói: "Lô...Lô cô nương, Lô phủ trước nay gia giáo nghiêm ngặt, trở về quá muộn chỉ sợ Lô học sĩ sẽ trách tội, tiểu sinh hiện tại đưa người trở về tốt không?"

Tô Thanh sắc mặt xấu hổ nhìn hẩn một cái, hết sức hâm mộ nói: "Công tử thật sự là vị quân tử ôn nhu sẵn sóc khiêm tốn nhún nhường!"

Khóe miệng Chỉ công tử cứng ngắc, cười khan vài tiếng, trong lòng lại khóc không ra nước mắt. Họ hàng của Lô học sĩ, đừng nói hẩn, đôi mắt toàn bộ Hoài Châu có ai dám đụng tới? Hôm nay đúng là xui tám đời, không nói đến gặp được mỹ nhân, mấy ngàn lượng ngân phiếu cũng trôi sông vô ích.

Đưa đến con đường trước Lô phủ, Chỉ công tử dạn dò mấy lần tuyệt đối đừng nói chuyện đã gặp hẩn, dưới ánh mắt soi mói thâm tình khẩn thiết của Tô Thanh, bàn chân như bôi dầu chạy trốn chết.

Tô Thanh vốn nghĩ Lô học sĩ ở Hoài Châu tiếng tăm lừng lẫy, cho nên mới nổi lòng tham, lấy hẩn ra làm bìa đỡ đạn. Nhưng thấy thái độ vị công tử này lại coi Lô gia như mãnh thú, nước lủ thật sự làm cho nàng có chút không phản ứng kịp. Xem ra vị Lô học sĩ này là một nhân vật không đơn giản.

Đem bọc bên ngoài hủi đi, chỉ để lại trang sức bên trong giấu vào ngực, Tô Thanh vốn đang chuẩn bị lén lút trở về phòng, lại phát hiện có một chiếc xe ngựa to chẳng biết lúc nào dừng ở cách đó không xa, nhìn còn có chút quen mắt. Lại đến gần một chút, thấy rõ người đứng bên ngoài không khỏi ngạc nhiên: "Bộ công tử, người không phải là ở kinh thành sao, như thế nào lại đến nơi này?"

Bộ Tiệp Âm theo tiếng nhìn lại, ôn nhu cười một tiếng: "Vương gia trong một thời gian ngắn không thể hồi kinh, ta đưa một ít công văn đến trước thuận tiện thay Bạch Chi biểu lộ nỗi tương tư. Không có Vương gia trong phủ, hẩn chẳng thiết ăn uống gì, thật làm cho người ta đau lòng."

Không nghĩ tới Bạch Chi kia ngoài mặt lạnh băng lại là người si tình. Tô Thanh bưng bình, lộ ra vẻ mặt "ta hiểu": "Vậy Bộ công tử nói chuyện cùng Vương gia đi, ta trở về phòng trước."

Bộ Tiệp Âm ngăn nàng lại, rũ mắt cười: "Đêm nay chúng ta muốn đi đến một chỗ rất thú vị, không biết Thục cô nương có hứng thú đi cùng?"

Tô Thanh ngẩng đầu hỏi: "Vương gia đi sao?"

Bộ Tiệp Âm mỉm cười gật đầu: "Đương nhiên."

Tô Thanh hỏi lại: "Còn Liễu cô nương thì sao?"

Bộ Tien Âm tập trung nghĩ nghĩ, nói: "Ta nghĩ là không đi."

Mắt Tô Thanh sáng lên, không suy nghĩ nhiều liền đáp ứng, nhưng chẳng biết tại sao, tổng có cảm giác nụ cười của Bộ Tien Âm lờ mờ có ý tứ hàm xúc khác.

Loại cảm giác kì quái này vẫn duy trì đến lúc chạng vạng, vài nha hoàn đưa một bộ nam trang đến cho nàng thay, khi nàng đến đại sảnh đã có không ít người, chữ "Tuý Hồng lâu" lờ mờ lọt vào tai.

Tô Thanh nghe vậy dừng lại một chút, khoé miệng vừa kéo.

Khó trách! Khó trách LPH không đi cùng. Nghe cái tên đậm ý cảnh lưu luyến này, bọn họ là muốn đi dạo thanh lâu?

Tiếng cười trầm thấp của Bộ Tien Âm ung dung vang lên: "Ồ, Thực công tử đến."

Tô Thanh theo tiếng đáp qua, đúng lúc Cố Uyên nhìn phía bên này, lập tức đem đầu giấu đi. Bộ Tien Âm này tuyệt đối là cố ý, nam nhân đi thanh lâu tìm hoa vẫn liễu, nàng mặt dày mày dạn cùng đi như vậy chỉ sợ không duyên có rước lấy phiền. Ánh mắt Cố Uyên có chút ý vị sâu xa, nàng yên lặng cúi đầu, hận không thể tìm cái lỗ chui vào.

Nhưng mà Cố Uyên liếc một cái lập tức thu lại ánh mắt, lời nói không nặng không nhẹ nhưng mọi người trong sân vẫn nghe rõ ràng: "Bộ đáng cũng khá tuần tú."

Liên tưởng đến hậu viện Nhiếp Chính Vương phủ xuân sắc kiều diễm, Tô Thanh bị khen sắc mặt biến ảo không ngừng.

Như thế nào cũng không nghĩ tới lúc mình mặc nữ trang không được Cố Uyên ưu ái, ngược lại giả dạng một thân nam trang lại được hân khen ngợi. Trong lòng cân nhắc, nếu không sau này hợp ý, ngày ngày mặc nam trang rêu rao khắp nơi? Hình như, rất đáng suy tính.

Trước khi ra cửa gặp được LPH đứng ở cửa, nàng ánh mắt nhàn nhạt nhìn theo bọn họ rời đi, một bộ y phục xanh theo gió ve vẩy.

Tô Thanh ngồi trong kiệu nhìn bóng dáng kia dần dần đi xa, trong lòng không khỏi thổn thức, một giai nhân như thế lại là tình địch...

Tuý Hồng lâu là nơi gió trăng nổi danh nhất Hoài Châu, ngày thường khách đến nhiều như mây, tối nay đông như trẩy hội. Xe ngựa trải rộng khắp con đường bên ngoài lâu, thậm chí ngay cả các con đường lân cận cũng người người đi lại đông đúc, tình cảnh rất đồ sộ.

Bên trong đoàn người, bất kì người nào cũng đều rất dễ gây chú ý, huống chi hôm nay cùng nhau xuất hành, chưa tới một lát, bà chủ Ân nương đã tự mình ra tiếp đón. Nàng mặc một thân váy dài màu đỏ, hơn 30 tuổi lại thướt tha thủy mị, một khuôn mặt khéo léo, nói năng giọt nước không lọt: "Vài vị công tử này nhìn không phải người địa phương, hẳn là lần đầu tiên đến Tuý Hồng lâu của chúng ta? Nếu có chỗ nào chiều dài không chu toàn còn thỉnh chư vị thông cảm"

Bộ Tien Âm cười dài, gật đầu: "Đó là đương nhiên."

Ân nương không biến sắc quan sát, lại vô thức không dám nhìn Cố Uyên, chỉ quan sát Tô Thanh sau lưng Cố Uyên, lại liếc qua Lận Ảnh sắc mặt khó coi, nhìn về phía Bộ Tien Âm để nói chuyện, thăm dò: "Không biết vài vị muốn tìm sắc đẹp, là cô nương hay là... nam quan?"

"Ai muốn chơi nam nhân!" Lận Ảnh nghe vậy sắc mặt trầm thấp, hung hăng trừng mắt tú bà.

Thần sắc ngoan lệ hù dọa Ân nương dưới chân mềm nhũn, bị Bộ Tien Âm nhanh tay lẹ mắt nâng đỡ, cười nói: "Bà chủ không cần quá khách khí, chúng ta đến tìm Hồng Loan cô nương, tuy tiện an bài một gian phòng rộng rãi trang nhã là được. Còn những thứ khác, người xem xử lí là được." Nói, đem ngân phiếu nhét vào tay nàng.

Ân nương nhận xấp ngân phiếu, trên mặt lập tức khôi phục một chút huyết sắc, mặt mày rạng rỡ dẫn các vị công tử lên lầu.

Vị trí nhả gian không tệ, so với bên ngoài huyền ảo thì hết sức yên lặng, cũng có thể nhìn rõ tình hình chính đường trong lầu.

Đóng cửa lại, Bộ Tien Âm quan sát sắc mặt Lận Ảnh, nhìn không được khê cười: "Ta nói người có thể thu lại thói tính tình của người hay không? Trong thanh lâu, bộ dáng thù sâu như biển của người giống như nương tử người bị ai bắt bán đến đây không bằng."

Sắc mặt Lận Ảnh túng quẫn, vẫn không phục, trầm mặt: "Nơi tận tình thanh sắc này đều là nữ nhân không biết liêm sỉ."

"Người ta không biết xấu hổ thì mắc mớ gì tới người?", Bộ Tien Âm nhìn tình cảnh dưới lầu, đôi con người mỉm cười ngoài đầu nhìn lại, nói: "Đêm nay cũng là người nhất quyết đòi theo tới, vậy thì hứng thú lên một chút. Đợi tí nữa bị những cô nương kia sờ vài lần cũng đừng hẹp hòi, dù sao cũng sẽ không mất của người miệng thịt nào."

Tô Thanh vụng trộm giương mắt nhìn Lận Ảnh, sợ hãi than, tiểu tử mặt đen này bình thường nhìn không ra, không nghĩ tới lại thuần khiết như thế. Phải tìm cơ hội trêu chọc hắn một cái a...

Đầu ngón tay thon dài của Cố Uyên gõ gõ mặt bàn, hấp dẫn sự chú ý: "Người đến."

Vừa mới nói xong, cửa phòng bị người đứng ngoài đẩy ra.

Vài nữ nhân phong thái yếu điệu thân nhiên cười duyên đi vào, gian phòng vốn an tĩnh trong chốc lát đã nòng nặc mùi phấn son.

Hai nữ tử không coi ai ra gì ngồi xuống, thân thể mềm mại dựa lên, thái dương Lận Ảnh giật giật, có loại xúc động muốn lật bàn, cuối cùng dưới ánh mắt soi mói của Bộ Tiệp Âm, cưỡng chế nhịn xuống.

Bộ Tiệp Âm chậm rãi đến cạnh bàn, hơi hột ôm hai người trong lòng mình, nhàn nhạt thông dong nhấp một ngụm rượu.

Tô Thanh ở một bên hứng thú tràn trề, vốn định phỏng đoán Cố Uyên bị nữ nhân trên chọc sẽ có phản ứng gì, ai ngờ hần khê nâng đôi mắt lạnh lùng đảo qua, những nữ nhân vốn định đến chỗ hần chỉ cảm thấy sống lưng run lên, khiếp đảm. Hướng đi miễn cưỡng chuyển về phía nàng, trong chốc lát như ong vỡ tổ hướng về nàng yếu thương nhưng nhớ.

Nhất thời oanh oanh yến yến làm Tô Thanh hoa cả mắt, tranh thủ lúc rảnh rỗi nhịn không được ai oán liếc Cố Uyên đang tự uống rượu một mình.

Bên cạnh hần phảng phất như có một tầng khí tràng, nhiều oanh oanh yến yến như thế đều không quấy nhiễu đến thế giới của hần.

Hần phẩm rượu của hần, người khác hái hương của người khác.

Nam nhân này quả nhiên không gần nữ sắc? Tô Thanh nhịn không được trong lòng thờ dài một hơi.

Vì bày tỏ lòng trung thành thay Cố Uyên chặn phiền toái, nàng đối với những cô nương kia phối hợp đến cực điểm. Trong lúc giờ trò, thế nhưng cảm thấy uống hoa tửu xác thực có niềm vui thú. Ân... ít nhất cảm giác này rất không tệ, khó trách mấy tên xu nam nhân đều thích tìm nơi gió trăng liên lưu luyện quên về.

Nàng bộ dáng ai đến cũng không cự tuyệt, vài vị cô nương lập tức vây đến, cảnh xuân kiều diễm, nháy mắt đã vào bụng vài chén.

Tô Thanh bộ dạng say rượu, đang muốn uống một ly đưa tới bên môi, đột nhiên bị một cái tay cướp qua. Vừa ngẩng đầu, Cố Uyên không biết khi nào thì đứng bên cạnh, rũ mắt nhìn nàng: "Trước kia sao không biết người thích uống rượu như thế."

Có lẽ mùi rượu khơi lên chút phản ứng, Tô Thanh say mê ly cười một tiếng, nói: "Chuyện lão gia không biết còn rất nhiều."

"Xác thực là vậy." Tựa như nhớ tới cái gì, thần sắc trong mắt Cố Uyên trầm xuống, giương một tay lên, ly rượu đổ trên mặt bàn. Xung quanh nháy mắt yên tĩnh, ánh mắt quét qua một đám nữ nhân, giọng điệu vững vàng không có chút tâm tình: "Tất cả đều ra ngoài."

Trong đầu Tô Thanh hỗn độn một lát, cũng lơ mờ kịp phản ứng.

Đúng vậy, trong phòng đều là nữ nhân, khó trách Cố Uyên cảm thấy không vui.

Nàng lập tức há mồm phụ họa: "Đúng vậy, đều ra ngoài! Muốn cô nương cái gì, còn không để cho gia đòi một lớp nam quan vào!"

Lận Ảnh vừa uống một ngụm rượu vào miệng, "Phốc" một cái phun ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nó Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ân mạng

Bộ Tiệp Âm quay mặt sang một bên, không đành lòng để người ta thấy đường cong khoé môi, bà vai lại nhịn không được run run.

Trong phòng cũng đã yên tĩnh lại, ánh mắt Cố Uyên đã trở nên thâm thúy, lạnh buốt đảo qua xung quanh, vài nữ nhân chỉ cảm thấy lạnh cả người, một chút cũng không dám nán lại vội vã chạy ra khỏi phòng.

Tô Thanh cảm thấy có chút lạnh, duỗi tay đem tà áo kéo vào một chút, trên mặt vẫn có chút nghi hoặc: "Ân? Vì sao đột nhiên đều đi hết?"

Nàng nhìn Lận Ảnh, thấy vẻ mặt hần đang xem kịch vui.

Không hiểu.

Lại nhìn hướng Bộ Tiệp Âm, hần cũng là bộ dáng mỉm cười, mặc dù không rõ ràng như Lận Ảnh nhưng tóm lại là không có hảo ý.

Hậu tri hậu giác, Tô Thanh chợt hiểu ra.

Cố Uyên nhất định vẫn luôn kiêng kỵ không cho người ngoài biết hấn thích nam nhân, huống chi hôm nay còn có hai người khác ở đây. Chuyện thích nam nhân này mà bị vạch trần trước mặt người khác đương nhiên là... mất mặt.

Vô ý chạm vào nghịch lân của Cố Uyên, Tô Thanh có chút sợ hãi, thử vấn hỏi: "Lão gia đừng hiểu lầm, ta mới vừa gọi nam quan cũng không phải cho lão gia dùng, là cho ta tự mình dùng! Dù sao đây cũng là lần đầu ta đến chỗ này, sau này chưa chắc có cơ hội tới nữa, nhất thời kiềm lòng không được mới muốn ném thử nam quan tươi mới!"

Con mắt Cố Uyên hơi híp.

Tô Thanh hơi say nhưng thần trí còn thanh tỉnh, đột nhiên có cảm giác nguy hiểm, làm nàng vô thức ngậm chặt miệng.

Dưới ánh mắt soi mói như vậy, đầu nàng cúi càng lúc càng thấp, sống lưng rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Nhưng mà Cố Uyên lại thủy chung không nói gì, Tô Thanh nhìn không được ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái, ai ngờ đúng lúc chạm phải ánh mắt mang ý tứ hàm xúc không rõ, trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, liền thấy môi hấn hé mở phun ra mấy chữ: "Người rất muốn ném nam quan?"

Tô Thanh lập tức trầm mặt.

Không rõ vì cái gì, ngày thường Cố Uyên khó gần như vậy, tâm tư khó đoán, câu này lại làm nàng cảm thấy, nếu nàng nói một chữ "Muốn", đêm nay chỉ sợ sẽ lập tức bị bán vào Túy Hồng lâu đi.

Nàng sợ hãi rút cổ một cái, không dám nói nữa.

Bộ Tiệp Âm đột nhiên gõ gõ song cửa sổ đánh vỡ hai người giằng co: "Lão gia, thời gian không sai biệt lắm, có thể chuẩn bị xem kịch vui."

Tô Thanh đã sớm biết bọn họ đến Túy Hồng lâu này nhất định có mục đích, dù sao loại mặt hàng trong phố xá này có khá hơn cũng không đáng cho Cố Uyên hạ thấp thân phận mà đến. Nàng len lén nghiêng mắt nhìn Cố Uyên, thấy hấn sắc mặt khó chịu uống rượu, không lên tiếng cũng không có ý tứ phản đối, lập tức tò mò nhích đến bên cạnh Bộ Tiệp Âm, xuyên qua song cửa nhìn hướng dưới lầu.

Lúc này một trận tiếng tỳ bà trong đại sảnh ung dung truyền tới kèm theo giọng nói uyển chuyển của nữ tử Oanh Nhi.

Trong hành lang, một nữ tử mặc một thân váy đỏ ngồi ngay ngắn, đầu ngón tay khảy đàn, ngón tay như trêu chọc tiếng lòng khán giả, ngứa ngáy khó nhịn khiến người ta muốn vén màn tơ lên để chiêm ngưỡng dung nhan đối phương.

Tô Thanh nằm bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới, ở góc độ này chỉ có thể nhìn thấy đường cong cực đẹp của gò má nàng, cho dù là nữ nhân nhìn cũng lờ mờ cảm thấy cô nương này quá mức đẹp. Nghĩ lại lúc trước Bộ Tiệp Âm nói về Hồng Loan cô nương.

Tối nay đông như trẩy hội chính là vì Hồng Loan treo biển hành nghề đấu giá, một khúc cuối cùng, bên trong sân hoàn toàn yên tĩnh, sau lập tức vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi không dứt, mọi người ồn ào la hét yêu cầu nàng tiếp tục. Ân nương vội vã chạy đến chủ trì đại cục, chu toàn một phen cuối cùng mới vào giai đoạn đấu giá.

Hồng Loan đứng giữa sân, tùy ý giá cả bị đẩy lên cao, thủy chung không có phản ứng gì quá lớn.

Tô Thanh hứng thú xem, mắt thấy bảng giá mới đầu là 500 lượng trực tiếp tăng lên 5000 lượng, không khỏi chặc chặc cảm thán, đúng lúc này, chợt nghe Bộ Tiệp Âm bên cạnh cười khẽ nói: "Đến."

Tô Thanh sững sờ. Cái gì đến?

Phảng phất như để giải thích nghi hoặc của nàng, một tiếng khốc thê thâm từ bên ngoài truyền đến, người ở chỗ này cũng nhịn không được mà rung mình: "Diêm Hồng Loan, cái tiện nhân bi ối này, lại còn dám ở chỗ này xuất đầu lộ diện... Người... Người trả mạng cho phu quân ta..."

Ở đây không người nào không nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một dân phụ mặc bạch y cầm linh vị từ ngoài lâu đi vào. Phía sau nàng, một nữ nhân cũng tựa như vì cực kì bi ai mà khuôn mặt trở nên vằn vẹo, nhắm mắt theo sau, trừng mắt nhìn nguyên một đám đang hiếu kì xem kịch vui.

Dân phụ quần áo vải xô, dung nhan tuyệt mỹ lại làm cho người ta nhìn không dời mắt. Nàng hai tròng mắt rung rung, mang theo vài phần thê lương bi thảm, lời nói êm tai càng khiến người ta vừa nhìn đã thương: "Diêm Hồng Loan, người mấy ngày trước hẹn phu quân ta đến đình nghỉ mát ám hại... Hôm nay, hôm nay vẫn còn ở đây treo biển hành nghề tiếp khách... Người, người thực cho rằng đời này không có vương pháp sao?"

Từ khi vào cửa, ánh mắt Tô Thanh nhìn các nàng chưa từng dời đi. Tổng cảm thấy, hai người này nhìn rất quen mắt. Cẩn thận nhìn hồi lâu mới từ trong đông đồ trang sức kia trên khuôn mặt kia lờ mờ nhận ra hình dáng. Khó trách lại quen thuộc như vậy, quả phụ giờ tay nhắc chân phong tình vạn chủng kia không phải Phủ Sinh còn có thể là ai, còn cái nha hoàn có vẻ mặt như ai thiếu hấn vạn tám vạn hai tiền kia không phải là tiểu gia tôn quý vô cùng nhà chúng ta - Quý Loan sao?

Tô Thanh ghen hờn, lập tức ho khan liên tục, nhịn không được quay đầu nói: "Hai người già gái này là hát tuồng gì?"

Bộ Tiệp Âm xem đại sảnh đã nghị luận ồn ào, cười mà không nói.

Thanh âm Cổ Uyên không nặn không lạt truyền tới: "Xem diễn thật kĩ."

Tô Thanh một đồng câu hỏi đến cửa miệng bị một câu nói này chặn trở về. Chỉ có thể đem sự chú ý hướng về phía dưới lầu.

Thời điểm này, tình hình trong sân đã có chút mất khống chế. Nên biết, dân phụ này cáo trạng không phải là chuyện nhỏ mà là án mạng!

Nhưng một đại nam nhân đang yên đang lành làm sao sẽ bị cô nương Hồng Loan yếu đuối tay trái gài không chặt này ám hại? Có người tin, có người không tin, tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, cả đại sảnh một mảnh hỗn loạn.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Diêm Hồng Loan có vẻ không kiên nhẫn không nóng nảy, chỉ rũ con mắt khinh miệt nhìn vị phụ nhân nước mắt như mưa này, nói: "Vị tỷ tỷ này có nhận lầm người hay không? Chúng ta hình như chưa bao giờ gặp qua, không thù không oán, người vì sao phải vu oan ta?"

Yến Phù Sinh nhắc tay áo lau lau khóe mắt, thần sắc ai oán đến cực điểm: "Phu quân ta, Dư Từ Toàn, là tú tài ở Cao Nguyên Hương, hôm đó chính là bị người quyến rũ đến đình nghỉ mát, có con gái Quý Nhi của ta làm chứng! Diêm Hồng Loan, lúc này rồi mà người còn muốn chống chế hay sao?"

Nói, tiện tay đẩy, đem Quý Loan đẩy ra đằng trước.

Cảm nhận được ánh mắt mọi người nhìn lại, Quý Loan đen mặt, cứng ngắt nói: "Không sai! Hôm đó ta tận mắt thấy, chính là nàng đem ta... "Cha" ta... gọi đi tây son."

Lúc nói đến chữ "Cha" ngữ điệu hẳn rõ ràng run lên một cái. Nghe vào tai mọi người khó tránh khỏi chua xót trong lòng. Một quả phụ như hoa như ngọc cộng thêm một khuê nữ đáng yêu còn bé đã phải chịu tang phụ, thật sự là người gặp người thương, thâm kịch nhân gian.

Nghe đến tên "Dư Từ Toàn", thần sắc trong mắt Diêm Hồng Loan khê lung lay, ánh mắt nhìn về phía Yến Phù Sinh mang theo lãnh ý. Trong chốc lát, chợt nở nụ cười: "Cái tiểu nha đầu này chỉ sợ thực sự nhầm người rồi, Hoài Châu cách Cao Nguyên Hương tới thiếu một ngày đường nhưng ta mỗi ngày đều ở Túy Hồng lâu tập trung tập âm luật, sao có thể có thời gian đi tới đi lui? Chuyện này, Ân nương cùng các tỷ muội trong lâu đều có thể làm chứng."

"Có cái chứng gì đợi đến nha môn lại nói." Một giọng nói thô cuồng vang lên, thuận thế đón lời nàng.

Một nhóm hung thần ác sát quan sai ừ ừ kéo tới, người ở đây không khỏi kinh ngạc đứng lên, người người hai mắt nhìn nhau.

Quan là tài, thương ứng biến. Túy Hồng lâu ở Hoài Châu đặt chân nhiều năm, ai không biết là vì sau lưng cùng triều đình có quan hệ cực kì "hòa hợp". Từ trước đến nay, phạm là chuyện liên quan đến Túy Hồng lâu, quan phủ lần nào mà chẳng hạn không thể mau chóng giúp Ân nương giải quyết? Như thế nào hôm nay quả phụ thâm son cùng cóc đến Túy Hồng lâu tùy tiện khóc nháo, nha dịch lại gấp gấp không chờ được bắt người như vậy? Đây không phải là tự đoạn tài lộ của mình sao?

Sắc mặt Ân nương nhất thời biến ảo không ngừng, âm thầm móc tấm ngân phiếu đưa qua, đến bên cạnh đề thấp âm thanh nói: "Luu bộ đầu, chuyện hôm nay có phải có chỗ nào hiểu lầm hay không?"

Luu bộ đầu nhìn nàng một cái, loại tình cảnh có tiền mà không thể nhận này thật sự là có khổ khó nói mà.

Hôm nay, người trong kinh thành đột nhiên đến, thiếu chút nữa đập bay cửa chính nha môn, nói là đêm nay không lấy được người thì khó giữ được chức phủ Doãn đại nhân. Hẳn ngược lại có ý muốn chu toàn, nhưng cũng phải xem thân phận của mình là gì. Đây liên quan đến ai a? Phát đầu ngón tay là có thể đem bọn họ nghiền nát trong lòng bàn tay. Nếu làm không xong chuyện này chỉ sợ mạng cũng không còn, sao còn có tâm tư đi nhận tiền.

Hắn hung hăng, tay run run đem tiền Ân nương đưa nhún trở về, làm ra vẻ mặt giải quyết việc công, nói: "Đại sự liên quan đến mạng người làm sao có thể làm việc thiên tư trái pháp luật? Người đến, còn không mau đem Diêm Hồng Loan về nha môn thẩm vấn cho tốt!"

Trong tiếng khóc thút thít của Yến Phù Sinh, ánh mắt Diêm Hồng Loan thay đổi mấy lần, tay giấu trong tay áo khê gương cao, cuối cùng vẫn yên lặng không tiếng động buông xuống, để nha dịch chụp khóa xích dẫn ra khỏi Túy Hồng lâu.

Trong nháy mắt, Bộ Tiện Âm ngoài đầu lại nhìn Cổ Uyên, cười nói: "Lão gia, không nghĩ tới phủ doãn Hoài Châu là người hiểu biết."

Cổ Uyên cười lạnh: "Lão hồ ly kia đương nhiên rất rõ ràng."

Nghe đoạn đối thoại này, hiển nhiên hết thấy đều đã được cổ ý an bài.

Chỉ là vị Hồng Loan cô nương này bất quá là một nữ tử phong trần, muốn bắt thì bắt, cần gì phải cong cong queo queo một vòng lớn như thế?

Tô Thanh đứng một bên âm thầm cân nhắc, chợt nghe có người bên ngoài gõ nhẹ cửa phòng, ngữ điệu có chút sợ hãi, thấp giọng nói: "Khách... khách quan, nam quan các người muốn đều đưa tới..."

Một câu nói rất nhẹ lại trong khoảnh khắc nhắc lên sóng to gió lớn.

Không đợi nàng kịp phản ứng, Cổ Uyên đã mở miệng: "Rất tốt, đều vào đi."

Theo cửa phòng đẩy vào, Tô Thanh lập tức có cảm giác không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Say rượu

Quy công cúi đầu khom lưng kêu người vào, vẻ mặt tươi cười nói: "Các vị công tử, cô nương chúng ta chiêu đãi không chu toàn, thỉnh các vị tha thứ. Đây là tuyệt phẩm "Say thần tiên" làm bồi tộ, hiện tại đưa tới đều là nam quan tốt nhất trong lầu, còn thỉnh các vị công tử hưởng dụng cho tốt..."

Cố Uyên cũng không nhìn hấn, đưa tay tùy ý chỉ một cái: "Đều hầu hạ vị công tử kia đi."

Quy công có chút ngậy người, nhìn Tô Thanh vẻ mặt cứng nhắc, nhưng những người khác trong phòng không phản đối, liền đem nam quan trang điểm xinh đẹp bên cạnh một phen đẩy qua: "Còn lo lắng cái gì, không mau đi qua!"

Nói xong liền làm ra thần sắc hiểu rõ, cười tủm tỉm rút khỏi nhà gian.

Cúi đầu mỉm cười một tiếng, từ từ đi qua, lúc Tô Thanh phục hồi lại tinh thần, cũng đã sa vào cục diện trái ôm phải áp. Vô thức há mồm đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, tâm tư nàng thủy chung nhìn lên sắc mặt Cố Uyên, cả trái tim treo trong ngực căng thẳng ngưng đọng.

Đầu ngón tay Cố Uyên như có như không gõ mặt bàn, một cái, lại một cái, tựa như đập vào lòng nàng, làm cho nàng nhẹn không được thắm lâu mồ hôi lạnh.

Tựa hồ chú ý đến ánh mắt Tô Thanh, Cố Uyên giương mắt nhìn qua, giống như xem kĩ nàng: "Không cần để ý chúng ta, chơi thật vui đi."

Bị hấn nhìn như vậy quả thực so với bị chém chết còn khó chịu hơn, làm sao có thể chơi vui vẻ!?

Tô Thanh cảm giác mình sắp khóc. Nhưng vẻ mặt Cố Uyên lại rõ ràng không có ý tứ đùa giỡn, trong lòng thầm cân nhắc, cảm thấy mình không cần ngõ nghịch tốt hơn.

Nam quan lần này đến tổng cộng có 4 người, lúc này đều quây quanh người nàng, hình ảnh quá mức hương diễm, đích xác có chút vô phúc hưởng thụ. Cố Uyên thì nàng không dám trêu chọc, còn như Quý Loan, nếu có nam nhân dám động đến hấn chỉ sợ sẽ trực tiếp đem người chém bầy tỏ trong sạch. Tô Thanh suy nghĩ một chút cũng chỉ có thể đuổi hai người đi hầu hạ Bộ Tiệp Âm.

Lông mày Bộ Tiệp Âm nhẹ nhàng nhảy lên, cũng không kháng cự, dặt bàn tay nhỏ bé mảnh mai của người ta, cười tủm tỉm đùa giỡn.

Tô Thanh đối với hành vi nghĩa khí của hấn rất cảm động, ôm cái nam quan tên Đản Không ngồi bên cạnh bàn, giữa đầu lại uống thêm một ly rượu. Không thể không nói rượu của Túy Hồng lầu thật cao cấp, hợp khẩu vị vô cùng, thật mê người, nhẹn không được hỏi: "Rượu này tên gọi là gì?"

Đản Không đáp: "Rượu này chính là "Say thần tiên" là rượu ngon nhất đẳng, nếu công tử thích thì uống nhiều vài chén."

Tô Thanh cũng không khách khí, cười nói: "Rất tốt rất tốt."

Cố Uyên bên cạnh hip mắt, không nhúc nhích xem bọn họ vui vẻ uống rượu, chén nhỏ trong tay vô tình để xuống. Lặn Ảnh rơi giữa hai người, lời vừa ra đến khoe miệng cuối cùng cũng nuốt trở vào.

Say thần tiên, rượu cũng như tên, vừa vào miệng mặc dù thanh nhã nhưng tác dụng chậm rất lớn. Tô Thanh lúc đầu không có phản ứng gì, nhưng càng uống nhiều càng cảm thấy ấm đầu, đầu óc vốn có chút hỗn độn lại càng thêm mơ hồ.

Có chút đau đầu vuốt huyệt đạo bên tai, nàng lười biếng tựa vào Đản Không bên cạnh, hít hít mũi, ngửi mùi son phấn thơm, nói: "Rượu là rượu ngon... chính là, có chút kém... Đi một chút đi, chúng ta đi ngủ một giấc..."

Đản Không nghe vậy sững sờ, trong chốc lát khẽ nở nụ cười: "Công tử say, Đản Không liền đỡ công tử đi nghỉ ngơi."

Nói, đuôi tay nâng nàng lên, Cố Uyên bỗng nhiên đứng dậy, phất tay áo đẩy hấn ngã trên mặt đất thuận thế kéo Tô Thanh vào lòng.

Đản Không bị đau cũng không dám lên tiếng, dưới ánh mắt cực lạnh quét qua chỉ có thể ủy khuất cuống quýt lui đến góc khuất.

Cố Uyên rũ mắt nhìn Tô Thanh, ấn đường nhăn càng chặt: "Còn chưa chơi đủ?"

Lời nói bên tai nhẹ nhàng xẹt qua liền bay lên chín tầng mây. Tô Thanh hậu tri hậu giác ngẩng đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc kia có chút xuất thần.

Khuôn mặt này vì sao lớn lên đẹp mắt như vậy? Mặc dù bộ dáng chau mày nhìn có chút hung dữ nhưng một chút cũng không ảnh hưởng tới tổ hợp ngũ quan hoàn hảo này. Đôi mắt thật sâu làm người ta thật muốn biết trong đó cất giấu tâm tư thể nào. Cũng chỉ có ở trong mộng nàng mới dám công khai quan sát cái nam nhân làm nàng thêm nhỏ dãi này.

Ngô, cái môi này nhìn gần, hảo mê hoặc...

Nhiếp Chính Vương thì thế nào, lão nương nhất định phải ăn người!

Đầu lưỡi Tô Thanh âm thâm liếm liếm khoe môi khô khốc của mình, nuốt nước miếng một cái, đột nhiên khoe miệng nở nụ cười lưỡi biếng, duỗi tay kéo tà áo Cổ Uyên lại, hơi ngửa đầu, phảng phất như nhắm nháp một món ăn ngon, cẩn thận mà thâm trầm hôn lên.

Trong một chớp mắt này, trong phòng tĩnh đến mức cây kim rơi cũng có thể nghe tiếng.

Nụ cười của Bộ Tiệp Âm cứng ngắc đứng nơi đó.

"Pằng" một tiếng, ly rượu trong tay Lận Ảnh run một cái, toàn bộ ném vụn trên mặt đất.

Dưới bộ dáng tràn trề tính xâm lược này của Tô Thanh, đôi mắt Cổ Uyên dần dần trở nên thâm thúy.

Đôi môi mềm mại mang theo mùi thơm nhẹ nhàng của nữ tử có chút mê người. Đôi mắt nàng chứa men say nhẹ nhàng mỉm cười nhìn hắn, không giả bộ kính sợ như thường ngày, cũng không suy nghĩ sâu xa tính kế, tươi cười thân nhiên, dễ thương làm hắn nháy mắt có chút hoảng thần.

Chỉ trong một cái chớp mắt, Tô Thanh đã nhắm nháp xong mỹ vị, vẫn chưa thỏa mãn buông lỏng miệng ra. Nghiêng đầu cười tủm tỉm nhìn hắn rất lâu, đột nhiên chuyển hướng Bộ Tiệp Âm, giữa ngón tay trong ngực Cổ Uyên thoát ra, trong miệng lầm bầm: "A Mạc ngoan ngoan... đến để tỷ tỷ ôm ôm..."

Cổ Uyên ngẩn ngàng lại, đuôi lông mày khẽ nhếch lên.

Ôm?

Trầm mặc một trận, nữ nhân trong lòng vẫn như cũ giương nanh múa vuốt muốn thoát ra, trong lòng hắn không hiểu dâng lên một trận bức bối, khoát tay chặn ngang eo nàng bế lên.

Tô Thanh giống như bị động tác đột nhiên của hắn hù dọa đến, lảng lảng nhìn ánh mắt lạnh như băng của hắn, động là không động, vẫn như cũ không lĩnh hội được lãnh ý hàm ẩn trong đó. Một phen trên đầu trên cổ hắn không chút khách khí nào, sờ loạn.

Sắc mặt Lận Ảnh cứng ngắc cuối cùng không nhịn được, vừa muốn mở miệng nói cái gì, đã thấy Cổ Uyên không quay đầu lại nhắc chân đi ra ngoài, chỉ để lại bốn chữ: "Mở đường hồi phủ."

Nghẹn họng trần trối nhìn về phía Bộ Tiệp Âm đã thấy hắn không biết từ lúc nào đã gục xuống bàn cười đến sắp không thở nổi.

Lận Ảnh không khỏi buồn bức, nói: "Lão gia sẽ không thật sự vừa ý nàng đi?"

Mấy nam quan bên cạnh nghe vậy hai mắt nhìn nhau, âm thầm lau mồ hôi lạnh. Thì ra hai người kia là quan hệ đó, khó trách từ lúc đám bọn họ vào phòng, vị công tử kia vẫn là vẻ mặt muốn giết người...

Bộ Tiệp Âm cười nửa ngày mới chống thân thể đứng dậy, ném xấp ngân phiếu lên bàn, cất bước ra khỏi phòng, ung dung nói: "Chuyện của lão gia, người tốt nhất bớt can thiệp vào thì tốt hơn."

Thần sắc Lận Ảnh thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn là đem lời nuốt trở lại vào bụng, theo hắn đi ra ngoài.

Cổ Uyên một đường ôm Tô Thanh hồi phủ, ngoại trừ dọa ngã nha hoàn quét dọn cửa viện, ngược lại không gặp người nào. Hắn một cước đạp cửa phòng liền đem Tô Thanh ném thẳng lên giường. Xương cốt Tô Thanh chấn động lộn bộp, rầm rì rụt rụt thân thể.

Cổ Uyên đóng cửa, xoay người lại.

Lúc trước không chú ý, thời điểm này dưới ánh nến mới thấy tà áo nàng vì lăn qua lăn lại mà thoáng mở rộng, lồ lộ thấy rõ da thịt hơi lộ ra. Bởi vì say rượu, hai gò má ửng đỏ, sợi tóc rũ xuống, hỗn độn mà lưỡi biếng tăn ra trên xương quai xanh đẹp mắt, có loại mỹ hoặc không nói nên lời.

Vô thức dùng đầu ngón tay xoa đôi môi mình, trên đó phảng phất như còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt. Trong mắt Cổ Uyên khẽ nhoáng một cái, khoát tay, nhắc chân đạp lên người nàng.

Cổ Uyên xoay người, đang muốn đi ra khỏi phòng, đã thấy Tô Thanh có lẽ cảm thấy quá nóng, một cước đá chặn xuống, trong miệng lưỡi biếng nỉ non: "Nước... muốn nước..."

Bước chân hắn hơi dừng lại, trầm mặc một hồi, xoay người rót cho nàng chén trà mang tới, ấn đường thủy chung khóa chặt.

Tô Thanh nhu thuận như con mèo nhỏ cúi đầu uống vài ngụm nước, Cố Uyên đang muốn đứng dậy lại bị nàng nắm chặt cổ tay.

Đã quen với bộ dáng kinh hoàng sợ hãi của nàng và mọi người trước mặt hắn, đột nhiên có người làm ra hành động "đại nghịch bất đạo" này, trong chớp mắt làm hắn có chút sững sờ.

Lúc này Tô Thanh cũng đã đứng lên.

Đôi mắt như nước, đậm chần từ trên người nàng trượt xuống lộ ra da thịt như ngọc, cảnh xuân vô hạn.

Nàng tiện tay cầm lấy chén nhỏ trong tay hắn, không đếm xỉa gì ném sang bên cạnh. Trong lúc Cố Uyên đang ngây người đã một phen túm hắn qua, xoay người bỏ nhào về phía trước đề lên người hắn.

Không đợi đôi mắt kia kịp tức giận, hai tay nàng liền quấn quanh cổ hắn, hơi cúi người, lại một ngụm hôn xuống, cứng rắn chặn lại lời hắn muốn nói.

Nụ hôn này không giống lúc ở Túy Hồng lâu lưu luyến cẩn thận, mà càng có chút bá đạo, cướp đoạt. Động tác muốn đẩy nàng ra của Cố Uyên liền ngưng ở đó.

Da thịt giống như bị thiêu đốt, hắn không hề chớp mắt nhìn nữ nhân mê ly trước mắt này, trong mắt có tia lửa chột lóe, đột nhiên phản kích tựa như trên môi nàng cắn một ngụm.

Tô Thanh cúi đầu ngậm một tiếng, một lát sau lại tựa như thật cao hứng cong khóe miệng, đột nhiên đến vành tai của hắn cắn một ngụm, vẫn còn chưa thỏa mãn ở chỗ đó mút thêm một cái.

Ngón tay Cố Uyên bỗng nhiên nắm chặt.

Tô Thanh thấy hắn lại không động, cúi người ở trước ngực hắn khẽ nhẹ nhàng ti mi hôn, phá lệ cẩn thận.

Cố Uyên nhắm mắt lại, lồng ngực chậm chạp phập phồng, không đuổi tay đẩy ra nhưng cũng không có động tác khác.

Trong phòng không khí kiều diễm, ban đêm rất yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng hít thở trầm thấp của hai người. Không rõ qua bao lâu, động tác Tô Thanh dần dần chậm lại, cuối cùng nằm trên người hắn không nhúc nhích, chỉ cuộn mình chìm vào giấc ngủ sâu.

Đôi mắt Cố Uyên khẽ rũ xuống nhìn dung nhan ngủ say không hề cảnh giác này, vẻ mặt nháy mắt thay đổi.

Qua rất lâu, hắn nhấc tà áo Tô Thanh đem nàng từ trên người mình xách lên, ném vào trong chăn, sửa sang quần áo nàng lật tới lật lui có chút hỗn loạn, đứng dậy.

Ở trong phòng yên tĩnh rất lâu, hắn mãnh liệt lắc đầu, đẩy cửa ra ngoài.

Bên ngoài gió đêm thật lạnh làm nhiệt khí quanh thân tản đi không ít. Cố Uyên khẽ ngược mắt, ánh trăng chiếu lên người hắn làm dung nhan hắn phá lệ nhu hòa.

Đối với nữ nhân trăm phương ngàn kế muốn ở lại bên cạnh mình, đêm nay hắn dường như có chút luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hiệp nghị

Ánh mặt trời nhẹ buông xuống. Cố Uyên ngồi trên ghế đá trong viện, đầu ngón tay khẽ gõ mặt bàn, không nhìn ra tâm tình.

Lúc Bộ Tien Âm đi vào, lưu ý thấy y phục trên người hắn đêm qua vẫn như cũ, trong mắt chột lóe qua một tia hiểu rõ, đưa phong thư tới, nói: "Đêm qua đã dựng hình đối với nữ nhân kia, bất quá, nàng vẫn không chịu nói gì."

Cố Uyên không liếc nhìn, liền ném phong thư sang bên cạnh, nói: "Hợp tình hợp lý."

Bộ Tien Âm nói: "Có muốn dẫn nàng tới đây không?"

Cố Uyên suy nghĩ một chút, gật đầu: "Mang đến đi."

Bộ Tien Âm đang định xoay người, đột nhiên dừng lại, khóe môi khẽ nhếch: "Lão gia có cản trở về thay y phục không? Mùi rượu hơi nặng một chút."

Thần sắc Cố Uyên hơi chậm lại, gương mặt trùng Bộ Tien Âm đã sớm nhẹ nhàng lướt ra ngoài. Thần sắc trong mắt hắn sâu hơn, vô thức quay đầu lại

hướng ban công kia, ánh đường dần dần nhúu chặt.

Theo lý thuyết đến giờ này hẳn là nên sớm tỉnh rồi mới đúng.

Xa xa Tô Thanh ngồi xồm trong phòng Cổ Uyên trầm trầm hắt hơi một cái, một đôi mắt đỏ như mắt thỏ nước mắt lưng tròng.

Khi tỉnh lại, nhìn thấy nơi mình đang ở, dùng ngón chân nghĩ cũng đoán được tối qua đại khái là tình huống thế nào.

Trước kia, mỗi lần nàng uống say tỉnh lại, Tô Mặc thường là về mặt bộ dáng không thể yêu. Mặc dù hẳn không nói chuyện nhưng mà phải trải qua tình huống khủng bố thế nào khiến cho Tô Mặc xưa nay trầm ôn cũng không thể nhẫn nại, còn làm nhiều người thiếu có thể suy đoán một chút.

Kỳ thật từ lượng của nàng không tệ, cộng thêm bình thường lúc ở bên ngoài cũng khắc chế. Chỉ là tối qua không nghĩ tới lại thua bởi bình "Say thần tiên" kia. Cho nên nếu Cổ Uyên có thể cho phép nàng từ chi hoàn hảo ở trong phòng này, ước chừng, khả năng cũng không làm ra chuyện gì quá mức luống cuống đi...

Trong lòng đấu tranh hết lần này đến lần khác, cuối cùng Tô Thanh quyết định dừng cảm bước ra ngoài, bất kể thế nào, dù sao cũng phải thay y phục sạch sẽ đã.

Chỉ là hiện tại đến cùng có phải đi tìm Cổ Uyên hay không?

Dù sao vẫn còn quá nhiều nhân tố không xác định được, Tô Thanh ở ngoài cửa đi qua đi lại vài vòng vẫn như cũ không khởi dậy nổi dũng khí. Do dự đi hướng vườn hoa, thời điểm đi ngang qua cửa bị âm thanh tranh chấp xa xa hấp dẫn ánh mắt.

Vừa nhìn qua, bóng dáng quen thuộc rơi vào mắt, nàng không khỏi vui mừng, đây không phải là Hoa Hồ Điệp sao?

Ngọc Phi Giác bị gã sai vặt ngăn đón, vẻ mặt mất hứng, chỉ vào mũi bọn họ nói: "Đã nói ta là bằng hữu vị Cổ lão gia kia! Bọn cù! Hiểu chưa? Để ta đi vào có nghe không?"

Về mặt gã sai vặt do dự: "Vị công tử này kiên nhẫn đợi một chút, chúng ta đã phái người đi hỏi, nếu người nói thật, đảm bảo một hồi liền cho người đi vào."

Ngọc Phi Giác sắc mặt trầm thấp: "Các người là đang hoài nghi ta gạt người? Người có biết ta là người thế nào hay không? Lấy thân phận của ta chẳng lẽ còn lừa các người hay sao! Loại tiểu môn hộ này, nếu không phải là nể mặt Cổ lão gia, bọn công tử căn bản không cần ở cửa xem sắc mặt các người."

Thiệt thòi hẳn nói ra, Lô phủ có thể bị người ta nói là tiểu môn hộ sao? Gã sai vặt khinh thường liếc mắt hẳn.

Tô Thanh lập tức sợ hết hồn, nàng cũng không thể nhìn Ngọc Phi Giác vô duyên vô cớ đánh người ta, bằng không sổ sách này nếu tính lên đầu Nhiếp Chính Vương phủ, đến lúc đó không phải vài ba câu là nói rõ được.

Nàng cuống quýt chạy đến, nói: "Vị công tử này xác thực là bằng hữu của lão gia, vài vị tiểu ca còn thỉnh giúp đỡ."

Ngọc Phi Giác vênh vao tự đắc giọng điệu: "Có nghe thấy không! Nghe được? Hiện tại tin?"

Vài gã sai vặt nhận ra Tô Thanh, mặc dù xem bộ dáng Ngọc Phi Giác kia hết sức khó chịu, hai mắt nhìn nhau, vẫn buông lỏng tay ra.

Tô Thanh sợ Ngọc Phi Giác không chịu đi, liền kéo hẳn vừa đi vừa hỏi: "Ngọc công tử không phải có chuyện quan trọng rồi đi sao? Như thế nào đột nhiên lại trở về?"

Ngọc Phi Giác lắc đầu: "Thiên cơ không thể tiết lộ."

Tô Thanh âm thầm liếc mắt, lười phải tiếp tục đáp lời.

Lấy Ngọc Phi Giác làm cái có một đường đến vườn hoa tìm Cổ Uyên thật ra khiến nàng không hiểu cảm thấy lực chân mạnh hơn rất nhiều.

Trong hậu hoa viên nhiều người hơn sao với tường tượng của nàng, theo bọn họ đi vào, trong chớp lát ánh mắt mọi người đều tập trung lại đây.

Yến Phù Sinh đã đổi một bộ nam trang bình thường, mặc dù còn có vài phần phong thái liễu yếu đào tơ nhưng phong thái hiện ngang cũng không kém. Lúc này cười tùm tùm mở miệng trước: "Thục cô nương đến. Nghe nói đêm qua người cũng đi Tuý Hồng lâu? Chúng ta diễn người thấy đẹp mắt không?"

Theo lời hẳn nói, Cổ Uyên cũng giương mắt lên nhìn lại đây.

Ánh mắt rơi trên người Tô Thanh, cũng không biết là nhớ tới cái gì, con mắt thoáng trầm xuống, càng khiến người ta không thể cân nhắc.

Cái tên Yến Phù Sinh này thật sự là vạch áo cho người xem lưng, đang yên đang lành tự nhiên lại nhắc đến chuyện hôm qua! Tô Thanh giật giật khoe miệng, không dám nhìn thẳng mặt Cổ Uyên, cười khan nói: "Đẹp mắt đẹp mắt, Yến công tử đẹp mắt nhất."

Yến Phù Sinh nhẹ nhàng cười một tiếng: "Đa tạ Thục cô nương khen ngợi."

Thật là trước sau như một, tự kỷ, Tô Thanh âm thầm liếc mắt.

Đang nói chuyện thì thấy một bóng dáng thấp bé chạy đến trước mặt nàng, hướng về trên người nàng hít hà.

Quý Loạn ngẩng đầu, dùng một đôi mắt to hắc bạch phân minh nhìn nàng chăm chăm, hồ nghi hỏi: "Vì sao mùi vị trên người người giống mùi vị trên người lão gia?"

Một câu nói, làm Tô Thanh cũng có chút mộng.

Nàng cùng Cố Uyên, làm sao có thể có mùi giống nhau?

Trong chốc lát, lãnh ý trong mắt Cố Uyên trầm trọng hơn không ít.

Tô Thanh không hiểu tại sao cảm thấy chột dạ, đột nhiên cúi đầu.

Tôi qua nàng uống rượu say xong đã xảy ra chuyện gì!?

Quý Loạn nhú mi lại, đang muốn nói điều gì, thanh âm của Cố Uyên đột ngột vang lên, không mặn không nhạt nói: "Ngọc công tử đặc biệt tìm tới phủ là có chuyện gì quan trọng?"

Ánh mắt Ngọc Phi Giác quan sát qua lại giữa hai người, cười dịu dàng nói: "Ta nghe người ta nói, Hồng Loan cô nương của Tuý Hồng lâu giết người bị bắt vào tù, lúc trước chỉ là suy đoán, bây giờ xác thực là Vương gia gây ra?"

Cố Uyên nói: "Ngọc công tử cùng Diêm Hồng Loan kia có giao tình?"

Ngọc Phi Giác nói: "Chưa nói tới giao tình, thậm chí cũng không nhận ra."

Đuôi lông mày Cố Uyên khẽ nhếch lên: "A?"

Vui vẻ trong mắt Ngọc Phi Giác từng chút từng chút rút đi, cuối cùng phẳng phất như một đầm nước.

Hắn thay đổi bộ dáng cột nhà lúc trước, giọng điệu cũng trở nên âm hàn: "Mặc dù ta không biết nàng nhưng nàng lại biết một vị cố nhân. Lúc trước Vương gia không phải là muốn ta gia nhập tam đình sao? Tìm được vị cố nhân kia là tâm nguyện cuối cùng của ta, chỉ cần tìm hiểu rõ việc này, sau này Hoa Hồ Điệp ta cả đời là người của Vương gia. Liên tính muốn mạng ta cũng chỉ cần nói một câu."

Cố Uyên đưa mắt nhìn hắn một lát, ý tứ sâu xa cười một tiếng: "Nguyên lai, tin đồn là thật."

Thần sắc trong mắt Cố Uyên mơ hồ rung động, không nói nữa.

Hồi lâu sau, nghe Cố Uyên nói: "Lát nữa sẽ mang người tới đây. Đến lúc đó Ngọc công tử muốn làm gì thì làm, chỉ cần giữ lại một hơi thở trả lời câu hỏi của bản vương là được."

Hắn nói nghe rất đơn giản, không hiểu sao lại có cảm giác tàn nhẫn, hít thở không thông.

Hai tròng mắt Ngọc Phi Giác hơi mở ra, có chút quỷ dị, vắn vẹo nở nụ cười: "Tạ Vương gia thành toàn."

Cố Uyên rũ mắt, nhếch môi cười, vẫy tay Tô Thanh lại: "Lại đây châm trà."

Trong bầu không khí làm người ta sợ hãi này, Tô Thanh kéo kéo tà áo, chất phác thay hắn châm trà, trong lòng lại âm thầm kinh ngạc. Làm sao cũng không nghĩ tới, lệnh bài hôm đó Cố Uyên đưa cho Ngọc Phi Giác lại là tín vật của thập tam đình. Rất lâu trước đây, nàng từng nghe nói qua cái tổ chức thần bí này.

Nó tồn tại độc lập với triều đình, thành viên của nó mặc dù không có tước vị, lại bởi vì lệ thuộc trực tiếp vào Nhiếp Chính Vương mà có được đủ loại quyền lợi để bất cứ quan viên nào cũng rất cố kỵ.

Theo tin đồn, thành viên trong thập tam đình là nhân tài kinh thiên, có quyền nhất trí định thiên hạ, văn võ tung hoành thiên hạ... Văn võ song toàn nhưng hành tung lại quỷ dị, phong cách làm việc, thủ đoạn giống Cố Uyên âm lệ quái đản, thường là tồn tại trong truyền thuyết mà người ta vừa nghe đã biến sắc sợ hãi.

Còn như Hoa Hồ Điệp này... Nếu nói hắn và thập tam đình trong truyền thuyết không có liên quan thì có chút không thể tin. Bất quá, nếu theo như hiện tại, cái vẻ mặt quỷ dị biến thái này, chỉ sợ cũng không có người hoài nghi.

Ánh mắt Tô Thanh rơi vào người Ngọc Phi Giác, hơi xuất thần, Cố Uyên đột nhiên trừng mắt, tay nắm lấy cằm khiến nàng quay đầu lại, môi mím hé mở: "Đẹp không?"

Tô Thanh bị buộc nhìn thẳng không đoán được tâm tư hắn, trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Ánh mắt Cố Uyên không hề kiêng kỵ quan sát khuôn mặt nàng một phen, mới chậm rãi buông tay ra: "Xem ra đêm qua ngủ được rất ngon, hiện tại rất có tinh thần."

Tô Thanh gấp rút lui về sau mấy bước, nhất mực cung kính trả lời: "Nhờ phúc của lão gia."

Cố Uyên liếc mắt nhìn khoảng cách giữa hai người, nhìn nàng một hồi, sắc mặt nhàn nhạt: "Nhưng, ta ngủ không ngon."

"..." Tô Thanh lúc này mới lơ mơ nhớ tới, tối hôm qua nàng hình như là tu hú chiếm chỗ chim khách, châm chọc lời nói: "Nếu không, ta hàm cho lão gia một chén thuốc an thần được không?"

Cố Uyên gật đầu xem như chấp nhận: "Rất tốt."

Cảm giác áp bách cuối cùng cũng giảm bớt một chút khiến Tô Thanh thở phào nhẹ nhõm. Lúc này chợt nghe Ngọc Phi Giác ngữ điệu trong trẻo lạnh lùng cười nhẹ một tiếng, giống như một trận gió lướt qua sông lưng: "O, đến!"

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thẩm vấn

Rất nhanh, Tô Thanh chứng kiến một nữ nhân quần áo lam lũ bị Bộ Tiệp Âm dắt tới.

Nói là "dắt" cũng không quá đáng chút nào.

Nàng toàn thân cao thấp đều bị trói bằng xiềng xích trầm trọng, quần áo cơ hồ thành vải rách lộ ra da thịt. Chỉ là hiện tại bộ dáng huyết nhục mơ hồ này, vừa nhìn một lần làm người ta không nhận được muốn dời mắt, sợ rằng cũng không có tâm tư đi thương thức thân thể nàng.

Dây xích trên cổ nàng bị Bộ Tiệp Âm nắm trong tay, hết lần này tới lần khác thần thái nhàn nhã lững lờ, không nhanh không chậm, càng giống như bộ dáng nhàn hạ thân nhiên tản bộ.

Khi Tô Thanh nhìn thấy gương mặt nàng, nhận không được hít một ngụm lạnh khí.

Đây chẳng phải là vị Hồng Loan cô nương phong thái yếu điệu tối qua sao?

Bộ Tiệp Âm lấy ổ khoá xích quăng ra mặt đất trống, cười nói: "Lão gia, người đã mang đến."

Con mắt trong trẻo lạnh lùng của Diêm Hồng Loan nhìn chằm chằm Cố Uyên, nở nụ cười mỉa mai: "Vị đại nhân này, người tổn công tổn sức bắt ta tới đây, có ý gì? Không biết bắt đầu từ khi nào, triều đình cũng quản chuyện giang hồ chúng ta rồi?"

"Diêm cô nương, chúng ta không vội." Cố Uyên nhàn nhạt cắt ngang lời nàng, khẽ liếc mắt sang bên cạnh nhìn Ngọc Phi Giác: "Bên đây có vị công tử muốn nói với người vài lời."

Diêm Hồng Loan vô thức nhìn theo ánh mắt hắn. Lúc đầu không hiểu khẽ nhú mi, nhưng khi ánh mắt xẹt qua nửa mặt bên mặt nạ tinh xảo kia, trong mắt phảng phất như dâng lên sóng to gió lớn, sắc mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc.

Ngọc Phi Giác cười nhạt mà lạnh băng, dưới ánh mắt soi mói của nàng, chậm rãi tháo mặt nạ xuống, ngữ điệu kéo dài, quỷ dị: "Diêm Hồng Loan, người đã nhắc tới giang hồ, vậy chúng ta liên tính tới sổ sách giang hồ, thế nào?"

Khi miệng vết thương hung ác kia hoàn toàn lộ ra, toàn thân Diêm Hồng Loan nhận không được run lên.

Nàng giãy giụa, vô thức lui về phía sau, lại chỉ cảm thấy một con gió trước mắt lướt qua, cổ họng đã bị người nắm trong tay, khó thở, cảnh tượng trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Ngọc Phi Giác nhẹ nhàng nở nụ cười: "Ta là ai, không cần phải giới thiệu đi? Diêm Hồng Loan, người phải rõ ràng, ta vẫn luôn tìm các người. Cũng giống như các người luôn tìm cơ hội lấy mạng ta... Thực sự nghĩ không ra, vì sao các người phải sợ ta như vậy?"

Phảng phất như bị vẽ mặt thống khổ trước mắt này khơi dậy hứng thú, đầu ngón tay hắn chậm rãi mon trón gò má Diêm Hồng Loan, như một lưỡi dao nhỏ sắc bén, thông thả vạch một đường.

Máu chảy đầm đìa.

Ngọc Phi Giác dễ sát vào, từ từ liếm qua vết máu, tâm tình cuồng nhiệt cuốn lấy hắn, trong lúc vô tình giọng nói cũng càng trở nên khàn khàn trầm thấp: "Diêm Hồng Loan, ta đối với người cũng không có hứng thú. Ta thủy chung chỉ hứng thú với tung tích người kia, người biết, người ta nói là ai."

"Người, đừng vọng tưởng... Từ miệng ta có được chút manh mối nào...", thân thể Diêm Hồng Loan run rẩy như cái sàng, huy dung so với chạm vào chỗ đau làm nàng cảm thấy dày vò, nhưng vẫn hung hăng cắn môi, tuyệt không chịu mở miệng.

"A?", đáy mắt Ngọc Phi Giác khẽ rung động, giờ một tay lên, phảng phất như cầm một món đồ gì dơ bẩn, chán ghét quăng nàng sang một bên.

Sau một tiếng gãy xương đáng sợ, Diêm Hồng Loan tựa như con thiêu thân thẳng tắp bay vút ra ngoài, trầm trọng rơi xuống, bụi đất xung quanh bay lên, không nhúc nhích nằm trên mặt đất.

Tô Thanh bị động tác tàn nhẫn của Ngọc Phi Giác hù dọa, nhịn không được ổn định hô hấp.

Âm thanh của Quý Loan sợ hãi: "Nàng sẽ không cứ như vậy chết đi..."

Nhìn thân thể mềm mại không hề có sinh khí kia, Tô Thanh không khỏi âm thầm nuốt nước bọt. Đúng vậy, nữ nhân này không phải là đã chết đi?

Ngọc Phi Giác giống như không nghe được lời nói của Quý Loan, chậm chạp đi qua, một phen kéo tóc Diêm Hồng Loan nâng đầu nàng ta lên, khoe miệng trong trẻo nhưng lạnh lùng ngoéo một cái: "Nữ nhân, nên biết, người mạnh miệng không có bất kì chỗ tốt gì. Hoặc là, người muốn thử cái khác kích thích hơn?"

Câu nói cuối cùng phá lệ có chút ý tứ sâu xa.

Hắn xoay người nhìn về phía Cố Uyên: "Có thể cho ta mượn một gian phòng khách không?"

Khoé môi Cố Uyên lạnh nhạt cong lên: "Tùy người cao hứng."

Bộ Tiệp Âm hiểu ý, cũng ôn nhuận cười cười: "Ngọc công tử mời đi theo ta."

Nhìn Diêm Hồng Loan như một vật chết bị Ngọc Phi Giác kéo đi, Tô Thanh không nhịn được trong lòng phát ra một cổ lãnh ý. Hết sức hiển nhiên, Ngọc Phi Giác muốn dùng một biện pháp khác, chỉ cần khiến Diêm Hồng Loan sống không bằng chết.

Nhưng nữ nhân mà Cố Uyên thiết kế để chộp tới tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản. Hơn nữa Diêm Hồng Loan này lại có quan hệ sâu sắc với Ngọc Phi Giác. Xem quá nhiều tình người âm lạnh, nàng cho tới bây giờ sẽ không đồng tình với bất cứ ai, huống chi là một nữ nhân lại lịch không rõ. Nhưng mà lúc này nàng lại cảm thấy phá lệ không có tư vị gì, không phải vì Diêm Hồng Loan mà là vì Ngọc Phi Giác.

Mặc dù nam nhân này không dễ đối phó, nhưng dù sao cũng ở chung một thời gian. Chứng kiến bộ dạng lãnh tình của Ngọc Phi Giác hiện tại, trong lòng khó tránh khỏi có chút dè dặt. Vết sẹo trong lòng hắn không để cho bất cứ ai chạm đến, hết lần này tới lần khác phải dùng cái phương thức tàn nhẫn của bản thân đi phân tích. Bất quá, có lẽ chính là như vậy, có thể khiến hắn khắc sâu ghi nhớ cả đời không quên.

Nói cho cùng hắn đáng hận nhưng cũng có chỗ đáng thương.

Quý Loan nhìn bọn họ đi xa, sắc mặt có chút khó chịu: "Lão gia, chúng ta nhọc nhằn khổ sở diễn trò để bắt người, còn chưa có thăm tra đâu, đừng để cho nam nhân kia trực tiếp chơi chết."

Cố Uyên nói: "Yên tâm, đáp án chúng ta muốn, hắn sẽ hỏi ra."

Quý Loan không hiểu: "Lão gia cứ tin hắn như vậy?"

Cố Uyên trừng mắt, khoé môi lạnh nhạt đến cực điểm nhếch lên: "Ngọc Phi Giác sẽ tra được tin tức chúng ta muốn biết, bởi vì hắn có lý do tất yếu phải có được đáp án."

Ngữ điệu không đếm xỉa tới, lưng bạc sâu tận xương tủy.

Một người đứng trên đỉnh quyền thế khi dẫn chuyện gì, lúc nào cũng lý trí đến mức làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Tô Thanh nghe vậy trong lòng có chút hoảng hốt, đột nhiên thấy Cố Uyên đứng dậy đi đến trước mặt nàng, trong lòng nhảy dựng.

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, hỏi: "Người đang suy nghĩ gì?"

Trong lòng Tô Thanh cảnh giác, dứt khoát mượn lời Quý Loan vừa nói: "Ta đang lo lắng Ngọc công tử có thể trực tiếp giết Hồng Loan cô nương..."

Cố Uyên ngắt lời nàng: "Chuyện này không phải chuyện người nên suy tính."

Ngọc Phi Giác cũng không phải người người cần nhớ.

Tô Thanh không hiểu: "Vậy ta nên suy tính chuyện gì a?"

Cố Uyên nhìn nàng một cái: "Một chút chuyện quan trọng hơn, tỷ như, hôm nay nên hầm cách thủy những dược thiện gì."

Tô Thanh sững sờ: "... Lão gia đối sao?"

"Lão gia, chúng ta chột nhớ tới còn chuyện quan trọng, cáo lui trước." Yến Phù Sinh đột nhiên ho nhẹ hai tiếng, ngẩng đầu nhìn sắc trời, kéo Quý Loan ra ngoài.

"Chúng ta khi nào thì có... Ngô!", Quý Loan vừa muốn nói gì đã bị bịt miệng lại, vì sợ làm đau Yến Phù Sinh, hắn không dám đẩy ra liền không giải thích được bị lỗi ra ngoài.

Cơ hồ là bị lỗi ra đến cửa, đợi Yến Phù Sinh buông tay, Quý Loan mãnh liệt nhảy dựng lên, mặt đỏ tới mang tai, nói: "Phù Sinh, ngươi làm cái gì vậy a! Thiếu chút nữa làm tiểu gia ngạt chết!"

Yến Phù Sinh bất đắc dĩ xoa xoa đầu hắn, nói: "Không khí vừa rồi ngươi không nhìn ra sao? Biết điều chút đi, đừng để đến lúc Vương gia mở miệng đuổi người."

Quý Loan không hiểu: "Vương gia đuổi ta làm cái gì? Ta còn có chuyện quan trọng chưa bẩm báo đâu! Ngươi xem ta là tiểu hài tử sao? Nhiều chuyện tiểu gia đều biết rõ!"

Nói xong lại xoay người đi trở lại.

Yến Phù Sinh thở dài, chỉ có thể đưa tay kéo hắn tiếp tục ra ngoài, nói lời thăm thía: "Có chuyện gì khi khác nói, chuyện của Vương gia chúng ta hiện tại so với những chuyện ngươi muốn bẩm báo kia quan trọng hơn gấp trăm lần."

Quý Loan không phục: "Ngươi đừng hòng lừa dối tiểu gia! Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện của thập tam đình?"

Yến Phù Sinh không trả lời, yên lặng ngẩng đầu nhìn trời. Nhớ lại chuyện tối hôm qua Lận Ảnh miêu tả cho hắn, nhìn không được cảm thấy có chút đau đầu. Nếu là những chuyện khác, hắn có thể sẽ không lo lắng cho Vương gia nhà mình nhưng lần này tình huống đặc thù, không hiểu sao làm hắn có loại dự cảm sớm muộn cũng muốn hao tổn tâm tư.

Trong đình viện, Cố Uyên ngược mắt nhìn hướng hai người rời đi, lại quay đầu nhìn về phía Tô Thanh. Rũ mắt một lát, duỗi tay cầm mảnh lá rụng vương trên tóc nàng, đột nhiên mở miệng: "Về sau không được uống rượu."

Sắc mặt Tô Thanh trong nháy mắt trở nên sặc sỡ.

Có thể khiến Cố Uyên nghiêm túc dằn dò nàng, quả nhiên, tối qua nàng đã làm ra chuyện kinh hãi thế tục gì rồi sao?

Do dự một chút, nàng dè dặt thăm dò: "Không biết tối qua ta say rượu, có làm gì mạo phạm Vương gia?"

Đôi mắt Cố Uyên khẽ gọn sòng, trên môi tựa như tràn ra ý cười cực nhạt, dưới ánh mắt soi mói của nàng, không khỏi liếc mắt trở về: "... Không có."

"..."

Nếu quả thật không có, tại sao phải tránh ánh mắt nàng? Thần sắc hồ nghi trong mắt Tô Thanh càng đậm.

Cố Uyên trầm mặc hồi lâu, cảm nhận được ánh mắt của nàng, suy nghĩ một chút nói: "Lúc có mặt ta, uống một chút cũng không sao."

"Vâng, lão gia...". Tô Thanh đáp lời nhưng trong lòng càng nghi hoặc hơn.

Nàng rót cuộc đã làm gì, có thể làm Cố Uyên vừa không cho nàng uống rượu, lại hết lần này đến lần khác cho phép nàng ở trước mặt hắn uống đâu? Suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không thông, chỉ có thể thờ dài trong lòng.

Vương gia nhà mình thật sự là ngày càng khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bao che khuyết điểm

Cuối cùng vẫn không có manh mối nào cho Tô Thanh phỏng đoán, suy nghĩ mãi đến khi gãi sai vật dẫn hai người đến tiền đường.

Tên đầy đủ của Lô học sĩ là Lô Tùng Tuyết, nghe nói là sư đệ cùng Liễu Thừa Ân nghiên cứu học tập, cũng chính là sư bá của Cố Uyên. Có tang quan hệ này với Nhịếp Chính Vương, khó trách không người nào dám đắc tội nửa phần. Đương nhiên, bản thân Lô Tùng Tuyết cũng là một nhân vật không tầm thường, năm đó đã từng cùng Liễu Thừa Ân nổi danh thiên hạ.

Lần đầu Tô Thanh nhìn thấy Lô Tùng Tuyết có chút ngây người. Không giống như trong tưởng tượng, hắc mặc dù đã trải qua năm tháng cuộc đời, trên khuôn mặt ngoại trừ tóc có chút bạc cũng không già lắm. Ngược lại mặc một thân quần áo cực kì nhẹ nhàng tuy tính, có vài phần khí độ văn nhân. Nhìn thập phần thần thiện, không có chút nào ra dáng trường bối.

Sau khi Cố Uyên đến không lâu, Liễu Phuong Hoa cũng đến tiền đường, ánh mắt cực nhạy quét qua người Tô Thanh liền dời đi.

Lô Tùng Tuyết nói ngay vào điểm chính: "Tôi gần những hương trấn kia, ta đã phái người điều tra nghe ngóng, tặc thổ phi ở Tiểu Đầu sơn xuất hiện lần cuối cùng ở không xa phía nam Tùng Khê trấn. Nghe nói bọn họ cần quét ròi đi không lâu, trên trấn có tiệm thuốc không cẩn thận bị thiêu không còn một mảnh."

Liễu Phuong Hoa khẽ nhăn mày: "Tiệm thuốc kia có thể có liên quan đến dị biến ở Tiểu Đầu sơn?"

Lô Tùng Tuyết lắc đầu nói: "Trận lửa lớn này phát sinh rất quái dị, cụ thể có quan hệ hay không tạm thời còn chưa biết được. Các ngươi miêu tả tình huống kia có chút quá mức quỷ dị, tạm thời chưa tra được đầu mối."

Cố Uyên vẫn trầm mặc không nói, lúc này đột nhiên cúi đầu hỏi Tô Thanh: "Hôm đó ngươi nói "Huyết cổ độc" là vật gì?"

Tô Thanh không nghĩ tới hắn sẽ hỏi cái nà, gấp rút đem những lời A Nhuyễn đã nói khi đó kể lại rõ ràng rành mạch một lần.

Xung quanh sa vào một trận yên tĩnh.

Lô Tùng Tuyết quan sát Tô Thanh, bỗng nhiên nói: "Nếu thật sự như vị cô nương này nói, cái loại độc gọi là "Huyết cổ độc" kia không thể nghi ngờ là đầu mối mới nhất. Chuyện này vừa xảy ra, tiệm thuốc kia đột nhiên bị hoả hoạn cũng dễ hiểu."

Liễu Phuong Hoa nói: "Đã là độc vật thể gian hiếm gặp làm sao có thể xuất hiện trong trấn nhỏ hẻo lánh?"

Cố Uyên nói: "Nếu như tiệm thuốc kia đã sớm không còn là nguyên bản tiệm thuốc nữa thì sao?"

Sắc mặt LPH hơi đổi: "Ý ngươi là, đã sớm có người ẩn nấp trong tiệm thuốc? Cái này không có khả năng. Nhân khẩu của Tùng Khê trấn vốn không nhiều, nếu như có người lạ xuất hiện, những người dân khác trong trấn không thể không phát hiện ra."

Cố Uyên nhàn nhạt cười, mở miệng phun ra hai chữ: "Dịch dung."

Không phải là ngày thổ phi tới cướp bóc mới đến trấn Tùng Khê, mà từ nửa tháng trước thậm chí là một tháng trước, chỉ sợ những người kia cũng đã mai phục trong trấn rồi. Hay nói cách khác, ngày đó bọn họ cùng thổ phi Tiểu Đầu sơn hẹn gặp ở trấn chạm trán, thăm dò lẫn nhau một phen, cái gọi là cướp sạch chẳng qua là vì che giấu mục đích thật.

"Thực cô nương, không biết lúc trước ngươi nhắc đến vị A Nhuyễn cô nương kia, có thể hẹn gặp một lần không?"

Tô Thanh bị loại chuyện âm mưu tính kế này làm cho đau đầu, đột nhiên nghe Lô Tùng Tuyết hỏi không khỏi có chút ngây người. Ngoài mặt là hỏi thăm A Nhuyễn tình hình cụ thể, nhưng trong lời nói cất giấu thâm ý, rõ ràng là có chút hiểu lầm nặng.

Nàng cau mày, không hề nghĩ ngợi liền mở miệng từ chối: "A Nhuyễn trước nay hành tung bất định, lần cuối gặp nàng là nửa năm trước, tạm thời không thể biết rõ có thể tìm nàng ở đâu."

Lô Tùng Tuyết nói: "Vị A Nhuyễn cô nương kia cũng là một kì nhân."

Thế nhưng lại hoài nghi nàng, thật sự là không giải thích được! Dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, Tô Thanh nhìn không được trong lòng thầm mắng một câu.

Cố Uyên cắt đứt đối thoại giữa hai người: "Lô sư bá, người bên cạnh ta không phiền ngươi lo lắng nhiều."

Lô Tùng Tuyết sững sờ, cười một tiếng: "Nói cũng đúng."

Liễu Phuong Hoa thủy chung không lên tiếng nhưng ánh mắt trong trẻo lạnh lùng qua lại giữa Tô Thanh và Cố Uyên một phen, mở miệng nói: "Sư huynh, có đôi khi ngươi quá cố chấp."

"Cho dù cố chấp cũng dĩ nhiên có đạo lý của ta". Lời nói của Cố Uyên tỏ ra có chút không thú vị, thân nhiên từ trên ghế đứng lên, "Ngày mai đi trấn Tùng Khê trước."

Tô Thanh không dám nhìn sắc mặt Lô Tùng Tuyết, cúi đầu tránh ánh mắt của Liễu Phuong Hoa, cuống quýt nhắm mắt theo sát sau Cố Uyên ra ngoài.

Âm thầm thương thức hàm nghĩa trong lời nói của Cố Uyên, vừa nghĩ tới sắc mặt cứng nhắc của Lô Tùng Tuyết, nàng nhìn không được muốn cười trộm. Thật không nghĩ tới Nhiếp Chính Vương gia bao che khuyết điểm như thế, cho dù nàng chỉ là một thị nữ nhỏ nhoi đi theo bên cạnh hắn, cũng không cho vị sư bá Lô Tùng Tuyết này chút mặt mũi nào. Càng nghĩ càng cảm thấy sáng khoái, chưa bao giờ nghĩ tới, nàng hiện tại cũng có một chỗ dựa vững chắc.

Phía trước, Cố Uyên đang đi bỗng nhiên dừng lại, xoay người, hỏi: "Cười cái gì?"

Quá mức đột ngột không kịp chuẩn bị, nụ cười của Tô Thanh cứng đờ, vội nói: "Ta không có cười cái gì..."

Cố Uyên cũng không truy vấn, nói: "Chuyến đi Tùng Khê này có chút nguy hiểm, người có thể ở Hoài Châu chờ chúng ta về."

Này ý tứ là để nàng ở lại một mình? Này sao có thể! Trong lòng Tô Thanh giật mình, cuống quýt nói: "Ta muốn đi cùng lão gia."

Thần sắc trong mắt Cố Uyên hơi động.

Tô Thanh cho rằng hấn còn do dự, không ngừng bày ra bộ mặt ủy khuất, giọng điệu kiên trì: "Vừa rồi xem bộ dáng của Lô học sĩ giống như không thích ta. Hiện tại lão gia muốn đi xa, để ta lại một mình, trong lòng ta có chút sợ hãi. Thỉnh lão gia mang ta cùng đi, ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không mang phiền toái đến cho lão gia."

Một lúc lâu sau vẫn không có người trả lời.

Tô Thanh có chút nghi ngờ ngẩng đầu nhìn lại vừa vặn bắt gặp ánh mắt thâm thúy của Cố Uyên, lại cúi đầu xuống.

Trong mắt Cố Uyên có một tia tình cảm không lạnh nhạt như ngày thường, đột nhiên hỏi: "Vì sao nhất định phải ở lại bên cạnh ta?"

Tô Thanh ngẩn người, sắp bật thốt ra, phục hồi tinh thần lại đè ép xuống. Vấn đề này khiến nàng có chút do dự, tập trung suy nghĩ một lát, chầm chước dùng từ nói: "Thời điểm ta nguy nan nhất lão gia thu lưu ta, cũng giống như phụ mẫu tái sinh của ta, vì báo đáp đại ân của lão gia, ta đương nhiên phải..."

"Có thể." Không đợi nàng nói xong, mi mắt Cố Uyên chậm rãi rũ xuống, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng ngắt lời nàng.

Rõ ràng biết rõ mục đích nữ nhân này đến gần hấn nhưng không biết vì sao lại hỏi vấn đề ngu xuẩn này.

Trong lòng hấn có chút tức giận, không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Tô Thanh nhìn bóng lưng phía trước, có chút không tự vị gì. Mặc dù không nói nhiều nhưng lời mờ mờ có cảm giác nàng vô tình đắc tội hấn? Suy nghĩ một chút, cố ý lấy lui làm tiền đáp lời, giọng ủy khuất: "Lão gia có cảm thấy ta lúc nào cũng dây dưa lão gia, cho nên thấy chán ghét..."

Bước chân Cố Uyên hơi dừng một chút, nói: "Không có."

Trong lòng Tô Thanh vui mừng, lại được đăng chân lân cận đầu, nói: "Vậy về sau ta ngày ngày đi theo lão gia, làm đồ ăn cho lão gia được không?"

Cố Uyên trầm mặc một lát, nói: "Tốt."

Tô Thanh vừa nghe hấn đồng ý lập tức cảm thấy mừng rỡ. Trên mặt không khỏi nở nụ cười vui vẻ, cơ hồ không suy nghĩ đã thốt lên: "Nếu ta đem khẩu vị lão gia đường tốt quá, nói không chừng lão gia không rời bỏ ta."

Đợi đến khi nàng kịp phản ứng mình mới những gì, không khỏi sững sờ, thấy Cố Uyên cũng dừng chân, không khỏi nảy sinh cảm giác thảm thiết. Cây cột này bỏ lên quá thuận lợi, chỉ sợ té từ trên xuống sẽ hết sức bi thảm...

Nàng lập tức gục đầu xuống, như muốn giấu cả khuôn mặt đi. Có thể rõ ràng cảm nhận được ánh mắt đang nhìn nàng.

Một hồi trầm mặc kéo dài hơn bình thường làm Tô Thanh nín thở, cơ hồ đến lúc Tô Thanh sắp hít thở không thông, Cố Uyên mới nói: "Nếu đã thành thói quen đương nhiên sẽ không để cho người rời đi."

Nói xong, hấn lại cất bước đi về phía trước để lại Tô Thanh ngây ngốc đứng tại chỗ.

Loại ngữ điệu hết sức đương nhiên này, quá mức đơn giản đến cực điểm khiến nàng không khỏi có chút do dự.

Đến cùng là có muốn tiếp tục phát huy tài nấu nướng hay không đây? Nghe ý tứ Cố Uyên, nếu như thật sự quen với tay nghề của nàng, chẳng phải là bị hấn cưỡng chế giữ lại Nhiếp Chính Vương phủ làm một nữ đầu bếp tối tăm không có ánh sáng mặt trời? Vương phủ cho dù đãi ngộ có khá hơn, tiền công của một đầu bếp có thể cao bao nhiêu? Đó cũng không phải mục đích của nàng a!

Cố Uyên đi vài bước vẫn không thấy nàng đuổi kịp, nhui mày quay đầu lại xem. Tô Thanh bị ánh mắt nhàn nhạt này quét tới, cuống quýt ba chân bốn cẳng chạy đến bên cạnh hấn, Cố Uyên lại bước tiếp.

Lúc hai người vừa về tới cửa phòng liền gặp Ngọc Phi Giác sắc mặt lạnh nhạt đi đến.

Liếc mắt nhìn qua, chỉ cảm thấy sắc mặt hấn tái nhợt hơn so với lúc trước. Tô Thanh không khỏi nhìn về hướng gian phòng sau lưng hấn, chỉ thấy cửa phòng mở rộng, chấp chôn hoang vu trong gió, có chút tử khí trầm thấp.

Ngọc Phi Giác cũng không vào nhà, ngăn hai người ngoài cửa, lời ít mà ý nhiều: "Ta cần đi Cô Xạ Thành một chuyến."

Tô Thanh nghe vậy thân thể chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Sao lại vô duyên vô cớ liên quan đến Cô Xạ Thành? Nên biết, đoá hoa thủy tiên kia mặc dù không hỏi thể sự nhưng bốn vị chủ thủ hạ của hấn vẫn

giữ nghiêm giới luật, cho tới bây giờ chỉ nhận tiền làm việc, tuyệt đối sẽ không liên lụy vào cái gì gọi là ân oán khúc mắc mới đúng.

Cố Uyên cũng thoáng kinh ngạc, lát sau bình tĩnh hỏi: "Còn sống không?"

Ngọc Phi Giác biết rõ hẳn hỏi Diêm Hồng Loan, lạnh lùng cười, nói: "Đương nhiên. Có điều bây giờ đối với nàng mà nói, chết tốt hơn nhiều."

Lời còn chưa dứt, tiếng thét chói tai của nha hoàn vang lên cách đó không xa, ngay sau đó là một mảnh hỗn loạn.

Không bao lâu, Lận Ảnh bình tĩnh đi tới bẩm báo: "Lão gia, Diêm Hồng Loan tự sát."

Cố Uyên gật đầu, hồ hững nói: "Ta chỉ muốn biết chuyện Ngọc công tử hỏi ra, còn nữ nhân này sống hay chết cũng không có gì khác nhau."

Lận Ảnh có chút nghi hoặc: "Diêm Hồng Loan này nếu đã không sợ chết, tại sao ngày đó ở túy Hồng lâu lại cam tâm bị bắt dễ dàng như vậy?"

Cố Uyên ngẩng đầu nhìn không trung xa xăm, ngữ điệu cũng có chút phiêu tán: "Bởi vì nàng chỉ có thể là 'Hồng Loan cô nương' trong Túy Hồng lâu mà không thể để cho người khác biết nàng có quan hệ với Bách Điều Môn. Chỉ có rơi vào tay chúng ta, nàng ít nhất còn có quyền được chọn lựa cái chết."

Dứt lời, hắn xoay người vào phòng: "Trở về chuẩn bị, ngày mai lên đường đi Tùng Khê trấn".

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Châu báu

Ngày kế, sáng sớm tinh mơ, đoàn người xuất phát đi Tùng Khê trấn, Lô Tùng Tuyết cũng tự mình ra cửa tiễn đưa.

Hắn vỗ vỗ vai Cố Uyên, lời nói thâm thúy: "Chuyến này đi không biết sẽ xảy ra chuyện gì, người nhất định phải chiếu cố Phương Hoa thật tốt, không thể để nàng có sơ xuất gì."

Liễu Phương Hoa nói: "Ta có thể tự chiếu cố mình thật tốt, Lô bá bá không cần lo lắng."

Lô Tùng Tuyết lắc đầu: "Ta biết rõ người trước nay hiếu thắng nhưng dù sao cũng là nữ tử. Lúc có sư huynh bên cạnh, đại khái có thể thà lòng dè phòng, ngẫu nhiên yếu thế một chút không phải chuyện gì xấu, nên biết, người sớm muộn cũng phải lập gia đình."

Liễu Phương Hoa có chút hoảng thần, mím môi, không nói gì nữa.

Tô Thanh ở bên cạnh nghe, không khỏi lăm lăm trong lòng. Nghe ý tứ Lô học sĩ này giống như muốn hợp tác LPH cùng Cố Uyên. Nàng vốn yếu thế hơn LPH, hiện tại lại dính phải một trường bối này, cũng khó tránh khỏi quá mức lăm lăm đi!

Nàng vội trộm quan sát sắc mặt Cố Uyên, chỉ thấy hắn như cũ là bộ dáng lạnh nhạt không gợn sóng. Thoáng thờ phào nhẹ nhõm liền nghe một tiếng "Lô cô nương" ngạc nhiên mừng rỡ truyền đến. Cùng mọi người dời mắt lại liền gặp một vị công tử ca có một nốt ruồi to trên mặt ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ nhìn mình.

Nàng nhin không được yên lặng tiếp tục chải tóc.

Lô Tùng Tuyết rất ít khi lộ diện, sớm đã hấp dẫn không ít người, mà lúc này người cùng nàng đăm đuổi đưa tình kia thật đúng là một vị cổ nhân.

Lần trước vị Chí công tử này lo lắng tình yêu của mình bị vạch trần cho nên không dám lộ diện, nhưng hôm nay thì không giống vậy. Giao tình với Lô Tùng Tuyết không phải ai cũng có thể có được, tiếng gọi vô cùng thân thiết này của Chí công tử không thể nghi ngờ là muốn mượn thân phận "bạn tốt của cháu gái Lô học sĩ".

Tô Thanh đương nhiên biết tâm tư của hắn nhưng thấy mọi người đều là thần sắc nghi hoặc lập tức muốn tìm cái lỗ chui xuống. Nhưng mà, Chí công tử thấy nàng không có phản ứng, lại ghé sát vào một chút, nói: "Lô cô nương sẽ không phải là đã quên tiểu sinh đi?"

Nói câu này, hướng mặt hắn phá lệ rõ ràng, Tô Thanh cảm nhận được ánh mắt xung quanh hận không thể trực tiếp đem cái nốt ruồi sáng ngời trên mặt hắn móc xuống.

Bộ Tiệp Âm cười tủm tỉm, ngữ điệu lại cao hơn vài phần: "Vị Lô cô nương kia?"

Chí công tử ngạc nhiên nói: "Đương nhiên là cháu gái của Lô học sĩ."

Bộ Tiệp Âm bưng tình đại ngộ nở nụ cười, ý tứ sâu xa nhìn Tô Thanh: "Thì ra là thế."

Đầu Tô Thanh chôn thấp hơn. Nên biết, giả mạo hoàng thân quốc thích là trọng tội, Lô Tùng Tuyết mặc dù không có quan hệ trực tiếp với hoàng thất nhưng cũng không khác gì mấy. Chuyện giả mạo này lại bị vạch trần trước mắt mọi người không biết sẽ thu thập năng thế nào.

Lông mày Lô Tùng Tuyết dần nhíu lại, không cần nói cái gì, bên cạnh có một người mở miệng trước, ngữ điệu lạnh băng: "Vị công tử này, nếu như muốn tìm người ôn chuyện, hôm nay chỉ sợ không có thời gian rảnh."

Có thể sánh vai với Lô Tùng Tuyết hiển nhiên cũng là một nhân vật lớn, hưởng chi Cố Uyên thân nắm quyền, khí độ lạnh thấu xương. Chỉ công tử nghe ngữ điệu lương bạc như vậy không khỏi run rẩy, cười khan hai tiếng: "Các vị nếu có việc gấp, tiểu sinh ngày khác lại đến bái phỏng." Nói xong, lau mồ hôi lạnh trên mặt, xám xịt chạy.

Đội hần đi xa, Lô Tùng Tuyết mới mở miệng: "Ta khi nào thì có một cháu gái cùng họ?"

Sống lưng Tô Thanh cứng đờ, lại nghe Cố Uyên nói: "Đều là lúc trước ta an bài, ngày khác lại nói rõ với sư bá". Nói xong, lạnh lùng quét mắt Tô Thanh, nói: "Lên xe, xuất phát."

Tô Thanh nào dám cãi lời, vội vã hành lễ với Lô Tùng Tuyết, chân chó theo Cố Uyên lên xe đi.

Động tác lên xe của nàng thành thạo đến cực điểm, chò vào toa xe rồi mới phản ứng lại, lúc trước nàng lấy thân phận hầu thiếp không thể không ngồi cùng xe với Cố Uyên, nhưng bây giờ bọn họ đã không cần ngại trang, xe ngựa của Nhiếp Chính Vương lấy thân phận của nàng sao có thể tùy tiện ngồi?

"Lão gia thứ tội, ta lập tức đổi xe!". Lúc Cố Uyên nhìn sang, Tô Thanh đang cuống quýt đứng dậy đổi xe, lại nghe hần thân nhiên nói: "Ngồi xuống, ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Tô Thanh: "..."

Quả nhiên vừa rồi chặn lời Lô Tùng Tuyết chỉ là vì tốt khoe xấu che, hiện tại mới chân chính là thời gian thẩm vấn.

Đoàn xe bắt đầu lặc cộc đi về phía trước, Cố Uyên dựa vào giường mềm híp mắt phun ra ba chữ: "Tự mình nói."

Nếu như nói không hài lòng liền làm cho nàng có quả ngon để ăn.

Tô Thanh từ ba chữ kia ngẫm ra một tầng thâm ý, có chút chột dạ nuốt một ngụm nước bọt, đem chuyện ngày đó tận lực kể lại một lần.

Vừa nói vừa vụng trộm xem thần sắc Cố Uyên, thấy không có manh mối gì, trong lòng càng thêm thấp thòm bất an, nàng âm thầm nuốt nước bọt, nói: "Ta thề, hôm đó chỉ vì không muốn gây tranh cãi mới cả gan mượn đại danh Lô học sĩ. Nhưng mà ta tuyệt đối không có làm chuyện gì nhục gia phong nề nếp phủ học sĩ!"

Trước công chúng suýt nữa bị công khai đùa giỡn? Khóe miệng Cố Uyên vẽ ra một đường cong lạnh băng, chậm rãi mở mắt, nói: "Nghĩ đến, hôm đó thu hoạch không ít đi?"

"Thì thế, xác thực là... Ách?". Tô Thanh vô thức gật đầu, lúc hoàn hồn cũng thấy mình ngu xuẩn muốn khóc. Nói chuyện với Cố Uyên quả thực áp lực quá lớn, cảm thấy chỉ số thông minh trở lại lúc tám tuổi. Nàng không khỏi khổ sở đứng lên, tức ngực đáp: "Kỳ thực cũng không có bao nhiêu, chính là mua một chút... châu báu đồ trang sức đeo tay".

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, cũng không nói chuyện, đầu ngón tay gõ nhẹ trên khung cửa sổ.

Dưới ánh mắt soi mói như vậy, tim Tô Thanh như bị dao cắt xách hành lý ra để bên cạnh, chậm rãi mở ra, một bộ mặt sinh không thể yêu đem đồ trang sức hôm đó từng cái từng cái bày ra: "Đây là vòng tay vàng, đây là trăm ngọc giải tóc, đây là..."

Mỗi lần lấy ra một vật, lại cảm thấy đau lòng một lần.

Tô Thanh lấy đến cái cuối cùng, cố nén lệ, thận trọng nhìn về phía Cố Uyên, chân thành nói: "Lão gia, chỉ những thứ này". Nàng lưu ý đến ánh mắt Cố Uyên vẫn rơi vào bao đồ, cuống quýt che lại, chân thành tha thiết nói: "Còn lại đều là của ta!"

Cố Uyên thu hồi ánh mắt. Đôi mắt xẹt qua trang sức đẹp đẽ đầy sần, khẽ nhún một cái, đột nhiên vung tay, vàng bạc châu báu bị hần thẳng tắp ném ra ngoài.

"Không cần a...!" Thời điểm Tô Thanh hoàn hồn, hoảng sợ gấp rút đưa tay đón nhưng chỉ có thể nhìn chúng nó biến mất trong tầm mắt mình.

Lận Ảnh giục ngựa đi bên cạnh thỉnh lĩnh chứng kiến một đồng châu báu trong xe rơi vãi ra không khỏi sững sờ, sau đó bị tiếng thét khàn cả giọng hú dọa thân thể nghiêng một cái, thiếu chút nữa ngã từ trên ngựa xuống. Cuống quýt giục ngựa đến trước xe hỏi: "Lão gia, đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì."

Mặc dù chỉ hai chữ nhưng lại có vẻ trầm thấp hơn so với thường ngày.

Cơ hồ không nghĩ nhiều, Lận Ảnh quyết định thật nhanh kéo dây cương, cùng xe ngựa giữ một khoảng cách. Yên lặng hướng mọi người làm động tác cắt cổ, lập tức để bọn họ bỏ ý nghĩ đi nhặt châu báu trong đầu, mắt nhìn thẳng tiếp tục gấp rút lên đường.

Tiền tài và mạng nhỏ, vẫn là quý mạng hơn một chút.

Trong xe, Cố Uyên ôm tay quan sát Tô Thanh đã thu liễm sắc mặt, mỉm cười nói: "Đồ nam nhân khác đưa không bỏ được như vậy sao?"

Tô Thanh nghe vậy, trong lòng lập tức cảnh giác, vẻ mặt nịnh nọt cười: "Những thứ này đều là vật ngoài thân, lão gia muốn ném liền ném, chỉ cần lão gia vui vẻ, ta làm sao có thể không bỏ được?", cùng lắm thì sau khi trở về làm tiểu nhân kiểm soát một chút thôi.

Cố Uyên nhìn thần sắc nàng, đuôi lông mày không vui nháy lên: "Ném đồ của người cũng sẽ không thiệt thòi người, quay về nghĩ muốn cái gì chỉ cần nói, đều mua cho người".

Tô Thanh phảng phất như trong nháy mắt được lấy lại máu, đôi mắt sáng lên, khẩu thị tâm phi nói: "Đề lão gia tiêu pha, ta làm sao không biết xấu hổ đâu!"

Nhưng loại tinh thần dửng dưng cảm đảm đương này thật làm người ta khâm phục!

"...", Cố Uyên dưới ánh mắt nóng bỏng của nàng không khỏi liếc mắt sang chỗ khác, ho nhẹ một tiếng nói: "Cao hứng?"

"Cao hứng!", ngữ điệu Tô Thanh chân thành tha thiết đến cực điểm, "Dù sao, những thứ kia người khác đưa làm sao có thể so với đồ lão gia đưa!"

Nhiếp Chính Vương tặng quà, mỗi cái làm sao có thể không tới trăm ngàn lượng ngân phiếu được! Nếu không thì thật mất mặt!

Cố Uyên liếc mắt nhìn bộ dạng tỏa sáng của nàng, nhàn nhạt "Ân" một tiếng, sắc trầm trong mắt cũng chậm rãi tiêu tán không ít.

Sớm biết nàng thích tiền nhưng không nghĩ tới lại thích đến thế. Bất quá, cũng không tồi, có thể dùng tiền giải quyết đều không phải vấn đề lớn lao gì. Xem ra, về sau có thể suy tính đưa cho nàng một ít đồ tốt. Chờ lần này hồi kinh, tìm cơ hội làm một kho hàng.

Tùng Khê trấn. Lúc đến, mọi người cũng không khỏi kinh ngạc một phen.

Đây vốn là nơi đông đúc và giàu có nhưng bởi vì lần đó bị thổ phi tàn sát thành một mảnh hoang vu. Đoàn xe không biết từ đâu tới làm người dân trong trấn cảnh giác, nguyên một đám cửa hàng xung quanh đóng chặt cửa, một bầu không khí trầm lắng.

Lận Ảnh muốn tìm người đi đường hỏi thăm, chưa kịp mở miệng, nguyên một đám đã giống như gặp quỷ chạy thật xa. Sắc mặt hắn trầm xuống, dứt khoát dùng khinh công ôm người trở về, không vui nói: "Chúng ta chỉ muốn hỏi người hai câu, chạy cái gì!"

Nam nhân kia bị hắn dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa quỵ xuống: "Tha mạng a, vị tráng sĩ này tha mạng! Ta nói! Người hỏi cái gì ta đều nói!"

Lận Ảnh: "... Ta lớn lên có đáng sợ như vậy sao?"

"Buông tay, người là thái độ hỏi thăm của người?". Bộ Tiệp Âm nhẹ nhàng kéo Lận Ảnh ra, hướng về phía nam nhân kia ôn nhu nhã cười, nói: "Vị đại ca này, chúng ta không có ác ý, người đừng sợ."

Hắn cười rất ôn hòa, có loại cảm giác như tắm gió xuân, vô hại lại dịu dàng.

Nam nhân kia thoáng định thần lại, nhìn rõ trang phục, thân phận đoàn người mới then thùng cười cười, nói: "Người hỏi."

Lận Ảnh bị thái độ hoàn toàn trái ngược của hắn chọc tức, không nhịn được hừ lạnh một tiếng.

Bộ Tiệp Âm hỏi: "Chúng ta đến quý trấn là muốn tìm người, không biết mấy ngày gần đây có người nhà quê nào đến đây?"

"Có a". Nam nhân cơ hồ không hề nghĩ ngợi, bật thốt: "Mấy ngày trước có một đôi tỷ đệ đến, còn giúp nhiều đồng hương chúng ta trị bệnh."

Tỷ đệ? Bộ Tiệp Âm cùng Lận Ảnh liếc mắt nhìn nhau, lại hỏi: "Có biết hiện tại bọn họ ở nơi nào không?"

Nam nhân kia giờ một ngón tay chỉ: "Nha, chính là đứa bé kia."

Theo hướng hắn chỉ nhìn qua. Bạch Cao không biết nhảy xuống xe từ lúc nào, chạy đến chui vào lòng đứa bé làm nũng, cọt cọt hắn khanh khách cười không ngừng.

Sắc mặt Quý Loan bên cạnh khó coi, nổi giận dưng dưng chỉ mũi hắn, nói: "Đừng dùng cái tay bẩn của người chạm vào tiểu cầu của tiểu gia."

Ánh mắt đứa trẻ ôn nhuận như mực đảo một vòng trên người Quý Loan, buông tay ra, vô tội nói: "Cầu cầu tự nó muốn thân cận ta, sao có thể trách ta. Không tin người xem!"

Nhìn Bạch Cao vẻ mặt thoải mái làm ồ trong lòng hắn, Quý Loan không khỏi tức ói máu, cả giận nói: "Bạch Cao người đồ không có lương tâm, đến cùng ai mới là chủ của người!"

Chương 25: Tỷ lệ

Đứa trẻ nhíu mày nhìn Quý Loan, nói: "Nếu người đã thích như vậy thì trực tiếp ôm đi là được a." Nói xong, ôm lấy Bạch Cao đưa qua: "Nha, ta lớn hơn người, làm ca ca nên nhường cho người cũng phải."

Quý Loan nổi cáu, cả giận nói: "Người nói ai là ca ca? Người có chỗ nào nhìn ra là người lớn hơn ta?"

Đứa trẻ tay trái ôm Bạch Cao, tay phải đưa ra đo chiều cao của hắn sau đó so với mình, xong cười cười nhìn hắn, ý tứ không cần nói cũng biết.

Còn có thể vì sao, đương nhiên vì Quý Loan không cao bằng hắn a!

Sắc mặt Quý Loan âm trầm xanh mét: "Tiểu gia ta 13, 13 hiểu không! Tên nhóc người bao nhiêu tuổi?"

"9 tuổi." Đứa trẻ đáp, hai mắt đen nhánh kinh ngạc nhìn Quý Loan: "Người gạt người, 13 tuổi làm sao có thể thấp như vậy!"

Vừa mới nói xong, hắn cảm thấy thân thể chợt nhẹ, Bạch Cao nức nở từ trong lòng hắn chui ra. Đợi đến khi hoàn hồn, cả người hắn đã bị Quý Loan dùng một tay nhắc lên giữa không trung, trong mắt không khỏi sợ hãi than: "Tiểu ca, khí lực của người thật lớn a!"

Quý Loan chỉ cảm thấy ngực nghẹn khuất đáng sợ, lại còn gọi hắn là tiểu ca, còn khen hắn khí lực lớn? Hiện tại bị hắn giơ lên như vậy, cái hài tử này vẫn như cũ không một chút sợ hãi!

Nhất định phải giáo huấn tên nhóc này thật tốt, không chút do dự, hắn khoát tay liền ném cả người tên nhóc ra ngoài.

Đứa trẻ lao về phía sau như bao cát, thẳng tắp rơi xuống, nhưng cuối cùng không thấy đau đớn như dự liệu, rơi vào một lồng ngực mềm mại, ngược lại nghe người dưới thân khó chịu hừ một tiếng.

Hắn quay đầu lại, vui vẻ nói: "A Tô, người tới rồi!"

Lời còn chưa dứt lại bị một bao hạt dẻ đánh vào đầu làm hắn không thể nhịn đau hô một tiếng.

Thiếu nữ bị hắn dùng làm đệm êm mặc một thân quần áo ngắn vải thô, hai bím tóc buộc sau gáy, một đôi mắt đen không vui nheo lại, đập đầu đứa trẻ, hùng hùng hổ hổ nói: "Làm sao vậy? Đây là làm sao? Bình thường ta dạy người đều không nhớ sao! Bị người ta khi dễ lên đầu, tự người nói, có bề mặt hay không?"

Đường đường đứng đầu thanh đình lại còn nói bị hắn bắt nạt hết sức mất mặt? Quý Loan nghe thế lập tức bị tức điên. Vừa muốn nói gì liền nghe đứa bé kia uy khuất hề hề nói: "A Bảo không quên, vừa nãy A Bảo đều làm theo những gì bình thường A Tô dạy a!"

"Thật?!", thiếu nữ nghe vậy, ánh mắt nhất thời sáng lên, cùng đứa trẻ quay đầu nhìn lại.

Hai đôi mắt đen nhánh giống nhau như đúc chẳng biết tại sao lại làm Quý Loan có cảm giác bất an. Cơ hồ cùng lúc đó có một cảm giác ngứa ngáy khắp toàn thân, khiến hắn nhịn không được muốn dúi tay ra gãi. Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, trong chớp lát biết mình trúng chiêu.

Không nghĩ tới mình lại thua trong tay tên nhóc đó! Quý Loan trong lòng nhục nhã, không kịp nghĩ kỹ lại đã kịch liệt ngứa ngáy đến vận vẹo thân thể.

Thiếu nữ nhìn thoáng qua, hết sức thất vọng thở dài: "Phấn ngứa? Người đừng nói với ta, hai ngày trước người mân mê nửa ngày chính là làm cái này?"

Về mặt đứa trẻ mong đợi được khen ngợi: "Không sai! A Bảo lợi hại không!"

Thiếu nữ ngưng nghẹn, không còn gì để nói.

Quý Loan nghe đoạn đối thoại mây trời nước chảy của họ thiếu chút đau sốc hông, cảm giác ngứa ngáy trong người mãnh liệt tăng lên làm hắn không nhịn được lăn lộn trên đất, gáp rút kêu lên: "Yên Phù Sinh!"

Dứt lời, một đạo bóng dáng chạy tới, thấy có chuyện khúc mắc, Lận Ảnh và Bộ Tiệp Âm cũng cùng nhau chạy tới.

Nhưng khí lực Quý Loan quá lớn, không ai kéo được hắn chỉ có thể đứng một bên nhìn hắn ngứa ngáy lăn lộn trên mặt đất, bụi đất bay lên, cả người đều triệt để bị bao phủ trong đó.

Đứa trẻ đứng bên cạnh thấy vậy vỗ tay liên tục: "Vị tiểu ca này thật lợi hại, lăn lộn rất lợi hại."

Mọi người: "..."

Bộ Tiệp Âm cùng Yến Phù Sinh trao đổi ánh mắt, chậm rãi đi lên phía trước, khẽ thì thầm, nói: "Vị cô nương này."

Thiếu nữ hiển nhiên có ấn tượng không tốt với bọn họ, sắc mặt không vui hừ một tiếng mới ngẩng đầu lên, thần sắc đột nhiên hơi hoà hoãn: "Tô Mạc?".
Bất quá trong chốc lát, lắc đầu: "Không đúng không đúng, Tô Mạc là đầu gối, hơn nữa hẳn không thể nói chuyện..."

Bộ Tiệp Âm không giải thích được, ôn hoà cười một tiếng: "Cô nương nhận lầm người?"

Thiếu nữ cẩn thận quan sát hẳn một phen, vẫn còn khiếp sợ, chân chừ hỏi: "Người tên gì?"

Nhẹ nhàng cười một tiếng: "Bộ Tiệp Âm"

Yến Phù Sinh xem Quý Loan lẫn lộn thành một đồng hơi lo lắng: "Đừng tán gẫu, mau kêu bọn họ giải độc cho A Loan!"

Bộ Tiệp Âm lễ phép nói: "Vị cô nương này, người xem..."

"A Bảo." Thiếu nữ kêu một tiếng, đôi mắt thủy chung không dời khỏi người hắn, ánh đường cau chặt quan sát.

Dù là Bộ Tiệp Âm hi vọng không ra mặt, bị xem như vậy, sắc mặt cũng có chút cương: "Ta cùng vị bằng hữu của cô nương rất giống nhau sao?"

Thiếu nữ gật đầu: "Đầu chỉ là giống, quả thực là giống nhau như đúc. Vị công tử này có huynh đệ tỷ muội nào không?"

Nụ cười của Bộ Tiệp Âm hơi hoãn lại, trong chốc lát vẫn cười nhạt nhẽo như cũ: "Không có."

Thiếu nữ có chút thất vọng cúi đầu.

Bên kia, đứa trẻ lấy trong ngực ra một ít bột phấn ném về phía bụi đất tứ tung kia. Không đến một lát, cuối cùng Quý Loan cũng an tĩnh lại. Hẳn mờ đôi mắt đỏ tươi lửa giận ngút trời nghĩ muốn tìm người tính sổ, nhưng mà lúc này thân thể đã hết sức, bị Lận Ảnh ngăn lại.

Đứa trẻ nhếch miệng cười một tiếng, chạy đến bên cạnh nàng, tò mò nhìn bọn họ, khoe miệng lờ mờ thấy nước miếng ướt át. Mặc dù đã đề thấp âm thanh nhưng người ở đây đều có võ công, cho nên nghe được rõ ràng: "A Tổ, các vị ca ca tỷ tỷ này lớn lên đều thật đẹp mắt a..."

Lời tán thưởng đã nghe rất nhiều rồi, ca ca thì có thể hiểu nhưng tỷ tỷ... Mọi người không khỏi nhìn về phía Yến Phù Sinh, đã thấy hắn quẹo rừ cười một tiếng, hiển nhiên rất cao hứng: "Quả nhiên là đứa bé, thích nói lời thật lòng."

Mọi người: "..."

Bộ Tiệp Âm ho nhẹ một tiếng: "Xin hỏi cô nương xưng hô thế nào?"

Thiếu nữ đáp: "Hắn tên Tống Bảo, ta là Tống Nhuyễn Vi, hai chúng ta đang du lịch khắp nơi hành y, mấy ngày trước mới đến trấn này."

Bộ Tiệp Âm hiểu rõ cười: "Thật trùng hợp, trên trấn nhiều người như vậy lại đúng lúc gặp cô nương là một đại phu."

Tống Nhuyễn Vi nhìn hắn, âm trầm nở nụ cười: "Ta là đại phu, không sai, nhưng so với cứu người, ta lại có hứng thú giết người hơn. Không biết vị công tử này có muốn xem thử không?"

Quý Loan mới bị thua thiệt vừa nghe vậy, vô thức lùi về sau mấy bước.

Hai người này hết sức khả nghi.

Lận Ảnh âm thầm nhìn Bộ Tiệp Âm, thấy hắn khẽ lắc đầu, lặng yên không tiếng động đặt chuôi kiếm trong tay xuống. Đột nhiên, một tiếng kinh hô cắt đứt mấy người nói chuyện: "A Nhuyễn? Sao người lại ở đây?"

Tống Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn lại, thấy rõ người đến cũng kinh ngạc há hốc mồm: "A...". Chữ sau chưa ra khỏi miệng đã bị nữ nhân như lang như hổ bỏ nhào lên ngã ra đất, miệng bị che lại, bên tai truyền đến tiếng Tô Thanh đề thấp: "Gọi ta Áu Lan, đừng để lộ."

Thần sắc Tống Nhuyễn Vi hoảng một cái, đại khái đoán được nàng đang mai danh ẩn tích, cũng vui vẻ không vạch trần nàng, đẩy tay nàng ra thờ gập một ngục khí, cũng thấp giọng hỏi: "Biết rồi, ta sẽ không để lộ. Bộ Tiệp Âm kia là thế nào?"

Tô Thanh hướng về phía nàng nhếch miệng, nói: "Ta cũng đang tra."

Tống Nhuyễn Vi phui bụi trên người, đứng lên, ánh mắt dừng trên người Cố Uyển, kịp phản ứng thân phận người này - mục tiêu mới của Tô Thanh? Xem bộ dáng, lại bị người ta tìm tới Tô Thanh để giáo huấn hẳn, chẳng lẽ lại là một cái mặt người dạ thú?

Nàng hứng thú quan sát một phen, ngữ điệu kéo dài một chút: "Vị này là..."

"A Nhuyễn, vị này là Cố lão gia, gia chủ của ta hiện tại." Tô Thanh thanh tú động lòng người trả lời.

Tổng Nhuyễn Vi nghe giọng điệu như vậy không khỏi rùng mình. Bất luận bao nhiêu lần chỉ sợ nàng vĩnh viễn cũng không thể quen được với bộ dáng nữ nhân này giả vờ giả vịt nói chuyện.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Tuyệt đối không thể tưởng tượng được ở đây có thể gặp được vị A Nhuyễn cô nương trong truyền thuyết. Trước kia nghe Tô Thanh miêu tả, mọi người đều cho là một vị nữ tử thành thực lớn tuổi, ai cũng không thể đoán được, thế nhưng sẽ là một con nhóc.

Cố Uyên quan sát thiếu nữ một phen, nói ngay vào trọng điểm: "Xem ra, Tổng cô nương cũng vì chuyện huyết cô độc mà đến?"

Tổng Nhuyễn Vi đầu tiên là cả kinh, trong chớp lát ánh mắt chậm rãi sáng lên, một chút ý tứ giấu diếm cũng không có: "Nói như vậy, các người cũng biết chuyện huyết cô độc?"

Tô Thanh vừa thấy thần sắc nàng, biết bệnh cũ tái phát, vội nói: "Chuyện này không nóng vội, chúng ta tìm một chỗ đặt chân rồi bàn bạc kỹ hơn."

Tổng Nhuyễn Vi nói: "Đặt chân? Hiện tại trong trấn đâu còn chỗ nào dám để cho người nhà quê tá túc."

Tô Thanh nói: "Vậy người cùng Tổng Bảo đều ở đâu?"

Tổng Nhuyễn Vi nhìn nàng một cái, khoé môi cong lên ý tứ sâu xa, duỗi tay sờ soạng mặt nàng một phen: "Thế nào, các người muốn ở cùng chúng ta sao? Cũng không sai, vừa vặn có thể dễ dàng tìm tung tích huyết cô độc kia, chỗ đó chắc hẳn là có manh mối không tệ."

Chỗ có thể khiến Tổng Tuyệt Vi cảm thấy sung sướng? Tô Thanh không khỏi sinh ra một dự cảm xấu.

Ngay người một chút lại bị Cố Uyên kéo trở lại sau lưng.

Liếc mắt nhìn chỗ nàng vừa mới bị "kính bạc", vẻ mặt hần nhân nhạt hỏi: "Chỉ là chỗ đặt chân thôi, chỗ nào cũng như nhau."

Tổng Tuyệt Vi khoái trá huyết sắc: "Vậy xuất phát đi, nếu không lên đến núi thì trời đã tối rồi."

Lận Ảnh không hiểu hỏi: "Trên núi có chỗ ngủ lại?"

Tổng Tuyệt Vi nở nụ cười: "Nếu người sống đã không chịu cho người tá túc, vậy cũng chỉ đành ở nhờ chỗ người chết. Đốc núi phía Bắc có một nghĩa địa, người nói, có phải là chỗ tốt?"

Quả nhiên không phải chỗ người sống nên đi, Tô Thanh bị sắc nước miếng một cái.

Quý Loan vốn đã mệt mỏi đến mức mặt trắng bệch, lúc này lại trở nên trắng hơn.

Yến Vu ôm Bạch Cao đứng bên cạnh hần, thấy thế vỗ vỗ vai an ủi hần, nói: "Quý ca ca đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người."

Quý Loan nhìn một người một chó thần sắc giống nhau như đúc, khoé miệng giật giật: "Nói giỡn! Tiểu gia sao có thể sợ!". Nói, lập tức xoay người nhảy lên xe ngựa, hô: "Lại mè neho nữa trời sắp tối rồi, còn không mau xuất phát!"

Tô Thanh không nghĩ tới Tổng Tuyệt Vi thật sự vì huyết cô độc mà tìm đến. Vậy có nghĩa là những suy đoán của nàng trước nay đều chính xác mười phần. Phải là người lòng dạ độc ác cỡ nào mà có thể xuống tay sử dụng huyết cô độc loại độc vật này. Mà mục tiêu cuối cùng của độc thủ phía sau màn lại là Cố Uyên...

Lên xe ngựa, trong đầu Tô Thanh toàn suy nghĩ về chuyện này.

Sắc trời bên ngoài dần tối, tâm tư nàng hơi trầm xuống, không khỏi có chút lo lắng nhứt nhứt chặt lông mày.

Đột nhiên có một ngón tay chạm vào ấn đường nàng, chậm rãi vân vê, mới thả tay xuống.

Cố Uyên ôm tay nhìn nàng, hỏi: "Sợ?"

Tô Thanh lắc đầu.

"Yên tâm, không ai có thể làm người bị thương." Cố Uyên tiện tay đem cái thảm bên hông ném lên người nàng, nói: "Đắp lên, nhiễm phong hàn lại phiền toái. Nếu không muốn ngủ ở nghĩa trang thì ngủ trong xe ngựa, đêm nay để Lận Ảnh canh giữ bên ngoài."

Để Lận Ảnh gác đêm? Nàng còn không trực tiếp bị hần chọc chết? Tô Thanh dùng thăm bao lấy thân thể, tiếp tục lắc đầu: "Ta ngủ cùng mọi người đi."

Cố Uyên nhìn nàng một cái: "Tùy người."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Nghĩa trang

Nghĩa trang trên Tiểu Hồn dốc là nơi người dân Tùng Khê trấn chuyên dùng để tạm thời gửi thi thể người chết, bình thường không có ai đến, không khí phá lệ âm trầm.

Trong và ngoài phòng đều treo đầy bài vị cũ rách, trong sân đặt đầy quan tài gỗ, tản ra từng trận mùi hôi thối của tử thi.

Quý Loan nắm thật chặt vạt áo Yên Phù Sinh, sắc mặt khó coi đi theo phía sau cùng của đội ngũ, không dám nhìn nhiều xung quanh, lắp bắp nói: "Này... cái chỗ này rất tà môn, nếu không ta... chúng ta dừng lại đi, tìm xem có chùa miếu hoang không đi!"

Lận Ảnh nhìn không được, cười nhạo: "Người sợ hãi."

Liễu Phương Hoa đã một mình đi thị sát một vòng, từ trong hành lang đi ra, thần sắc lạnh nhạt như thường: "Không có dị trạng, tất cả vào đi."

Yên Phù Sinh "phốc" cười một tiếng, nói với Quý Loan: "A Loan, lá gan người thật nhỏ, còn không bằng Liễu cô nương."

"Ai nói tiểu gia ta nhất gan!". Nổi giận đứng đứng bỏ lại một câu, dưới chân Quý Loan như có gió, "vèo" một cái vọt vào trong.

Yên Phù Sinh liếc mắt Lận Ảnh âm thầm hướng hân giờ ngón tay cái, khoe môi khẽ nhếch cũng nhắc chân đuổi kịp.

Tổng Nhuyễn Vi đốt ngọn nến trong phòng lên, xung quanh lập tức sáng sủa hơn nhiều. Nàng chỉ chỉ đồng cỏ khô bên cạnh, giao phó: "Đều tự mình tìm chỗ ngủ a, ta không chiêu đãi."

Lận Ảnh nhìn quanh một vòng không thấy có chỗ nào sạch sẽ, không khỏi hỏi: "Các người lúc trước đều ngủ ở đâu?"

Tổng Tuyết Vi cười nhẹ một tiếng, chỉ chỉ hai cái quan tài được lau dọn sạch sẽ.

Sắc mặt Lận Ảnh cứng đờ.

Bộ Tiệp Âm đi đến trước bàn, thú vị nói: "Bên trong này lại không cúng Phật, bố trí loại bàn này làm chi?"

Tổng Nhuyễn Vi lơ đãng nói: "Nghe nói gian nghĩa trang này nguyên bản là Phật đường, về sau vì trên trần có quá nhiều người chết, cho nên liền mặc danh ki diệp mang thi thể đến đây."

Bộ Tiệp Âm kinh ngạc: "Phật đường biến thành nghĩa trang? Cái này thật mới lạ."

"Này mà mới lạ?", Tổng Tuyết Vi nhìn hân một cái thật sâu, khoe miệng lộ ra đường cong quỷ dị, "Các người biết vì sao vùng phụ cận Tùng Khê trấn không có bãi tha ma mà chỉ có nghĩa trang này không? Ta nghe dân chúng trong trấn nói, nghĩa trang này rất kì quái, ban đêm thường xuyên có tiếng vang kì quái, thậm chí là sẽ... nuốt thi thể a..."

"Đừng nói!", Quý Loan bị hù dọa hét một tiếng chói tai, trực tiếp chui vào lòng Bộ Tiệp Âm.

Yên Phù Sinh cũng bị dọa sợ hết hồn, chỉ có thể tức giận vỗ vỗ sống lưng an ủi hân.

Liễu Phương Hoa nhìn xung quanh tràn đầy hoang vu nhú nhú mây, nói: "Thời điểm này nói chuyện ma quỷ không bằng quét dọn xung quanh cho sạch sẽ, dù sao còn phải qua đêm ở đây."

Bộ Tiệp Âm nghe vậy gật đầu, nói: "Thừa dịp trời còn chưa tối hẳn, đúng là phải quét dọn xung quanh một chút. Lận Ảnh, người tới."

Bị hân chỉ mặt gọi tên, Lận Ảnh có chút không vui nhưng không thể không đặt trường kiếm sang một bên, bắt tay vào dọn dẹp, không lâu sau Yên Vu cũng xắn tay áo tham gia giúp đỡ.

Tổng Bảo đứng bên cạnh nhìn thấy thú vị cũng lại đây tham gia náo nhiệt, liền bị Tổng Nhuyễn Vi xách đi.

Bình thường thấy Lận Ảnh một bộ dáng coi trời bằng vung, không nghĩ tới sẽ nghe lời Bộ Tiệp Âm? Tô Thanh có chút sợ hãi than, đang chuẩn bị đến hỗ trợ lại bị Cố Uyên ngăn lại. Hân chỉ bộ trà cụ mang từ trên xe xuống, phân phó: "Đi pha trà."

Tô Thanh: "..."

Ở nơi hoang vu dã ngoại này còn có tâm tư uống trà chỉ sợ cũng chỉ có mình hân. Bất quá, xem trong phòng này bụi đất tứ tung, hiển nhiên là đứng ở nơi yên tĩnh hẻo lánh thì tốt hơn.

Tô Thanh đang đi tìm chỗ nhóm lửa nấu nước pha trà thì gặp Tống Nhuyễn Vi kéo Tống Bảo đi tới.

Đặt mình ngồi xuống, Tống Tuyết Vi đuổi tay vớ Tống Bảo một đầu đầy bụi bặm, nhìn nàng hỏi: "Thành thật nói cho ta biết, các người liên quan thế nào với huyết cô độc? Ta tìm cách điều chế độc này đã lâu rồi, mặc dù không biết nó đến cùng là rơi vào tay ai nhưng khó phát hiện người kia tuyệt đối không phải một nhân vật đơn giản."

Tô Thanh lật qua lật lại que củi, bất đắc dĩ nói: "Người hỏi ta cũng vô dụng, ta chỉ biết những người kia muốn đổi pho lão gia."

"Chắc chắn chắc, lão gia lão gia, thật thân mật. Ta xem người là điên khùng đi! Người nào ngay cả huyết cô độc cũng dám dùng, người vì chút tiền chẳng lẽ ngay cả mạng cũng không cần? Ta nói...", Tống Nhuyễn Vi đang quở trách đột nhiên dừng lại một chút, nâng mắt nhìn thẳng vào nàng, chân chừa hỏi: "Ta nói, người sẽ không giả mà thành thật đi?"

Tô Thanh mở mắt nhìn nàng, phảng phất nghe không hiểu nàng đang nói gì.

Yên tĩnh rất lâu, đột nhiên nàng khoát tay áo, cười vài tiếng, nói: "Giả mà thành thật? Làm sao có thể!"

Sau đó không nói một lời, đứng dậy cầm ấm nước ngâm một bình trà, rót ra một ly đưa đi cho Cố Uyên.

"...", Tống Nhuyễn Vi xoa xoa sợi tóc mềm mại lộn xộn của Tống Bảo, hít sâu môi phun ra mấy chữ: "Thực xong rồi."

Tô Thanh đưa trà cho Cố Uyên, đầu óc vẫn như cũ, trống trơn.

Cố Uyên nhẹ nhàng hớp một ngụm, lưu ý đến thần sắc của nàng, hỏi: "Nghĩ cái gì?"

Tô Thanh có chút ngây ngốc ngẩng đầu nhìn lại.

Đôi mắt kia hẹp dài, thâm thúy đến cực điểm lại ở trên một khuôn mặt tuyệt hảo như vậy, càng như càng có chút si mê. Lời nói của Tống Nhuyễn Vi tựa hồ còn lơ mơ bên tai, vô thức nhìn môi hắn, nhất thời hoảng thần, chẳng biết tại sao có cảm giác quen thuộc, kiểu như hương vị rất tốt, nhưng là vì cái gì, cảm thấy như đã nếm qua...

Dư quang, hậu tri hậu giác phát hiện, ấn đường người kia khẽ nhăn lại.

Tô Thanh đột nhiên hồi phục lại tinh thần, ngưng mi nín thở nói: "Bẩm lão gia, ta không có nghĩ cái gì!"

Đã sớm thu hết thần sắc của nàng vào mắt, Cố Uyên cong khóe môi ý tứ sâu xa: "A."

Đột nhiên một trận tiếng vang kịch liệt, khói dày đặc cuộn cuộn, cái bàn đằng sau tường chốc lát đã rơi vỡ đầy đất.

Âm thanh khiển trách trầm thấp của Lận Ảnh vang lên: "Các người lại ở đó nháo cái gì! Quý Loan, người làm sao đem Yến Vu đẩy ngã ra ngoài như vậy!"

Quý Loan có chút lúng túng, nói: "Ai bảo hắn làm ta sợ, ta cũng là nhất thời không khống chế được..."

"A Loan, vừa rồi chỉ là lúc Yến Vu đến gần người không có lên tiếng mà thôi.", về mặt Yến Phù Sinh kiểu "ta cũng không giúp được người", vội vã chạy tới xem xét "Yến Vu, người có sao không?"

"Ta... ta không sao." Thanh âm Yến Vu sâu trong lỗ thủng truyền đến, mọi người thoáng nhẹ nhõm một chút, lại nghe hắn do dự nói: "Nhưng mà bên trong này hình như... có đường ngầm".

Trong nghĩa trang sao lại có đường ngầm? Trong lòng mọi người giật mình.

Tống Nhuyễn Vi nghe vậy đã từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hưng phấn nói: "Sẽ không phải là có liên quan đến truyền thuyết nuốt thi thể trong nghĩa trang đi?"

Dứt lời, bên trong sân, tất cả mọi người đều thấy sống lưng chợt lạnh.

"Ta vào xem một chút". Liễu Phụng Hoa không nhiều lời, khom người chui vào.

Ngay sau đó, Tống Tuyết Vi kéo bàn tay nhỏ bé của Tống Bảo, cũng hứng thú trần trụi chui vào theo.

Bộ Tịch Âm bất đắc dĩ thở dài, nói: "Đi thôi".

Đoàn người nối đuôi nhau đi vào, Tô Thanh ở tuốt phía sau đi theo Cố Uyên, hít sâu nắm lấy vạt áo hắn, nhắm mắt theo sau.

Thật đáng sợ, nàng không muốn đi a!

Ánh lửa đơn bạc chiếu sáng xung quanh, cực độ căng thẳng, Tô Thanh nhất thời không chú ý thêm đá phía trước, hụt chân cả người ngã về phía trước.

Cố Uyên nghe được động tĩnh, nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng, hai người mắt nhìn nhau, mỗi hai người cách nhau không quá nửa tấc. Tư thế này quá mức ái muội, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở trầm trọng của Cố Uyên.

Thần sắc trong mắt Tô Thanh hoảng loạn rung động. Tim bỗng nhiên đập nhanh, nàng khiến mình bình tĩnh lại, trên mặt ra vẻ sợ hãi, dịu dàng nói: "Lão gia, ta rất sợ."

Nói xong, thuận thế chui vào lòng Cố Uyên.

Tiếng lồng ngực phập phồng rơi vào tai, rất trầm, rất nặng, thật giống như dồn dập bất thường.

Tô Thanh vốn cho rằng Cố Uyên sẽ tức giận đẩy nàng ra, sau đó quát tháo nàng không cần theo vào, nhưng hấn lại thật lâu không hề cử động, lập tức có chút ngây ngốc.

...Này, kịch bản hình như không đúng?

Đột nhiên, xa xa truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Quý Loan, đôi mắt Cố Uyên trầm xuống, ôm ngang Tô Thanh lên bước đi nhanh như gió.

Tiếng tim đập của hai người lẫn cùng nhau, cơ hồ không phân biệt rõ ai là ai.

Tô Thanh thật lâu không hoàn hồn, da thịt xuyên qua quần áo dán sát nhau, trước mặt là hơi thở quen thuộc dễ ngửi của nam tử, ấm áp tựa hồ thấm vào nhiệt độ cơ thể. Thoáng chốc làm cho nàng quên một khắc trước vẫn còn sợ hãi, không hiểu sao có cảm giác an tâm.

Lúc hai người lấy loại tư thế vạn phần cổ quái này tiến vào phòng tối, trong mắt tất cả mọi người chột lóe lên tia kinh ngạc, sau đó ăy làm như không thấy dời ánh mắt, chỉ để lại Liễu Phương Hoa thần sắc ảm đạm.

Tình cảnh trong phòng quá mức quỷ dị, mọi người ngoại trừ trầm mặc không biết nên nói cái gì.

Cố Uyên đặt Tô Thanh xuống, nhìn xung quanh một vòng, sắc mặt hơi trầm xuống: "Xem ra, nghĩa trang này sẽ "ăn" thi thể".

Tô Thanh có cảm giác muốn nôn.

Trên kệ xung quanh phòng tối đặt đầy những cái hũ lớn nhỏ.

Có vài hũ mở nắp, lộ ra bên trong ngâm thi khối (các bộ phận của thi thể), các loại bộ phận cũ mới không đồng nhất.

Vài cái hũ hiển nhiên đã để lâu, thi khối bên trong cũng mờ hồ rửa bớt, có vài hũ là mới đặt, tựa hồ mới ngâm không bao lâu.

Nhưng mà không giống như ngoài nghĩa trang, trong phòng tối không có chút hương vị thi thể thối rửa nào, ngược lại có nhàn nhạt hương thơm giống như mùi son phấn trong khuê phòng, làm cho không khí xung quanh càng có vẻ quỷ dị.

Trên bức tường đối diện có khắc một đồ đằng (biểu tượng được khắc, vẽ, xăm) hình chim được điêu khắc tinh tế, giống phượng nhưng không phải phượng, mỏ chim bén nhọn ngậm một viên đá óng ánh trong suốt, hai mắt lại trống rỗng không có tròng, nhìn phá lệ quỷ dị.

"Là Bách Điều Môn". Thanh âm Liễu Phương Hoa bình tĩnh không chút phập phồng, tựa hồ nhớ lại hồi ức gì không tốt, dưới ánh lửa sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Xem ra là bên trong này, không sai". Ánh mắt Cố Uyên rơi vào mấy cái hũ, đôi mắt càng thâm thúy, "Nhưng bọn họ muốn những thi thể này làm gì?"

"Ta cũng rất tò mò điểm này. Số lượng thi thể trong phòng này không ít, nhất định là có tác dụng thú vị gì đó". Hai mắt Tống Tuyết Vi sáng lên, hưng phấn chạy đến cầm một cái hũ ngâm một cánh tay lên nghiên cứu, hỏi: "A Bảo, người tới xem một chút, cái thi khối này làm sao có thể bảo tồn không rửa nát?"

Tống Bảo đi đến dùng chóp mũi hít hà, lớn tiếng đáp: "A Tỏ, mấy thi khối này đều được dùng chất lỏng có được thảo để ngâm, có thể đảm bảo ít nhất 10 năm không bị phân hủy!"

Tống Nhuyễn Vi hài lòng đem cái tay ném lại vào hũ, vuốt vuốt đầu hấn: "A Bảo giỏi quá!"

Thấy bọn họ hành động như vậy, sắc mặt mọi người càng thêm khó coi.

Cuối cùng Quý Loan nhịn không được "ợ" một tiếng ói trong một góc xa, trong lòng âm thầm thề về sau tuyệt đối sẽ không trêu chọc hai tỷ đệ này!

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bẫy rập

Liễu Phuong Hoa nhìn dấu vết thuốc nhuộm trên đồ đạc, phán đoán: "Dựa vào dấu vết còn lưu lại, căn phòng này phải xây được vài năm rồi."

Tổng Nhuyễn Vi nói: "Nhưng nhìn vào độ đục của thuốc nhuộm, người nơi này hẳn phải vừa đi hai ba ngày."

Lận Ảnh nhú mày, nghi ngờ nói: "Nếu đã ở lại thời gian dài như vậy, vì sao đột nhiên rời đi? Trừ phi..."

Thần sắc mọi người cổ quái... Trừ phi, những người kia biết trước là bọn họ sẽ đến.

Nhưng mà nếu đã biết rõ thì tại sao lại không tiêu hủy phòng tối, hết lần này tới lần khác giữ lại những cái hũ quý dị kia? Chẳng lẽ cứ yên tâm như vậy, cho dù để bọn họ chứng kiến cũng không thể làm nên chuyện gì sao?

Lận Ảnh cực kì không vui: "Những người kia quả thực không để chúng ta vào mắt!"

Bộ Tiễn Âm cười nói: "Người muốn để người khác coi trọng người thì phải chứng tỏ một chút bản lĩnh. Không thể phụ nhận, cho đến thời điểm hiện tại, chúng ta xác thực bị người ta nắm mũi dẫn đi."

Tô Thanh đứng bên cạnh quan sát bách điều đồ đạc trên tường, không biết tại sao trong lòng có cảm giác kì quái.

Thật là Bách Điều Môn đang khiêu khích sao? Nếu quả thật là như vậy, lúc trước vì sao Diêm Hồng Loan không trực tiếp để Ngọc Phi Giác cùng tới Tùng Khê trấn mà để hẳn đi Cô Xạ Thành? Khả năng duy nhất chỉ có thể là... Diêm Hồng Loan cũng không biết Tùng Khê trấn, hoặc là, Bách Điều Môn không thể nào biết chuyện bọn họ tới nơi này.

Tô Thanh cảm thấy đầu óc có chút loạn.

Tổng Nhuyễn Vi ở bên cạnh hứng thú mê mẩn, miệng lầm bầm: "Chắc chắc chắc, người này ra tay kĩ thuật thật tốt, hoàn toàn không hư hại chút xương cốt nào. Những đồ chơi này, may may vá vá một chút, không chừng còn có thể may ra một cái cây hoàn chỉnh."

Sắc mặt Cố Uyên trong ánh lửa lúc sáng lúc tối hơi thay đổi, lúc này đột nhiên mở miệng hỏi: "Tổng cô nương có phát hiện dấu vết huyết cổ độc?"

Cuối cùng Tổng Nhuyễn Vi cũng dời sự chú ý khỏi thi khối, lắc đầu nói: "Bên trong này đều là một ít dược liệu chống phân hủy, không liên quan gì đến huyết cổ độc."

Liễu Phuong Hoa nhú mày như có chút suy nghĩ: "Chẳng lẽ chúng ta tìm nhầm?"

"Không nhầm!", trong đầu Tô Thanh có một ý nghĩ chợt lóe, lập tức cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, bật thốt lên: "Nhưng mà hiện tại chúng ta phải rời khỏi nơi này ngay lập tức!"

Quý Loan cơ hồ đồng ý cả hai tay: "Đúng đúng đúng, ra ngoài! Nhanh ra ngoài đi!"

Lận Ảnh ngắt ngang câu nói của hắn, trừng mắt, nói: "Thật vất vả mới tìm được nơi này, còn chưa điều tra được gì, sao có thể nói đi là đi!"

Yến Phù Sinh suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng không thể đến không một chuyến."

"Lão gia!", Tô Thanh thấy không lay động được bọn họ, chỉ có thể lo lắng nhìn về phía Cố Uyên, đã thấy hắn đang dùng đôi mắt thâm thúy lẳng lặng nhìn mình.

Bình thường, bất luận Cố Uyên làm gì đều cần lý do rõ ràng, hiện tại chỉ dựa vào mấy câu nói của nàng mà rút lui, đương nhiên là không có đạo lý,

Tô Thanh nghĩ vậy, đang chuẩn bị giải thích cặn kẽ hai câu, mới hé miệng lại bị một câu nói của Cố Uyên chặn lại: "Ra ngoài nói sau."

Tô Thanh sững sốt.

Lận Ảnh kinh hãi, nói: "Lão gia, như vậy sao được!"

Liễu Phuong Hoa cũng không hiểu nhìn về phía Cố Uyên: "Sur huynh?"

"Đều ra ngoài trước". Cố Uyên nói xong, kéo tay Tô Thanh ra ngoài.

"...", Tô Thanh nhìn chằm chằm hai cái tay đang nắm cùng một chỗ, thần trí trở nên lơ lửng.

Cố Uyên hiển nhiên là tin nàng vô điều kiện. Nhưng... vì sao?

Người phía sau cũng nhanh chóng theo tới.

Đi được nửa đường, mặt đất đột nhiên chấn động, cả con đường ngầm trong khoảnh khắc bỗng nhiên điên cuồng lay động. Mọi người cả kinh cuồng

quýt chạy về hướng cửa ra, cơ hồ một khắc cuối cùng lao ra, tất cả sau lưng ầm ầm sụp xuống. Bụi đất bay tứ tung, cả con đường ngầm bị gạch đá chôn vùi triệt để.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Nếu chậm thêm một chút, chỉ sợ tất cả mọi người đều bị chôn sống bên trong.

Quý Loan chưa hoàn hồn vỗ ngực, kinh ngạc hỏi Tô Thanh: "Làm sao ngươi biết sẽ sập?"

Tô Thanh cũng bị tình cảnh đồ sộ này làm sợ hết hồn, giật giật khoe miệng nói: "Ta chỉ đoán sẽ có người muốn ra tay với chúng ta, nhưng không nghĩ tới bọn họ lại muốn chôn sống chúng ta..."

Bộ Tiệp Âm hứng thú cười cười: "Suy đoán không tệ."

Tô Thanh giải thích: "Vừa rồi ta vẫn luôn cảm thấy cái phòng tối này có chút kì quái. Nếu như bọn họ biết rõ chúng ta sẽ đến, vì sao không đem những thứ kia dời đi? Cho dù có tự tin rằng chúng ta không tìm được dấu vết gì trong gian phòng tối, nhưng nếu đã có đủ thời gian rút lui vì sao không tiêu hủy đồ đạc, khó tránh khỏi có chút không giải thích được. Dựa vào thái độ của Hồng Loan cô nương, Bách Điều Môn từ đầu đã không muốn bại lộ hành tung, không phải sao?"

Dứt lời, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Trong mắt Cố Uyên xẹt qua ý tán thành, khoe miệng chậm rãi cong lên, hòa hoãn nói: "Bách Điều Môn không muốn bại lộ hành tung nhưng hết lần này đến lần khác để lại manh mối trọng yếu nhất, chỉ có một khả năng..."

Lời nói dừng lại một chút.

"Kéo dài thời gian."

"Kéo dài thời gian."

Hai người đồng thời nói ra bốn chữ.

Tô Thanh không ngờ Cố Uyên cũng nghĩ giống mình, ngạc nhiên mừng rỡ nhìn hắn, lại thấy khoe môi hắn cong thêm vài phần, không khỏi ngây người. Lúc này mới kịp phản ứng, vừa rồi nàng liên tục xưng "ta", hiển nhiên là có chút trái lễ nghi.

Nàng cuống quýt thu lại thần sắc hưng phấn, cúi đầu thưa dạ: "Lão gia, vừa rồi ta..."

Cố Uyên nhận nhặt ngắt lời nàng, nói: "Dùng chữ 'ta' rất tốt, không cần thay đổi."

Tô Thanh nghe vậy sững sờ: "...A?"

Không khí có chút ách muội kiều diễm, mấy người đứng bên cạnh khó tránh khỏi cảm giác chân tay luống cuống, nguyên một đám vô thức nhìn đông nhìn tây.

Bộ Tiệp Âm quan sát xung quanh một vòng, trong mắt khẽ nhoáng một cái, che miệng ho khan, nói: "Vừa rồi trước khi các ngươi tiến vào, có ai tắt đèn bên trong đi không?"

Vừa dứt lời, xung quanh lập tức hoàn toàn yên tĩnh.

Còn nhớ rõ ràng, lúc vào nghĩa trang, tất cả nến trong này đều được đốt lên hết. Nhưng mà lúc này sắc trời đã tối, ánh trăng xuyên qua khe cửa chiếu vào, từng mảnh vãi trắng tung bay theo gió, có cảm giác quý dị không nói nên lời.

Tất cả ánh nến, không biết từ lúc nào, đã bị dập tắt hết.

Nghĩa trang hoang vu dã ngoại, trong một mảnh u ám chỉ có thể nhìn đến từng khối quan tài xếp thành hàng, phá lệ âm trầm.

Quý Loan cảm thấy tim như muốn nhấc lên tới cổ họng, nuốt nước miếng, lắp bắp nói: "Đừng... đừng tự mình dọa mình, ừ, nến có thể bị gió thổi tắt..."

Yến Phù Sinh kéo hắn đến bên cạnh, vỗ vỗ vai không tiếng động an ủi.

Tô Thanh có lại sau lưng Cố Uyên, cảm thấy có ai lôi kéo nàng, quay đầu lại, thấy Tổng Nhuyễn Vi hướng nàng nháy mắt ra hiệu. Theo hướng nhìn lại, là hai cỗ quan tài tổ, ở trong đám quan tài có vẻ cực kì bình thường.

Tô Thanh nghi hoặc nhíu mày, có chút khó hiểu, Tổng Tuyết Vi đã kéo nàng đến bên cạnh, giọng khàn khàn: "Đó là chỗ ta cùng A Bảo ngủ."

Sống lưng Tô Thanh chấn động, giờ mới nhớ, hai cỗ quan tài bọn họ dùng làm chỗ ngủ, lúc trước rõ ràng mở ra.

Chỗ đó có mai phục! Ý nghĩ này chợt lóe, nàng vừa muốn mở miệng nhắc nhở Cố Uyên, lại thấy hắn đã gọi Bộ Tiệp Âm tới đây, ánh mắt thâm thúy rơi vào chỗ hai cỗ quan tài.

Bộ Tiễn Âm hiểu ý, ung dung cười một tiếng, đột nhiên cất giọng nói: "Đều đừng tự mình dọa mình, nên mau chóng thấp nền lên mới phải." Nói xong, cùng Lận Ảnh trao đổi ánh mắt, không sợ hãi chậm rãi bước đến.

Tô Thanh im lặng. Được rồi, vừa rồi cách gần như vậy, Cố Uyên quả nhiên nghe được bọn họ nói chuyện.

"Đừng đứng ngốc ở đó, lát nữa theo sát ta." Bên tai vang lên giọng nói trầm trầm dễ nghe.

Tô Thanh sững sờ hoàn hồn lại, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt Cố Uyên, không khỏi có chút lắp bắp: "Vâng! Nô, ta...". Đôi mắt kia khẽ nheo lại, thần sắc rõ ràng trầm xuống, nàng cơ trí lập tức đổi lại: "Ta... ta biết rõ!"

Trong mắt Cố Uyên chợt lóe tia hài lòng, lúc này mới chậm rãi đứng thẳng người.

Mặt Tô Thanh hơi nóng lên, yên lặng duỗi tay che che, nghĩ ngợi lung tung xong mới phản ứng tới thể cục trước mắt, gấp rút tập trung nhìn lại, nhìn không được ngừng hô hấp.

Bộ Tiễn Âm cùng Lận Ảnh đến trước quan tài, bước chân nhẹ nhàng, nhìn nhau một cái, mò lấy bội kiếm bên hông.

"Đêm nay thời tiết mát mẻ, không biết ngủ trong quan tài có thoải mái không?". Bộ Tiễn Âm nhẹ nhàng cười một tiếng, đột nhiên dùng sức chường nắp quan tài bay ra.

Một bóng đen chắn kinh quỷ mị hư vô lướt đi, khó khăn tránh thoát hai người đột kích, phát ra một tiếng kêu nhỏ bén nhọn.

Theo âm thanh, tất cả quan tài trong nhà nổ tung, lại có mấy bóng đen lướt đi xuyên qua nội đường, tốc độ nhanh đến nỗi cơ hồ không có tàn ảnh.

Đột nhiên, có một mảnh bột phấn từ bốn phía vung ra, ùn ùn kéo tới bao phủ xung quanh.

"Đừng hô hấp!", chớp mũi Tống Nhuyễn Vi khẽ hít hít, đột nhiên cất giọng hô.

Mọi người cuống quýt nín thở, thấy nàng móc trong ba lô cũ nát ra một bình thuốc màu đỏ sậm, nhanh nhẹn vẩy lên tất cả mọi người. Cuối cùng hài lòng vỗ vỗ tay, cười dịu dàng hướng Cố Uyên nhủ mảy may nói: "Một chai giải độc này 500 lượng bạc, vị lão gia này cũng đừng quên nợ a."

"Không dám." Cố Uyên nhàn nhạt đáp một tiếng, đột nhiên đưa tay kéo Tô Thanh về phía sau, phiên thân tránh đi một kiếm nguy hiểm vạn phần.

Không nghĩ tới độc được không có chút hiệu quả nào, bóng đen kinh ngạc, chiêu thức trong tay càng thêm lạnh thấu xương.

Cố Uyên rút nhuyễn kiếm bên hông ra liên tục đón mấy chiêu, trầm thấp nhẹ xuy một tiếng: "Thậm chí ngay cả sát thủ chuyên nghiệp cũng mời đến, thật là an bài giọt nước không lọt."

Bóng đen không đáp, vẫn liên tục ra sát chiêu.

Tô Thanh bị Cố Uyên lôi kéo trái phải, đầu óc muốn ngất đi, vừa ngẩng đầu đúng lúc thấy một bóng đen khác lao tới chỗ A Bảo, nhìn không được hết to: "A Bảo cẩn thận!"

Tống Bảo hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh đao, trên mặt cũng không sợ hãi, không hoang mang hô một tiếng: "A Tổ cứu ta!"

Lời còn chưa dứt, không biết một bình thuốc từ đâu ném tới, bị bóng đen nháy mắt tránh được, vỡ vụn trên mặt đất, bột phấn văng lên nhuộm vào da thịt tên kia. Trong khoảnh khắc, một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang dội trong nghĩa trang.

Mấy người đang đánh nhau nhìn không được quay đầu nhìn sang, chỉ thấy bóng đen kia vụn vụn quần quai trên mặt đất, tứ chi cuộn cong lại một cách quái dị, cuối cùng dừng ở tư thế này không động đậy nữa, như cây khô chết đứng chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thủy tiên

Tống Nhuyễn Vi đem Tống Bảo kéo đến bên cạnh, thương thức bình thuốc trong tay, cười rộ lên: "Dòng độc đinh của Tống gia, các người tùy tiện muốn đựng vào là có thể đựng được sao?"

Nhìn bộ dáng tươi cười như vậy, những sát thủ vốn muốn tiến lên viện trợ bỗng dừng lại, ăn ý im lặng chuyển phương hướng, lao thẳng về phía những người khác.

Thấy một bóng đen khác lại xông đến, Tô Thanh nhìn không được muốn chửi má nó, cái bọn cò đầu tường đáng chết này!

(có đầu tường: ý chỉ những kẻ gió chiều nào che chiều đó)

Nàng rút thân thể về sau hai bước, đúng lúc Cố Uyên bỏ một kiếm sắc bén tới, nháy mắt bức bóng đen kia lùi về mấy bước. Tình huống này phối hợp rất tốt, nhện không được khen một câu: "Lão gia, chúng ta thực sự rất ăn ý!"

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, nhận lời khen này.

Chiều thức của hần mây bay nước chảy, lưu loát sinh động chuyển một cái, mới vừa lướt đến bên cạnh hắc y nhân, còn chưa thấy rõ động tác liền bị đánh rớt một cánh tay, sau một tiếng nứt vỡ nghẹn ngào, ngã ngổ trên mặt đất.

Thu kiếm trở về, cuộc chiến xung quanh cũng đã kết thúc, giọng Cố Uyên lạnh lùng đến cực điểm: "Sẽ không phải là chỉ có chút khả năng này đi?"

Đao quang kiếm ảnh cũng không bằng nghĩa trang tràn ngập huyết khí.

Câu nói vừa dứt, trong miệng nhóm bóng đen truyền ra tiếng cười bén nhọn cao vút.

Tất cả tiếng cười giống như phát ra từ cùng một người, tầng tầng lớp lớp lời nói xung quanh, quý dị không nói nên lời: "Khanh khách, các người thật sự cho rằng, hôm nay có thể sống sót ra khỏi nơi này sao? Khanh khách, đêm nay là một đêm cực kỳ yên tĩnh đâu..."

Động tác của bọn họ chính tề, giống nhau như đúc, đưa hai ngón tay vào miệng, tiếng cười bén nhọn chói tai lập tức tràn ngập không gian, miễn cưỡng phá vỡ ban đêm yên tĩnh. Như một tang lễ to lớn chính tề, trong tiếng cười, máu từ khóe môi bọn họ ào ào rỉ ra rơi xuống đất bắn tung tóe vào thân thể.

Bên ngoài nghĩa trang mơ hồ có ánh lửa nổi lên, thanh thế to lớn phảng phất như từ không trung toát ra, trong khoảnh khắc rung chuyển to lớn, đối lập rõ ràng với sự âm trầm tĩnh mịch lúc trước.

Quý Loan chạy tới cửa nhìn ra ngoài, không khỏi kêu lên: "Làm sao bây giờ? Chúng ta bị bao vây rồi!"

Liễu Phuong Hoa cúi đầu nhìn thanh trường kiếm nhuốm máu của mình, ánh mắt rừng mình lạnh thấu xương: "Giết, xông ra ngoài!"

Lận Ảnh sợ hết hồn, cuống quýt ngăn nàng lại: "Còn chưa biết cụ thể bên ngoài có bao nhiêu người, Liễu cô nương đừng nên xúc động." Nói xong, nửa hỏi thăm nửa hạ quyết tâm nói: "Ta đi trước dò thám thực hư."

Bộ Tiệp Âm liếc hần một cái, nói: "Kêu người khác đừng xúc động, người lại vội vã đi chịu chết? Đêm nay loạn như vậy, không ai rảnh mà nhật xác cho người đâu."

Lời nói sâu kín trầm xuống, trong không khí như vậy, rơi vào lòng có cảm giác không thoải mái.

Tổng Nhuyễn Vi không nhìn được bộ dáng bọn họ xoay xoay vẩn vẩn, tức giận nói: "Ta mặc kệ kẻ tiếp là ai động thủ với các người, dù sao ta cùng A Bảo nhất định phải lông tóc không tổn hao gì ra ngoài, bằng không, chết cũng muốn kéo các người chôn cùng."

Nói xong, liền kéo cái ghế ngồi xuống, bắt chéo hai chân, vẻ mặt bình tĩnh không sợ hãi.

Tô Thanh nhíu nhíu lông mày, nghe nàng nói vậy cũng có chút lo lắng, vừa ngẩng đầu đã thấy Cố Uyên cũng vừa vẩn nhìn mình, trong lòng giật mình vô thức bắt lấy ống tay áo hần, bật thốt: "Ta cũng không đi, ta muốn theo lão gia!"

Thần sắc Cố Uyên thoáng ngầy ra một lát, khóe môi cong lên: "Ta vốn muốn nói, để cho người theo sát ta một chút."

Nói thế quá mức hợp tâm ý, Tô Thanh lập tức gật đầu liên tục.

Đúng lúc này, một mũi tên đốt lửa đột nhiên bắn tới, đâm vào ngưỡng cửa đại sảnh, ngọn lửa nhảy lên hai cái, sau đó dần dần tắt ngúm.

Ngay sau đó lại thêm một cây. Tên dài rậm rạp chẳng chịt bắn tới, dần dần hình thành một lưới tên, lửa bắt vào mảnh vải trắng, trong nháy mắt bắt đầu tràn ra thành một biển lửa, hùng hục không ngừng nghỉ lan ra bốn phía.

Quý Loan nhảy về phía sau một bước dài, khó khăn lắm mới tránh được mũi tên bắn đến bên chân, lập tức lại chạy trở về: "Những người kia muốn đốt chết chúng ta!"

Lận Ảnh nhíu mày, nói: "Chỉ có thể lao ra, nếu không cũng phải chết ở chỗ này."

Tổng Nhuyễn Vi từ trên ghế nhảy xuống, chỉ vào những mũi tên đồng như mưa, nói: "Lao ra? Người lao thử xem, chỉ cần người còn sống trở lại, liền tính bị trát thành con nhím cô nãi nãi cũng bảo vệ người không lưu lại một lỗ thủng."

Lận Ảnh cả giận nói: "Chẳng lẽ người có biện pháp khác?"

Tổng Nhuyễn Vi trừng mắt hần: "Không có!"

Tô Thanh nhện không được liếc trắng mắt. Lửa cũng đã lan tới mái hiên, hiện tại cả căn nhà đã lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể sập xuống, hai

người này còn có tâm tư ở đây gây gỗ, đúng là bội phục.

Ánh lửa chiếu mặt nàng hồng hồng, nhảy nhót trong mắt nàng, dư quang nhìn mình nắm ống tay áo thật chặt, cảm giác hơi nóng xung quanh làm nàng có chút hoảng hốt.

Hiện tại rõ ràng ở giữa ranh giới sống chết, khiến nàng thấy kinh ngạc là, không biết tại sao tâm tình lúc này lại bình tĩnh như vậy.

Nàng ngẩng đầu chống lại ánh mắt thâm trầm của Cố Uyên, đột nhiên nhoèn miệng cười.

Trong khoảnh khắc chớp mắt này dung nhan chặt vật đến cực điểm nhưng hai tròng mắt lại trong trẻo, chưa thoa phấn, quần áo trắng đơn giản, nụ cười thân nhiên này, hết lần này tới lần khác lại có hàng vạn ngọn lửa kinh diễm chói mắt.

Tâm Cố Uyên có chút khựng lại... Chủ mưu kế hoạch vượt qua tình cảnh này, không giải thích được lại xuất hiện trên người nữ nhân bên cạnh hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn ánh lửa xung quanh, mở miệng nói: "Lao ra!"

"Vâng!", mọi người biết rõ đây là lựa chọn duy nhất, không ai phản đối.

Tổng Nhuyễn Vi vốn là tâm tình táo bạo tùy tiện nổi giận, hừ lạnh một tiếng liền trầm mặc không nói thêm gì nữa.

Mọi người đang trong trạng thái vận sức chờ phát động, xung quanh âm ỉ hỗn tạp, mơ hồ vang lên một hồi tiếng tiêu như khóc.

Khúc luật trầm thấp nhiễu loạn tiếng lòng con người, tưới tắt hỏa diễm táo bạo, lạnh lùng như hàn băng vạn năm trên núi tuyết, lại mơ hồ mờ mịt như trăng thanh gió mát.

Mắt Tổng Nhuyễn Vi bỗng chốc sáng lên: "Có cứu!"

So với Tổng Tuyết Vi mừng rỡ, Tô Thanh thoải mái sau trong mắt dần hiện lên nghi hoặc, người này vì sao lại tới đây?

Theo tiếng tiêu kì ảo linh hoạt, bên ngoài nườm nượp tiếng vỗ ngựa, lưới tên đông đúc phảng phất như chịu quấy nhiễu, ào ào ngừng rơi. Bốn phía nổi lên tiếng giết chóc, mùi máu ngày càng lan tràn nồng nặc, rồi dần dần yên tĩnh trở lại.

Một bóng dáng bạch y chậm rãi đi tới, trong hoàn cảnh như tu la luyện ngục, lại tinh khiết tựa như không lay nhiễm trần thế.

Phía sau là ánh trăng chiếu rọi, phía trước là ánh lửa sáng tới vũ động, dung nhan hắn như một bức tranh thủy mặc được phác họa dưới ngòi bút tinh xảo, ánh mắt linh hoạt kì ảo như xuyên qua biển lửa rơi vào người Tô Thanh, không dời đi dù chỉ một chút.

Khóe môi hắn cong lên vài phần, cực kì ôn tồn: "Cuối cùng cũng tìm được người, A Thanh."

Bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt thâm trầm của Cố Uyên, Tô Thanh nhìn nam tử thoát tục như tiên giáng trần trước mắt, đối với việc tìm được đường sống trong chỗ chết đột nhiên cảm thấy buồn vui lẫn lộn, yên lặng nâng mắt lên về mặt chân thành tha thiết nói: "Lão gia, người nghe ta giải thích, kì thật ta có một nữ danh là A Thanh..."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Canh ba

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ cân nhắc, sau một lúc lâu, phun ra một câu: "Ra ngoài nói sau."

Tô Thanh nhắm mắt theo đuôi hắn ra ngoài, chỉ cảm thấy trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ khó nói.

Lúc đến cửa, thoáng nhìn trông mắt lạnh lùng của Cố Uyên, theo ánh mắt hắn nhìn lại là bóng dáng bạch y thon dài. Nhưng mà đóa thủy tiên này phảng phất như không chút nào phát giác được bầu không khí trầm xuống, vẫn nhìn nàng không chớp mắt.

Thiếu chủ Cô Xạ Thành, Tuân Nguyệt Lâu tại sao lại xuất hiện ở đây? Đây là chuyện nàng nghĩ mãi không ra. Mà bây giờ, nàng căn bản không có tâm tư suy nghĩ những chuyện khác. Lúc này đưa tay chỉ ngoài cửa, nói: "Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện."

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, Tuân Nguyệt Lâu nhếch khóe môi, đáp: "Tốt."

Ra khỏi nghĩa trang, bên ngoài là dấu vết lộn xộn bụi đất bị thiết kỵ chà đạp qua. Mùi máu tanh nồng cùng đêm khuya gió mát, càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng hoang vu.

Có người giục ngựa chạy tới bên cạnh Tuấn Nguyệt Lâu, lập tức nhảy xuống cung kính quỳ nói: "Xung quanh tổng cộng hơn 50 người mai phục, hiện tại đã tiêu diệt toàn bộ, một cái bắt lưu."

Mọi người nghe vậy chỉ cảm thấy chấn động toàn thân.

Hơn 50 người? Làm sao cũng không nghĩ tới đối phương vì vậy bọn họ mà dùng nhiều người như vậy. Nếu không có những người này tới cứu giúp, vừa rồi dù bọn họ dốc toàn lực chém giết lao ra chỉ sợ cũng lãnh ít dữ nhiều.

Cố Uyên quan sát qua con ngựa đỏ thẫm, khen: "Thiết kỵ của Cô Xạ Thành quả nhiên trăm nghe không bằng mắt thấy. Hôm nay ta nợ Tuấn thiếu chủ một nhân tình."

Tuấn Nguyệt Lâu nói: "Nhân tình thì không cần, ta chỉ cần một người."

Thần sắc Cố Uyên bỗng nhiên ngưng tụ.

Không đợi Tuấn Nguyệt Lâu dời mắt sang, Tô Thanh đã nhảy dựng lên: "Tuấn Nguyệt Lâu, ngươi đừng làm rộn, ta sẽ không đi theo ngươi."

Ấn đường Tuấn Nguyệt Lâu bỗng nhả lại, tựa như không hiểu, nói: "Vì sao?"

Nhất thời Tô Thanh không biết trả lời thế nào, cảm thấy một ngụm khí dâng lên, suýt nữa bị hấn nghẹn chết.

Nàng căn bản không dám quay đầu lại nhìn sắc mặt Cố Uyên, hít sâu một hơi làm cho giọng mình nghe thắm thía một chút: "Tuấn Nguyệt Lâu, ngươi làm thiếu chủ Cô Xạ Thành phải lấy đại sự làm trọng. Ngày đó rồi đi ta đã nói rõ cho ngươi hiểu, vì sao cứ khắp nơi hỏi thăm tung tích ta làm gì?"

Gần như không cần suy nghĩ, Tuấn Nguyệt Lâu vô cùng bình tĩnh trả lời: "Bởi vì ta thích ngươi!"

Dung nhan thoát tục như thế, hơi thở không nhân gian khói lửa như thế, ngữ điệu uyển chuyển như thế, hết lần này tới lần khác lời nói lại ác tục trắng ra như thế, hơn nữa số lần nghe được không ít, quả thực nghe đến lỗ tai cũng có vết chai rồi.

Tô Thanh vững vàng nhìn chằm chằm đôi mắt linh hoạt kì ảo kia, có chút cá giận nói: "Mỗi lần vừa thấy mặt đã nói như vậy, thích hợp sao!"

Tuấn Nguyệt Lâu cong khóe môi: "Thích hợp!"

"...", cuối cùng Tô Thanh triệt để không phản bác được.

Tuấn Nguyệt Lâu dời ánh mắt trên người nàng sang Cố Uyên, hỏi: "Như thế nào?"

Tô Thanh nâng trán, thật có loại xúc động muốn đâm đầu chết.

Cố Uyên nhìn Tô Thanh một cái thật sâu, nói: "Ngươi thích nàng là chuyện của ngươi, nàng có muốn đi theo ngươi hay không là chuyện của nàng, chỉ sợ Tuấn thiếu chủ không thể miễn cưỡng."

Lông mi hấn khẽ rũ xuống, tựa như có hứng thú dùng đầu ngón tay vuốt ve cái nhẫn trên ngón tay cái, ngữ điệu không nghe ra hi vọng: "Bất quá, cho dù nàng muốn đi theo ngươi chỉ sợ cũng không phải do nàng làm chủ. Hiện tại, ta mới là chủ nhân khế ước bán thân của nàng."

Hắn ngược mắt liếc qua Tô Thanh, nói: "A Thanh, đến bên cạnh ta."

Kiểu nói này, Tô Thanh rõ ràng cảm thấy tiểu tâm can miễn cưỡng run sợ hai cái.

Dur quang liếc qua động tác vuốt nhẫn của Cố Uyên, không hiểu sao lại cảm thấy tâm tình nam nhân này hình như rất tệ.

Nàng tỏ ra hết sức lý giải, dù sao người vừa mới thoát khỏi cái bẫy rập kia, không ai có tâm tình tốt được. Huống chi, hết lần này tới lần khác còn có một Tuấn Nguyệt Lâu vô cớ tìm tới tận cửa.

Đột nhiên đổi giọng gọi mình là "A Thanh", đây chẳng lẽ là tín hiệu báo trước chuẩn bị bị tính sổ...

Tô Thanh dẫn xuống sóng to gió lớn trong lòng, cố gắng trấn định đi tới bên cạnh Cố Uyên, đã thấy hắn rũ mắt cười như không cười, nói: "Nói rõ ràng cho hắn biết, ngươi chọn ai?"

Cái vẻ mặt này trực giác làm người ta cảm thấy nguy hiểm, nàng cơ hồ vô thức bật thốt ra: "Đương nhiên là đi theo lão gia."

"Rất tốt." Cố Uyên ngẩng đầu nhìn hướng Tuấn Nguyệt Lâu, nói: "Tuấn thiếu chủ, thật xin lỗi."

Ngữ điệu âm trầm trong ban đêm u lãnh càng có vẻ trầm thấp, lại cảm giác có chút sung sướng.

Quý Loan nhìn tình cảnh có chút quý dị, không hiểu gãi gãi đầu, nói: "Nữ nhân này vốn chính là người trong phủ chúng ta, lão gia cần gì phải xin lỗi, thật sự là... Ngô!"

Yến Phù Sinh không đợi hắn nói hết, một phen kéo hắn qua che miệng, nói: "Người lớn nói chuyện, trẻ con không cần chen mồm vào."

Quý Loan giận dữ từ trong lòng hắn nhảy ra, kêu lên: "Tiểu gia ta nơi nào giống trẻ con!"

Vừa mới nói xong, bóng người bên cạnh nhoáng một cái, đã bị Lận Ảnh vẽ mặt ngọt ngào xách tà áo kéo ra, ngữ điệu không vui: "Kêu la nữa có tin ta trực tiếp đem ngươi chôn dưới đất luôn không!"

Sắc mặt Quý Loan đại biến, lập tức che miệng, tỏ ý mình sẽ không nói.

Tổng Nhuyễn Vi nhìn cái hài tử không thuộc nào cứu chữa này lắc lắc đầu, ôm Tống Bảo tiếp tục xem náo nhiệt, thuận thế nhích lại đứng bên cạnh Bộ Tiễn Âm, nói: "Ta nói, lão gia nhà các ngươi bình thường nói chuyện đều thích quanh co vòng vèo thế sao? Nói chuyện kiểu này sớm muộn cũng ăn thiệt thòi."

Bộ Tiễn Âm nghe vậy sững sờ, chợt cười khẽ: "Ai nói không phải đâu."

Lưu ý thấy người bên cạnh thế nhưng nguyên một đám hào hứng tràn trề đứng xem náo nhiệt, Tô Thanh quả thực cảm thấy hết sức đau đầu.

Lúc này Tuân Nguyệt Lâu ngẫm nghĩ một lát, nói: "Ta biết rõ ngươi."

Cố Uyên nói: "Ta cũng vậy."

Tuân Nguyệt Lâu nói: "Tình cảnh của ngươi hiện tại rất nguy hiểm, ta không thể để A Thanh tiếp tục đi theo các ngươi."

Cố Uyên ngẩng đầu nhìn hắn một cái: "Cho dù đi theo chúng ta, ta cũng sẽ không để nàng gặp bất kì nguy hiểm gì."

Con mắt Tuân Nguyệt Lâu linh hoạt kì ảo như một ao nước trong, chống lại ánh mắt hắn, phảng phất như trần thuật một chuyện tất nhiên: "Không, ngươi không bảo vệ được nàng."

Cố Uyên nhìn dung nhan phảng phất như vô dục vô cầu bên cạnh, thần sắc có trong chớp mắt động dung, trầm mặc một lát, cuối cùng chỉ để lại đường cong khóe môi lạnh lùng: "Xem ra, Tuân thiếu chủ quả nhiên biết chút gì đó."

Tuân Nguyệt Lâu nhìn hắn, yên lặng không đáp, cũng không phủ nhận.

Cố Uyên nói: "Xem ra, chúng ta xác thực cần đi Cô Xạ Thành một chuyến."

Tuân Nguyệt Lâu nói: "Xin cứ tự nhiên, Cô Xạ Thành trước nay không đóng cửa từ chối tiếp khách."

Thiên hạ không có chuyện Cô Xạ Thành không biết, nhưng có rất nhiều chuyện Cô Xạ Thành không thể nói. Phàm là chuyện mà khách tới cửa cầu giúp đỡ, người trong Cô Xạ Thành vĩnh viễn sẽ không nói cho kẻ thứ ba biết. Chính vì nguyên nhân đó, bọn họ mới là người tham dự phong vân giang hồ nhưng lại là khách qua đường trong mơ ăn oán lộn xộn kia.

Cần nhắc hàm nghĩa trong đối thoại của bọn họ, Tô Thanh rốt cuộc biết Tuân Nguyệt Lâu vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Tuân Nguyệt Lâu biết nàng hiện tại đi theo Cố Uyên, cũng biết có người muốn đối với Cố Uyên hạ sát thủ cho nên đặc biệt chạy tới cứu nàng.

Nghĩ tới đây, nàng cũng có chút cảm kích. Nên biết, Cô Xạ Thành đối nội từ trước đến nay rất nghiêm cẩn, Tuân Nguyệt Lâu vốn là người rất quy củ, lúc nàng mới quen hắn, có thể nói hết thấy điều lệ đều rất nghiêm khắc. Nhưng tiết mục ngăn dậm cứu người hoang đường hôm nay thế nhưng có thể do hắn làm, thậm chí có thể nói là không tưởng tượng nổi.

Thông suốt tiền căn hậu quả xong lại tĩnh tế nghĩ lại, Tô Thanh cảm thấy trong lòng vốn cảm kích không hiểu sao lại có thêm phần áy náy. Nàng kéo ống tay áo, nói: "Tuân Nguyệt Lâu, nười để ta suy nghĩ một chút."

Tuân Nguyệt Lâu nhẹ gật đầu, cùng mọi người giữ nguyên khoảng cách nhất định, đứng dưới tàng cây xa xa nhìn qua.

Nghĩa trang trong biển lửa sụp xuống thành một đồng hoang tàn, chỉ để lại một bầu không khí âm trầm tiêu điều. Không có chỗ đặt chân, mọi người tìm khoảng đất trống trải nhóm lên đồng lửa.

Tuân Nguyệt Lâu điều hết thiết kị trở về, chỉ ở lại một mình. Thân ảnh thon dài dưới tàng cây được ánh trăng bao phủ, một thân bạch y không nhuốm trần thế tựa như bất luận ở đâu khi nào đều cao thượng như thế. Cũng bởi vì vậy càng có loại cảm giác cách xa trần thế.

Tô Thanh do dự một lát, vẫn chọn đi qua.

Cảm nhận được Tô Thanh đến gần, Tuân Nguyệt Lâu xoay người lại, nói: "Không cần trả lời ta gấp, hôm nay ngươi cũng mệt rồi mau sớm nghỉ ngơi đi."

Tô Thanh: "..."

Lời nói chặn trước như thế khiến người ta cảm thấy không nên nghe được từ miệng một nam tử như Tuân Nguyệt Lâu. Hết lần này tới lần khác hắn có thể đối với người khác thái độ sinh ra chớ gần, duy chỉ đối với nàng một ngày ba bữa cùng làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, cẩn thận tỉ mỉ.

Thấy nàng không phản ứng, Tuân Nguyệt Lâu suy nghĩ một lát, lại bồi thêm một câu: "Ngủ quá muộn không tốt cho việc dưỡng nhan."

Nhìn khuôn mặt này nói ra lời như vậy, Tô Thanh không nhịn được châm chọc: "Mấy lời này người học được từ đâu?"

Tuân Nguyệt Lâu trả lời: "Trong sách." Suy nghĩ một chút, lại nói: "Lần trước người nói ta không thú vị, ta liền đọc nhiều một chút."

Mấy chuyện không gặp được trong cuộc sống này, hẳn đều phải đọc sách gì a? Thời điểm ở Cô Xạ Thành cũng không nhìn, quả nhiên càng ngày càng hiểu chuyện.

Ngắm lại bộ dáng hoa thủy tiên trước kia không nhiễm bụi trần, Tô Thanh nhìn xuống xúc động muốn nâng trán, nói: "Người về sau đừng đọc những thứ sách vở ngôn ngữ hỗn tạp kia nữa. Như bây giờ là tốt rồi."

Tuân Nguyệt Lâu gật đầu đáp: "Ân."

Sau đó Tô Thanh lại rơi vào trầm mặc.

Nàng rất rõ ràng, nếu như Tuân Nguyệt Lâu chịu xuất lực hỗ trợ, không thể nghi ngờ là đối với Cố Uyên như hổ thêm cánh. Nhưng mà trong lòng nàng cũng biết nàng không có cách nào mở miệng nói chuyện này.

Chuyện này vốn không nên có quan hệ gì với Tuân Nguyệt Lâu, cho dù là nàng cũng không thể để hắn vô cớ vượt quyền. Chính vì biết thái độ hắn đối với nàng cho nên mới không thể lợi dụng hắn.

Trong chốc lát Tô Thanh đã có quyết định, ngẩng đầu lên nói: "Tuân Nguyệt Lâu, ân cứu mạng đêm nay ta vẫn sẽ ghi nhớ, cũng nhất định tìm cơ hội báo đáp người. Bất quá bây giờ người không nên ở lại đây, trở về Cô Xạ Thành đi, được không?"

Tuân Nguyệt Lâu ngăn người, thần sắc trong mắt nhoáng một cái, khóe môi nhếch lên: "Cảm Tâm hẳn lại thua."

Một câu nói trước sau không liên quan, Tô Thanh lại nghe hiểu, sắc mặt lập tức trầm xuống: "Lục Cảm Tâm lại nói xấu sau lưng ta cái gì?"

Trong suy nghĩ của nàng, trong Cô Xạ Thành trừ Tuân Nguyệt Lâu như hoa thủy tiên không nhiễm nhân gian khói lửa này, những người khác đều là một bụng ý xấu. Mỗi người đều là nói ba câu không câu nào không tính kế, bất luận đối với ai cũng không có hảo tâm, nhất là Lục Cảm Tâm này.

Nhưng mà cũng nhờ vậy mà dưới tình huống Tuân Nguyệt Lâu ít lui tới với ngoại nhân, Cô Xạ Thành được những người kia quản lý mới vẫn như cũ vận hành đều vào đây. Cho nên đối với cái bọn tiểu hồ ly kia, Tô Thanh nhận xét nửa khen nửa chê.

Tuân Nguyệt Lâu nói: "Cảm Tâm nói chuyện trong triều đình dù sao Cô Xạ Thành cũng không tiện nhúng tay. Hôm nay ta xuất thủ cứu người khó tránh khỏi sẽ bị liên lụy." Ngữ điệu có chút dừng lại, hắn nhìn Tô Thanh, lạnh nhạt nói: "Nhưng ta cảm thấy người sẽ không."

"Trong lòng hắn, ta cho tới bây giờ cũng không phải là một hình tượng tốt." Tô Thanh khinh thường quét khóe môi, trong lòng cảm thấy có chút thú vị, thuận miệng hỏi: "Nhưng mà Tuân Nguyệt Lâu, nếu như ta mở miệng nói, người sẽ làm thế nào?"

Cơ hồ không suy nghĩ, Tuân Nguyệt Lâu đáp: "Chuyện người yêu cầu, ta đều sẽ đáp ứng."

Tô Thanh ngưng mắt nhìn hắn, thấy không giống vẻ mặt đùa giỡn, đột nhiên không biết nên nói gì. Cuối cùng chép miệng, nói: "Vậy ta kêu người về Cô Xạ Thành trước người cũng nghe ta?"

Tuân Nguyệt Lâu nói: "Ân."

Bộ dáng hoàn toàn thuận theo này của hắn, Tô Thanh há miệng lại không biết nói gì. Cuối cùng, chỉ có thể ho khan một tiếng, ai thán: "Tuân Nguyệt Lâu, người chẳng lẽ không có chủ ý của mình sao?"

"Ý nghĩ của ta không trọng yếu." Tuân Nguyệt Lâu nhìn nàng, có chút nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Cảm Tâm bảo nữ nhân hay nói mát. Nếu như ý trong lời nói của người là muốn ta cùng người, ta liền ở lại."

"... Người nghĩ nhiều, nhanh về đi!", Tô Thanh không muốn nói thêm cái gì, xoay người rời đi.

Thế nào cũng nghĩ không ra, từ trước tới giờ, nói chuyện với hắn đều là dưới tình huống nàng không còn lời nào để nói mà kết thúc cuộc đối thoại.

Ánh nến lay động lúc sáng lúc tối, lần qua lần lại cả đêm, cuối cùng mọi người đều sức cùng lực kiệt ngã xuống.

Tô Thanh rón ra rón rén, cố gắng không phát ra tiếng động, vừa ngẩng đầu vừa vận chống lại ánh mắt thâm trầm của Cố Uyên. Sắc mặt nàng khê cứng lại, chỉ có thể yên lặng chuyển qua, nín nọt cười, thấp giọng nói: "Thật đúng dịp, lão gia cũng chưa ngủ."

Thanh âm Cố Uyên không rõ hi vọng: "Ngồi."

Tô Thanh nhìn xung quanh một vòng, xác định không có người khác mới chậm rãi ngồi xuống đồng cỏ khô.

"Ồn chuyện xong rồi." Lúc nói lời này Cố Uyên rũ mi không nhìn ra tâm tình gì.

Tô Thanh biết lúc nàng đi gặp Tuân Nguyệt Lâu bị hấn thấy, chuyện này vốn không nghĩ giấu giếm, liền dứt khoát gạt đầu: "Tuân Nguyệt Lâu dù sao cũng là một nhân vật lớn, cứ đi theo chúng ta cũng không tiện. Cho nên ta kêu hấn về Cô Xạ Thành trước."

Ngon lửa nhảy lên "pằng" một tiếng thiêu nứt ra một khối cùi.

Cố Uyên lạnh nhạt nói: "Để Tuân Nguyệt Lâu đi về trước rốt cuộc là vì tốt cho chúng ta hay vì tốt cho hấn?"

Đuôi lông mày Tô Thanh khẽ run lên. Chuyện nàng nghĩ đến đương nhiên Cố Uyên cũng có thể nghĩ đến.

Vừa rồi lúc hai người bọn họ nói chuyện với nhau, Tuân Nguyệt Lâu đã bày tỏ biết rõ đêm nay sắp sửa phát sinh chút chuyện, khó tránh khỏi bị người ta suy đoán, chỉ sợ hấn biết rõ thân phận người chủ mưu phía sau màn. Nhưng Cô Xạ Thành luật lệ nghiêm cẩn là chuyện ai cũng biết, không thể cưỡng chế bọn họ lộ ra tin tức.

Cố Uyên mặc dù không biết rõ quan hệ giữa nàng cùng Tuân Nguyệt Lâu nhưng đường đường là thiếu chủ lại tự mình đuổi tới cứu người, hành động này cũng không khó để người khác nhận ra phần quan hệ này. Dựa theo tình hình trước mắt mà nói, giao tình của nàng cùng Cô Xạ Thành bất luận có dùng được hay không đều nên lựa chọn tốt nhất. Nhưng hành động nàng vừa mới để TNL rời đi lại biểu lộ rõ thái độ của mình.

Chưa có sự đồng ý của Cố Uyên, nàng tự cho là thông minh cưỡng chế phá hủy con đường này. Đường đường Nhiếp Chính Vương nổi con thịnh nộ nàng không chịu nổi a.

Tô Thanh quyết định giả ngây giả dại, trợn mắt nói dối: "Đương nhiên là vì tốt cho lão gia!"

Cố Uyên một tay kéo nàng qua, trực tiếp ôm vào lòng. Hấn rũ mắt, ngón tay thon dài vuốt vuốt tóc nàng, ngữ điệu mang ý tứ sâu xa: "Quan tâm Tuân Nguyệt Lâu? Người phải rõ ràng, chính mình hiện tại chuyện cần làm nhất là gì."

Chuyện cần làm nhất hiện tại? Đương nhiên là thu phục Vương gia người, sau đó ôm tiền chạy trốn a! Đối với mục tiêu này nàng vẫn phá lệ rõ ràng.

Trong bầu không khí có chút ngưng trọng, khóe môi nàng khẽ cong lên, thuận thế leo lên cổ Cố Uyên, bên tai hấn nhẹ nhàng thổi một hơi, ngữ điệu trên choker: "Lão gia, hiện tại về mặt người vì sao phải dọa người như vậy? Nếu có người không biết, chỉ sợ còn cho rằng người đây là ăn dấm chua đâu..."

Lời nói truyền vào tai, tư thế Cố Uyên khẽ cứng đờ.

Cảm nhận được nhiệt khí bên tai, Tô Thanh đối với phản ứng có chút ngưng ngừng khó gặp của hấn cảm thấy rất thú vị.

Trong nháy mắt nàng liền dán lên người Cố Uyên, đầu ngón tay chậm rãi vuốt dọc theo sống lưng hấn xuống dưới, miệng khẽ sát vào tai hấn, đầu lưỡi như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng liếm một cái, cười khẽ nói: "Lão gia, người nói, có phải người thích ta hay không?"

Ở chỗ nàng không nhìn thấy được, trên khuôn mặt không chút rung động nào của Cố Uyên chợt lóe qua tia kinh ngạc.

Cái tư thế ôm ngang thế này không phải là lần đầu tiên, thậm chí có thể nói là thành thạo, nhưng thời khắc này chẳng biết tại sao hai tay lại có chút luống cuống không biết nên đặt ở đâu.

Giọng nói mềm mại cọ xát trong tai một lát, trong đầu hấn hình như có nháy mắt trống rỗng, lời nói ra miệng đều có chút căng lên: "Không cần nghĩ tới giả thiết không thể xảy ra."

Là câu trả lời trong dự liệu, Tô Thanh cũng chẳng có bao nhiêu thất lạc, dù sao cũng là cố ý mượn phương thức này nói sang chuyện khác, mắt thấy có hiệu quả, liền thuận miệng gây xích mích, nói: "Nếu là giả thiết, làm sao lão gia có thể quá quyết là tuyệt đối không xảy ra?"

"Người hi vọng giả thiết thành thật." Tinh thần Cố Uyên vốn đang căng thẳng, thấy nàng như vậy đột nhiên dâng lên một loại hứng thú ý tứ hàm xúc, thanh âm trầm thấp khẽ giương cao.

Thiếu chút nữa đã quên nữ nhân này đến gần hấn là vì muốn chiếm hữu hấn.

Hấn không phủ nhận khả năng bất luận giả thiết nào cũng có thể thành sự thật, nhưng có một điểm nhất định phải xác định, chỉ cần là nữ nhân của hấn thì tất nhiên là duy nhất, duy nhất của hấn, cũng coi hấn là duy nhất. Cho nên, đổi lại, nàng cũng nhất định phải vì hấn mà thủ thân.

Thời điểm Tô Thanh nghe được câu này không khỏi sửng sốt, nhưng chỉ trong chớp lát cảm thấy một cỗ lực khổng lồ, lập tức trước mắt trời đất quay cuồng, bị áp chế ngã trên mặt đất.

Đợi đến khi hoàn hồn, hai tay đã bị Cố Uyên nắm chặt.

Hấn đè trên người nàng, đôi mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn vào mắt nàng, khóe môi khẽ nhếch: "Không phải người rất thích cái tư thế này sao?"

Kiểu ngữ điệu này, không phải nghi vấn mà là một dạng trần thuật.

Tô Thanh chưa kịp cân nhắc hàm nghĩa trong câu nói của hấn, chỉ cảm thấy hai người hơi thờ hòa chung một chỗ, vô thức lúng ta lúng túng nói: "Kỳ thật,

cũng không thích đến mức như vậy..."

Lời còn chưa dứt, Cố Uyên đã cúi người, chặn miệng nàng.

Mọi thứ đều yên tĩnh.

Nơi hoang sơn dã địa, trong nháy mắt đó, chỉ còn lại tiếng tim đập của hai người và tiếng lửa lách cách, cùng với gió gào thét thổi qua.

Thân thể bọn họ dính sát, Tô Thanh phảng phất cảm nhận được nhiệt độ da thịt hần nóng rực cùng tiếng tim đập điên cuồng trong ngực, đầu óc trống rỗng, chưa kịp hoàn hồn, thân thể đã thành thật bắt đầu đáp lại. Kiểu đáp lại này tựa như một loại trêu chọc, làm cho người cướp đoạt càng thêm hứng thú, hưng phấn mê người.

Nụ hôn dài đến cực điểm, Cố Uyên vẫn chưa thỏa mãn buông nàng ra, thanh âm trầm thấp: "Người sẽ thích."

Tô Thanh sững sờ nhìn hần, nhất thời còn chưa tỉnh táo lại, có chút hương thụ bộ dạng hồ hấp hồn loạn này của hần, hoảng hốt duỗi tay muốn xoa lên mặt hần.

Xa xa một tiếng nổ long trời lở đất, không lồ chấn động hù dọa nàng đột nhiên tỉnh táo lại. Vừa ngẩng đầu đúng lúc thoáng nhìn thấy Yên Phù Sinh hai mắt nhìn thẳng vội vã chạy qua, về mặt "Ta cái gì không thấy" thần sắc nghiêm túc.

Sắc mặt Cố Uyên trầm xuống, không nói lời nào xoay người đứng lên.

Tô Thanh da mặt dày nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác lúng túng đến cực điểm. Chỉ là cảnh tượng quá mức quý dị khiến nàng căn bản không có thời gian băn khoăn tới ý nghĩ muốn đào cái hang mà chui vào.

Mấy cây đại thụ trong rừng giống như bị dã thú đánh thẳng vào, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy rõ, từng cây từng cây nối tiếp nhau ngã xuống.

Cái bầu không khí này giống như đã từng thấy qua, nàng đột nhiên hiểu được vừa rồi Yên Phù Sinh đuổi theo cái gì, nhìn không được âm thầm đỡ trán. Dùng ngón chân nghĩ cũng biết, nhất định là tiểu phá hải (tiểu hải từ chuyên phá hoại) Quý Loan kia bắt đầu mộng du.

Quả nhiên, tựa như để xác minh phỏng đoán của nàng, trong rừng đột nhiên bụi đất rào rạt, cẩn thận nhìn mới thấy được bóng người chạy như điên trong đồng hồ hỗn loạn kia. Không lâu sau liền thấy vật nhỏ kia nức nở nghẹn ngào thẳng tắp nhào lên người nàng.

Nàng thờ dãi, bất đắc dĩ theo quán tính mở tay ra chuẩn bị nghênh đón tiểu phá hải này nhào vào lòng. Nhưng bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, sắc mặt trầm thấp đưa tay lên, trực tiếp đem bóng người lướt đến cứng rắn ném trên mặt đất.

Quý Loan ở trên mặt đất lê lét một đường, đánh bay một tảng đá to rồi mới dừng lại. Mơ mơ màng màng tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, một bàn tay chém nát tảng đá bên cạnh, quát: "Ai dám quấy rầy tiểu gia ngủ!"

Yên Phù Sinh không kịp chặn miệng hần, nghe vậy trên mặt chỉ có thể chột lóc qua thần sắc nén bi thương.

"Vừa vặn về sau không cần ngủ." Một câu nói lạnh như băng đem nhiệt độ xung quanh hạ xuống.

Trực giác đối với nguy hiểm làm Quý Loan trong khoảnh khắc tỉnh táo lại, quan sát tình cảnh xung quanh một phen, đại khái cũng đoán được xảy ra chuyện gì. Hần không dám lại kêu, cúi gằm đầu ủy khuất nói: "Lão gia, mấy cây đại thụ bị phá hư này trở lại ta tìm người trồng lại còn không được sao..."

Cố Uyên liếc hần một cái: "Không được."

Quý Loan khóc không ra nước mắt nhìn về phía Yên Phù Sinh, thấy hần âm thầm hướng mình lắc đầu, biết không thể cứu vãn, trong lòng thống khổ. Không phải chỉ là một mảnh rừng hoang dã thôi sao, lúc trước thập tam đình bọn họ đốt rừng vô số kẻ, cũng không biết sao lần này lại chọc giận Vương gia rồi?

Đến bên cạnh Yên Phù Sinh, nước mắt lưng tròng nhìn hần, nghe hần thấp giọng an ủi: "Người liền nhận mệnh đi. Hiện tại chỉ là mất một giấc ngủ mà thôi, một chường vừa rồi Vương gia không trực tiếp đánh chết người đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi."

Mặt mũi Quý Loan tràn đầy hoang mang trống lộn mất, chẳng lẽ vừa rồi hần không chỉ mộng du bình thường mà còn làm chuyện ác thiên lý khó dung gì?

Vấn đề này khiến hần tròn tròn mắt nghĩ cả đêm, mãi đến ngày trở về Hoài Châu bị lệnh cưỡng chế không cho ngồi xe ngựa mà phải cưỡi ngựa theo đuôi, vẫn trăm mối tơ vò như cũ. Nhưng càng làm cho hần khó hiểu hơn là, trong đoàn người ngoại trừ Yên Vu u mê và Liễu Phương Hoa đêm đó ngủ trong xe ngựa, ánh mắt những người khác nhìn hần đều mang cảm giác đồng tình?

Trước khi đi Cô Xạ Thành, mọi người trở về Hoài Châu cáo biệt Lô Tùng Tuyết.

Tổng Tuyết Vi tỏ ra không có hứng thú đi Cô Xạ Thành chơi cùng bọn họ, trước khi đi còn bán cho Tô Thanh vài bình thuốc tốt, dặn dò rõ ràng kĩ càng được hiệu xong liền mang Tổng Bảo rời đi.

Biết được chuyện xảy ra ở nghĩa trang đêm hôm trước, Lô Tùng Tuyết không khỏi có chút tự trách, nói: "Là ta phái người đi điều tra hành sự bất lực, không thấy rõ có bấy rập, mới khiến các người suýt gặp tai nạn."

Liễu Phuong Hoa nói: "Chuyện này không thể trách ngài, không cần tự trách. Hôm nay chúng ta trở về chỉ muốn từ biệt sư bá xong lập tức đi ngay."

Lô Tùng Tuyết hỏi: "Sốt ruột như thế là muốn đi đâu, có manh mối mới sao?"

Liễu Phuong Hoa trả lời: "Chúng ta muốn đi Cô Xạ Thành, còn có phải có đầu mối mới hay không còn chưa biết được."

"Làm sao lại liên quan đến Cô Xạ Thành rồi?" Lô Tùng Tuyết kinh ngạc "Vụ án kia đã lâu như vậy chưa giải quyết, chẳng lẽ chuyện lần này bọn họ có thể điều tra rõ ràng?"

Cố Uyên thân nhiên nói: "Này phải đi mới biết được."

Lô Tùng Tuyết gật đầu nói: "Cũng đúng, so với không có manh mối gì vẫn tốt hơn. Có vết xe đổ, các người trên đường đi phải vạn phần cẩn thận."

Liễu Phuong Hoa đáp: "Chúng ta sẽ."

Cáo biệt Lô Tùng Tuyết xong, đoàn người chia làm hai đường, Văn thư Bộ Tien Âm mang từ kinh thành đến cần có người mang về, liền giao cho Quý Loan và Yến Phù Sinh. Mặc dù Quý Loan đầy bụng ủy khuất nhưng nghĩ đến không có Cố Uyên ít nhất có thể vụng trộm ngủ, liền đem buồn bực trong lòng áp chế lại.

Thu dọn hành lý xong, hai con tuần mã mang theo hai chiếc xe ngựa một trước một sau rời khỏi Hoài Châu chạy về phía nam.

Lận Ảnh giục ngựa đi trước dò đường, sau khi trải qua chuyện ngày hôm trước lại càng cẩn thận hơn vạn phần, chợt thấy một bóng dáng quý mị rơi xuống, cơ hồ không suy nghĩ đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Bộ Tien Âm ngẩng đầu lên, cuồng quyết kéo hấn lại, nói: "Người nhìn rõ là ai trước."

Thân ảnh kia rơi xuống cực nhanh, không rõ phương hướng thẳng tắp lướt tới rơi ngay bên cạnh, nước bắn tung tóe, bụi đất đục ngầu. Giống như bướm bướm gãy cánh, toàn thân không có động tĩnh nằm ở đó, không có sinh cơ.

Lận Ảnh được nhắc nhở định thần lại mới nhận ra, cả kinh nói: "Là Ngọc Phi Giác!?"

Hắn cuồng quyết nhảy xuống ngựa muốn tiến đến đỡ.

Bộ Tien Âm ngăn trước mặt hắn một bước, dè dặt nâng thân thể Ngọc Phi Giác, cau mày nói: "Vết thương của hắn chảy máu quá nhiều, xem bộ dáng người này ra tay là ngại hắn chết chưa đủ nhanh sao?"

Bị tiếng ồn bên ngoài quấy nhiễu, thấy xe ngựa dừng lại, thanh âm Cố Uyên truyền đến: "Chuyện gì?"

Lận Ảnh vội vã chạy tới, bẩm báo: "Lão gia, Ngọc công tử không biết bị ai gây thương tích, hình như thương thế rất nặng."

"Ngọc Phi Giác?" Vừa nói xong, Cố Uyên vén rèm nhảy xuống xe, mày nhăn lại, nói: "Diu hắn lên xe."

Trong xe có giường mềm, mặc dù xe ngựa lắc lư nhưng với thân thể Ngọc Phi Giác bây giờ đang quá mức suy yếu mà nói, mỗi lần động vào vết thương đều đau đến khoan tim thấu xương.

Hồ hấp của hắn hết sức yếu ớt, thân thể cũng rất nóng, trong tình huống thần trí tan rã như vậy căn bản không thể từ miệng hắn hỏi ra chuyện gì.

Mới qua một ngày, ai cũng không nghĩ tới, Ngọc Phi Giác trước mặt bọn họ xuất phát đi Cô Xạ Thành lại bị thương thành bộ dáng này.

Tô Thanh dè dặt cẩn thận thay hắn lau mồ hôi lạnh rỉ ra hai bên má, nhìn máu vẫn chảy không ngừng nhất thời chân tay có chút luống cuống, không khỏi lo lắng nói: "Lão gia, làm sao bây giờ? Cứ thế này thì không đi tiếp được."

Cố Uyên nhìn nàng một cái, tiện tay ấn vài huyệt vị trên người NPG, trong chốc lát máu đã ngừng chảy, nói: "Không chết được."

Tô Thanh vui mừng, nhìn bộ dạng NPG lại có chút lo lắng nhíu mày nói: "Hôm qua Ngọc Phi Giác nghe được tin tức từ Diêm Hồng Loan liền đi Cô Xạ Thành, hiện tại lại bị người ta tập kích. Chẳng lẽ những chuyện này đều có liên quan đến Bách Điều Môn? Xem ra, các nàng không biết chúng ta trong tối ngầm điều tra chuyện năm đó?"

Cố Uyên dựa vào vách xe, nói: "Nếu nói có liên quan tới Bách Điều Môn, chi bằng nói là để chúng ta hiểu lầm là Bách Điều Môn làm."

Tô Thanh kinh ngạc nói: "Bách Điều Môn bị người ta vu oan hãm hại?"

Cố Uyên nhìn nàng một cái, phủ nhận: "Cũng chưa chắc."

Tô Thanh triệt để choáng váng rồi, nhíu mày hiểu ra một chút, nói: "Có người muốn để chúng ta điều tra Bách Điều Môn, nhưng lại không thể thoát khỏi quan hệ với Bách Điều Môn?"

Cố Uyên nhẹ nhàng xoa xoa ấn đường nàng, cũng không tiếp lời mà nói: "Chuyện này không phải chuyện người cần suy tính."

Tô Thanh không khỏi thắc mắc: "Vậy ta cần suy tính chuyện gì?"

Cố Uyên nói: "Ta đã nói qua, ngẫm lại ngày thường nên làm những món được thiện nào."

Tô Thanh nhìn người bên cạnh, thần sắc cổ quái.

Vì sao lời này nghe vào tai lại khiến nàng có cảm giác cái gì cũng không cần làm, chỉ yên lặng tiếp nhận ảo giác được nuôi nấng là được.

Nhưng cũng không biết có phải hiểu được ý nghĩ của nàng hay không mà trong một chớp mắt này, đường cong khóe môi Cố Uyên có chút nhu hòa.

Tô Thanh vừa định nói gì, đột nhiên xuất hiện một cánh tay trắng bệch trong tầm mắt, mờ ảo vô lực nhoáng một cái lại rơi xuống.

Sợ hãi cuối đầu nhìn xuống thấy Ngọc Phi Giác sắc mặt tái nhợt không chút máu, đôi mắt trống rỗng nhìn mình, thanh âm run rẩy vang lên: "Các người... trao đổi tâm tình... cũng phải... chú ý đến hoàn cảnh mới được..."

Bởi vì quá suy yếu, giọng hắn vừa non nớt vừa ai oán, không hiểu sao làm cho nàng lông tơ dựng đứng.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Tô Thanh bị hắn làm giật mình thiếu chút nữa trực tiếp từ trên giường nhảy phắt xuống, cũng may Cố Uyên nhanh tay lẹ mắt giữ nàng lại.

"Tình vừa đúng lúc." Cố Uyên rũ mắt nhìn NPG mới tỉnh, khóe môi cong lên, chờ hắn mở miệng.

Ngọc Phi Giác ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: "Những người động thủ với ta chỉ sợ biết rõ các người đang điều tra vụ án năm đó... Hơn nữa cũng không dễ ta tiếp xúc với người của Bách Điều Môn...", hắn nhàn nhạt cười, khuôn mặt tái nhợt nhưng ánh mắt rất lạnh: "Còn Nhân Oanh Nhi... nữ nhân này, à... có lẽ là nhân vật trọng yếu trong thẩm án năm đó."

Cố Uyên ngẩng đầu, giọng nói lạnh nhạt vô tình: "Yên tâm, nữ nhân này nhất định sẽ đưa vào tay người."

Ngọc Phi Giác bắt lấy tay hắn, yên lặng nắm chặt một chút: "Phải cẩn thận, chỉ sợ... phía trước có người đang chờ người."

"A?", đáy mắt Cố Uyên chợt lóe lạnh lùng, dần trở nên âm lệ, "Vừa vặn, ta cũng muốn tìm bọn họ."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tin đồn

Ngọc Phi Giác không nghĩ tới Cố Uyên lại phản ứng như vậy, một môi thờ hờn hển, nhẹ giữu cọt một tiếng, hiển nhiên hiểu suy nghĩ của hắn: "Xác thực... có thể để bọn họ tự mình đưa tới cửa, đương nhiên là biện pháp tốt nhất."

Tô Thanh nghe bọn họ nói chuyện, khóe môi từ từ nhếch lên. Ý tứ của Cố Uyên rất rõ ràng, chính là tương kế tựu kế, chờ đối thủ hành động trước.

Hết sức hiển nhiên, chuyện đêm đó ở nghĩa trang khiến hắn không vui, bây giờ muốn đào hố đợi đối phương nhảy vào. Ý nghĩ này của bản thân thì không có vấn đề gì nhưng vừa nghĩ tới những người lòng dạ độc ác kia cùng với những thứ yêu thi hạo sắc kia làm da đầu nàng có chút tê dại, khó tránh khỏi vì hành vi mạo hiểm của Cố Uyên mà cảm thấy lo lắng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Cố Uyên một cái, hỏi: "Lão gia, phía trước là địa phận của quận Hạc Sơn?"

Cố Uyên gật đầu nói: "Có vấn đề gì?"

Tô Thanh suy nghĩ một chút, nói: "Xung quanh quận Hạc Sơn đều là rừng núi, địa thế cực kì phức tạp. Hoặc là chúng ta có thể xem xét đi đường thủy vòng qua chỗ đó, đi thẳng ra sau huyện Trầm Thủy? Tránh đi đoạn đường hiểm ác này, tiến vào khu vực có thể lực của Cô Xạ Thành, đồng thời cũng có thể làm cho đối phương tự loạn đầu trận tuyến. Nếu như thuận lợi, đối phương trong lúc vội vàng biết đâu sẽ mắc sai lầm không biết chừng."

Nàng vừa nói vừa quan sát sắc mặt Cố Uyên, mới đầu còn không có manh mối gì, chẳng biết tại sao càng nói thấy sắc mặt hắn càng trầm xuống, biết điều ngừng nói.

Cố Uyên trầm giọng, nói: "Người có vẻ rất ý lại Cô Xạ Thành."

Tô Thanh nghe vậy sững sờ, lập tức phủ nhận: "Không thể nào."

Một lát sau, bổ sung: "Ta nói như thế đều là vì suy tính cho lão gia!"

Nhưng Cố Uyên không đáp lại chỉ nhàn nhạt chuyển sang đề tài khác: "Chúng ta sẽ không đi qua quận Hạc Sơn, sẽ đi vòng sang Đồ Châu một chuyến."

Tô Thanh kinh ngạc: "Đồ Châu mới trải qua một trận lũ lụt sao? Đi đến đó làm gì?"

Nếu Cố Uyên đã nói vậy liền chứng tỏ đây không phải là ý tưởng trong lúc nhất thời, đương nhiên cũng không vì nàng đề nghị mà thay đổi chủ ý.

Dù sao, đi vòng sang Đồ Châu để đến Cô Xạ Thành, so với đi đường thủy qua huyện Trầm Thủy thì xa hơn rất nhiều.

Thấy Cố Uyên thật lâu không trả lời, Tô Thanh nhú mày, càng lúc càng cảm thấy không đoán ra tâm tư hẩn, trong lòng mơ hồ cảm thấy nguyên nhân đi Đồ Châu có lẽ có liên quan đến những người kia và những chuyện đã trải qua.

Thời gian trước, Đồ Châu bị lũ lụt cũng dẫn tới bùng phát dịch bệnh, vì thế triều đình đã chi ra một khoản tiền và vật tư lớn để cứu trợ thiên tai, hiện tại đã ổn định lại không ít. Chẳng lẽ Cố Uyên muốn nhân cơ hội này đi thị sát công tác của phủ doãn? Ý nghĩ này mặc dù nói cũng có lý nhưng Tô Thanh lại cảm thấy có chỗ nào mơ hồ không đúng.

Không biết khi nào, Ngọc Phi Giác đã trầm trầm ngủ lại. Tô Thanh thấy sắc mặt hẩn trắng bệch, mím môi không lên tiếng quấy rầy. Cố Uyên cũng không biết đột nhiên không vui cái gì, không nói thêm lời nào, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bởi vì không nghĩ ra nguyên nhân, Tô Thanh nhìn không được nhìn chăm chăm Cố Uyên cup mi xuống có chút ngẩn người, ánh mắt dần dần dời đến mũi hẩn, rồi đến đôi môi khẽ mím. Chẳng biết tại sao lại cảm thấy, hẩn là vì mấy câu vừa rồi nàng mà câu kính?

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Cố Uyên đột nhiên mở mắt ra.

Trong lòng Tô Thanh giật mình, chẳng hiểu sao có cảm giác hơi chột dạ, trực tiếp chống lại ánh mắt hẩn, không biết tại sao lại nở nụ cười.

Đáy mắt Cố Uyên khẽ nhoáng một cái, thần sắc trầm ngâm giảm đi không ít.

Lúc đến địa giới quận Đồ Châu sắc trời đã tờ mờ tối, trong thôn trang phụ cận chỉ có một khách điểm đơn sơ, mặc dù hơi cũ nhưng cũng sạch sẽ.

Bộ Tịch Âm ngẩng đầu nhìn tám biển hiệu đã ngả màu, đề nghị: "Sắc trời cũng không còn sớm, Ngọc công tử cũng cần yên tĩnh nghỉ ngơi, không bằng đêm nay chúng ta tạm thời ngủ lại chỗ này đi."

Vừa nói xong liền có một nam nhân từ trong khách điểm ra đón, vẻ mặt nhiệt tình: "Vài vị khách quan muốn ở trọ? Thỉnh vào trong!"

Bộ Tịch Âm nhẹ gật đầu, cùng Lận Ảnh nâng Ngọc Phi Giác xuống xe.

Tiểu nhị vừa dẫn mọi người vào trong vừa nói: "Các vị tàu xe mệt nhọc, bữa tối đã chuẩn bị tốt, dùng cơm xong có thể trở về phòng tắm rửa, đêm nay trời lạnh, thỉnh các vị sớm nghỉ ngơi."

Nghe ý tứ trong lời nói, khách điểm này đã sớm biết bọn họ sẽ tới?

Thần sắc trong mắt Bộ Tịch Âm chợt lóe qua kinh ngạc, hỏi: "Những thứ này đều là ai an bài?"

Tiểu nhị cười dịu dàng trả lời: "Người kia chỉ nói là bằng hữu của các vị, những cái khác ta không tiện nói ra."

Bộ Tịch Âm gật đầu không hỏi thêm gì nữa, lại như nghĩ đến cái gì, ngoái đầu nhìn Tô Thanh một cái ý tứ sâu xa.

Ngồi trước bàn, xem từng món ăn làm dựa theo khẩu vị của nàng, sắc mặt Tô Thanh có chút mê mang, đầu cũng ản ản đau. Cơ hồ có thể kết luận, vị bằng hữu an bài tốt hết thấy này là vị nào.

Nàng duỗi tay ngăn tiểu nhị lại, hỏi: "Vị tiểu ca này, có thể nói cho ta người đã an bài những thứ này hiện tại ở nơi nào?"

Sắc mặt tiểu nhị do dự, vẻ mặt khổ sở nói: "Cô nương, vị công tử kia đặc biệt dặn dò, tiểu nhân thực sự không thể nói a."

Công tử? Tô Thanh nhún mày.

Không đợi nàng truy vấn, Cố Uyên đã lấy một tấm ngân phiếu đặt lên bàn, lạnh nhạt nói: "Hiện tại có thể nói."

Ánh mắt tiểu nhị liếc qua tấm ngân phiếu trên bàn, mắt sáng lên, lấy ngân phiếu cất vào lòng, nịnh nọt cười nói: "Vị công tử kia bây giờ đang ở lầu hai, gian tường vân, có cần tiểu nhân dẫn đường?"

"Không cần, tự mình đi." Lời nói chưa dứt, Tô Thanh đã đứng dậy xông thẳng lên lầu.

Liễu Phụng Hoa hơi nhú mày nhìn Cố Uyên sắc mặt trầm xuống, trong mắt lóe lóe, cũng chậm rãi đứng lên: "Lát nữa đưa vài món ăn lên phòng ta, ta nghỉ ngơi trước."

Lận Ảnh nhìn hai người rồi đi, do dự nói: "Vậy chúng ta..."

Cố Uyên trầm giọng, nói: "Ăn cơm."

Không khí trên bàn ăn lập tức hoàn toàn yên tĩnh, Lận Ảnh cùng Bộ Tiệp Âm trao đổi ánh mắt, làm như không thấy sắc mặt trầm trầm của Cố Uyên, yên lặng ăn cơm, nhẹ nhàng linh hoạt cơ hồ không phát ra chút tiếng vang.

Tô Thanh tìm được gian phòng tường vân, khoát tay, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Người trong phòng đang đứng trước cửa sổ xuất thần nhìn bóng đêm bên ngoài, nghe tiếng quay đầu lại, thần sắc khẽ nhoáng một cái, kêu: "A Thanh, sao ngươi lại tới."

Sắc mặt hắn không có sợ hãi, không có kinh ngạc, thậm chí ngay cả ngữ điệu cũng bình thản như nước, đôi mắt linh hoạt kì ảo.

Tô Thanh nghe hắn nói thế liền nghẹn, lời nói ra đến khóe miệng bị chặn ở đó.

Án đường nhăn cẳng chặt, cuối cùng nằng nặc ra một câu: "Câu này hẳn là ta nói mới đúng chứ! Không phải là nghe lời ta trở về Cô Xạ Thành rồi sao, tại sao vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây?"

Tuân Nguyệt Lâu nói: "Vốn đang chuẩn bị trở về, trên đường gặp được người Cầm Tâm phái tới, lại quay lại."

Lục Cầm Tâm sẽ bỏ mặc Tuân Nguyệt Lâu đi cùng nàng sao? Tô Thanh nghe vậy trong lòng có chút bất an: "Cố ý kêu ngươi tạm thời đừng trở về như vậy, ngươi không lo lắng trong Cô Xạ Thành xảy ra đại sự gì sao?"

Tuân Nguyệt Lâu lắc đầu: "Sẽ không có, gần đây Cô Xạ Thành đang chuẩn bị Bách Dư Điện."

Tô Thanh hiểu ý tứ trong lời nói của hắn. Lễ hội này được cả thiên hạ chú ý, nếu có đại sự gì phát sinh, khẳng định cả thiên hạ đều biết, tuyệt đối sẽ không sóng êm gió lặng như thế này. Nhưng nếu không phải vì Cô Xạ Thành, vậy thì là vì nàng.

Tô Thanh hồ nghi hỏi: "Chẳng lẽ bởi vì trên đường chúng ta vòng qua Đồ Châu lại sẽ gặp phải chuyện gì không thể tưởng tượng nổi?"

Tuân Nguyệt Lâu vẫn lắc đầu: "Cầm Tâm chưa nói."

Nếu hắn đã nói không biết vậy khẳng định là không biết thật.

Tô Thanh nhất thời không có lời gì để nói, chỉ có thể nhìn hắn một cái: "Vậy ngươi bây giờ chuẩn bị tiếp tục theo chúng ta, hay là trực tiếp lộ rõ thân phận, dứt khoát đồng hành cùng chúng ta?"

Kì thật, tình huống hiện tại, biểu lộ rõ thân phận cũng không sao.

Tuân Nguyệt Lâu nói: "Đi cùng các ngươi."

Tô Thanh gật đầu: "Cũng tốt." Nhưng nhìn vẻ mặt hắn trầm tư không khỏi hỏi: "Còn chuyện gì sao?"

Tuân Nguyệt Lâu ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi cái chính: "Lúc trước ta không có đi theo các ngươi, là các ngươi đi theo ta."

"..."

Tô Thanh không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Lúc này, một giọng nói khúm núm từ phía sau vang lên: "Vị cô nương này, các ngươi chuẩn bị đi Đồ Châu sao?"

Tô Thanh quay đầu lại thấy tiểu nhị bụng chầu nước đứng trên hành lang. Chú ý đến sắc mặt tiểu nhị có chút sợ hãi chần chờ, trong lòng nàng hơi nhảy dựng, hỏi: "Không sai, chúng ta muốn đi Đồ Châu, xin hỏi vị tiểu ca này, có cái gì không ổn sao?"

"Kì thật cũng không có gì không ổn...", tiểu nhị hơi do dự, nói: "Bất quá các ngươi nghe ta khuyên một câu, Đồ Châu a, nếu có thể không đi thì đừng đi."

Quả nhiên có vấn đề! Thần sắc trong mắt Tô Thanh chợt lóe, quanh co lòng vòng hỏi: "Lũ lụt ở Đồ Châu không phải nhờ vào cứu trợ thiên tai của triều đình đã được không chế rồi sao? Tình hình dịch bệnh nghe nói cũng đã giảm bớt, chẳng lẽ hiện tại vẫn chưa chữa trị được tận gốc bệnh dịch?"

Sắc mặt tiểu nhị trở nên trắng bệch, tựa như không muốn tiếp tục đề tài này, do dự thật lâu mới nói: "Dịch bệnh xác thực đã được khống chế khá tốt, triều đình cũng tìm được phương thuốc trị tận gốc, cho dù có người mới nhiễm cũng không phải chuyện lớn gì. Chỉ là..."

Hắn dừng một lúc, âm thầm nuốt nước bọt: "Chỉ là gần đây Đồ Châu rất tà môn, đồn đãi nổi lên bốn phía, nói là, bên trong thành không ít nhà có người chết, mỗi người đều là... xác chết vùng dậy."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Chuyện ma quỷ

Nghe được lời này, ý niệm đầu tiên trong đầu Tô Thanh là cảm thấy hoang đường, nhưng nghĩ kĩ lại có một cảm giác quái dị không rõ. Nàng không quan tâm phản ứng của Tuấn Nguyệt Lâu, kéo tiểu nhị ra ngoài: "Còn biết tin tức gì đợi tí nữa nói rõ ràng với lão gia chúng ta, sẽ không thiếu thưởng cho người."

Tiểu nhị bị nàng đột nhiên xuất hiện hù dọa, chậu nước trong tay vãi ra không ít nước. Nghe tới có tiền thưởng, động tác giây dựa của hắn ngừng ở đó, tùy ý để nàng kéo đi, vẻ mặt cười xòa nói: "Cô nương cứ yên tâm, ta nhất định sẽ biết thì sẽ nói hết!"

Đến trước cửa phòng Cổ Uyên, bởi vì quá vội vàng, Tô Thanh nhất thời quên gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Người trong phòng nghe tiếng quay qua nhìn, hai người bốn mắt nhìn nhau, tư thế vừa cởi áo liền ngừng ngay chỗ đó.

Một đầu tóc đen chưa buộc lên, rối tán loạn sau lưng, ánh trắng như nước rơi vào trên người hắn giảm đi sự lạnh lùng ngày thường, thêm một chút mỉa hoặc khiến người ta khó dời mắt. Phảng phất như vừa từ trong bức họa đi ra, bỗng nhiên quay đầu, đôi mắt thâm thúy sắc bén đủ để đem bất luận kẻ nào hút vào.

Ánh mắt Tô Thanh chậm rãi dời qua xương quai xanh, cuối cùng dừng ở da thịt lộ ra trước ngực, yên lặng nuốt ngụm nước miếng.

Lực trên tay buông lỏng, tiểu nhị kinh ngạc đang muốn vặn vẹo chuyển người qua, thấy dạng này liền ngã ngồi dưới đất, chậu nước trong tay "ầm" một tiếng rơi xuống gây ra tiếng vang lớn, vang vọng thật lâu trong không gian yên tĩnh.

"Chuyện gì." Thần sắc trong mắt Cổ Uyên đã thu hồi, phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra kéo quần áo lên lại, không nhanh không chậm thắt lại dây lưng.

Tô Thanh nuốt nước miếng, đẩy tiểu nhị vào phòng, nói: "Lão gia, bên quận Đồ Châu hình như phát sinh một chút chuyện lạ, ta thấy hơi kì quái nên dẫn vị tiểu ca này tới để hắn nói rõ ràng hơn một chút."

Cổ Uyên thần nhiên nói: "Là chuyện xác chết vùng dậy sao."

Tô Thanh sững sờ: "Lão gia đã biết?"

"Biết một chút." Cổ Uyên ngồi xuống cạnh bàn nhìn về phía tiểu nhị bị đẩy tới, nói: "Nói tí mi nghe một chút."

Ánh mắt hắn nhàn nhạt nhìn qua làm tiểu nhị cảm thấy toàn thân chợt lạnh, lời nói ào ào tuôn ra như suối, thao thao bất tuyệt: "Thời điểm sớm nhất nghe được là nửa năm trước. Khi đó vùng phụ cận lũ lụt nghiêm trọng, từ thì khắp nơi, không lâu sau, thành tây có người mắc dịch bệnh dần dần lan sang những địa phương khác. Nên biết, khi đó vật tư rất khan hiếm, nhất thời không tìm ra biện pháp đối phó dịch bệnh, Lý đại nhân quyết định thật nhanh đem những người mắc bệnh vào Tịnh Phật am ở phía tây núi Bách Tuyền."

Dịch bệnh rất dễ lây lan, hành động này của vị Lý đại nhân kia tuy là vạn bất đắc dĩ nhưng cũng chặt đứt đường sống cuối cùng của những người đó.

Vốn là một tòa miếu thấp hương cúng phật nay biến thành tu la địa ngục khó tránh khỏi khiến người ta có chút thốn thức.

Tô Thanh khẽ nhăn mày, hỏi: "Khi đó, những người được đưa lên núi đều chết sao?"

Tiểu nhị nói: "Lạ là lạ ở chỗ này! Nên biết bệnh nhân ở trên núi căn bản không có người chăm sóc, đây không phải rõ ràng là chết chắc rồi sao? Ai ngờ qua chừng bảy ngày, khi triều đình phái người lên núi đưa lương thực lại phát hiện những người kia toàn bộ đều hết bệnh!"

"Không thể nào, bệnh đều khỏi hẳn sao?" Tô Thanh có chút không tin.

"Đúng vậy, thật là không có người nào chết!" Tiểu nhị ưỡn ngực bày ra bộ dáng ngay thẳng, tuyệt không nói dối, càng nói càng hưng phấn: "Những người kia sau khi được đón về thành thật sự không có một chút đáng về bệnh hoạn nào, thậm chí còn khỏe mạnh hơn nhiều so với lúc trước khi mắc bệnh. Nhưng mà chỉ cần hỏi đến những chuyện xảy ra trong am thì không ai biết gì. Khi đó chuyện lạ này truyền đi khắp nơi, đều nói trong am ni cô có Phật tổ hiển linh."

Nhìn hắn thủy chung không có ý dừng lại, Tô Thanh nhìn không được ngắt lời hắn, nói: "Chuyện này và chuyện xác chết vùng dậy có liên quan gì?"

"Gấp cái gì, ta còn chưa nói đến trọng điểm đâu." Tiểu nhị liếc nàng một cái, nói: "Về sau, trong quận đều đưa những người mắc bệnh lên Tịnh Phật am, qua vài ngày dịch bệnh trong quận đều tiêu tán, ngoại trừ không nhớ rõ những chuyện trong am thì quả thực người người đều sinh long hoạt hổ. Tình hình này liên tục duy trì trong một thời gian dài, cho đến một ngày, đột nhiên bắt đầu chết người."

Tô Thanh nói: "Không phải là nói thuốc đến bệnh trừ sao, thế nào lại có người chết? Là chết vì dịch bệnh sao?"

"Cũng không phải vì dịch bệnh, nhưng người chết đều là người từ trong am trở về." Tiểu nhị nhìn nàng một cái thật sâu, giọng điệu đột nhiên trở nên quý dị: "Người chết đầu tiên là Mao đồ tể của cửa hàng thịt heo, nghe nói tối hôm đó ở trên giường vẫn rất tốt, sáng hôm sau lúc vợ hắn tỉnh lại không thấy hắn liền tức giận. Hơn nữa, bộ dạng hắn chết rất thảm, toàn thân đầy giòi bọ, lúc khám nghiệm tử thi nghe nói lục phủ ngũ tạng cũng đã nát hết, bộ dáng như vậy sao có thể mới chết một ngày, quả thực giống như chết cả tháng rồi."

Giọng hắn rất lạnh lẽo, Tô Thanh vô thức tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó, nhìn không được muốn nôn mửa: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó?" tiểu nhị giật giật khóe miệng, tựa như nhớ tới một hồi ức không tốt, sắc mặt cũng tái đi, "Sau đó chính là chuyện của một tháng trước. Giống như trúng tà, những người lúc trước trở về từ trong Tịnh Phật am lần lượt từng người từng người nối tiếp nhau chết hết, ngay cả trạng thái lúc chết cũng giống nhau như đúc. Mọi người ai cũng cảm thấy tà môn, liền dứt khoát hủy cái am trên núi kia đi, về sau cẩn thận nghĩ lại, theo kết quả khám nghiệm tử thi thời gian chết không phải vừa vặn trùng với thời gian đưa bọn họ lên núi sao? Nghĩ như vậy, những người kia lúc từ trên núi xuống đều đã là người chết. Đây... không phải là xác chết vùng dậy thì là cái gì?"

"Thật sự là... quá tà môn a!", Tô Thanh lúng túng nói, "Người có tận mắt thấy qua những thi thể kia không?"

Tiểu nhị lắc đầu, nói: "Sao có thể thấy được, nghe người khác nói đã thấy sợ hãi, ai còn muốn đi xem?"

Tô Thanh ngẩng đầu nhìn Cố Uyên, thấy sắc mặt hắn vẫn như cũ không có nhiều cảm xúc, nhìn không được hỏi: "Lão gia, mấy chuyện này người đều biết rõ rồi sao?"

"Không biết rõ." Cố Uyên vân vân chén trà nhỏ trên bàn, suy nghĩ một chút, nói: "Bất quá, rất có ý tứ."

Hắn nhàn nhạt liếc tiểu nhị một cái, nói: "Người ra ngoài trước. Tiền thưởng, ngày mai sẽ cho người."

Tiểu nhị vừa nghe có tiền thưởng, nhớ lại lúc mấy người này đến rất xa xỉ, lập tức tươi cười rạng rỡ lui ra ngoài.

Cố Uyên ngược mắt nhìn Tô Thanh đang đóng cửa phòng, nói: "Tuân Nguyệt Lâu đến?"

"Phải." Tô Thanh không còn gì để nói, vốn tưởng rằng Cố Uyên có chuyện gì quan trọng muốn nói, không nghĩ tới là truy vấn chuyện này.

Cố Uyên nói: "Ngày mai chúng ta sẽ tiến vào quận Đồ Châu, để hắn cùng đi đi."

Tô Thanh vốn cũng đang do dự chuyện của Tuân Nguyệt Lâu, không ngờ Cố Uyên đã chủ động mở miệng, không khỏi có chút ngạc nhiên mừng rỡ. Còn chưa kịp trả lời lại thấy ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Cố Uyên xẹt qua, ngữ điệu trầm thấp vang lên: "Người thật cao hứng."

"Có Tuân Nguyệt Lâu trợ giúp, lão gia sẽ như hổ thêm cánh, đương nhiên phải cao hứng." Tô Thanh thuận miệng nịnh hót, trong lòng lại lăm lăm. Hành động gần đây của Cố Uyên quả thực hơi lạ, lạ đến mức khiến nàng không thể không suy đoán tới một số chuyện không tưởng tượng nổi.

Nàng âm thầm quan sát sắc mặt hắn, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng một đêm kia ở nghĩa trang hoang vu dã ngoại, mặc dù không đến mức cô nam quả nữ nhưng cũng không tránh khỏi hơi đỏ mặt, tim đập dồn dập.

Trước kia đã tiếp xúc với nhiều nam nhân như vậy, đây không thể nghi ngờ là lần khác thường nhất, nàng không biết có phải là thích hay không nhưng không thể phủ nhận nàng đối với Cố Uyên có cảm giác khác thường, loại cảm giác này hết sức tế nhị, nhưng cũng vì quá khó nắm chắc làm nàng có chút sợ hãi.

Nếu như loại cảm giác này là thích, vậy còn Cố Uyên thì sao?

"Lão gia, nếu như ta và Liễu cô nương cùng lúc rơi xuống nước, người sẽ cứu ai trước?", đang lúc đầu óc hỗn loạn, Tô Thanh trầm mặc một lát liền phun ra một câu như vậy.

Động tác uống trà của Cố Uyên khẽ dừng lại, ngẩng đầu nhìn nàng.

Cái vấn đề này rất ngu ngốc, hơn nữa còn rất ngây thơ.

Bị ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của hắn liếc qua, Tô Thanh mới phản ứng lại những gì mình vừa nói, trên mặt đỏ ửng, có chút lắp bắp: "Kia, cái kia... ý ta là nói, lũ lụt ở Đồ Châu đã được khống chế, nhưng không ai có thể đảm bảo sẽ không lần nữa... Không đúng, kì thật ta muốn nói là..."

"Cứu người!", thanh âm trầm thấp từ tính êm tai.

Cố Uyên cup mi xuống ngắt lời nàng đang thanh minh dong dài, khóe môi hiện ra một đường cong khó thấy.

Tô Thanh sững sờ: "Tại sao lại... cứu ta?"

Cố Uyên nói: "Phượng Hoa bơi lội rất tốt."

Tô Thanh: "..."

Nàng không phản bác được.

Cố Uyên cúi đầu mân miệng, đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, bỗng nhiên nói: "Chuyện xác chết vùng dậy kia có liên quan đến người ta muốn tìm. Đến lúc đó sẽ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Chờ sau khi đến Đồ Châu, người đi theo bên cạnh Tuân Nguyệt Lâu, tuyệt đối không rời nửa bước. Hiểu chưa?"

Bỗng nhiên dời đề tài làm Tô Thanh có chút choáng, cơ hồ không theo kịp suy nghĩ của hắn. Nhưng mà lúc nghe được câu cuối cùng, lại hiểu được hàm nghĩa trong đó, hoảng lên hỏi: "Vậy còn lão gia thì sao?"

"Ta đương nhiên có chuẩn bị. Đến lúc đó mặc kệ phát sinh chuyện gì, chỉ cần gặp nguy hiểm, liền bảo Tuân Nguyệt Lâu mang người đi, càng xa càng tốt."

Ngón tay gõ mặt bàn của Cố Uyên ngày càng trầm trọng. Cố Uyên nhìn ra cửa sổ, tà áo trong màn đêm rũ xuống không hiểu sao có cảm giác hiu quạnh, vắng vẻ.

Loại cảm giác này vốn không nên xuất hiện trên người nam nhân này, thần sắc trong mắt Tô Thanh có chút chững lại, mang một cái áo khoác đến khoác lên tấm lưng đơn bạc kia, thanh âm cơ hồ chỉ có mình nàng nghe được: "Ta nhất định sẽ không quấy nhiễu kế hoạch của lão gia."

Sống lưng Cố Uyên khẽ cứng đờ, yên tĩnh một lát, ánh trăng rơi vào lông mi hắn có chút mê ly. Đầu ngón tay khẽ chạm vào, vô thức muốn xoa tay nàng lại ngừng giữa không trung, cuối cùng vẫn thu lại.

Đối với hắn mà nói, không chế được chính mình mới có thể không làm tổn thương người bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đêm quỷ dị

Không khí giữa hai người đang yên tĩnh, dưới lầu đột nhiên có tiếng tranh chấp. Không biết ai ném cái bàn gây ra một trận huyên náo giống như phá hủy một căn phòng. Xen lẫn trong đó là tiếng tiều nhị và chuông quỹ than trời trách đất cầu xin tha thứ, càng lúc càng náo nhiệt hơn.

Tô Thanh đứng tại lắng nghe, có một thanh âm xa lạ thỉnh thoảng lại ồn ào hai câu, không nghe rõ nội dung chỉ cảm thấy ngữ điệu kia tỏ ra rất vênh váo tự đắc, mười phần kiêu cách nhà quan. Trong lòng hiểu kì, nàng hỏi ý kiến Cố Uyên xong, đẩy cửa ra nhìn.

Cửa phòng bên cạnh cũng đúng lúc đẩy ra, Lận Ảnh cùng Bộ Tiễn Âm song song đi ra, gặp Tô Thanh từ trong phòng Cố Uyên đi ra, trong mắt chợt lóe qua kinh ngạc, ả ý dời ánh mắt làm như không thấy.

Các gian phòng khác cùng tầng không có động tĩnh gì, người trong phòng không biết đã ngủ hay là không có hứng thú, một mảnh yên tĩnh.

Trong nội đường có một quan sai dáng người khôi ngô, nhìn bộ dáng hung hăng ngang ngược, bên cạnh là hai tiểu nha dịch, cũng một bộ kiêu ngạo ương ngạnh.

Lúc này, hắn hung hăng dùng chân đá vào bàn ghế bị lệch, giờ đại đao từ trên cao nhìn xuống kêu gào: "Còn nói không có tiền? Quan gia ta đã cho các người khát gần một tháng, còn kêu không có tiền! Hôm nay nếu không nộp thuế, có tin gia phá hủy luôn cái khách điểm này của người không!"

Chuông quỹ ở bên cạnh liên tục ra hiệu cho tiều nhị.

Tiều nhị vốn định làm như không thấy, ai ngờ chuông quỹ đã trực tiếp xông lên lục tìm trong người hắn, đành phải móc mấy tấm ngân phiếu được thưởng ra, về mặt nịnh nọt đưa tới: "Quan lão gia, chỉ có những thứ này! Thực sự chỉ có chút ít này! Xin ngài nhận cho, giờ cao đánh khề."

Quan sai cầm ngân phiếu, liếc nhìn, thuận tay nhét vào lòng, lại lười biếng nâng mắt, vuốt vuốt tay nói: "Chút ít này bắt quá là tiền thuế, kéo dài lâu như vậy còn chưa nộp hết, hại gia phải vất vả chạy qua chạy lại nhiều lần, chẳng lẽ không nên biếu chút lợi tức hay phí đi lại sao?"

"Không có! Thực không có a!" chuông quỹ gấp đến sắp khóc, "Gần đây Đồ Châu xảy ra tai họa, người không có việc chạy đến nơi này làm gì a. Mấy ngày này tiều điểm cơ hồ còn không mở cửa đón khách, thiếu chút nữa cả mình còn không có ăn. Quan gia, xin người rủ lòng từ bi, tha cho chúng ta lần này."

"Không làm ăn? Ta thấy hôm nay trong khách điểm này rất náo nhiệt nha." Quan sai ngẩng đầu nhìn mấy người đứng trên hành lang bên cạnh, con mắt vốn không lớn híp lại thành một đường nhỏ, "Chắc chắn chắc, nam có nữ có, này còn nói là không làm ăn? Nhìn vị tiểu nương tử này, lớn lên rất đẹp mắt, so với các cô nương trong quận đẹp hơn không biết bao nhiêu lần."

Tô Thanh tự xưng bị đùa giỡn một câu, cũng không phiền muộn, cười dịu dàng quảng cho hắn một cái mị nhãn, cất giọng đáp lời: "Vị quan đại ca này sao

lại hung dữ như vậy a, nhìn đã dọa chường quỹ và tiểu nhị thành bộ dạng gì."

Quan sai nghe vậy, cười đến mỡ béo khắp người run run, nói: "Tiểu nương tử có điều không biết, chúng ta phụng mệnh làm việc cũng rất cực khổ a! Này không là gì, các cửa hàng trong quận cũng như vậy, không thu được tiền, hơn nữa đêm còn phải chạy đi làm việc, cũng không sợ mệt mỏi sao!"

Thần sắc trong mắt Tô Thanh lóe lóe, bày ra vẻ mặt kinh ngạc, cố ý thăm dò: "Các cửa hàng trong quận Đồ Châu đều đóng cửa sao? Vì sao vậy? Trước kia từng nghe nói trong quận có chuyện xác chết vùng dậy, chẳng lẽ là thật sao?"

Thình lình nhắc tới chuyện này, nụ cười trên mặt quan sai lập tức cương ở đó, sắc mặt khẽ biến, nói: "Đừng nghe bọn họ đồn đãi bậy bạ, làm gì có chuyện tà môn như vậy! Những người kia đều do bệnh dịch chưa được chữa trị tận gốc nên mới đột tử, khám nghiệm tử thi đã sớm tìm ra nguyên nhân, ai ngờ bên ngoài lại nói bóng nói gió truyền đi như thế, còn giống như chuyện thật."

"Xác chết vùng dậy? Cái gì xác chết vùng dậy a?" Lận Ảnh không rõ ý tứ trong lời nói, khẽ nhún mày.

"Nếu đã là lời đồn đãi, chúng ta cũng không cần hỏi nhiều." Bộ Tiệp Âm nhàn nhạt ngắt lời hắn, liếc Lận Ảnh một cái ý bảo hắn ngưng miệng lại. Hắn hiển nhiên đã nghe ra một hàm nghĩa khác trong câu nói, khóe môi khẽ cong, cười nói: "Các vị quan gia này đã muốn giấu giếm chuyện gì, đương nhiên là có lời khó nói, cứ buộc hắn nói cũng không có ý nghĩa gì. Nói là lời đồn vậy cứ cho đó là lời đồn đi."

Sắc mặt quan sai tất nhiên rất không đẹp mắt: "Xem ra các ngươi đều là bọn nhà quê, quan gia ta cũng không muốn so đo với các ngươi, nhưng vẫn phải cảnh cáo các ngươi một câu - họa từ miệng mà ra! Có chút chuyện không nên hỏi thì tốt nhất đừng hỏi, rõ chưa!"

Bộ Tiệp Âm lơ đãng "A" một tiếng, nói: "Hiện tại trong quan phủ đều là dạng này sao, thời điểm ức hiếp dân chúng thì vô cùng thuần thực, đụng phải yêu quái hiếm thấy liền rách gan chó? Nếu không có chuyện tà môn kia làm sao lại có lời đồn đãi, ta thấy ngươi tới đây thu thuế bất quá là vì hiện tại đêm khuya, ngươi không dám trở về quận Đồ Châu đi, cho nên mới đến đây ý đồ xin tá túc một đêm"

Dừng một chút, hắn cười nhẹ: "Như vậy xem ra buổi tối ở Đồ Châu chỉ sợ thực sự không yên ổn đi?"

Tô Thanh nghe vậy không khỏi nhún mày. Nàng vốn định thăm dò vài chuyện từ miệng tên quan sai này, ai ngờ miệng hắn dán kín như thế, đúng là đem lời nàng nói đều chặn lại. Nhưng mà Bộ Tiệp Âm rõ ràng không biết tình hình cụ thể, hiện tại lại là bộ dáng còn biết rõ hơn nàng, chẳng lẽ vừa rồi trong lúc nói chuyện nàng không cẩn thận bỏ sót cái gì sao?

Quan sai kia bị Bộ Tiệp Âm nói một phen, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng rất đặc sắc, trong lòng có khổ mà không nói được.

Hôm nay hắn vốn ra ngoài làm việc chung, ai ngờ trên đường xảy ra chút sự cố, muốn trở về lại thấy sắc trời đã muộn. Quận Đồ Châu gần đây toàn chuyện tà môn, lúc trước có vài lần ra cửa gặp phải thứ không sạch sẽ (ý nói ma quỷ) hù dọa hắn nửa đêm không dám ra ngoài! Có một đêm hắn ra ngoài làm việc xong do dự nửa ngày mới mò đến khách điểm vùng phụ cận tá túc một đêm, cái gọi là thu thuế chỉ là thuận tiện thôi. Ai ngờ mới vài ba câu đã bị người ta nhìn ra hết.

Trong lòng oán thầm, nhưng mặt mũi lại có chút không nhịn được, lập tức ngẩng đầu căm tức nhìn Bộ Tiệp Âm: "Các ngươi là người từ đâu đến, bụng dạ khó lường đầu độc lòng người, có tin ngày mai quan gia đem các ngươi tống vào đại lao không!". Nói xong, nhìn không được liếc qua Tô Thanh, nuốt nước miếng một cái, nói: "Bất quá quan gia ta lại là người thương hoa tiếc ngọc, tiểu nương tử thủy linh như thế, nhất định sẽ được an bài chỗ khác tuyệt hơn."

Nói xong lời cuối cùng, bày ra vẻ mặt ngay thẳng. Bọn tiểu nha dịch kia cũng vùng vằng cười rộ lên.

Tô Thanh đã gặp nhiều loại người như vậy rồi nên cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ là có chút tò mò muốn biết nguyên nhân hắn không dám trở về vào ban đêm.

Vốn đang muốn hỏi cái gì, chỉ nghe cửa phòng sau lưng đột nhiên mở ra, có cái gì lướt qua nàng bay vuốt xuống lầu, đúng lúc dừng lại trên mặt đất bên cạnh tên quan sai, găm xuống nền đất vài tác, chỉ cần thoáng lệch về phía trước một chút đã đâm vào mu bàn chân hắn, miễn cưỡng phé bỏ một chân.

Quan sai trong chốc lát không kịp hoàn hồn, toàn thân khẽ run rẩy, toát mồ hôi lạnh.

Thanh âm thâm trầm của Cố Uyên từ trong nhà truyền ra: "Nếu như Trần Hữu Vi có thể bắt chúng ta vào tù, cứ việc để hắn đến thử xem."

Thanh âm rất nhạt rất trầm nhưng lại như lưỡi dao lạnh buốt hung hăng đâm vào lòng, có một loại lãnh ý từ sâu trong ngực bỗng chốc lan ra toàn thân.

Quan sai theo bản năng không lên tiếng, ánh mắt đảo mấy vòng xem qua mấy người, đã thấy ai cũng không hề phản ứng gì khi bị hắn uy hiếp, nghĩ đến người trong phòng thế nhưng gọi thẳng họ tên của đại nhân, trong lòng liền biết mấy người này lai lịch phi phàm, biết điều không dám lại có câu nào mạo phạm nữa.

Bộ Tiệp Âm thấy hắn rút cuộc cũng biết sợ, khóe môi cong thêm vài phần, nói: "Kì thật quan gia cũng không cần căng thẳng, chúng ta chỉ muốn biết trong quận Đồ Châu xảy ra chuyện gì, ngươi cứ yên tâm nói cho chúng ta nghe, chúng ta nhất định sẽ không truyền lung tung khắp nơi."

Nói xong, ánh mắt hắn như có như không đảo qua hai người chường quỹ và tiểu nhị đang đứng bên cạnh, hai người nhún lực tốt, lập tức biết điều lui vào phòng. Nhưng còn chưa đi được hai bước, ngoài phòng truyền đến một vài tiếng bước chân cỡ quái.

Sắc mặt quan sai lập tức biến đổi, giọng nói vọng vào: "Còn không nhanh đi đóng cửa! Nhanh!"

Tiểu nha dịch giống như phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, lấy tốc độ nhanh nhất đóng cửa khách điểm lại, cài chốt xong vẫn không quên lấy bàn ghế chặn ở cửa chính, phảng phất như sợ vật gì đó xông vào.

Tô Thanh lưu ý thấy sắc mặt bọn họ trắng bệch như tờ giấy, trong lòng kinh ngạc, đúng lúc này cửa phòng bên hông đột nhiên bị đẩy ra, Liễu Phương Hoa từ trong phòng đi ra nhàn nhạt nhìn qua mấy người bọn họ, nói: "Đến đây xem cái này một chút."

Tô Thanh không rảnh xen vào mấy người dưới lầu đã co ro rúc vào mấy góc khuất run lấy bầy, cùng theo sau Bộ Tiệp Âm vào phòng.

Cửa sổ gian phòng bên cạnh khẽ mở ra, xuyên qua khe cửa nhìn ra là một con đường trống trải, yên lặng.

Ánh trăng như một tầng sa mỏng chiếu lên vài bóng dáng đang cứng ngắc đi về phía trước. Khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt trống rỗng vô hồn, vì cả người cứng ngắc chỉ có thể cong lại chỗ mấy đốt xương nên tư thế đi đường đều rất cổ quái khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Từng bước từng bước chậm chạp đi chuyển, động tác máy móc như gỗ rối, người này nối tiếp người kia đi tới tựa như bị cái gì điều khiển, lại giống đang du hành.

Tô Thanh chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, không hiểu sao lại nhớ tới tình cảnh hôm đó ở Tiều Đầu sơn, lập tức toàn thân nổi da gà.

Nếu đây chính là nguyên nhân khiến mọi người trong quận Đồ Châu ban đêm không dám ra ngoài, như vậy những người này hoặc là nói những thi thể này giống như lời đồn, hiện tại đã bắt đầu xuất hiện ở vùng phụ cận quận Đồ Châu, hay là số lượng những vật này vẫn đang không ngừng tăng lên?

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hứa hẹn

Những người này, hoặc là nói những thi thể này rất giống cái tên hung hãn ở Tiều Đầu sơn hôm đó. Mặc dù phá lệ quỷ dị nhưng động tác thì tri độn hơn rất nhiều, cũng không hung tàn, tựa như chỉ đơn giản là đi dạo một vòng chẳng có mục đích gì, cũng không có tính công kích.

Tô Thanh càng nghĩ càng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Trầm mặc một lát, Lận Ảnh quyết định thật nhanh rút kiếm ra: "Ta đi xem một chút."

Liễu Phương Hoa không nói hai lời cũng chuẩn bị cùng đi lại bị Bộ Tiệp Âm hơi hốt ngăn lại: "Ta cùng Lận Ảnh đi là đủ rồi, Liễu cô nương ở lại khách điểm chờ tin tức là được. Quá nhiều người khó tránh khỏi dả thảo kinh xà."

Tô Thanh vốn cũng định khách sáo với hấn hai câu, ai ngờ Bộ Tiệp Âm nhìn cũng không nhìn nàng một cái, cứ như vậy trực tiếp ra ngoài. Lờn đến bên miệng liền nghẹn lại ở đó, có loại cảm giác khó chịu.

"A Thanh." Cố Uyên ở phòng cách vách kêu một tiếng khiến Tô Thanh lập tức thu hồi tâm tư.

Trước khi ra khỏi phòng có cảm nhận được ánh mắt Liễu Phương Hoa nhìn nàng, vẫn thanh lãnh như cũ mang theo nhàn nhạt lưu luyến sâu bi.

Những ngày này tiếp xúc làm cho nàng đối với vị Liễu cô nương yên tĩnh ẩn nhẫn này cũng có vài phần nhận thức. Nữ tử này cái gì cũng tốt, đem tình cảm của mình chôn dấu quá sâu không muốn lộ ra, cũng chính là thái độ quá mức cao ngạo này làm cho nàng bỏ qua rất nhiều cũng mất đi rất nhiều.

Vốn cho là, nếu Liễu Phương Hoa thật sự tranh Cố Uyên với nàng, nàng quả thực lành ít dữ nhiều, ai ngờ, ý niệm này từ đầu đến cuối chỉ tồn tại trong lòng nàng.

Nhìn nữ tử cao ngạo đứng đó, có lẽ Cố Uyên trong lòng nàng lưu lại một dấu tích thâm căn cố đế, nhưng mà nam nhân này dù có tốt đến mấy nếu đã không hề có tình cảm với nàng thì cũng không đáng để nàng khổ tâm theo đuổi.

Hấn chỉ là sư huynh của nàng, không hơn.

Theo Tô Thanh, vị Liễu cô nương này lãnh ngạo, ở phương diện nào đó rất giống Tuân Nguyệt Lâu, xem xét trầm sắc thái thế gian cùng lắm chỉ xuy cười một tiếng. Nhưng hai người khác nhau ở chỗ, Tuân Nguyệt Lâu biết rõ mình muốn cái gì sẽ đi tranh thủ, mà Liễu Phương Hoa cũng biết mình muốn gì nhưng lại khinh thường không hạ thấp tư thái dù chỉ một chút.

Nhưng, thái độ hai người như vậy, ai đúng ai sai, ai có thể bình phán...

"Nghĩ cái gì?", Cố Uyên nhấp môi uống chén trà Tô Thanh đưa tới, nâng mắt nhìn nàng.

Tô Thanh ngược mắt nhìn lại, nhìn đôi mắt thâm thúy khó hiểu kia đến xuất thần, cảm khái hỏi: "Lão gia từng có vật gì đặc biệt muốn có nhưng lại thấp thỏm không biết cuối cùng có thể có được không?"

Động tác Cố Uyên hơi dừng lại, rũ mắt suy nghĩ một chút, nói: "Có."

Tô Thanh vốn tưởng rằng người có thân phận như hắn nên cầu được ước thấy, không ngờ hắn trả lời như vậy.

Còn có vật gì mà Nhiếp Chính Vương dưới một người trên vạn người cũng không biết có thể có được hay không?

Trong lòng kinh ngạc, không khỏi hỏi: "Là cái gì?"

Nhưng, Cố Uyên chỉ ngẩng đầu nhìn nàng, im lặng không nói.

Tô Thanh bị hắn nhìn có chút không chịu nổi, giật giật khóe miệng: "Nếu như lão gia không muốn nói..."

"Bản tâm." Nhàn nhạt hai chữ, trong căn phòng yên tĩnh phá lệ rõ ràng.

Đôi mắt Tô Thanh mở lớn, đối với câu trả lời thâm ảo này có chút khó lĩnh hội, đợi dần dần hiểu ra thâm ý trong đó, thần sắc trong mắt cũng trở nên phức tạp.

Bản tâm.

Nếu như không phải vừa hỏi, chỉ sợ rất khó nghĩ đến, trong mắt nhiều người bản tâm là điều đơn giản nhất, nhưng đối với nam nhân này mà nói lại là yêu cầu cực kì xa vời sao?

Cố Uyên thấy nàng trầm mặc, nhàn nhạt cong khóe môi.

Tâm tình trong đôi mắt nàng không phải giả trang, rất rõ ràng là một loại cảm khái, càng nhiều vài phần đồng tình.

Loại tâm tình này hắn vốn nên mĩa mai khinh thường, nhưng lúc này không hiểu sao hắn lại không có nửa điểm phản cảm, ngược lại, bởi vì nàng nhanh chóng lĩnh hội như thế khiến hắn trong nháy mắt có một cảm giác an bình không nên tồn tại.

Hắn ngược mắt chống lại ánh mắt Tô Thanh, hỏi: "Người thì sao?"

Tô Thanh trầm mặc hồi lâu, nhếch môi, nhẹ nhàng cười: "Bầm lão gia, điều ta muốn là một đời bình an."

Dưới ánh trăng, một thân bạch y trắng trong thuần khiết làm dung nhan nàng lúc này phá lệ thanh nhã thoát tục. Tư thái này rơi vào mắt Cố Uyên làm hắn nháy mắt hoảng thần.

Không hiểu sao lại nhớ đến lúc ở trong phủ, lần đầu tiên cẩn thận quan sát nữ nhân này. Khi đó nàng như một đóa hoa mai kiều ngạo, vì sao không giống như nữ tử phổ phàm khác.

"Một đời bình an?", động tác vuốt ngón tay của hắn có chút dừng lại, ngữ điệu mang ý tứ sâu xa chậm chậm mở miệng: "Ta cho người, thế nào?"

Lời nói quá mức ý vị sâu xa làm đại não Tô Thanh không kịp phản ứng, đợi đến khi hiểu hàm nghĩa trong câu nói, đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: "Lão... lão gia người mới vừa... mới vừa nói cái gì?"

Cố Uyên ngược mắt nhìn nàng, ngữ điệu cực kì thông thả: "Chỉ cần một ngày người còn ở lại bên cạnh ta, ta liền một ngày bảo vệ người an bình. Hoặc là, người cho rằng ta không làm được?"

Bao che khuyết điểm. Lại là trắng trợn bao che khuyết điểm.

Ở một ngày liền an bình một ngày? Nếu tính như vậy, muốn an bình một đời, chẳng lẽ nàng phải làm nô tỳ bên cạnh hắn một đời sao?

Biết rõ là không thể nào nhưng nói được như thế không hổ là kẻ già đời từ quan trường đi ra.

Tô Thanh hiểu ý, trong nội tâm bình tĩnh lại, nói: "Lão gia tính toán không tệ."

Cố Uyên cười một tiếng xem như chấp nhận lời khen này.

"Nước trà nguội lạnh, ta đi châm thay lão gia một bình nóng." Thần sắc người trước mắt làm Tô Thanh cảm thấy có chút nín thở, nhưng mà người này nàng lại không trêu chọc nổi, dứt khoát cầm ấm trà ra ngoài.

Dưới lầu, bọn chương quỹ cùng tiểu nhị vẫn nom nớp lo sợ núp trong góc khuất, nàng buồn cười vỗ vỗ vai bọn họ, hỏi: "Chương quỹ, có thể cho ta mượn phòng bếp dùng một chút?"

Chương quỹ run rẩy nâng tay: "Xin... xin cứ tự nhiên."

Quan sai đang núp dưới cái bàn bên cạnh quay mặt ra phía nàng, vẫn còn lấp bắp: "Ngươi... các ngươi rốt cuộc là ai? Hai người... hai người kia thật sự ra ngoài đuổi theo những thứ tà môn kia? Hiện tại còn có tâm... tâm tư nấu nước pha trà, đều... đều không biết sợ là gì sao!"

Tô Thanh nhìn bộ dạng bất lực này của hần vừa bức mình vừa buồn cười, nhin không được trêu chọc: "Ta nói này vị quan gia, động tĩnh bên ngoài đã sớm đi xa, các ngươi rốt cuộc sợ cái gì a?"

"Ai... ai nói ta sợ!", quan sai bị nàng cười mà mặt đỏ lên, lắng tai nghe quả thật không thấy tiếng động gì, lập tức chuẩn bị đứng lên.

Đúng lúc này, cửa khách điểm đột nhiên vang lên tiếng "Cốc cốc cốc... cốc cốc cốc..." tựa như là có vật gì bên ngoài gõ cửa, không nặng không nhẹ, rất có quy luật, trong bóng đêm tĩnh mịch có cảm giác rợn tóc gáy.

Bỗng nhiên có một trận gió xẹt qua, ánh nến trong phòng nhoáng một cái, vụt tắt.

Thân thể quan sai vừa định đứng lên hai chân lại mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, thất hồn lạc phách. Một đường hoàng hốt chạy loạn đưng ngã lăn vài cái ghế trên mặt đất, chân tay luống cuống lại chạy xuống gầm bàn, hai hàm răng run lên: "Bên ngoài còn... còn...còn...còn có!"

"Cốc cốc cốc... cốc cốc cốc..."

Phảng phất như để chứng minh lời hần nói, tiếng gõ cửa lại vang lên khá rõ ràng.

Tô Thanh không bị tiếng gõ cửa hù dọa nhưng bị bộ dáng cả kinh sợ hãi của hần làm cho hoảng sợ. Ngẩng đầu nhìn lại, ánh trăng chiếu vào cửa khách điểm không có bóng người. Nhưng tiếng gõ cửa lại dị thường rõ ràng, lọt vào tai, làm lông tơ cũng dựng đứng.

Phản ứng đầu tiên là, người gõ cửa không thể là những thứ quái nhân không rõ sống chết kia, ít nhất bọn họ không thể làm loại chuyện đầu óc bình thường này.

Phản ứng thứ hai là, ngoài cửa rõ ràng không có bóng người, rốt cuộc là ai ở đó gõ cửa?

Quay đầu lại nhìn, mấy nam nhân dưới lầu bị hù dọa sắc mặt trắng bệch, sợ là không thể trông cậy được. Lại ngẩng đầu nhìn qua vài vị trên lầu tìm bọn họ giúp đỡ. Đang do dự, một thanh âm không kiên nhẫn từ ngoài cửa vang lên, trầm trầm khàn khàn: "Người bên trong mè neho cái gì, nhanh mở cửa ra."

Cái thanh âm này nghe có chút già nua, hẳn là một vị lão nhân, lọt vào tai làm Tô Thanh không hiểu sao có cảm giác quen thuộc.

Quan trọng nhất là, thanh âm đó là của một người!

Phán đoán đơn giản xong, Tô Thanh cuống quýt đặt ấm nước xuống, tìm ngọn lửa đốt nến lên. Rón rén kéo chốt cửa, chậm rãi hé ra một đường nhỏ nhìn qua, thấy một bóng dáng lưng gù.

Một thân áo choàng đen, lơ mờ lộ ra một ít tóc mai hoa râm, đồng thời quái trượng trong tay đã dò xét vào, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh lên đầu Tô Thanh, không vui nói: "Lão gia ngươi đâu?"

Ánh mắt trầm trầm âm u nhìn qua mấy người trong phòng, tiếng thét chói tai đến bên miệng lại bị chặn trở về.

Tô Thanh không nghĩ tới Đàm cô lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa còn là lúc đêm hôm khuya khoắt, đầu nàng bị đau nháy dựng lên, đáp: "Lão gia ở trên lầu, ở trên lầu đó!"

Đôi mắt không hề có sinh cơ của Đàm cô nhìn nàng một cái, trầm giọng nói: "Dẫn ta đi gặp hần."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Sinh tình

Tô Thanh vừa dẫn Đàm cô lên lầu vừa nhin không được ở một bên vụng trộm quan sát.

Mặc dù đêm lạnh đường xa, toàn thân đều tản ra một cỗ khí lạnh, nhưng trên khuôn mặt nhiều nếp nhăn kia không lộ ra bao nhiêu mệt mỏi, nàng không khỏi cảm khái lão nhân Đàm cô này thật là càng già càng dẻo dai.

Có một điểm không nghĩ ra là, Đàm cô từ kinh thành đường xá xa xôi chạy đến Đồ Châu rốt cuộc là vì chuyện gì.

Tựa như nghe được động tĩnh, lúc đi trên hành lang ngang qua phòng Liễu Phương Hoa đẩy cửa ra đúng lúc gặp phải hai người.

Trên mặt nàng chợt lóe kinh ngạc, hơi sững sờ, đảo mắt cung kính thi lễ, nói: "Đàm cô."

Đàm cô nhàn nhạt liếc nàng một cái, trên mặt không có chút biến hóa nào. Lúc đi qua cũng không dừng lại nửa bước, chỉ để lại Liễu Phuong Hoa một mình đứng tại chỗ.

Tô Thanh nhin không được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng gầy gầy kia vẫn duy trì tư thế khẽ cúi người, lông mi thoáng cụp xuống cũng không che được thần sắc chua xót. Thấy vậy, trong lòng Tô Thanh nảy lên một cảm giác khác thường.

Càng ngày càng không rõ địa vị của Đàm cô trong Nhiếp Chính Vương phủ.

Nếu nói chỉ là quân sự phía sau phủ, dựa theo lễ nghi vừa rồi của Liễu Phuong Hoa, rõ ràng là cung kính đối với trưởng bối, thậm chí bị cấp vài phần sắc mặt cũng không biểu hiện chút nào không vui, ngược lại có vài phần sợ hãi.

"Người ở bên ngoài", Đàm cô lưu lại câu này, không gõ cửa, cứ vậy đi thẳng vào phòng Cố Uyên.

Tô Thanh ngờ ngác đứng một hồi thấy Liễu Phuong Hoa đã trở về phòng, liền xuống lầu mang trà tới, đứng ngoài cửa suy nghĩ.

Nghe tiếng nói chuyện trong phòng hình như có tranh chấp. Lời nói từng mảnh nhỏ rơi vào tai nhưng lại không nghe rõ nội dung. Trong lúc mơ hồ, hình như nghe được tên nàng.

Thân thể chấn động, nàng vô thức nhích lại gần cửa, đang muốn kề sát tai lại cẩn thận nghe một chút, trong phòng có tiếng bước chân tiến lại gần cửa, nàng cuống quýt tránh ra, làm vè mặt phi lễ chớ nhìn.

Lúc Tô Thanh vừa nghiêng thân tránh ra, cửa phòng "két" một tiếng đẩy ra.

Ánh mắt Đàm cô rơi vào mặt nàng, trầm giọng nói: "Người ở phòng nào?"

Tô Thanh đưa tay chỉ vào căn phòng thứ hai bên cạnh.

Mặt Đàm cô không thay đổi "Àn" một tiếng. Nói xong cũng không nhìn thần sắc cứng ngắc của Tô Thanh, một luồng bóng đen cứ như vậy bay qua.

Đẩy cửa, vào phòng, đóng cửa, không có nửa câu dư thừa.

Tay Tô Thanh nâng lên vẫn như cũ cứng ngắc giữa không trung, sắc mặt vốn cứng ngắc trở nên trắng vài phần, trong đầu chợt có một ý nghĩ sợ hãi lóe lên - đây là tình huống gì? Chẳng lẽ tối nay Đàm cô chuẩn bị ở cùng một phòng với nàng?

Vô thức tưởng tượng cảnh nửa đêm tỉnh lại vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt của Đàm cô, mặt nàng trắng như tờ giấy.

Hình ảnh này quá mỹ, nghĩ cũng không dám nghĩ a!

Tô Thanh sợ hãi nghĩ một lát, mới nhớ tới ấm trà trong tay, nhẹ nhàng gõ cửa, đi vào: "Lão gia, nước trà đã pha tốt lắm."

Bên trong không có tiếng trả lời.

Cố Uyên đứng trước cửa sổ, chỉ để lại bóng lưng mơ hồ trong gió đêm có cảm giác đơn bạc không nói nên lời.

Tô Thanh nghĩ đến tiếng tranh chấp vừa rồi, biết điều không lên tiếng.

Trong phòng chỉ có tiếng rót nước trà ồ ồ cùng với âm thanh đồ sứ va chạm phá lệ rõ ràng.

Tô Thanh rót trà xong, vốn muốn lui ra, ngược mắt nhìn thấy Cố Uyên vẫn đứng như cũ không nhúc nhích, khẽ nhấp môi, nhin không được nói: "Lão gia, ban đêm trời rất lạnh, cẩn thận phong hàn."

Nàng chờ một chút, vẫn không thấy trả lời. Trong lòng trầm xuống, đang muốn xoay người rời đi, Cố Uyên đột nhiên mở miệng: "Lại đây."

Trong phòng không có người khác, chỉ có thể là gọi nàng.

Tô Thanh cảm ấm nước đặt sang bên cạnh, đi đến cạnh hán, vừa ngẩng đầu đã bị vẻ mặt Cố Uyên làm cho hoảng sợ.

Này là... như thế nào?

Nghe hỏi như vậy nhưng lời vừa đến bên miệng làm sao cũng không hỏi ra được.

Sững sờ chốc lát, một cái tay đã xoa lên mặt nàng, dần dần xuống quai hàm, ngón tay nhẹ nhàng ma sát qua cằm.

Ánh mắt hẹp dài của hán khẽ nheo lại, quan sát rất nhẹ rất nhạt nhưng cũng đủ làm tim nàng đập tán loạn trong lồng ngực.

Nàng cố bình tĩnh lại, vừa ngẩng đầu đúng lúc nhìn thẳng vào hai tròng mắt kia - không âm trầm như ngày thường, lại càng thêm hỗn loạn thanh thấu như

lưu ly làm cho người khác không thể cân nhắc.

Cố Uyên không đoán được nàng có thể công khai quan sát mình như vậy, trong mắt khẽ nhoáng một cái, động tác trên tay cũng dừng lại. Trong chốc lát, khóe môi không hề có độ ẩm nhếch lên: "Nhìn cái gì?"

Tô Thanh bị câu nói này của hắn làm da đầu có chút tê dại, vô thức rũ mắt xuống, cằm khẽ cúi xuống lại bị ngón tay người này nâng lên.

Nàng có chút không giải thích được.

Này, rốt cuộc muốn nàng nhìn hay không muốn nàng nhìn a?

Cố Uyên rũ mắt, ánh mắt xẹt qua mỗi một tác trên mặt nàng, mơ hồ có chút hoảng thần.

Vừa rồi cùng Đàm cô nói chuyện, có liên quan đến chuyện cũ mười năm trước.

Giống như dùng dao cắt qua vết sẹo trong lòng, vốn trầm trọng đè nén không nói nên lời, nhưng lúc này đối mặt với dung nhan ân cần có chút kinh ngạc mắt hồn này, lại không hiểu sao mơ hồ khiến vết thương nứt ra bỗng nhạt đi.

Trong phòng yên tĩnh quý dị như thế một lát, hắn đột nhiên mở miệng hỏi: "Còn nhớ hôm đó trên sơn đạo, lúc người cầu xin ta dẫn người hồi phủ, đã nói gì không?"

Tô Thanh không hiểu tại sao hắn đột nhiên nhắc tới chuyện này, trong lòng có chút sợ hãi.

Người này sẽ không phải là phái người đi thăm dò nội tình, phát hiện ra chuyện gì rồi đi? Nhưng chuyện nàng làm giả thân phận rõ ràng là đã dùng số tiền lớn mời người làm, chủ quán kia dư luận rất tốt, theo lý thuyết lần này cũng không xảy ra sai lầm gì mới đúng!

Cẩn thận quan sát một phen, thấy Cố Uyên cũng không tức giận gì, trong lòng thoáng bình tĩnh lại, gấp rút nhớ lại nhất cử nhất động của mình hôm đó, do dự đáp: "Khi đó, hình như là khen lão gia yêu dân như con..."

Vừa ngẩng đầu đã thấy Cố Uyên nhú mày chặt vài phần.

Tô Thanh lập tức cảnh giác, sửa lời: "Không đúng không đúng, khi đó hắn là... hắn là..."

Thời gian đã quá lâu, nàng nghĩ có chút đau đầu, vẫn cảm thấy mình không nhớ ra lời Cố Uyên muốn nhắc tới.

Thật sự là không nhớ rõ a!

Tô Thanh đáng thương ngẩng đầu, Cố Uyên bỗng cúi người, toàn thân nàng cương ở tư thế đó. Theo bản năng là phải trốn, nhưng vì quá mức khiếp sợ cho nên đầu óc trống rỗng, trên môi bỗng có cảm giác ẩm áp.

Tay nàng vô thức mò bình thuốc giấu trong tay áo, sít sao cầm, ống tay áo bỗng nhiên túm chặt lại, ngập ngừng, đầu ngón tay chậm rãi buông xuống.

Gió đêm thổi qua hai người, đôi mắt nàng kinh ngạc mở lớn.

Lông mi hẹp dài gần trong gang tấc giống như cánh bướm chớp động, trong đôi mắt lưu ly có một tầng cực mỏng mê ly chưa bao giờ thấy qua, thái độ có một loại mỉa mai hút hồn nói không nên lời.

Nụ hôn này phảng phất như muốn cả phiên môi nàng từng chút từng chút mút như cực phẩm mỹ vị.

"Khi đó người đã nói, sống là người của ta, chết là quý của ta."

Lời nói cọ xát giữa răng và môi, tiêu tán trong không gian. Sau một nụ hôn dài, hai người có thể nghe được tiếng thở dốc trầm trọng của đối phương.

Ngữ điệu này lọt vào tai, thần trí Tô Thanh đang phiêu du chậm rãi hồi phục, hơi sững sờ nhìn Cố Uyên, có cảm giác khác thường nói không nên lời.

Đêm nay Cố Uyên rất kì quái, kì quái đến mức nàng không dám phỏng đoán ý nghĩ chân thật trong lòng hắn. Huống chi, vừa rồi cùng Đàm cô nói chuyện xong, tâm tình hắn so với trước kia càng thêm quái dị. Lời nói nói ra trong hoàn cảnh này, nàng nên tin sao?

Trong lòng vẫn rối loạn, toàn thân cảm thấy nóng ran chưa bao giờ có, nhưng trong lòng Tô Thanh vẫn dự thường bình tĩnh.

Dựa theo kinh nghiệm của nàng từ trước đến nay, khi một người đột nhiên làm ra hành động quái dị cũng có thể coi là đang buồn bực, vào thời điểm này, việc thăm dò lời nói của hắn là thật hay giả không có ý nghĩa chút nào, nàng cần làm chính là thuận theo vô điều kiện.

Nàng ngẩng đầu nhìn mặt Cố Uyên, trầm tư một lát, thuận thế dựa lên người hắn, ngữ điệu ngưng ngưng dụ dỗ nói: "Chỉ cần lão gia nguyện ý, lời ta nói khi đó đều là thật. Nếu lão gia thích những lời như vậy, về sau ta nói nhiều hơn cho lão gia nghe, được không?"

"..." Cố Uyên nghe giọng điệu dỗ tiểu hài tử này xong, trầm mặc hồi lâu, nói: "Ta từ trước đến nay không nói giỡn."

Khóe môi Tô Thanh cứng ngắc. Nhưng Cố Uyên đã buông lỏng nàng ra: "Không còn sớm, về phòng nghỉ ngơi đi."

Tô Thanh hoảng hốt ngẩng đầu, Cố Uyên đã cầm ấm nước nhét vào tay nàng.

Hắn ngồi ở bàn tiện tay rót chén trà, ánh mắt nhàn nhạt dò về phía bóng lưng cứng ngắc đang đi ra cửa.

Tô Thanh đầu óc trống rỗng đi đến trước cửa, xoay người muốn nói cái gì, đột nhiên cửa phòng mở rộng ra. Thành linh bị giật mình, tay nàng run lên, ấm trà trong tay rớt xuống.

Nàng cảm thấy thân thể nhoáng một cái, bị Cố Uyên kéo vào lòng, nhưng vừa nhìn lại, thấy Lận Ảnh ở bên cạnh ôm chân nhấc lên cao, tiếng kêu đau tê tâm liệt phé vang dội khắp khách điểm.

Bộ Tiệp Âm dựa vào cạnh cửa, cười đến toàn thân khẽ run: "Thực cô nương còn chưa ngủ sao? Nhìn nước trà này, hình như vừa mới pha?"

Về mặt Lận Ảnh quá mức nhăn nhó, nàng có chút không đành lòng nhìn.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng nam tử trầm thấp dễ nghe: "Trở về ngủ."

Lúc này Tô Thanh mới phản ứng kịp mình đang ở trong lòng người ta, xoay người đứng lên, nhặt ấm nước chạy trốn chết.

Phía sau là giọng vừa nói vừa cười của Bộ Tiệp Âm: "Không phải là nói lộn chết không sợ phỏng nước sôi sao? Xem ra da Lận Ảnh nguoi còn chưa đủ dày a."

Đáp lại hắn là tiếng hừ đau đến không muốn sống.

Tô Thanh chợt dạ không dám quay đầu lần nào, rón rén trở về phòng mình phát hiện Đàm cô đã ngủ.

Cuối cùng nàng vẫn không có dũng khí ngủ cùng giường với Đàm cô, rón rén tìm đệm chăn co rúc nằm trên ghế, xuất thần nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Bên cạnh giống như còn lưu lại hơi thở của Cố Uyên, kéo dài không tiêu tan, thậm chí trong lúc mơ hồ, bên tai cũng giống như âm thanh cọ xát nói chuyện. Nhưng mà, nàng cứ nước chảy thành sông như vậy mà câu được cái nam nhân này sao?

Vì sao đột nhiên lại không tin được!?

Tô Thanh vô thức ngoái đầu nhìn Đàm cô một cái, lông mày nhíu chặt.

Vừa rồi rõ ràng có thể cảm nhận được, sau khi nói chuyện với Đàm cô, tâm tư Cố Uyên cực kì không yên.

Cho nên, giữa bọn họ rốt cuộc nói cái gì, nói cái gì mà khiến Cố Uyên dù thái son có sụp mặt vẫn không biến sắc, cũng sẽ có thời điểm không khống chế được tâm tình của mình...

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Uy hiếp

Tô Thanh ôm đệm chăn nằm trên ghế ngây ngốc cả đêm, đến khi bụng chầu nước tới rửa mặt, liếc mắt liền thấy hai quãng thâm vô cùng thâm trên mặt. Vừa ngẩng đầu gặp Đàm cô chậm chạp đi qua, miệng lầm bầm: "Người trẻ tuổi ngủ như vậy không tốt, về sau khó tránh khỏi hoa tàn ít bướm, ai..."

Còn không phải vì nguoi sao! Gân xanh trên trán Tô Thanh nổi lên, trong đầu mặc niệm mấy lần "Ta đánh không lại nàng" xong, hít sâu một hơi, khắc chế xúc động muốn đánh nhau.

Trong phòng lờ mờ cảm giác bên ngoài có chút âm ỉ huyền ảo.

Dùng son phấn che đi vẻ mệt mỏi trên mặt, Tô Thanh đẩy cửa đi ra mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào trong đại sảnh đã có rất nhiều người đang đứng cãi nhau.

Mà lúc này cái tên quan sai điều võ giương oai hôm qua về mặt nịnh nọt, chợt dạ xoa xoa tay, thần thái muốn bao nhiêu chân chó có bấy nhiêu chân chó: "Không nghĩ tới hai vị đại nhân tới đây vì việc chung, tiểu nhân có mắt như mù, đã đắc tội nhiều còn thỉnh các vị đại nhân đại lượng a! Thông cảm nhiều hơn! Thông cảm nhiều hơn!"

Bộ Tiệp Âm vuốt vuốt lệnh bài trên tay, cười nhẹ: "Thế nào, phủ doãn đại nhân còn chưa tới sao?"

"Đến! Hạ quan đến! Thành Vương... Ai da!" Ngoài cửa có một người vội vã chạy tới, mới bước qua ngưỡng cửa đã bị Lận Ảnh ngáng chân, ngã gục trên mặt đất.

Lận Ảnh nhíu mày nói: "Một lát lão gia sẽ xuống, không cần ồn ào."

Trần Hữu Vi bị ngã choáng váng đầu óc, thỉnh thoảng nghe vậy mới phát giác vừa rồi mình suýt nữa lơ lửng lơ làm lộ thân phận của Nhiếp Chính Vương, lập tức sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Hắn chẳng quan tâm luống cuống, nghiêng ngả lão đảo đứng lên, trong lòng vẫn còn sợ hãi thưa dạ: "Vâng vâng, vâng vâng vâng, hạ quan ở dưới lầu chờ lão gia."

Quan sai đứng bên cạnh nhìn đại nhân nhà mình bộ dáng co lại như chuột thấy mèo, không khỏi âm thầm kinh hãi. Vốn tưởng rằng hai vị công tử này đã là quý nhân ở kinh thành, không ngờ trên lầu còn có một vị thân phận còn hiển hách hơn nữa?

Mấy người hai mặt nhìn nhau, đều thấy sợ hãi trong mắt mỗi người, lập tức cúi đầu xuống mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, thái độ bo bo giữ mình, không dám thở mạnh một cái. Nhưng mà bọn họ đúng là còn đánh giá thấp khí thế của Cố Uyên.

Từ trong phòng đi ra, từng bước từng bước xuống lầu, đến cạnh Trần Hữu Vi, không đợi hắn mở miệng, không nói hai lời, liền nhắc chân trực tiếp đạp hắn ngã lăn quay trên mặt đất.

Thân thể mập mạp của Trần Hữu Vi giống như viên cầu cứ thế lăn vòng vòng, cuối cùng đụng mạnh vào cây cột.

Sau một tiếng va chạm cuối cùng bụi đất bay tứ tung cũng ngừng lại.

Trần Hữu Vi kêu rên vài tiếng cảm thấy trong miệng có vị tanh. Toàn thân đau đớn khó nhịn, nhưng căn bản không dám thất lễ, thân thể vận vẹo vài cái sau đó lăn một vòng trở lại chỗ bên cạnh Cố Uyên. Cúi đầu, dư quang liếc về phía mũi giày bên cạnh, mồ hôi chảy ròng ròng không dám thốt ra một tiếng.

Lận Ảnh chuyển cái ghế đến, Cố Uyên ngồi xuống, ánh mắt không hề có nhiệt độ liếc qua người đang nhất mực cung kính quỳ bên cạnh, khoe môi khẽ nhếch: "Trần đại nhân làm quan nhiều năm, thủ pháp xử lý sự tình rõ ràng càng ngày càng cao."

Trần Hữu Vi bị hắn không mảy không lạt nói một câu trong lòng có chút chột dạ, may là đang quỳ nếu không chân đã mềm nhũn ngã cắm đầu xuống đất. Rơi vào ánh mắt lạnh nhạt đủ để lạnh tới đáy lòng, hắn cố gắng lấy lại dũng khí mới dám lắp bắp mở miệng: "Bẩm Vương... Bẩm lão gia, hạ quan giải quyết lũ lụt quả thực rất cẩn trọng, cho dù không đủ tốt, cũng thật sự là tận lực a... còn... còn thỉnh Cố lão gia minh xét."

"A", ngữ điệu Cố Uyên kéo dài, như cười như không, nói: "Xem ra tấu chương Trần đại nhân trình đến kinh thành, nghĩ đến cũng hao tâm tổn trí giống như khi người quân chế Đồ Châu."

Trần Hữu Vi run rẩy một cái, sắc mặt trắng như tờ giấy.

Đủ loại chuyện phát sinh đêm qua, quan sai đã sớm báo lại với hắn, hắn tự biết là không thể lừa gạt được chỉ có thể thấy chết không sờn nói thẳng: "Lão gia tha tội, tha tội a! Vốn là hạ quan không có ý giấu giếm nhưng loại chuyện này dù sao cũng quá mức tà môn, là cấm kỵ trong kinh thành, hạ quan không dám tùy tiện bẩm báo sợ lòng người hoảng loạn!"

Sở dĩ hắn chưa báo đương nhiên là sợ chuyện quý thần này truyền đi sẽ gây trở ngại đến tiền đồ của hắn. Nhưng mà những lí do này cũng không phải hắn nói bậy.

Nên biết, lúc Cố Uyên nâng đỡ tiểu hoàng đế đăng cơ, vô số thủ hạ bị nhiễm, có giấu kĩ thế nào, mặc dù nhiều người không dám công khai lưu truyền, nhưng có nhiều người lên lút nghị luận.

Mọi người đều biết chuyện gió tanh mưa máu năm đó là cái cây đâm sâu trong nội tâm Nhiếp Chính Vương, rất nhiều bí mật không muốn cũng không thể để người khác biết.

Trong triều, từ sau khi tân hoàng đế đăng cơ, liền cam chịu quy định bất thành văn này, phá lệ kiêng kỵ loại chuyện quý quái này.

Có thể không dính dáng thì tuyệt đối không dính tới, người người đều tránh không kịp.

Trần Hữu Vi chân thành biểu đạt một phen, thấy Cố Uyên vẫn thủy chung ngồi im không nói, trong lòng càng sợ hãi hơn.

Bộ Tien Âm chao đảo đi lên tự mình đỡ Trần Hữu Vi dậy, cẩn thận giúp hắn phui sạch bụi bặm trên quần áo, âm giọng cười nói: "Trần đại nhân làm quan trước nay đều rất cẩn trọng, lão gia nhà ta sao có thể không biết. Chỉ là chuyện xảy ra trong địa phận Đồ Châu làm chúng ta thấy hứng thú, nếu như Trần đại nhân có thể kể hết những điều mình biết ra thì sẽ giúp chúng ta làm rõ rất nhiều nghi vấn."

Nhìn nụ cười như tấm gió xuân này, trong lòng Trần Hữu Vi càng thêm sợ hãi.

Vốn tưởng rằng mấy người này chỉ đứng lúc đi ngang qua đây, bị chút tai họa này quấy nhiễu nhả hứng nên mới giận lây sang hắn. Nhưng bây giờ nghe hàm nghĩa trong lời nói, những người này dĩ nhiên là vì mấy chuyện ma quỷ này mà có ý đến Đồ Châu một lần, tính nghiêm trọng trong đó hoàn toàn khác nhau.

Đôi mắt như hạt đậu xanh của hắn liếc qua thần sắc của Bộ Tiệp Âm, vẻ mặt nghiêm trang nói: "Các vị muốn biết cái gì, cứ việc hỏi là được, hạ quan nhất định sẽ nói hết! Nếu có cái gì không biết cũng sẽ cho người đi nghe ngóng rõ ràng tường tận!"

Bộ Tiệp Âm vỗ vai hắn, cười nói: "Ta cũng biết bộ dáng Trần đại nhân lớn lên ngu xuẩn một chút nhưng đầu óc nhất định so với ai khác đều nhanh hiểu hơn."

"Khách điểm này quá mức đơn sơ sợ làm nhục thân phận lão gia, thỉnh các vị đến hàn xá, cũng thuận tiện để hạ quan tận tình tiếp đãi." Trần Hữu Vi không nghe ra hắn khen hay chê, chỉ có thể mờ hồ cười rùng rùng đứng đó toét miệng cười gượng. Ánh mắt liếc qua sắc mặt Cố Uyên không rõ hi vọng, cố họng khô rấp nuốt từng ngụm nước miếng, nếu không phải cả người thủy chung treo một ngụm khí, cảm giác mình bất cứ lúc nào cũng có thể xụi lơ ngã xuống.

Mắt thấy đám quan sai dưới sự phân phó của đại nhân nhà mình bốn ba an bài, Tô Thanh cảm thấy xem vậy là đủ rồi. Trước kia chỉ nghe nói qua Nhiếp Chính Vương trong triều như thế nào lật tay thành mây trở tay thành mưa (một tay che trời) nhưng cũng chưa từng thấy tận mắt, hôm nay thấy vị phủ doãn đại nhân này bộ dạng như tôn tử (cháu trai) gặp lão gia gia (ông nội), mới thực sự lĩnh hội được địa vị Cố Uyên trong triều lớn cỡ nào.

Cửa phòng trên lầu mở ra, Tuân Nguyệt Lâu một thân bạch y rơi vào mắt mọi người, thu hút vô số ánh mắt nhìn qua.

Trong tình huống mọi người chú ý, ánh mắt hắn tựa như không có tiêu điểm đảo qua, cuối cùng rơi vào người Tô Thanh mới chậm rãi dừng lại, không coi ai ra gì từ trên lầu đi xuống.

Phong thái xuất hiện này đã là cực kỳ an phận rồi nhưng cái tư thái như vậy hết lần này tới lần khác làm ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào người hắn. Nhưng mà ánh mắt Tô Thanh xuyên qua hắn rơi vào mấy người hầu đang đuổi theo kia, cau chặt lông mày. Không đúng, đêm qua gặp Tuân Nguyệt Lâu cũng không thấy trong phòng hắn có những người khác.

Mấy người hầu đằng sau tựa như cảm thấy ánh mắt soi mói của nàng, cũng ngẩng đầu lên. Ánh mắt hai bên chạm vào nhau như chuồn chuồn lướt nước, liền cúi đầu xuống.

Đồng tử Tô Thanh bỗng nhiên tròn to, cả kinh suýt nữa bị sặc nước miếng, nhìn chằm chằm cái thiếu niên dù đã hóa trang nhưng liếc mắt một cái đã nhận ra kia, quay qua trừng mắt Tuân Nguyệt Lâu.

Tuân Nguyệt Lâu bị nàng đột nhiên tức giận trừng mắt có chút khó hiểu, đến bên cạnh, hỏi: "Vì sao tức giận?"

Tô Thanh bị ngữ điệu vô tội của hắn chọc cho tức nghẹn, liếc mắt thấy mấy người Cố Uyên đã ra khỏi khách điểm, mới dè dặt thanh âm. Mặc dù đã tận lực kiềm nén tâm tình nhưng giọng nói vẫn khó có thể che giấu tức giận, cơ hồ chất vấn từng chữ: "Là ai bảo ngươi đem A Mạc tới!"

Mặc dù đã che giấu dụng mạo nhưng hai người quá mức quen thuộc nhau, nàng chỉ lướt qua một cái là nhận ra A Mạc. Hơn nữa A Mạc trước nay đều nghe lời, nếu không phải có người giật dây làm sao có thể không nghe lời nàng ở lại kinh thành chờ tin tức mà đột nhiên cải trang chạy theo tới đây!

Thấy nàng tâm tình khó chịu, Tô Mạc nâng mắt lộ ra vài phần áy náy.

Thần sắc hắn rơi vào mắt Tô Thanh, trong lòng nàng mềm nhũn, không thể làm gì ngoài thở dài, đợi Tuân Nguyệt Lâu giải thích.

Nhưng chỉ đợi được một câu: "Cầm Tâm bảo ta mang hắn đến."

Lục Cầm Tâm. Lại là Lục Cầm Tâm! Nếu Lục Cầm Tâm kêu người xuất gia làm hòa thượng, có phải người cũng nghe lời hắn trực tiếp đi xem xét chùa miếu không!

Cơn tức của Tô Thanh vừa nguôi được một chút lại bùng lên, nhìn thần sắc không gọn sóng của Tuân Nguyệt Lâu, lại nhìn Tô Mạc đang áy náy, chỉ cảm thấy nghẹn một bụng tức. Đột nhiên không muốn nói thêm câu nào, xoay người ra khỏi khách điểm.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thành chết

Qua một đêm nghỉ ngơi thương thế của Ngọc Phi Giác đã tốt lên nhiều, Trần Hữu Vi đã sai người đi mời đại phu, lúc này chuẩn bị thêm một chiếc xe ngựa, Bộ Tiệp Âm phải chú ý đánh xe. Bên kia, cũng không biết vì sao, đêm qua gặp nhau Đàm cô tựa như không vừa mắt Liễu Phương Hoa nhưng hôm nay lại ngồi cùng xe với nàng.

Tô Thanh đứng trước xe ngựa Cố Uyên, trong chớp mắt đột nhiên có chút do dự.

Những chuyện đêm qua giống như một giấc mơ chợt lóe qua trong đầu, lúc trước vẫn luôn ngồi cùng xe, thời điểm này không hiểu sao lại thấy rối rắm.

Đột nhiên có một cỗ lực thuận thế kéo nàng lên. Đến khi Tô Thanh hoàn hồn phát hiện mình đã ở trong xe ngựa, vừa quay đầu lại, thấy một thân bạch y.

Tuân Nguyệt Lâu lạnh nhạt ngồi một bên, tiện tay đặt nàng trên giường mềm bên cạnh, cực kì tự nhiên nói với hạ nhân: "Lên đường đi."

Nhiệt độ trong xe bỗng nhiên trầm xuống.

Tô Thanh quen biết Tuân Nguyệt Lâu đã lâu cũng coi như hiểu hắn, chuyện gì cũng có điều kiện thủ hạ hắn ủng hộ rầm rộ, chưa bao giờ thấy hắn hành động một mình.

Hiện tại thấy hành vi của hắn như thế làm trong lòng nàng dâng lên sóng to gió lớn.

Ai bảo hắn lên xe này!

Tô Thanh rất sợ Cố Uyên mất hứng, trực tiếp một cước đạp hắn xuống xe. Nhưng, Cố Uyên giơ chân lên, cuối cùng không làm như nàng dự đoán mà thân nhiên đối tư thế, nhàn nhạt phản phó hạ nhân: "Xuất phát."

Tô Thanh liếc thấy sắc mặt hắn vẫn tự nhiên như cũ, lại không chịu nổi hai tròng mắt lẳng đọng u sầu kia. Nàng nín thở ngồi giữa hai người, không gian xe ngựa không lớn, nàng lại tập trung suy nghĩ nên phá lệ một cái.

Đang ngẩn người, Tuân Nguyệt Lâu đột nhiên đưa tay thăm dò trên trán nàng, hù dọa nàng giật mình, lập tức nghiêng người tránh đi: "Làm cái gì!"

Tuân Nguyệt Lâu thu tay lại, nói: "Thấy sắc mặt ngươi không khỏe, bị bệnh sao?"

Tô Thanh bị ngữ điệu ân cần chân thành tha thiết như vậy làm cho tức giận đến mức giật giật khóe miệng.

Nếu không phải hoa thủy tiên ngươi tự tiện làm theo ý mình như thế, hiện tại nàng thành bộ dạng ầm ức này sao!

Vừa dứt lời, có một ánh mắt cũng rơi vào người nàng, Tô Thanh chỉ có thể nén giận trả lời một câu, thanh âm đúng lúc làm cho Cố Uyên cũng nghe được: "Ta không bị bệnh, rất tốt."

Suy nghĩ một chút nàng lại làm như lơ đãng thuận miệng hỏi hành tung Tô Mặc: "Vị tiểu ca vừa rồi đi theo người đâu, sao không gặp hắn?"

Tuân Nguyệt Lâu nói: "Hắn ngồi chiếc xe ngựa đi đâu kia."

Tô Thanh nghe vậy khẽ ngẩn người.

Chiếc xe ngựa đằng trước không phải là Trần phủ doãn chuẩn bị cho Ngọc Phi Giác dùng sao? Hiện tại trong xe trừ một Hoa Hồ Điệp còn có một Bộ Tiệp Âm.

Hết sức hiển nhiên, Tô Mặc không phải tùy tiện lên xe ngựa đó, mà đã có chuẩn bị trước. Hắn là muốn gặp người mà kiếp này có gương mặt giống hắn như đúc.

Tô Thanh "ân" một tiếng, tâm tình trong lòng tương đối phức tạp, không hỏi thêm cái gì.

Một mảnh trầm mặc, không biết vật gì đột nhiên bay tới, phủ lên ánh mắt nàng.

Tô Thanh duỗi tay kéo xuống mới nhìn ra là cái thảm nhung.

Thanh âm Cố Uyên không nặng không nhẹ: "Đắp lên."

Nói xong liền nhắm mắt lại.

Cái thảm nhung sờ trên tay cảm giác rất thoải mái, so với bất cứ chất liệu nào xưa nay Tô Thanh gặp qua đều tốt hơn nhiều. Lúc trước luôn luôn đắp trên đùi Cố Uyên, không cần nghĩ cũng biết là một món đồ trân quý giá trị xa xỉ. Mà hiện tại, trên đùi Cố Uyên lại không có cái gì. Trên thảm nhung còn lưu lại độ ấm của hắn, càng dẫn thêm vài phần cảm xúc khác thường.

Cứ như vậy đắp lên chân, mềm mại ấm áp, thoải mái cực kì.

Cố Uyên cũng không mở mắt ra, tựa như nhắm mắt dưỡng thần, lại nói chuyện với Tuân Nguyệt Lâu: "Tuân thiếu chủ là chuẩn bị cùng chúng ta đi Cô Xạ Thành?"

Ánh mắt Tuân Nguyệt Lâu vẫn nhìn vào cái thảm nhung, nghe vậy ngẩng đầu lên, nói: "Phải."

Cố Uyên gật đầu, hơi cong môi: "Như vậy, thỉnh Tuân thiếu chủ tuân theo quy củ của ta."

Tuân Nguyệt Lâu có chút nghi hoặc hỏi: "Quy củ gì?"

Cố Uyên mở mắt ra, lẳng lặng nhìn hấn: "Nghe theo tất cả những gì ta nói."

Tuân Nguyệt Lâu thoáng trầm tư một lát, gật đầu nói: "Chỉ cần không ảnh hưởng đến A Thanh, đều có thể."

Tô Thanh bị lời nói không có lập trường này của hấn làm á khẩu không trả lời được, có chút khinh bỉ nhìn hấn một cái. Vừa ngẩng đầu đã thấy Cố Uyên nhìn về phía nàng, lập tức căng thẳng ngồi thẳng lưng, vô thức chân chó thốt ra: "Hết thấy đều theo ý lão gia mà làm!"

Cố Uyên hài lòng cong khóe môi.

Trên đường tiến đến Đồ Châu cơ hồ đều không có người ở.

Các con đường xung quanh, nhà nhà đều đóng chặt cửa, gió hiu quạnh thổi qua cuốn đầy bụi đất, nếu không phải hai bên đường có nông cụ bị vứt bỏ, người ta sẽ ngỡ nhận đây là một tòa thành chết.

Tô Thanh vén rèm nhìn ra ngoài, xa xa trong lúc vô tình nhìn qua một khe cửa sổ trộm hé mở, đôi mắt bên trong cũng nhìn ra, chớp mắt người trong phòng đã xoay lại đóng cửa sổ. Nàng bị dọa sợ hết hồn, cẩn thận nhìn lại đã thấy ngay cả rèm cửa cũng triệt để khép lại.

Nàng có chút hồ nghi sờ sờ cằm. Ngoại nhân có đáng sợ đến vậy sao? Thế nào mà người người đều là bộ dáng như gặp quỷ?

Đoàn xe ngừng lại trước cửa Trần phủ, Tô Thanh vừa xuống xe đã thấy tám biển vàng sáng chói mắt, nhớ lại dọc đường đi cảnh tượng hoang vu, ấn tượng với vị đại nhân này xấu tới cực điểm. Nên biết Đồ Châu hiện tại hoang phế đến mức này, nhà nhà đều uể oải, hết lần này tới lần khác phủ đệ tráng lệ này lại là bộ dạng không nhiễm trần thế. Chỉ nhìn những cửa hàng mặt tiền kia cơ hồ có ảo giác nơi này cũng giàu có đông đúc không kém gì kinh thành phồn thịnh.

Lúc này nhớ đến thân thể mập mạp, cái bụng đầy mỡ của vị Trần Hữu Vi kia, chỉ sợ người này làm quan không nghĩ gì đến sống chết của dân chúng mà lo tập trung đắm chìm trong ăn chơi hưởng lạc. Khó trách ngay cả đám quan sai thu thuế cũng khoe khoang ương ngạnh như thế.

Bên kia, Ngọc Phi Giác cũng chậm rãi xuống xe đi vào.

Hiển nhiên trước đó Trần Hữu Vi đã cho người an bài xong, lúc này mới phân phó hạ nhân mời đại phu trong phủ đến khám chữa miệng vết thương, còn mình thì mặt mũi tràn đầy khiêm tốn cung kính mời Cố Uyên xuống xe.

Lúc ánh mắt hấn rơi vào Tô Thanh, thấy nàng thế nhưng có thể đi cùng xe với Cố Uyên, mặc dù không rõ thân phận của nàng nhưng trong lòng đã xếp nàng vào hàng ngũ nịnh bợ, đối đãi hết sức cung kính.

Tô Thanh từ phố phường lớn lên mang theo Tô Mặc hồi há ngược xuôi, vì loại tham quan này mà phải chịu không biết bao nhiêu tội, lúc này cũng không cho Trần Hữu Vi sắc mặt tốt gì, quay người không nói một lời theo sát đoàn người đi chiếu khán Ngọc Phi Giác, lưu lại một mình hấn sắc mặt lúng túng đứng đó.

Cố Uyên xuống xe thấy tình hình này, ngẩng đầu lườm tám biển khoe khoang chói mắt kia một cái, không mặn không nhạt khen một câu: "Phủ đệ Trần đại nhân thật khí phái."

Vừa dứt lời, toàn thân Trần Hữu Vi tuôn mồ hôi lạnh, ướt đầm sống lưng. Hấn vội cười làm lành, nói: "Đều là chút tiền lẻ lợi nhuận sản nghiệp mấy năm trước đặt mua, để lão gia chê cười."

Cố Uyên nói: "Trần đại nhân nên biết, các khoản vật tư cứu trợ thiên tai ở Đồ Châu vẫn luôn khan hiếm."

"Hạ... hạ quan nguyện ý thay triều đình phân ưu giải nạn...", lúc Trần Hữu Vi nói câu này đã biết chút tiền tài bất nghĩa mình thu được chỉ sợ đều bị tịch thu, trong lòng nhất thời đau tận tâm can.

Câu này dường dường được nói ra từ miệng Nhiếp Chính Vương. Mà trước đó, số quan lại vì một câu nói của Cố Uyên dẫn đến kết cục bị tịch thu tài sản giết cả nhà đã nhiều không đếm xuể.

Trần Hữu Vi biết rõ chỉ cần mình hơi không cẩn thận sẽ rơi vào kết cục cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. Giờ phút này, hấn ngay cả ý nghĩ vụng trộm giữ lại chút tiền riêng cũng không dám có. Hiện tại chỉ có thể coi như cửa đi thay người, mặc kệ thế nào, tóm lại mạng không còn thì giữ lại tài sản cũng không ích gì.

Hấn khò sờ theo sau Cố Uyên vào phủ, đâu đâu cũng đều là cảnh tượng đình bạc trắng bóng vẩy tay đi xa.

Đột nhiên xa xa có người mạnh mẽ xông về phía hấn, còn chưa tới gần đã bị Lận Ảnh đập một cước bay ra ngoài.

Nhưng người kia dù đã ngã chống vó trên mặt đất vẫn không sợ hãi kêu lên: "Không xong rồi đại nhân! Đã tìm được thi thể Lục Oanh! Ở bên bờ sông, nơi đó còn...còn...còn có..."

"Còn có cái gì! Tìm được thì thôi, kêu loạn cái gì! Chuyện này ta sẽ xử lý sau, không thấy hiện tại ta đang chiêu đãi khách quý sao!", Trần Hữu Vi thấy rõ người đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lập tức cao giọng quát, chỉ hi vọng tên ngu xuẩn này biết điều mà lui ra.

Nhưng người kia hiển nhiên vẫn mất hồn mất vía, căn bản không nghe rõ hấn nói gì, trong nháy mắt đã lăn một vòng đến bên cạnh hấn, gắt gao kéo lấy

ổng quần hần, toàn thân run rẩy như cái sàng: "Đại... đại... đại nhân, mau phái người đi xem một chút đi! Chỗ đó rất nhiều thi... thi thể! Trừ Lục Oanh, còn... còn có bảy tám cái nữa, cảm giác như đã chết vài ngày!"

Thấy người này có quen biết Trần Hữu Vi, lần này Lận Ảnh không đá hần nữa, nghe xong lời hần nói lại nhú nhú mày.

Trần Hữu Vi hiển nhiên cũng bị lời hần nói làm cho hoảng sợ, gương mặt béo lập tức trắng bệch, sợ hãi nói: "Bảy tám thi thể? Làm sao sẽ nhiều như vậy?"

Người kia lấp bắp nói: "Mấy cái thi thể này trước mắt là tự dạt vào bờ, còn có tới sáu... sáu... sáu thi thể mới xuất hiện. Đã... đã có không ít người đến nhận xác, có vài cái không nhận ra trước để qua một bên loạn chôn cất, còn... cũng còn vài thi thể thiếu y phục giống... giống như mấy cô nương mất... mất tích lúc trước."

Lận Ảnh nghe vậy sững sờ, đến cạnh Cổ Uyên, thấp giọng nói: "Lão gia, đêm qua chúng ta theo dõi tựa hồ cũng đến chỗ bờ sông..."

Cổ Uyên thoáng rũ mi, nhìn Trần Hữu Vi nói: "Trần đại nhân, tra cho tốt."

Lúc này Trần Hữu Vi đã bị hù dọa kinh hãi sắp sụp đổ, ngữ điệu lạnh băng này đột nhiên vang lên khiến dây thần kinh đang căng ra của hần triệt để rạn nứt, chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, trong miệng vô thức lẩm bẩm: "Tra... hạ quan nhất định sẽ... tra thật tốt..."

Bộ dáng hồn bay phách lạc thật mất mặt, còn đâu chút bộ dáng mệnh quan triều đình.

Cổ Uyên khinh bỉ nhìn thoáng qua, không muốn dừng lại nhiều chỉ phân phó Lận Ảnh: "Lận Ảnh, ngươi trông coi hần cẩn thận."

Lận Ảnh hiểu rõ, gật đầu đáp ứng, đuổi tay lời Trần Hữu Vi ra ngoài.

Trần phủ chiếm một mảnh đất lớn, vừa nhìn chỉ sợ không thua gì Nhiếp Chính Vương phủ. Đoàn người đi tương đối lâu mới tới biệt viện, sau khi Ngọc Phi Giác được nâng vào, đại phu cũng nói đuôi theo tới, không lâu sau đã có vài nha hoàn bụng chầu máu đi ra.

Tô Thanh thấy tình hình này có chút giật mình, nhìn không được dò hỏi: "Thương thế hần thế nào?"

Đại phu đáp: "Thương thế rất nặng nhưng vị công tử này không có gì đáng ngại."

Tô Thanh nhú mày: "Vừa nói nặng lại nói không nghiêm trọng, vậy rốt cuộc có nặng lắm không?"

Đại phu nhìn nàng một cái, cảm khái nói: "Nếu người bình thường mà bị thương như thế sớm đã chết ba bốn lần rồi. Nhưng vị công tử này tâm trí lại rất kiên định, bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể sống đến bây giờ, cũng đủ giải thích rõ, hần đơn giản không chết được."

Tô Thanh im lặng.

Hoa Hồ Điệp này xét từ phương diện nào đó, thật đúng là không phải người bình thường.

Tiền đại phu ra cửa, nàng đến bên giường nhìn nam tử sắc mặt trắng bệch này, nhìn không được trêu chọc: "Ngọc công tử, khi đó ngươi không lo đi trị liệu miệng vết thương, sống chết muốn chạy về gấp chính là vì muốn thời điểm chúng ta đi Hoài Châu nửa đường ngăn lại?"

Dung nhan nửa mặt dưới của Ngọc Phi Giác dữ tợn chói mắt, khóe môi cong lên, cả khuôn mặt càng thêm đáng sợ kinh người. Thanh âm phá lệ đơn bạc nói câu "Không sai.", xem bộ dáng cười như không cười của Tô Thanh: "Nếu là cán cũng không đến phiên các ngươi, chỉ bằng lúc đó chết trong tay những sát thủ kia."

Dứt lời, hần bỗng nhiên ho sặc sụa.

Trong lòng giật mình, Tô Thanh cuống quýt tiến lên vỗ nhẹ hai cái vào sống lưng giúp hần thuận khí, thần sắc trong mắt hơi do dự, cuối cùng mở miệng nói: "Vì một nữ nhân, đáng giá không!"

Thân thể Ngọc Phi Giác chấn động, đột nhiên ho khan như nổ cả cổ họng. Hần ngẩng đầu nhìn Tô Thanh, trong mắt như có ngàn vạn gió lốc cuồng xoáy.

Giơ tay lên nắm chặt cánh tay nàng, dung nhan tái nhợt vì khẩn trương mà có chút vặn vẹo, cắn răng nói từng chữ: "Có một số việc, ngươi vĩnh viễn sẽ không hiểu."

Tô Thanh nhìn thần sắc dữ tợn của hần chẳng hiểu sao tràn ra tâm tình thương cảm. Lực đạo trên cánh tay mạnh hơn một chút, mơ hồ nghe tiếng xương cốt, bị đau làm nàng nhìn không được khó chịu hừ một tiếng.

Đúng lúc này có một bóng dáng lướt qua trước mắt nàng, trong lòng nhảy dựng, nghĩ lại, vô thức thốt lên: "Tuân Nguyệt Lô, dừng tay!"

Nhưng mà, vẫn muộn một bước.

Lực đạo của Tuân Nguyệt Lô bỗng nhiên thu liễm, một chương cũng đã vỗ vào vai Ngọc Phi Giác, làm cả người hần đập vào vách tường phía sau. Miệng vết thương vừa mới băng bó lại rỉ máu, khuôn mặt trắng bệch nháy mắt lại chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, môi tái nhợt đến cực điểm.

"Xin lỗi." Đôi mắt linh hoạt kì ảo của Tuấn Nguyệt Lâu khẽ nhoáng một cái, trên mặt lại không tỏ ra áy náy chút nào.

Tô Thanh không thể không sai người mời đại phu trở lại.

Ánh mắt Ngọc Phi Giác qua lại giữa hai người rất lâu, khỏe miệng còn có vết máu, cuối cùng ngọt ngào nở nụ cười: "Nữ nhân, ta cũng biết lai lịch ngươi không đơn giản. Lúc trước trăm phương ngàn kế ở lại bên cạnh Cố Uyên cũng coi như xong, cái tiểu bạch kiểm này lại ở đâu ra?"

Thân phận thành chủ Cô Xạ Thành thế nào cũng không thể dùng "Tiểu bạch kiểm" để hình dung, nhưng Tuấn Nguyệt Lâu bị nhục nhã như vậy ngoại trừ nhũ mỳ cũng không có bất kì phản ứng gì khác.

"Hắn chính là người ngươi muốn tìm." Tô Thanh bất đắc dĩ thở dài một hơi, thấy đáy mắt Ngọc Phi Giác chấn động, vươn tay muốn chống thân thể ngồi dậy, nàng nhàn nhạt liếc hắn một cái, nói: "Bất quá, Tuấn Nguyệt Lâu cũng không hay nói chuyện. Hơn nữa, chuyện ngươi muốn biết hắn cũng không rõ ràng lắm. Hiện tại việc trọng yếu nhất là ngươi phải dưỡng thương cho tốt, những chuyện khác đợi đến Cô Xạ Thành rồi nói."

Nói xong, cũng mặc kệ Ngọc Phi Giác có hiểu hay không, liền kéo Tuấn Nguyệt Lâu ra ngoài.

Một đường kéo hoa thủy tiên ra đến sân nhỏ, đến hành lang mới dừng chân, nhũ mỳ giận dữ nói: "Tuấn Nguyệt Lâu! Ngươi có biết vừa rồi ngươi thiếu chút nữa đánh chết hắn rồi không!"

Tuấn Nguyệt Lâu hết sức thẳng thắn đáp: "Biết rõ."

Tô Thanh nhũ mỳ: "Ngươi còn như vậy, ta thấy hay là cho ngươi nhanh chóng về Cô Xạ Thành đi."

Ánh mắt Tuấn Nguyệt Lâu nhìn vào vết đỏ trên cổ tay nàng, nói: "Vừa rồi hắn thiếu chút nữa làm ngươi bị thương."

Giọng nói rõ ràng không gọn sóng, lọt vào tai, không biết sao lại có cảm giác ỳ ạch.

Tô Thanh hít một hơi, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt hắn, nói: "Tuấn Nguyệt Lâu, ở đây không phải Cô Xạ Thành, ngươi không nên nghĩ gì làm đó, hiểu không?"

Tuấn Nguyệt Lâu nhìn nàng, không nói lời nào.

Tô Thanh cũng im lặng.

Kì thực nàng luôn rất rõ, mình nói mấy chuyện đối nhân xử thế này, nam nhân bên cạnh chưa bao giờ từng suy nghĩ, cũng không có ý tứ muốn hiểu.

Từ lần đầu tiên gặp Tuấn Nguyệt Lâu, rất nhiều chuyện đã định, hai người bọn họ khác nhau một trời một vực.

Từ nhỏ nàng đã sinh hoạt ở phố phường, đã quen với việc xây dựng và bảo vệ mối quan hệ với mọi người, từng hành động phải luôn châm chước cân nhắc trước để tránh sai lầm. Nàng muốn vật mình sở hữu đều dựa vào chính mình cố gắng giành lấy, người nàng muốn bảo vệ cũng chỉ có thể dùng phương thức của chính mình để đặt thay hắn an bài tốt đường lui. Bởi vì nàng biết rõ rất nhiều chuyện chỉ dựa vào sức của mình thì không đủ.

Mà hắn là thiếu chủ Cô Xạ Thành, từ nhỏ sống trong phần đông thủ hạ trung thành và tận tâm lớn lên. Hắn có thể không nhiễm trần thế, không tranh quyền thế, có thể làm tất cả những gì hắn muốn mà không cần đề ý đến suy nghĩ của người khác. Đơn giản là vì, cho tới bây giờ hắn chưa từng trải qua cuộc sống phiêu bạt không nơi nương tựa, chưa cảm thụ qua cái cảm giác hốt hoảng mờ mịt, tay chân luống cuống, cũng chung quy không thể nào lĩnh hội.

Tuấn Nguyệt Lâu không hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, cũng không hiểu được nàng muốn gì, mà nàng cũng vĩnh viễn không được như hắn làm bất cứ chuyện gì cũng đều tùy tính, chỉ nghĩ cho bản thân.

Trong lòng đoá thủy tiên thanh cao này, có lẽ vật hắn sở hữu chỉ phân ra hai loại - hắn muốn và hắn không muốn.

Nhưng trong lòng Tô Thanh nàng, chuyện cần suy tính là những chuyện trần thế hỗn loạn phức tạp mà mỗi người phạm tục nhất định phải trải qua.

Nói cho cùng, bản chất của nàng là người phạm.

Tô Thanh khẽ rủ rỉ, tâm tình có chút mệt mỏi khẽ thở dài một hơi: "Mà thôi, lần này ngươi thu tay còn kịp thời, tạm thời bỏ qua. Bất quá bây giờ nhất định phải lập ra một quy định, về sau trừ phi ta gọi tên ngươi, nếu không tuyệt đối không cho ngươi tùy tiện ra tay, rõ chưa?"

Khỏe miệng Tuấn Nguyệt Lâu ngoéo một cái: "Tốt."

Thần sắc hắn như vậy làm Tô Thanh nhìn không được vuốt huyệt thái dương.

Vừa rồi coi như là trong cái rủi có cái may, nếu Ngọc Phi Giác thật vất vả mới từ quỷ môn quan trở về, lại bởi vì vô tình nhéo tay nàng mà bị hoa thủy tiên một chưởng đập chết, sổ sách này còn không biết tính trên đầu ai...

Gió khẽ phát qua, nàng vừa ngẩng đầu đúng lúc thấy Bộ Tiệp Âm từ trong vườn hoa đi ra, sau lưng có một bóng dáng quen thuộc đi theo, trong lòng

kính ngạc.

Vừa rồi không thấy A Mạc trong phòng Ngọc Phi Giác, nàng còn đang suy nghĩ không biết hắn đi đâu, không ngờ sau khi xuống xe ngựa hắn dĩ nhiên đi theo Bộ Tien Âm? Nhìn hai người này ở chung còn rất hòa hợp.

Xa xa Bộ Tien Âm cũng nhìn thấy hai người đứng trên hành lang, hắn đột nhiên dừng chân xoay người đi về phía bọn họ, khẽ mỉm cười mở miệng: "Hiện tại cần ra cửa một chuyến, các người có muốn đi xem cùng không?"

Tô Thanh không hiểu ra sao: "Xem cái gì?"

Khóe môi Bộ Tien Âm khẽ giương cao lộ ra một nụ cười âm áp: "Thứ rất thú vị."

Dứt lời, A Mạc ở bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Nhìn ra thần sắc lay động trong con ngươi hắn, trong lòng Tô Thanh rung mình - chưa nói đến bây giờ chuẩn bị đến chỗ nào, dù sao tuyệt đối không phải chuyện tốt gì như Bộ Tien Âm đã nói.

Nàng nhìn bộ dáng Bộ Tien Âm, khó tránh khỏi có chút cảnh giác.

Bộ Tien Âm bị bộ dáng cảnh giác của nàng chọc cho buồn cười, quay đầu nhìn Tô Mạc, hiểu rõ nói: "Các người biết nhau". Dừng một chút, lại nở nụ cười ý vị thâm trường nói: "Đêm qua Thục cô nương về phòng sớm, chẳng lẽ không có hứng thú muốn biết ta cùng Lận Ảnh theo dõi tìm hiểu đến cùng gặp được chuyện gì sao?"

Hắn nói như thế làm Tô Thanh có chút ngửa tâm, do dự một lát vẫn không thắng nổi lòng hiếu kỳ, nói: "Hay là đi xem một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Không đàn cầm

(Không đàn cầm: dùng tiếng đàn để không chế, điều khiển ý thức người khác)

Bờ sông đó ở quận Đồ Châu từng được dân chúng coi là nơi thánh khiết mà kiêu ngạo nhưng từ sau khi có lũ lụt, nơi đó bị cho là nguồn gốc khiến dân chúng lâm than. Hiện tại mặc dù đã dần dần dẹp loạn, đường hai bên bờ sông cũng chỉ còn lại một mảnh hoang vu, bùn đất khô khốc, cỏ cây hiu quạnh, cực kì tịch mịch.

So với cảnh tượng phồn thịnh trước kia, nơi này đã lâu không có ai hỏi tới. Nhưng hôm nay lại có rất nhiều người nối đuôi nhau không dứt đến đây, trên tay mỗi người đều cầm các loại công cụ hình dạng kì quái, không ai là không dùng một tấm vải che kín mặt mình nhưng cũng không che được thần sắc bất an, sợ hãi.

Xa xa Tô Thanh thấy Cố Uyên đứng ở bờ sông. Gió man mát thổi tà áo tung bay, một ít tóc đen tán ra, tạo nên một loại phong thái yếu điệu không nói nên lời.

Nàng thật vất vả vượt qua bãi bùn đến được bờ sông, vừa quay đầu lại nhìn đã thấy Tuấn Nguyệt Lâu thủy chung mây trôi nước chảy đứng sau lưng mình không xa.

Cùng nhau đi tới, lúc này đôi giày của nàng đã dính đầy bùn lầy, vạt áo Bộ Tien Âm cũng không tránh khỏi bị bẩn, lại nhìn bạch y không nhiễm trần thế Tuấn Nguyệt Lâu, nàng nhịn không được lộ vẻ tán thưởng.

Dù nói thế nào, hoa thủy tiên có thể đứng đầu một thành, trình độ giữ mình sạch sẽ đứng là nhất đẳng, nói là thiên hạ đệ nhất cũng không quá chút nào.

Tô Thanh dè dặt vòng qua cái hồ trên mặt đất đi đến, Cố Uyên ngẩng đầu thấy nàng, tiện tay đưa cho nàng một cái khăn. Nàng thuận tay nhận lấy nhưng không rõ dụng ý hắn.

Nàng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lại, đến khi thấy rõ một đồng đồ vật bị mọi người vây quanh cách đó không xa, sắc mặt lập tức trắng bệch, trong nháy mắt có loại cảm giác trước ngực cuộn cuộn, đột nhiên xoay người lại "ợc" một tiếng nôn ra.

Lúc cầm khăn lau khóe miệng, trong lòng Tô Thanh vẫn còn sợ hãi, âm thầm liếc qua Cố Uyên, người này... thật đúng là tri kỷ quá xá!

Thời điểm này không ai có tâm tư nhiều đề ý nàng, tất cả tâm tư đều tập trung vào mấy người đang bận rộn ở bờ sông.

Quan sai chịu trách nhiệm vớt xác cẩn thận tìm kiếm một hồi, không lâu sau lại mò được một vật nặng dưới sông. Dùng hết khí lực kéo lên bờ, một chút cũng không muốn tiếp xúc nhiều, ném sang bên cạnh.

Nhóm người nhìn lại, như củ khoai lang nóng phồng tay, lấy tốc độ nhanh nhất ném sang hướng đồng thi thể chồng chất, "xuy" một tiếng, khoe miệng tràn ra một chút nước.

Sắc mặt những người khác lại thêm khó coi vài phần.

Lận Ảnh trầm giọng hỏi: "Đây là thi thể thứ mấy?"

Khám nghiệm tử thi đang luôn chân luôn tay bên cạnh, nghe vậy lấy trong ngực ra một cuốn sổ ghi chép. Liếc nhìn thi thể mới được vớt lên, lại gạch thêm một nét, đáp: "Bẩm công tử, đây là thi thể thứ tám."

Trần Hữu Vi đứng xa xa nhìn qua, mặt mũi bị thảm nhưng lại nơm nớp lo sợ không dám tiến lên. Mỗi khi thi thể được vớt lên, thân thể hắn lại run rẩy một cái, thịt béo trên người cũng run theo, nhìn qua có cảm giác hắn run rất có tiết tấu.

Lúc này nội tâm hắn cơ hồ hoàn toàn sụp đổ.

Chưa nói đến ở địa phận hắn quản vô cơ xuất hiện nhiều tử thi như thế, chỉ nói ở Đồ Châu nhiều thi thể như thế hắn không thể thoát khỏi liên quan.

Mặc dù thân thể thâm không chịu nổi nhưng lò mờ thấy rõ quần áo mỹ lệ, mấy người quen nhìn đến, không khó đoán ra là mấy cô nương của Vạn Phương Lâu mất tích cách đây không lâu. Lúc đầu những cô nương kia đã mắc bệnh, hẳn vì tiết kiệm tiền, lệnh cho tú bà an bài các nàng ra ngoài tìm một chỗ tự sinh tự diệt, ai ngờ nhốt vào viện hoang một ngày quay lại xem thì đã không thấy bóng dáng. Vì thế, hắn còn đặc biệt phái người đi tìm vài ngày.

Những nữ nhân này mặc dù đáng giá nhưng đã chết thì thôi, hắn cũng không cảm thấy bao nhiêu đau lòng. Chỉ là phương thức xuất hiện của những thi thể này quá mức quỷ dị đến mức làm người ta rợn tóc gáy. Nhưng trọng yếu nhất là, nếu bình thường phát hiện cũng coi như xong, hắn tùy tiện an bài vài người đem những thi thể này chôn ngay tại chỗ cũng đủ để thần không biết quỷ không hay lừa gạt, không biết làm thế nào, nhưng dưới mí mắt Cố Uyên căn bản không thể động được nửa ngón tay.

Trông mắt đảo đảo, Trần Hữu Vi này làm quan nhiều năm đã rất lâu không dùng đến đầu óc, nhanh chóng suy nghĩ vận dụng đầu óc muốn nghĩ cách triệt để phui sạch quan hệ.

Lận Ảnh cau mày đi đến cạnh Cố Uyên nói: "Lão gia, tối qua chúng ta gặp được khoảng 20 quái thi nhưng bây giờ chỉ xuất hiện tám cỗ thi thể. Chỗ này cũng đã mò rất lâu rồi chỉ sợ có mò nữa cũng không ra được, tính như vậy, phải còn khoảng 10 thi thể chẳng biết đi đâu, người xem hôm nay chúng ta..."

Cố Uyên lạnh lùng nói: "Chờ một chút."

Những thi thể này ngâm trong nước đã lâu nên có chút sưng phù, chỉ nhìn vào bề ngoài thì không nhìn ra chút hình dáng đặc thù nào, chỉ có dựa vào quần áo để nhận biết. Trong đó có vài nam nhân mặc quần áo vải thô, mấy cái khác mang mạng che mặt và ống tay áo uyển chuyển không thể nghi ngờ là nữ tử trẻ tuổi, chỉ là lúc này lại yếu ớt rũ xuống, mỗi chỗ đều giống như bị người ta cưỡng chế nhào vụn tạo nên một tư thế vận vẹo kì dị xếp thành một đoàn dây dưa lẫn nhau lộ ra vẻ cổ quái sợ hãi không nói nên lời.

Tô Thanh thật vất vả mới ổn định lại tinh thần, cũng không dám liếc nhìn đồng xác chết chồng chất kia một cái. Lúc này nghe đối thoại của hai người, thoáng sửng sốt, hỏi: "Chẳng lẽ tối qua các người gặp những vật này?"

Lúc nói chuyện nàng thoáng xê dịch thân thể, không ngờ lại giẫm lên hòn đá. Tâm thần đang có chút không tập trung, dưới chân đột nhiên nhoáng một cái, bị Cố Uyên nhanh tay kéo lại, thuận thế ngã sang bên cạnh, cơ hồ dán lên người hắn.

Bộ Tien Âm trừng mắt, làm như không thấy nhìn ra xa, xem một mảnh sông nước yên tĩnh, nói: "Hôm qua ta cùng Lận Ảnh một đường theo đuôi những thứ đó đến bờ sông thì thấy bọn họ cùng những thi thể từ các địa phương khác tụ họp thành một chỗ, sau đó..."

Tô Thanh thăm nuốt một ngụm nước miếng, vô thức thuận theo hắn hỏi: "Sau đó xảy ra chuyện gì?"

Bộ Tien Âm nhướng mày nhìn nàng một cái, cười nói: "Sau đó, chúng ta nghe được tiếng đàn, một tiếng đàn rất êm tai."

Tô Thanh vô thức tưởng tượng tình hình lúc đó - đêm khuya yên tĩnh, chuyện ma quỷ tràn lan, ở nơi hoang vu dã ngoại đó truyền tới tiếng đàn âm u không rõ lý do. Vừa nghĩ như thế, liền nhịn không được toàn thân nổi da gà.

Lúc vô tình ngẩng đầu đã thấy Tuân Nguyệt Lâu chẳng biết từ khi nào cũng đang tập trung lắng nghe, đôi mắt không linh hoạt kì ảo như ngày thường mà có chút kinh ngạc rất khó phát hiện, điểm này làm nàng khó tránh khỏi hơi ngạc nhiên.

Lận Ảnh tựa như nhớ đến chuyện gì không tốt, sắc mặt đột nhiên có chút khó coi, nhíu chặt lông mày, nói: "Khi đó, những thứ kia đột nhiên nổ tung cũng bởi vì nghe tiếng đàn, đáng lẽ khi đó chúng ta phải ở lại điều tra kĩ hơn, lại vô duyên vô cớ lui về, manh mối thật vất vả mới có cũng cứ thế mà đứt đoạn."

"Ồ lại? Khi đó người đánh đàn đã phát hiện ra nhóm chúng ta, người chuẩn bị ở lại làm mục tiêu sống cho những thứ kia tấn công sao?". Bộ Tien Âm ung dung liếc Lận Ảnh một cái, thuận thế dùng quạt xếp trong tay không nặng không nhẹ gõ đầu hắn một cái, nói: "Khi đó chúng ta ở ngoài sáng mà địch ở trong tối, nếu như không rút lui, không ai biết sẽ phát sinh chuyện gì. Những thi thể trước mắt này không phải là minh chứng tốt nhất sao? Hết sức hiển nhiên, chủ nhân của tiếng đàn chẳng qua dùng những thứ đó làm thí nghiệm, mà đồng thi thể này chính là thất bại phẩm sau thí nghiệm."

Khóe miệng Lận Ảnh giật giật, càng không cam lòng, nói: "Làm sao người biết chúng ta không giải quyết được bọn họ."

Bộ Tiệp Âm ngoài đầu nhìn hẩn, khóe môi cong lên cười như không cười: "Người nói đi?"

Con mắt Lận Ảnh trầm xuống, hiển nhiên trong lòng giãy dụa thật lâu, giận mà không dám nói trừng mắt liếc hẩn một cái, cuối cùng cũng im lặng không lên tiếng.

Tô Thanh nhìn hai người, có chút hiểu được chuyện xảy ra tối qua. Đúng là khiến người ta không nghĩ tới, sau lưng mấy chuyện quỷ dị này còn có người thao túng. Nghe được tin tức kinh ngạc như vậy, nàng nhìn không được quay đầu nhìn về phía Tuân Nguyệt Lâu, ẩn đường khê nhãn - xem ra phản ứng vừa rồi của đóa hoa thủy tiên này tựa hồ biết chút chuyện mà bọn họ không biết.

Đang nghĩ trong lòng, đỉnh đầu truyền đến thanh âm của Cố Uyên: "Đối với chuyện này, Tuân thiếu chủ có ý kiến gì không?"

Trong lòng Tô Thanh giật mình, biết là phản ứng vừa rồi của Tuân Nguyệt Lâu cuối cùng cũng không thoát khỏi ánh mắt của nam nhân này.

Ánh mắt Tuân Nguyệt Lâu ung dung nhìn qua đồng xác chết làm người ta nôn mửa kia, thần sắc thậm chí còn không chút lay động, ẩn đường khê nhãn, nói: "Chưa thấy qua nhưng có chút quen thuộc."

Chưa thấy qua đương nhiên là nói tình hình trước mắt, còn có chút quen thuộc là ý gì? Tô Thanh hơi khó hiểu.

Nhưng Cố Uyên lại gạt đầu, nói: "Bách Điều Môn?"

Tuân Nguyệt Lâu quay lại nhìn hẩn một cái, đáp: "Đúng."

Khóe môi Cố Uyên khê cong, cười lạnh: "Quả nhiên."

Tô Thanh nghe hai người đánh bí hiểm, quay đầu nhìn một vòng. Chỉ thấy Bộ Tiệp Âm vẻ mặt hiểu rõ, Lận Ảnh cũng mê mang giống nàng, còn ánh mắt Tô Mặc từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi Bộ Tiệp Âm, chỉ sợ này giờ bọn họ nói chuyện hẩn cũng không nghe lọt vài câu.

Tô Thanh càng cảm thấy hiểu kì, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, vừa há miệng định hỏi rõ ràng lại nghe người khám nghiệm tử thi hét to một tiếng, ngữ điệu bén nhọn sợ hãi như gặp quỷ: "Làm sao mấy đoạn xương máu chót đều là dùng tơ nối lại!"

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thổ lộ

Mọi người lập tức bị tiếng hét kinh hãi này hấp dẫn sự chú ý, vây quanh nhìn vào, quả nhiên thấy nửa đoạn xương bị người khám nghiệm tử thi xách trong tay có xâu một sợi tơ sáng màu quỷ dị.

Nó giống như tơ lại không phải tơ, nếu không phải xé một tầng thịt, tách rời tứ chi ra, rất khó bị phát giác.

Tô Thanh nhìn không được kính nể nhìn người khám nghiệm tử thi có tướng mạo tầm thường kia. Nên biết, khám nghiệm tử thi mà có thể quyết tâm cẩn thận phân tích thấu triệt thì thể thì không phải ai cũng có thể làm được. Tán thưởng thì tán thưởng nhưng nhìn những thứ trước mắt này làm cảm giác buồn nôn lúc trước nàng dẫn xuống, vào lúc này lại bốc lên.

Liễu Phụng Hoa trước đó đi thăm dò bờ sông, lúc này lại đây nhìn thoáng qua, tiện tay rút kiếm nhẹ nhàng chém đứt dây tơ nhỏ kia. Tứ chi thi thể thẳng tắp rơi xuống, nếu không có một lớp da thịt treo lại chỉ sợ trong chốc lát đã đứt thành hai đoạn.

Nàng khê cau mày, trên mặt có chút đồng tình, mím môi nói với Cố Uyên: "Đến đây kết thúc đi."

Vì sao không tiếp tục tra xét? Tô Thanh không hiểu tại sao LPH lại nghĩ vậy, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy thần sắc Cố Uyên so với bình thường còn lạnh hơn nên cũng không mở miệng hỏi cái gì.

Một ngày điều tra này cứ kết thúc một cách rối loạn không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Sau khi trở về Trần phủ, Cố Uyên quay người đến phòng Đàm cô. Mọi người chờ suốt cả buổi trưa, không ai biết họ bàn luận những chuyện gì. Lúc Cố Uyên ra khỏi phòng, ẩn đường nhãn lại càng thêm vài phần trầm ngâm.

Một đường đi theo, mọi người không lên tiếng, rất sợ không cẩn thận đụng vào nghịch lân.

Cố Uyên đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, hỏi: "Thục cô nương ở phòng phụ cận?"

Thị vệ nghe vậy cũng sờ một chút mới phản ứng là muốn tìm vị cô nương đi theo vào phủ, cung kính đáp: "Trần đại nhân an bài nữ quyến ở tây sương viện, vị cô nương kia ở Thanh Hương viện cách đây không xa."

Dứt lời, mấy người đi trước dẫn đường biết điều đổi hướng đi qua cái cổng vòm bên kia. Cách đó không xa, ba chữ "Thanh Hương viện" rõ ràng rơi vào mắt. Cố Uyên cho những người khác lui về, một mình đi vào đã nhìn thấy một bóng dáng thanh lệ trong nội viện.

Lúc Tô Thanh về phòng nhìn thấy cây bích đào, nổi hứng nghĩ bữa tối sẽ nấu canh hoa đào. Lúc này muốn tìm nha hoàn lấy một giỏ, dưới chân giẫm phải một hòn đá, thân thể lung la lung lay vịn vào cành đào.

Lúc từ bờ sông trở về nàng đã tắm rửa thay quần áo. Tà áo màu hồng theo gió tung bay, nổi bật gương mặt mộc không trang điểm, dung nhan xinh đẹp không nói nên lời. Phía sau là nửa khu rừng đào hoa rụng lá phát hòa hợp với trời xanh mây trắng xa xa trong không trung.

Mặt mày Cố Uyên vốn đang nhăn tít, vừa thấy bóng dáng như vậy, không hiểu sao giãn ra vài phần.

Tô Thanh phảng phất phát hiện có người đang nhìn mình, vô thức quay đầu lại nhìn, vừa xoay người dưới chân đạp vào khoảng không, hai tay quơ quơ, trong nháy mắt chỉ còn tiếng gió bên tai, hoảng một cái đã rơi vào lòng ngực rộng lớn của nam nhân.

Nàng ngẩng đầu nhìn dung nhan đẹp mắt gần trong gang tấc kia, thần sắc khẽ cứng lại.

Tô Thanh đang muốn thoát ra đã thấy Cố Uyên rũ mi xuống, một tay ôm eo nhỏ nhắn của nàng, một tay nhấc lên bẻ một cành đào bỏ vào rổ.

Tô Thanh nhìn động tác của hắn có chút ngây ngốc, lại thấy bộ dáng Cố Uyên hình như rất hào hứng, nhẹ nhàng đặt nàng trên mặt đất sau đó cẩn thận tỉ mỉ hái hoa đào.

Bởi vì dáng người thon dài, vừa rồi nàng hái có vẻ cố sức nhưng hắn giờ tay nhấc chân lại rất nhẹ nhàng hời hợt.

Ánh mặt trời chiếu lên bóng dáng thon dài của hắn, mỗi đường cong hiện ra dị thường rõ ràng có cảm giác thâm trầm mê hoặc. Hắn hái vài cành bỏ vào giỏ trúc, rũ mắt nhìn, thấy nàng ngây ngốc đứng bên cạnh, khẽ môi cong lên, hỏi: "Đủ?"

"Đủ, đủ." Tô Thanh phục hồi tinh thần, cảm thấy hơi xấu hổ. Vụng trộm quan sát thần sắc Cố Uyên, thấy mặc dù giữa hai hàng lông mày vẫn còn chút thâm trầm nhưng so với lúc ở bờ sông đã thoáng hòa hoãn hơn rất nhiều. Nàng nhấc rổ hoa đặt ở chóp mũi hít hà, cười nói: "Một giỏ hoa lớn như vậy đủ làm một nồi canh hoa đào to, vừa vận gần đây vất vả, coi như bồi bổ cho mọi người."

Vừa nói xong, trong tay trống không, giỏ trúc nháy mắt đã rơi vào tay Cố Uyên, ấn đường hắn nhăn lại.

Tô Thanh không hiểu mình đã nói sai cái gì, về mặt sợ hãi nghĩ lại mấy lần, vẫn không nghĩ ra được gì, cuối cùng chỉ có thể phỏng đoán, thăm dò hỏi: "Có phải lão gia không thích uống canh hoa đào hay không?"

Cố Uyên nói: "Thích."

Tô Thanh quần, nói: "Vậy là lão gia không thích cái giỏ này?"

Cố Uyên cúi đầu nhìn nàng, nói: "Không có."

Tô Thanh trầm mặt. Vậy tại sao lại bày ra vẻ mặt khó chịu rồi đoạt lấy cái giỏ của nàng!

Cố Uyên đột nhiên duỗi tay, từ trong giỏ trúc lấy ra hai cành đào, còn lại đều đổ xuống đất. Xong mới đưa nàng hai cành đào, thản nhiên nói: "Này đủ nấu một chén."

Về mặt Tô Thanh mờ mịt đưa tay nhận lấy: "Còn những người khác..."

Cố Uyên nói: "Nấu một chén là đủ rồi."

Tô Thanh: "..."

Đột nhiên nàng cảm thấy mình giống như hiểu ra được điều gì.

Nhìn chằm chằm Cố Uyên không chớp mắt, thần sắc trong mắt nàng dần dần trở nên tế nhị. Đây là ghen? Hay là nói... tham muốn giữ lấy?

Mặc dù cố nhịn nhưng môi nàng vẫn không nhịn được cong lên, cuối cùng không nhịn được nữa cười một tiếng.

Thật không nghĩ tới, Nhiếp Chính Vương lại có một mặt như vậy!

Sắc mặt Cố Uyên cũng không có bao nhiêu thay đổi, nhàn nhạt nhìn nàng, trong mắt không có chút rung động nào.

Nếu là bình thường có người giễu cợt hắn như vậy đã sớm bị lời ra đánh chết, huống chi lúc này tâm tình hắn không vui sướng chút nào. Nhưng không hiểu vì sao, giờ phút này, hắn lại không thấy tức giận chút nào mà lại thấy bình thản yên tĩnh.

Cho đến khi nàng cường chế ngưng cười, hần mới chậm chạp mở miệng hỏi: "Đã nghe chưa?"

Trong ngữ điệu có chút nhẹ nhàng uy hiếp.

Tinh thần Tô Thanh chấn động, lập tức không dám thất lễ, nở nụ cười duyên: "Biết rồi! Ta chỉ chuẩn bị đồ ăn cho một mình lão gia, tuyệt đối sẽ không tiện nghi những người khác."

Nhỏn miệng cười như thể tựa như ngàn vạn đóa hoa.

Cố Uyên duỗi tay cầm một cánh hoa chẳng biết lúc nào rơi trên lọn tóc nàng, nói: "Ta không quan tâm những chuyện trước kia của ngươi, hiện tại chỉ cần nhớ kỹ, nụ cười như vậy sau này cũng chỉ để một mình ta nhìn." Lúc Tô Thanh đang còn sững sốt, hần chậm rãi rũ mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, khước môi khẽ nhếch: "A Thanh, ngươi phải nhớ lời tối qua ngươi đã nói. Vĩnh viễn, đừng để ta thất vọng."

Nói xong câu cuối cùng ngữ điệu của hần đã cực kì nhu hòa, từ khi Tô Thanh quen biết hần tới giờ, lần đầu tiên thấy hần dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nhu hòa như vậy.

Không có trong trẻo lạnh lùng, không có cao ngạo, mà là một loại nhu hòa tuy bình thản nhưng không hiểu sao khiến người khác cảm thấy mềm mại tận xương. Nhẹ nhàng rơi vào tai, từ từ truyền đến trái tim, cuối cùng như một ao nước mở ra, dung hợp vào mỗi một nhịp thở, nhất thời khó có thể hoàn hồn.

Có một loại cảm giác không biết nên hình dung thế nào, tóm lại có chút cảm giác mình không rõ ràng lắm nàng đang lúc ngây người, trong lòng lại mơ hồ có chút đau đớn.

Nàng cũng không rõ ràng ý nghĩ khi đó của mình, có một âm thanh thoảng qua trong đầu, liền không kịp suy tư đã hỏi ra: "Vì sao là ta?"

Dứt lời, Cố Uyên trầm mặc một lát, Tô Thanh cũng phục hồi tinh thần, quả thật cảm thấy đầu óc mình có chút ngu xuẩn.

Vừa rồi nàng nói cái gì vậy a! Trong khung cảnh tốt đẹp này, không khí đoàn tụ sum vầy này, đến cùng là đầu óc bà đậu thể nào mới có thể hỏi một câu sát phong cảnh như thế? Trong lòng thầm mắng một câu, nàng cuống quýt muốn cứu vớt bầu không khí lúng túng. Nhưng lúc này, vốn nghĩ rằng Cố Uyên sẽ không mở miệng nói tiếp, lại đột nhiên cho ra một câu trả lời thuyết phục.

"Ta chọn nữ nhân, không cần lý do."

Lời nói của hần quanh quẩn trong lòng, bình thản như vậy lại đủ để tim nàng đột nhiên ngưng đập, triệt để mộng.

Không phải nói Nhiếp Chính Vương không gần nữ sắc sao? Nhiều lần nói bóng nói gió cũng coi như xong, lần này có thể coi là chính diện tỏ lộ không? Một khắc này, nàng cảm thấy tiền tài sáng ngời đang vẫy tay về phía nàng, nhưng mà lúc trước rõ ràng mình trăm phương nghìn kế dụ dỗ hần, thời điểm đến bước cuối cùng này, trong lòng lại có một loại tâm tình phá lệ cổ quái.

Nàng hơi ngừng đầu nhìn Cố Uyên, trong lòng bỗng nhiên vừa động.

Từ sau khi Đàm cô đến, nam nhân này liền có nhiều chỗ kì lạ, không nói đến hần vì sao lại như vậy, nhưng kịch bản bây giờ có phải có chút không phù hợp với thân phận của nàng không?

Nói cho cùng, bộ dạng bị trêu chọc của nàng hiện tại đến cùng là có bao nhiêu mất mặt! Rõ ràng nàng mới là dân chuyên nghiệp sao tự nhiên ở trước mặt nam nhân này lại lẩn lộn đầu đuôi?

Trong đầu Tô Thanh bỗng toát ra một ý niệm khác thường, vừa ngừng đầu thấy đôi môi mỹ vị của Cố Uyên, nàng mãnh liệt nhào tới.

Không hề báo trước đánh thẳng vào, Cố Uyên liên tục lui lại mấy bước liền cứ thế bị đẩy ngã vào vườn hoa.

Hương hoa nồng nặc kèm theo hơi đất, mà lúc này, nữ nhân trên người kia phảng phất như nhấm nháp rượu ngon, dịu dàng mút lấy môi hần, trong mắt ba phần quyến rũ bảy phần mỉa mai. Hơi thở thơm mát khuôn mặt hần, nói: "Lời này của lão gia thật làm người ta thích."

Nàng cúi người, hít vào khóa chặt hô hấp của hần.

Mang theo chút xâm chiếm cướp đoạt, Tô Thanh cảm thấy một loại khoái cảm chưa bao giờ trải nghiệm, dư quang thoáng nhìn Cố Uyên chậm rãi nắm lấy tay, trong lòng nàng có một chút vẫn chưa thỏa mãn sung sướng, mặc kệ mới vừa rồi vì sao phát triển thành tình huống quỷ dị như vậy, nói cho cùng như bây giờ mới chính xác là gây họa!

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ý loạn tình mê

Tô Thanh đường đường chính chính đề lên người Cố Uyên như vậy, răng môi triều miên nhám nháp rất lâu, chăm chú nhìn hấn không chớp mắt, khoe môi chậm rãi cong lên: "Lão gia, như bây giờ, là thích hay không thích?"

Trong mắt Cố Uyên có tia lửa chọt lóe nhưng không có động tác gì.

Bộ dáng hấn nhần nhục chịu đựng như thế khiến Tô Thanh vừa mới thanh tỉnh một chút lại tiếp tục động tác.

Nàng nhấc tay lên, nhẹ nhàng vòng qua cổ hấn, giờ trò trên người hấn sờ loạn một phen. Thanh sắc ung dung, hơi thờ kẻ sát da thịt hấn, nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi anh tuấn của hấn. Cái lưỡi hơi hột liếm một cái như chuồn chuồn lướt nước.

Bị nàng trêu chọc, thân thể Cố Uyên đột nhiên khản trương, đưa tay kéo, nghiêng người đẩy nàng hung hăng ép dưới thân.

Xung quanh mùi thơm cỏ xanh mang theo hơi bùn đất, đột nhiên chấn động như vậy, Tô Thanh ngược mắt thoáng nhìn tà áo tán loạn của Cố Uyên. Kiểm chế tiếng thở dốc có chút trầm trọng, khoe miệng nàng nhếch lên như giận mà không giận, cười nói: "Lão gia, bắt quá chỉ đùa một chút, sẽ không tức giận đi?"

Nói xin lỗi nhưng ngữ điệu lại tràn đầy mê hoặc, nói xong, thoáng nghiêng nghiêng người đem quần áo mình kéo xuống một chút lộ ra da thịt trắng như ngọc. Cảm nhận được Cố Uyên ngày càng thờ dốc trầm trọng, tim đập gia tốc, có một loại hưng phấn khó có thể ức chế toát ra từ sâu trong nội tâm - thành, thành! Thêm chút nữa cuối cùng sẽ thành công!

Trong mắt Cố Uyên tựa hồ có ngàn vạn sóng to gió lớn cuộn cuộn không ngừng, bị trêu chọc như vậy, đuổi tay chế trụ eo nhỏ nhắn của nàng, cơ hồ một phen bế nàng lên, phiên thân bay về phòng, khoát tay ném nàng lên giường.

Thân thể Tô Thanh chấn động có chút đau, vừa định ngồi dậy đã bị Cố Uyên thẳng tắp đè lên. Nhìn ra được động tác của hấn đã hết sức cẩn thận nhưng bởi vì ý loạn tình mê, làm cho nàng hơi đau khó chịu một tiếng.

Cố Uyên hơi khựng lại, cúi người ghé vào tai nàng, trầm giọng nói: "Bây giờ hối hận còn kịp."

Tô Thanh ngẩng đầu trực tiếp mút lên môi hấn, răng môi cắn bó, ung dung nở nụ cười: "Chuyện này ta cao hứng còn không kịp, sao phải hối hận."

Có thể cảm nhận được nhiệt độ hùng hực trên người Cố Uyên xuyên qua quần áo truyền đến, mơ hồ thiêu đốt suy nghĩ của nàng, không hiểu sao khiến cơ thể nàng tựa như cũng có cảm giác nóng ran khó có thể ức chế. Chẳng lẽ mình trêu chọc hấn, thế nhưng mình lại không tự chủ được cũng nhập diện luôn?

Tô Thanh mặt ngoài vẫn mê hoặc không giảm, trong lòng lại hồ nghi suy nghĩ, một tay đặt trước ngực Cố Uyên, một tay lặng im không tiếng động tìm kiếm cái túi trong nội y.

Ai ngờ đầu ngón tay nàng mới chạm đến bình thuốc, Cố Uyên đuổi tay gạt quần áo nàng ra ném sang bên cạnh.

Tô Thanh nhất thời không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy đầu ngón tay trống không, nháy mắt quần áo trên người cũng phân tán.

Gió nhẹ thổi qua, cảm giác mát chưa giảm, ngược lại có cỗ nhiệt khí xông thẳng lên ót làm nàng vô thức co rụt hướng trong lòng nam tử, tránh ánh mắt của hấn.

Hút hồn tán A Nhuyễn để lại cho nàng cứ như vậy cùng y phục... bị ném đi rồi!?

Tô Thanh thế nào cũng không ngờ đến chuyện sẽ thành như vậy, tâm hoảng ý loạn, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, vừa ngẩng đầu đã thấy Cố Uyên nhìn mình, cũng là bộ dáng quần áo hỗn độn.

Ánh mắt đảo qua trước ngực hấn, cho dù Tô Thanh tự xưng mình là nữ nhân không dễ bị mê hoặc, trong tình cảnh này lại đột nhiên có chút không kiểm chế được, hoàn toàn bị sắc đẹp trước mắt hút hồn.

Dù sao bây giờ cũng không còn đường lui, nếu đã đuổi đầu một đao co đầu cũng một đao, chi bằng lựa chọn chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu.

Nàng thâm nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng toát ra ý niệm này. Vì thế không nói hai lời, dứt khoát xoay người bỏ nhào lên người Cố Uyên, nhẹ giọng nói: "Không nghĩ tới lão gia lại có tư tưởng này, ban ngày ban mặt cũng không sợ bị người ta chê cười."

Câu cuối cùng bị Cố Uyên dùng miệng chặn lại, nàng thuận thế dùng sức một chút cũng cắn lên môi hấn.

Cố Uyên bị đau hơi nhíu mày nhưng không vì vậy mà buông tha nàng, trên tay dùng lực kéo nàng qua, hai người sát sao áp sát vào nhau. Đầu ngón tay hấn chậm rãi cởi bỏ quần áo nàng, không kiêng nể gì trên thân thể nàng chạy vài vòng, dụ thần trí khê tan rã, liền vùi đầu trong ngực hấn, thân thể mềm mại tùy ý hấn loay hoay.

Cố Uyên nhẹ nhàng vuốt sợi tóc tán loạn của nàng, đưa lên mũi nhẹ hít một hơi, đột nhiên mở miệng, giọng khàn khàn: "Chẳng lẽ ngươi thực sự không có

bắt kì chuyện gì muốn hỏi sao?"

Trên người hần thủy chung có một loại hơi thở trầm ổn mê người, Tô Thanh cảm thụ xúc cảm đầu ngón tay hần mang lại, nghe vậy thoáng hoảng thần, thần trí vừa có chút tan rã vì tình triều giờ phút này dần dần thanh tỉnh lại. Hơi ngẩng đầu chống lại ánh mắt Cố Uyên, khẽ nhếch môi cười, nói: "Lão gia tự nhiên có nguyên nhân của mình."

Tư thế của Cố Uyên nháy mắt cứng đờ. Động tác hai người bỗng nhiên dừng lại, song song giằng co.

Tô Thanh quan sát thần sắc Cố Uyên, đột nhiên buông lỏng hần ra, sửa sang quần áo ngồi dậy, trầm mặc nhìn hần hồi lâu, chẳng biết sao trong lòng có chút thất lạc. Dạng tâm tình này khiến nàng cũng không khỏi bị sợ hết hồn, nhưng cảm giác bận tâm vẫn rõ ràng như cũ, lồng ngực phập phồng, hô hấp cũng dần bình thường lại.

Thần sắc Cố Uyên đều quái dị hơn bất cứ khi nào khiến người khác không hiểu có chút liên tưởng đến bộ dáng đêm qua lúc ở khách điểm, không thể không làm người khác tìm tòi phỏng đoán.

Tô Thanh rất không thích cái cảm giác phải tự mình suy đoán này.

Ở thời khắc này, nàng đã kịp phản ứng với hành động vừa rồi của mình, trong lòng vạn phần kinh ngạc nhưng cũng hiểu được một chút sự thật trước mắt. Nàng có chút sợ hãi, bối rối. Nhưng cho dù trong tiềm thức nàng rất muốn lần tránh, cũng khiến nàng không thể không trực diện thừa nhận, bất tri bất giác đã động tình với nam nhân trước mắt này.

Nàng không biết cảm giác này bắt đầu từ khi nào nhưng lại rất rõ ràng thân phận của nàng ở bên cạnh người quyền cao chức trọng như vậy bất quá chỉ là một món đồ chơi có hứng thú nhất thời mà thôi.

Nàng vẫn tự nhận mình là người hết sức lý trí nhưng hiện tại lại phát sinh chuyện không lý trí như thế khó tránh khỏi làm nàng vô pháp tiếp nhận.

Tô Thanh không hiểu sao có chút thương tiếc cho bản thân.

Dù sao khó có được một lần động tình, lại đối với một nam nhân cực kì không môn đăng hộ đối như thế.

Cũng may, đối với nàng mà nói, thích chính là thích, yêu chính là yêu, không có gì phải che giấu. Nàng cũng chưa từng mong đợi qua nam nhân mình thích nhất định cũng thích mình, chỉ là người trước mắt lại là đối tượng trong cuộc mua bán của nàng, nghĩ thế, liền dứt khoát không giữ lại tình cảm trong lòng mà thẳng thắn biểu lộ ra.

Cũng chỉ hối hận một lát, nàng đã sửa sang lại tâm tình ngẩng đầu lên.

Cố Uyên cũng không có ý tứ nhiều lời, hôm nay trêu chọc lẫn nhau như vậy hiển nhiên cũng đều đã không hào hứng nữa.

Nàng tự mình xuống giường nhặt áo khoác mặc vào rồi mới ngồi trở lại bên giường, nhìn Cố Uyên chân thành nói: "Kì thật bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, cho dù lão gia chỉ tâm huyết dâng trào có một khắc động chân tình với ta, cũng đủ rồi. Thân phận này của ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn yêu cầu xa vời cái gì."

Cố Uyên nhìn nàng một hồi, giọng nói có chút ảm ách: "Cũng không phải tâm huyết dâng trào."

Tô Thanh không nghĩ tới nàng nói nhiều như vậy, hết lần này tới lần khác hần lại chú ý một điểm râu ria như thế, không khỏi ngẩn người.

Cố Uyên duỗi tay mặc áo khoác lên, không biết là vì mệt mỏi hay là hối hận chuyện vừa rồi, ngón tay xoa huyết thái dương, giữa hai hàng lông mày mang theo nồng đậm mệt mỏi.

Về mặt này khó tránh khỏi khiến người khác cảm thấy khó hiểu.

Tô Thanh không chớp mắt nhìn chằm chằm Cố Uyên, tâm tình có chút phức tạp. Kì thật nàng rất tò mò muốn biết trong lòng Cố Uyên đang giấu chuyện gì.

Mặc dù cho tới nay cũng chưa từng mở miệng hỏi qua, cũng vẫn cố làm ra vẻ không hứng thú với chuyện của hần nhưng kì thật sâu trong nội tâm nàng rất muốn là một người hiểu rõ hần.

Nhưng nàng cũng biết mình nhất định chỉ là một người khách qua đường, cuối cùng cũng có một ngày mỗi người một ngã, cho nên không quá can thiệp vào cuộc sống của đối phương.

Tâm của Cố Uyên quá sâu, quá trầm, muốn đi vào tâm hần phải có nắm chắc, phải là một nữ nhân có nội tâm vô cùng kiên cường, nguyện ý cùng hần đối mặt tất cả, hơn nữa cũng được yêu sâu sắc nguyện ý chia sẻ tâm sự.

Rất đáng tiếc, người này chỉ sợ không phải là nàng.

Trong chốc lát Tô Thanh đã rõ ràng lập trường của mình, không trêu chọc Cố Uyên trả lời bất công, nhẹ nhàng cười, hơi hột đối đề tài: "Tâm tình lão gia đã khá hơn nhiều chưa?"

Nghe nàng nói xong câu cuối cùng, trong mắt Cố Uyên lóe lóe.

Quả nhiên nàng nhìn ra.

Hắn cong khoe môi, tràn ra một tia âm áp: "Khá hơn nhiều."

Không biết vô ý hay cố ý, hai người đều ngẫm hiểu lẫn nhau, không đề cập tới chuyện ái muội lưu luyến kia.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Khuyên bảo

Trong phòng cảnh xuân kiều diễm, quần áo hỗn độn, mặc dù hai người không có ý vượt rào nhưng trong không khí như vậy khó tránh khỏi có chút lúng túng, hai mặt nhìn nhau không nói gì. Đúng lúc này có tiếng bước chân đến gần, người bên ngoài sợ hãi rụt rè gõ cửa phòng, lúng ta lúng túng hỏi: "Xin hỏi Cố lão gia có trong phòng không?"

Cố Uyên tiện tay thất lại dây lưng, đáp: "Chuyện gì?"

Người phía ngoài âm thầm nuốt nước miếng, trong lòng có chút bất ổn nhưng không thể không cả gan nói: "Vừa rồi Ngọc công tử có đi tìm Tuấn công tử, hiện đang nháo, mọi người đều không can ngăn được. Trần đại nhân đặc biệt kêu ta đến thỉnh Cố lão gia đi xem một chút, cứ như vậy chỉ sợ sẽ có chuyện không may."

Tô Thanh nghe vậy trong lòng nhảy dựng, hỏi: "Nghe ý tứ của tiểu ca, hai người họ đánh nhau?"

Mọi người trong Trần phủ đều biết tây sương là nơi ở của nữ quyến, Thục cô nương vốn nên ở Thanh Hương viện lúc này lại ở cùng phòng với Cố Uyên, nhưng cũng không khiến người khác cảm thấy kì quái. Gã sai vật ở ngoài nghe câu hỏi của nàng, không cần suy nghĩ có chút lo lắng đáp: "Lúc tiểu nhân đến còn chưa động thủ, chỉ là nhìn bộ dáng Ngọc công tử tựa như muốn phá hủy phòng quả thật rất dọa người. Từ bên đó chạy qua đây mất chút thời gian, hiện tại không biết có đánh hay không."

Tô Thanh đứng dậy luống cuống tay chân chỉnh trang quần áo, vừa ngẩng đầu thấy Cố Uyên vẫn ngồi như cũ nhìn nàng không chớp mắt, không khỏi thúc giục: "Lão gia, hai bọn họ đều muốn động thủ, chúng ta qua xem một chút?"

Cố Uyên lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, lạnh nhạt nói: "Nháo cũng không xảy ra án mạng."

Tô Thanh nhìn hắn lạnh nhạt như vậy tự nhiên có chút bội phục nhưng trong lòng hơi nóng nảy.

Nàng không lo Ngọc Phi Giác giận chó đánh mèo Tuấn Nguyệt Lâu, dù sao hắn cũng bị thương chưa khỏi, coi như là khỏe mạnh, so thân thù chỉ sợ cũng không làm gì được hoa thủy tiên. Người nàng lo lắng là Hoa Hồ Diệp hay sinh sự bừa bãi kia. Nàng không rõ Tuấn Nguyệt Lâu có nổi giận với Ngọc Phi Giác hay không, cũng không dám đảm bảo vị thiếu chủ đại nhân kia có hạ thủ lưu tình không, không cẩn thận sẽ phé đi hắn.

Chính vì như vậy, Tô Thanh càng không chịu nổi sự lạnh nhạt của Cố Uyên, không khỏi thăm thía nói: "Lão gia, có lúc không sợ gây ra án mạng, cũng rất có thể phát sinh một số chuyện đáng sợ."

Cố Uyên nhướn mày nói: "Ví dụ?"

Tô Thanh sờ cằm suy nghĩ một lát, nói: "Ví dụ như... phòng ốc của Trần phủ sẽ thực sự bị hai người kia phá hủy. Dù sao đây cũng là sản nghiệp của Trần đại nhân, nếu truy cứu trách nhiệm đòi bồi thường chỉ sợ sẽ mang lại phiền toái không cần thiết."

Cố Uyên trầm mặc rất lâu khiến nàng không nhìn thấu hắn có nghiêm túc suy nghĩ những gì nàng nói không hay đang nghĩ đến những chuyện khác.

Qua hồi lâu, hắn chỉnh chỉnh quần áo, không nói một lời đẩy cửa ra ngoài.

Gã sai vật đứng ngoài chờ nửa ngày không thấy động tĩnh gì phá lệ thấp thóm bất an, lúc này thấy người đi ra, cuống quýt vui mừng, không nói hai lời liền đi trước dẫn đường.

Tô Thanh quan sát thần sắc gã sai vật vui mừng như được tái sinh, trong lòng có chút cảm thán. Nhìn bộ dáng lo lắng khẩn trương của tiểu ca, lần này Ngọc Phi Giác làm âm ỉ chỉ sợ hoàn toàn vượt qua phạm vi tiểu nháo rồi.

Nàng đi phía sau, thỉnh thoảng lại nhìn bóng lưng thon dài của Cố Uyên, không hiểu sao lại nhớ tới tình cảnh hai người ái muội trên chộc lẫn nhau trong viện, trong lòng cảm thấy có chút không bình tĩnh. Nhịn không được hưng hăng lắc đầu muốn xua những hình ảnh kia đi, vừa ngẩng đầu bắt gặp Cố Uyên quay đầu lại, bốn mặt nhìn nhau, động tác của nàng cứng đờ.

Cố Uyên nhú mi nói: "Đầu đầu?"

"..." Tô Thanh không biết nên nói gì.

Cũng không thể nói mình mình là vì trêu chọc hấn, hiện tại sợ chịu trách nhiệm nên thấy hối hận đi?

Một bàn tay đưa qua thăm dò trán nàng, nhú mày, lời nói của Cố Uyên vẫn nhàn nhạt: "Đại phu Trần Hữu Vi mời đến vẫn còn trong phủ, lát nữa gọi tới xem cho người."

Tô Thanh vốn muốn từ chối nhưng gặp ánh mắt hấn nhìn qua, không khỏi trầm mặc.

Nhìn về phía người dẫn đường đã thấy gã sai vặt thủy chung mắt điếc tai ngơ, mắt nhìn thẳng, một bộ đánh chết không quay đầu. Nàng nhìn không được thăm tẩn thưởng, cảm thấy tiêu tử này về sau tiền đồ vô lượng.

Lúc này đột nhiên một trận gió thổi qua, mấy sợi tóc rơi bên tai có vẻ hơi hỗn độn, Cố Uyên dùng chân cời áo khoác lên người nàng, liền tiếp tục đi về phía trước. Tô Thanh cảm giác được một tầng ấm áp trên người, đột nhiên không dám lại có vẻ mặt dư thừa gì.

Gần đến Hạ Vân hiên, xa xa có thể thấy không ít người vây quanh dáo dác xem náo nhiệt.

Tuy nói cách một khoảng nhưng vẫn có thể nghe được bên trong tiếng đập tường phá ngói hỗn loạn. Thịnh thoàng có bàn ghế trong nội viện bay qua tường cao ra ngoài, đám người vây xem vô tội bị nện trúng lập tức ồn ào sợ hãi, sau đó liền tản đi, tìm một chỗ khác tiếp tục xem.

Tình cảnh này có chút buồn cười.

Gã sai vặt không dám nhìn sắc mặt Cố Uyên, chạy tới dụ đám người tham gia náo nhiệt tản đi. Đứng ở cửa cuối đầu khom lưng dẫn hai người vào, còn mình phi thường đứng mực đứng bên ngoài.

Còn chưa kịp nhìn thấy hai người gây chuyện trong truyền thuyết, Tô Thanh vừa vào cửa lại thấy hai bóng dáng quen thuộc, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Tô Mặc cũng coi như xong, mặc dù trên danh nghĩa là người hầu Tuân Nguyệt Lâu mang từ Cô Xạ Thành đến, nhưng dù sao vẫn là bộ dáng cẩn thận an phận, tùy tiện ra tay sợ khiến người khác chú ý, khoanh tay đứng nhìn thì còn có thể hiểu. Nhưng mà lúc này nhìn Bộ Tiệp Âm đứng bên cạnh, vẻ mặt tràn trề hứng thú là cái quỷ gì.

Tô Thanh tức giận nói: "Nghe nói trong này tranh cãi âm ỉ, Bộ công tử còn hào hứng ở đây xem náo nhiệt, thật đúng là không chê chuyện lớn."

Bộ Tiệp Âm nghe vậy quay đầu thấy rõ người tới, liếc qua cái áo của Cố Uyên khoác trên người nàng, coi như không thấy nhẹ giọng cười cười, không hề xấu hổ nói: "Tình tình Ngọc Phi Giác thích lẫn qua lẫn lại như thế, nếu không tháo gỡ khúc mắc, sau này chỉ sợ còn dây dưa không ngừng, dứt khoát nháo luôn một lần, dù sao có chúng ta ở bên cạnh xem cũng không dễ xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, cũng có thể giảm bớt phiền toái sau này."

Tô Thanh bị bộ dáng ngụy biện này của hấn làm cho á khẩu không trả lời được, một hồi mới nghẹn ra bốn chữ: "Quả nhiên sâu sắc."

Lúc này không biết có vật gì lướt thẳng đến, Cố Uyên nhanh tay kéo nàng sang bên cạnh, quay lại liền thấy một cánh cửa cấm sâu vào chỗ nàng vừa đứng.

Hấn cau mày có chút không vui, ngược mắt nhìn về hướng bóng người trong nội viện, trầm giọng nói: "Khi nào mới nháo đủ?"

Tô Thanh cũng bị dọa cho hoảng sợ, nhìn rõ tình hình trong viện mới hiểu được vì sao Bộ Tiệp Âm lại ung dung đứng ngoài xem cuộc vui. Nếu nói hai người động thủ đánh nhau, chỉ bằng nói Ngọc Phi Giác một mình tự biên tự diễn, hơn nữa còn diễn được... tương đối mệt mỏi.

Tuy trong viện là một mảnh hỗn loạn nhưng trừ bỏ vài cây đại thụ, hư vài cánh cửa sổ, vút mấy cái bàn ghế ra ngoài, cũng là đầu sỏ Ngọc Phi Giác này cực kì chặt vật.

Quần áo trên người rách là tả, sợi tóc dài che vết sẹo dữ tợn trên mặt không lần át được nồng nặc lệ khí. Hấn không chớp mắt nhìn chăm chăm Tuân Nguyệt Lâu, bụi bặm đầy người, trong hơi thở lộ ra sự không cam lòng, mặt là ngã ngồi dưới đất. Mà cái nam nhân hấn canh cánh trong lòng kia lại im lặng nhàn nhạt đứng trên cây cổ thụ trăm năm.

Bạch y theo gió, đôi mắt không có chút tâm tình, đối với hành động của Ngọc Phi Giác chỉ có chút hoang mang không hiểu, vẫn như cũ không nhiễm trần thế, siêu phàm thoát tục như một bức họa.

Ngọc Phi Giác gây phiền toái mà đừng trúng người có đức hạnh này, cũng thật không có ai.

Tô Thanh không khỏi sinh ra vài phần đồng tình với Ngọc Phi Giác, ngẩng đầu nhìn bộ dáng Tuân Nguyệt Lâu, hiển nhiên lần này hấn nghe lời, cũng không tùy tiện ra tay, trong lòng nàng có chút vui mừng.

Cố Uyên xuất hiện hiển nhiên cũng khiến Hoa Hồ Điệp khắc chế tâm tình một chút, Tô Thanh đi đến vỗ nhẹ bả vai hấn, nửa thờ dài nửa trách cứ: "Ta nói Ngọc công tử, không phải lúc trước đã nói với người Tuân Nguyệt Lâu là một thiếu chủ thiếu trách nhiệm sao, người có hỏi hấn cũng không thể hỏi ra chuyện gì. Huống chi trên người người còn có vết thương, thật sự đánh nhau cũng chỉ thêm thua thiệt chính mình."

Ngọc Phi Giác trầm trầm thờ hỏn hển, quay đầu nhìn nàng một cái, khóe môi lạnh lùng "a" một tiếng, nói: "Bách Dư đại điển ở Cô Xạ Thành sắp cử hành, vì thánh phẩm lần này, người của Bách Điều Môn cùng người của Cô Xạ Thành có lên lút qua lại. Nếu hấn là thiếu chủ Cô Xạ Thành lại nói không biết chút gì, ai tin?"

Thì ra là có hứng thú với thánh phẩm của Bách Dư đại điển? Khó trách Diêm Hồng Loan sẽ nói Ngọc Phi Giác đi Cô Xạ Thành tìm người.

Tô Thanh nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, nhưng cẩn thận nghĩ lại, tạm thời không nhớ được thánh phẩm lần này là thần vật phương nào, muốn mở miệng hỏi Tuân Nguyệt Lâu. Nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy bóng dáng trên cành cây cổ thụ xa xa thần sắc vẫn như cũ không có chút rung động nào, khóe miệng nhếch lên, cao giọng nói: "Người xuống đây trước đi!"

Bên cạnh có tiếng gió xẹt qua, Tuân Nguyệt Lâu tựa như thần tiên nhẹ nhàng bay xuống cạnh nàng.

Tô Thanh không có tâm tư châm chọc cách xuất hiện của hấn, hỏi thẳng vào vấn đề: "Người cũng biết Bách Điều Môn có hứng thú với thánh phẩm?"

Tuân Nguyệt Lâu bình tĩnh đáp: "Biết rõ."

Tô Thanh đỡ trán, nói: "Bách Dư điển lần này các người rút cuộc chuẩn bị cái vật lý kỳ cổ quái gì?"

Tuân Nguyệt Lâu lắc đầu: "Cầm Tâm chuẩn bị, ta không rõ lắm."

Về mặt Tô Thanh "ta cũng biết sẽ như vậy", hướng Ngọc Phi Giác nhún vai, nói: "Nói thật, thay vì dây dưa với đóa hoa thủy tiên này, không bằng người đi Cô Xạ Thành tìm Lục hồ ly kia. Hơn nữa, đừng nói Tuân Nguyệt Lâu thật sự không rõ, tính là hấn biết, liền so trình độ, Ngọc công tử, người đánh không lại hấn."

Ngọc Phi Giác rơi vào trầm mặc.

Đúng lúc này đột nhiên có một thanh âm khàn khàn chen vào: "Thánh phẩm lần này là thiên tuyệt tợ tầm."

Tô Thanh vừa ngẩng đầu nhìn thấy một bóng dáng quỷ mị hư vô bay vào, mặc dù đã hết sức quen thuộc nhưng vẫn không nhận được nổi da gà. Vô thức xoa xoa cánh tay mình, lại suy nghĩ cẩn thận, Đàm cô sao có thể biết loại chuyện ở Cô Xạ Thành vốn rất ít người biết này.

Liễu Phương Hoa theo Đàm cô đi vào, im lặng đứng bên cạnh, chắc là vì nghe được lời Ngọc Phi Giác nói lúc trước, ánh mắt rơi vào người Tuân Nguyệt Lâu mang theo chút thâm ý.

Bộ Tien Âm ung dung nở nụ cười: "Thật không nghĩ tới, đánh nhau một trận, thế nhưng làm kinh động tất cả mọi người." Quay đầu nhìn thấy đáy mắt Tô Mặc có chút sợ hãi, nhìn không được đuôi tay vuốt đầu hấn, âm giọng nói: "Thiếu chủ người không có chuyện gì, hiện tại có thể an tâm? Ta dẫn người đi dạo được không?"

Tô Mặc nghe vậy, vô thức ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng Tô Thanh, thấy Tô Thanh âm thầm gật đầu, mới ôn nhuận gật đầu để Bộ Tien Âm dắt hấn ra ngoài.

Tô Thanh nhìn hết thấy, vụng trộm nhếch môi cười.

Nàng không tiện chạm mặt A Mặc nhưng nhìn ra được mấy ngày nay hấn rất tốt, nói hấn sắm vai người hầu của Tuân Nguyệt Lâu, chỉ bằng nói hấn nghiêm nhiên trở thành người hầu của Bộ Tien Âm. Mặc dù không có chứng cứ chứng minh quan hệ giữa hai người nhưng phàm là người gặp qua gương mặt thật của bọn họ cũng sẽ không hoài nghi huyết thống rõ ràng như vậy.

Bộ Tien Âm cũng không biết thân phận thật của Tô Mặc nhưng giữa hai người phảng phất như có một sự ràng buộc vô hình, làm hai người tâm ý tương liên.

Có đôi khi ngẫm lại, sự ràng buộc của vận mệnh có lẽ có tồn tại.

Ánh mắt Đàm cô trầm thấp nhìn quanh đám đông một vòng, cuối cùng rơi trên người Cố Uyên, nói: "Người xác định muốn tiếp tục điều tra sao?"

Đôi mắt Cố Uyên thâm trầm thêm vài phần, cũng không trả lời.

Thần sắc trong mắt Đàm cô sắc bén như dao, càng tức giận nếp nhăn trên mặt càng vằn vẹo dồn lại một chỗ, khiến người khác có chút không dám nhìn. Nàng liếc qua Liễu Phương Hoa bên cạnh vẫn im lặng không lên tiếng, giọng điệu lạnh băng, lại là nói với Cố Uyên: "Mười năm trước ta đã cứu người một lần, hiện tại người lại vì thương hoa tiếc ngọc mà một lần nữa bước vào cái địa ngục kia, cũng đừng trông cậy ta sẽ cứu người lần nữa."

Nghe lời nàng nói, Liễu Phương Hoa hơi cắn môi, vì dùng quá sức nên mơ hồ rỉ máu.

Xung quanh một mảnh yên lặng, chỉ có thanh âm phập phồng của Đàm cô: "Hoặc là nói, người rất hi vọng gặp "Hấn" lần nữa?"

Mặc dù Tô Thanh không hiểu hàm nghĩa trong lời nói nhưng không hiểu sao trong lòng có chút bất an.

Cố Uyên thoáng rũ mi, đôi mắt như một đầm nước không gợn sóng, toàn thân lại như rót vào hầm băng, lạnh thấu xương.

Hồi ức phẳng phất như một vòng xoáy màu đen, đổ ập đến cuốn lấy tất cả. Trong đầu tựa như thành một chỗ lao tù, nơi hắc ám sâu nhất trong đầu tựa như có cái gì đó hỗn độn gào thét. Một bóng dáng chợt lóe lên trong đầu, lông mày bông cau chặt, vì trong nội tâm kháng cự mà miễn cưỡng bài trừ hình ảnh mơ hồ kia.

Mười ngón tay trong tay áo âm thầm nắm chặt, gió phất qua làm rối sợi tóc, thần sắc trầm thấp làm người ta hít thở không thông.

Đột nhiên đầu ngón tay lạnh buốt chợt phủ thêm một tầng ẩm áp, khiến hần đang hăm sâu trong hồi ức từ từ thoát ra.

Cúi đầu nhìn lại, chẳng biết lúc nào có một bàn tay từ sau lưng duỗi ra nhẹ nhàng cầm tay hần làm cảm giác lạnh lùng tiêu tán không ít.

Trong nháy mắt khi Cố Uyên hoàn hồn, Tô Thanh nắm tay hần chặt thêm một chút, nhũn mày nhìn hần nhưng lại không biết phải nói gì.

Trong một khắc nhìn về mặt hần như vậy, làm cho người khác có chút không muốn chứng kiến, ít nhất trong nháy mắt kia Cố Uyên khiến người ta cảm giác phá lệ xa lạ xa xôi, khiến nàng vô thức đưa tay ra, có loại ảo giác nếu không giữ chặt hần sẽ triệt để biến mất.

Ánh mắt Cố Uyên rơi vào chỗ hai bàn tay giao nhau, thoáng ngẩn ra, sau đó chậm rãi ngừng đầu lên nhìn về phía Đàm cô, thần sắc trong mắt khẽ nhoáng một cái, thanh âm trầm thấp: "Yên tâm ta sẽ không để hần có cơ hội xuất hiện lần nữa."

"Gian ngoan mắt linh!", trong mắt Đàm cô chợt lóe tia tức giận, giọng cao quát trượng hung hăng đánh qua.

Này, ra tay rất nặng.

Tô Thanh từng nếm qua cảm giác đau khổ bị trượng đánh đương nhiên biết đau cỡ nào, huống chi lúc này Đàm cô đang tức giận, nàng vô thức muốn kéo Cố Uyên lui về sau.

Vốn tưởng rằng đối với kiểu công khai đánh bắt ngờ này hần có thể dễ dàng duỗi tay ngăn lại, nhưng khiến người khác không nghĩ tới là Cố Uyên lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, cam chịu một trượng không chút lưu tình này.

Tô Thanh thế nào cũng chưa từng nghĩ thiên hạ này còn có người không nể mặt Nhiếp Chính Vương như thế, cả người đều cương tại chỗ.

Nhưng sau đó Đàm cô còn chưa có ý tứ thu tay, tiếp tục đánh liên tục vào người và cánh tay Cố Uyên. Hần chỉ hơi nhíu mày, vẫn như cũ đứng không nhúc nhích. Mơ hồ có chút lông rí ra từ cánh tay hần, nhiễm lên ống tay áo, dần dần dính vào một chỗ.

"Đàm cô, muốn trách thì hãy trách ta, không cần trách sư huynh". Liễu Phương Hoa rút cuộc không kìm nén được tiến lên cầu tình, muốn dùng vô kiểm can một trượng, vốn ra tay lưu loát nhưng không hiểu sao trước mặt Đàm cô lại có vẻ phá lệ vụng về.

Quái trượng miễn cưỡng chuyển một cái, vô kiểm cứ như vậy bị đánh rơi bên cạnh, Đàm cô lạnh lùng liếc nàng một cái: "Nếu không phải đời này ta không muốn liên quan đến chuyện của Liễu gia, ngại cho rằng ta thật không dám động tới người sao? Nếu muốn nhúng tay quản ta, cứ coi như có cha người ở đây, chỉ sợ cũng phải nghĩ kỹ phân lượng của mình."

Sắc mặt Liễu Phương Hoa đột nhiên trắng bệch, sít sao mím môi.

Tô Thanh thấy Đàm cô thực không dùng tay, Cố Uyên bên cạnh kéo không nhúc nhích, dứt khoát hạ quyết tâm bước ra ngăn cản chịu một trượng này.

Một trượng này đánh xuống, cảm giác da thịt đau đến tê liệt, vành mắt ửng đỏ, hít một ngụm khí lạnh, đột nhiên rơi vài giọt nước mắt, thanh sắc thống khổ vừa khóc vừa kể lể: "Đàm cô tốt của ta, ngại còn đánh nữa sẽ đánh chết người a! Ta da dầy thịt béo còn không chịu nổi một cái huống chi là lão gia. Người hạ thủ không nặng không nhẹ vậy, vạn nhất khiến lão gia lưu lại bệnh căn gì thì phải làm sao đây!"

Lúc nói chuyện, nàng cố ý kéo tay áo lên lộ ra vết máu ứ đọng trên cánh tay, nàng nhìn còn thấy đau.

Một bóng trắng đột nhiên lướt đến trực tiếp ngăn giữa mấy người, ân cần nhẹ nhàng chạm vào vết thương. Tô Thanh lập tức đau đến nhe răng trợn mắt, liền không dám chạm vào nữa, quay đầu lại, thần sắc trong mắt có chút bất thiện. Cũng may hần còn nhớ lời Tô Thanh dặn, nhìn không trực tiếp động thủ.

Sắc mặt Đàm cô thoáng động, trầm mặt nói: "Tuân thiếu chủ phải không? Còn thỉnh tránh ra."

Tuân Nguyệt Lâu không hề suy nghĩ liền trả lời: "Không được."

Tô Thanh sợ hần làm căng quá, nhìn đau muốn khuyên can, lại bị người cầm tà áo kéo ra sau lưng.

Vừa ngừng đầu đã thấy khuôn mặt Cố Uyên vẫn như cũ không có chút tâm tình, nhưng trong mắt hần sự mờ mịt đã rút đi thay vào đó là sự sắc bén, lời nói cực kì bình tĩnh tựa như thần thuật, nói với Đàm cô: "Xin hãy tin tưởng ta."

Trong một chớp mắt này, vẻ mặt Đàm cô trở nên phức tạp.

Nước mắt trong mắt Tô Thanh quay vòng vòng, rơi xuống đất, chỉ là lúc này phần lớn nguyên nhân là vì đau dữ dội chứ không phải là cô làm ra vẻ cho người ta đồng tình.

Trong lòng nàng có chút bức bối, yên lặng nâng mắt nhìn thấy bộ dáng không thay đổi sắc mặt của Cố Uyên, lại nhìn vết máu dính trên ống tay áo hắn, buồn bức chép miệng.

Nàng mới đỡ cho hắn một cái đã đau đến mức muốn chửi má nó, người này bị đánh hơn 10 trượng mà bộ dáng lại như không hề có cảm giác gì vậy?

Cố Uyên nói xong cũng không có ý tứ tiếp tục ở lại, đang lúc nàng còn suy nghĩ miên man đã bị hắn ôm ngang bế lên, không quay đầu lại đi ra ngoài trong tầm mắt mọi người.

Tuân Nguyệt Lâu vốn định đuổi theo nhưng bị Liễu Phương Hoa dùng ánh mắt phức tạp ngăn lại.

Xa xa, Ngọc Phi Giác giận quá hóa cười: "Quả nhiên là hảo nói chuyện đến mức gà bay chó sủa."

Mặt Tô Thanh nóng lên, vốn định gãy ra nhưng ở tư thế này chỉ cần vừa động sẽ chạm vào miệng vết thương của Cố Uyên, lập tức để yên không động đây, hỏi: "Lão gia, đây là muốn đi đâu?"

Sắc mặt Cố Uyên thâm trầm, không trả lời.

Cho đến khi vào phòng đặt nàng lên giường, hắn tựa như không thấy sắc mặt sợ hãi của Tô Thanh, khoát tay xé nửa ống tay áo xuống lộ ra một khối máu ứ đọng lớn trên da thịt.

Đôi mắt hắn trở nên thâm thúy, ngữ điệu dọa người trước nay chưa từng có: "Đừng để ta thấy có lần sau."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Bôi thuốc

Nghe ngữ điệu tràn đầy uy hiếp của hắn Tô Thanh không dám phản kháng, thấy Cố Uyên xoay người lấy thuốc trị thương trong tủ, cầm tay nàng lên, nhúm mày bắt đầu bôi thuốc.

Động tác của hắn vốn hết sức cẩn thận nhưng vẫn có lúc đụng trúng chỗ đau, lưu ý thấy nàng đang trầm mặc dần dần nhếch khóe môi, động tác của hắn càng thêm nhẹ nhàng.

Tô Thanh rũ mắt nhìn bộ dáng cẩn thận của hắn, trong lòng có chút ấm áp, thấy hắn bôi thuốc xong đứng dậy chuẩn bị đi, nàng cuống quýt kéo tay áo hắn, nói: "Lão gia, vết thương của người cũng cần xử lý."

Máu trên cánh tay Cố Uyên đã bắt đầu khô lại, ống tay áo dính vào miệng vết thương, chỉ cần vừa động là đủ đau nhức kịch liệt. Hắn cũng không phải người chết đường nhiên có thể cảm nhận sự đau nhức chết lặng này. Chỉ là, trong lòng có loại cảm giác đè nén ức chế nên hắn muốn nhờ vào cảm giác đau đớn này để khiến mình thanh tỉnh, để hiểu rõ quyết định của mình, thậm chí có thể phân tán lực chú ý, để hắn không đến mức sa vào hồi ức mà hắn không muốn nhớ.

Cố Uyên quay đầu lại, vẻ mặt không gọn sóng, nói: "Không cần."

Tô Thanh vẫn không buông ống tay áo hắn ra, dùng vẻ mặt không thỏa hiệp nhìn hắn, kiên trì lặp lại: "Thỉnh lão gia xử lý miệng vết thương, nếu không vạn nhất bị nhiễm trùng thì rất phiền toái."

Cố Uyên trầm mặc đứng tại chỗ, không tránh ra nhưng cũng không có ý thỏa hiệp.

Tô Thanh nhìn vết máu kích thích ánh mắt kia, thấy Cố Uyên thật lâu không có động tác gì, dứt khoát đứng dậy trực tiếp ấn hắn ngồi vào ghế. Không nói lời nào bắt buộc hắn muốn xé tay áo xuống nhưng lại không có khí lực lớn như hắn, cũng sợ ống tay áo dính với vết thương kéo xuống sẽ bị đau, nàng đổi cách khác, cúi người cời tà áo hắn.

Trong mắt Cố Uyên lóe lên sự kinh ngạc, động tác nâng tay lên hơi dừng lại, cuối cùng thấy bộ dáng không chấp nhận bất kì thương lượng gì của nàng, lại để xuống.

Tô Thanh cởi áo Cố Uyên ra, nửa thân trên của hắn hoàn toàn bày ra trước mắt.

Tình cảnh này, khoảng cách giữa hai người quá gần cho nên phá lệ nhìn rõ đường cong xương quai xanh lưu loát mạnh mẽ, nhất thời nàng không dời được mắt. Rõ ràng là khuôn mặt lạnh lùng cảm dục, nhưng không hiểu sao lại khiến người khác suy nghĩ mơ màng, quả thực là nhìn không được muốn không kiêng nể gì nhìn cho đủ.

Tô Thanh nhìn no mắt nhưng cũng không quên làm chính sự.

Bởi vì vết máu đã khô cứng lại, tay áo Cố Uyên cùng miệng vết thương dính lại với nhau.

Nàng dè dặt xé ống tay áo ra từng chút một, nhìn thôi cũng thấy đau, dư quang liếc qua Cố Uyên chỉ thấy hần thần sắc thân nhiên không gợn sóng tựa như vết thương này không phải trên tay hắn. Trong lòng nàng khó tránh khỏi có chút ảm ức, động tác trên tay cũng không dám lơ lửng.

Cuối cùng cũng cởi được áo khoác ngoài ra, Cố Uyên không có chút động dung còn Tô Thanh thì sắc mặt mệ mội. Loại cảm giác hoảng để chưa vội thái giám đã lo này khiến nàng có chút không vui, trầm mặt nói: "Lão gia, đưa thuốc trị thương cho ta."

Cố Uyên nghe lời đưa bình thuốc trong tay cho nàng.

Tô Thanh tiếp nhận, cầm khăn lau sạch xung quanh miệng vết thương, nhìn nửa đoạn cánh tay có vết máu tụ cảm thấy hơi đau lòng. Gấp rút xử lý miệng vết thương xong mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhớ lại tình hình vừa rồi trong nội viện, lại có chút lo lắng.

Mọi việc xảy ra không thể không có nguyên nhân, chỉ sợ do người đứng ngoài quan sát không biết nguyên nhân mà thôi, dù sao, Đàm cô cũng không phải loại người cố ý gây sự.

Nàng nghĩ vậy nhìn không được thờ dài, vừa ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt bình thân của Cố Uyên, bốn mắt nhìn nhau, không khỏi ngẩn người. Vừa rồi lo tập trung xử lý vết thương cho nên không để ý, hiện tại tâm tư có chút không hiểu - cái nam nhân này không phải cứ dùng vẻ mặt này nhìn nàng suốt từ này đến giờ đấy chứ?

Cố Uyên nhìn vẻ mặt biến hóa của Tô Thanh, thấy rõ sự lo lắng trong mắt nàng, đôi mắt khẽ rung động, nói: "Không cần để ý lời Đàm cô nói."

Tô Thanh không ngờ hắn chủ động mở miệng nói chuyện, sững sờ một chút liền nói: "Có thật như lời Đàm cô nói, nếu tiếp tục điều tra lão gia sẽ gặp nguy hiểm?"

Cố Uyên nói: "Phải."

Tô Thanh không nghĩ tới hắn trả lời thẳng ra như thế, ngưng mắt nhìn hắn hỏi: "Sẽ có nhiều nguy hiểm?"

Cố Uyên thoáng ngẩn ra, nói: "Không biết."

Không thể đoán trước được sẽ có nguy hiểm thế nào.

Nghe vậy, trong lòng Tô Thanh nhảy dựng. Dựa theo tính tình Cố Uyên, bất luận làm cái gì cũng đều rất tự tin, mà bây giờ lại có thái độ không chắc chắn như vậy chỉ có thể nói rõ, sau này có khả năng sẽ phát sinh những chuyện vượt quá sức tưởng tượng. Cũng khó trách Đàm cô lại tức giận muốn ngăn cản.

Trong lòng Tô Thanh không có chút tư vị gì, im lặng một lúc, nói: "Nếu thực sự nguy hiểm như vậy, vì sao lão gia lại không để ý an nguy mà vẫn tiếp tục điều tra? Là vì chuyện này liên quan đến Liễu cô nương sao?"

Vừa nói xong, cảm đã bị ngón tay thon dài nâng lên, Cố Uyên rũ mắt nhìn khuôn mặt nàng, tựa như tìm tòi nghiên cứu, tựa như hứng thú cân nhắc.

Cho đến khi Tô Thanh bị hắn quan sát bắt đầu có chút không tự nhiên, khoe môi hắn khẽ nhếch, đột nhiên nói: "Nếu ta nói phải thì sao?"

Tô Thanh thấy hắn thẳng thắn thừa nhận như thế, lập tức cảm thấy những lời mình chuẩn bị nói ra đã không còn ý nghĩa gì nữa. Dù sao người ta muốn làm anh hùng trước mặt mỹ nhân, ai có thể ngăn cản được!

Nghĩ vậy nhưng trong lòng vẫn thấy không được tự nhiên, nàng không khỏi trầm mặt nói: "Nếu lão gia đã muốn tự mình ra mặt vì hồng nhan tri kỷ, ta còn có thể nói gì, chỉ xin lão gia chú ý cẩn thận, không cần làm những chuyện quá mức mạo hiểm."

Cố Uyên quan sát toàn bộ thần sắc của nàng, đường cong khóe môi càng rõ ràng.

Lực tay thoáng buông lỏng một chút, thấy Tô Thanh đã tức giận quay mặt đi, hắn lạnh nhạt nói một câu: "Ta chỉ vì mình."

Nếu nói muốn tra xét hung phạm án Liễu phủ diệt môn năm đó là vì thay sư muội Liễu Phương Hoa làm chủ, Tô Thanh còn có thể hiểu, nhưng hiện tại Cố Uyên lại nói là vì chính hắn, nàng có chút khó hiểu. Quay đầu lại, nghi ngờ hỏi: "Lão gia, có phải người đã biết hung thủ là ai hay không?"

Cố Uyên nói: "Không, chỉ biết một người có liên quan."

Tô Thanh nói: "Nếu đã có manh mối, vì sao còn muốn đi Cô Xạ Thành, trực tiếp đi bắt người kia chẳng phải tốt hơn sao?"

Nàng vừa dứt lời, Cố Uyên đã nói: "Người kia, đã chết."

Tô Thanh cả kinh: "Giết người diệt khẩu?"

Cố Uyên lắc đầu: "Từ trước khi chúng ta bắt đầu điều tra, hắn cũng đã chết rồi."

Tô Thanh im lặng há hốc miệng, không biết nên nói gì. Nếu người có liên quan đã chết, vậy người lúc trước trong viện Đàm cô nhắc tới không phải là hắn, nhưng mà, nhân vật nguy hiểm được ám chỉ trong lời nói kì thật không hề liên quan đến những người bọn họ gặp trước đây, thì tại sao Đàm cô lại vô duyên vô cớ đề cập tới?

Nàng hết sức bí thông phát hiện chỉ số thông minh của mình có chút không đủ dùng.

Cố Uyên tiện tay khoác áo ngoài lên, nhìn lướt qua nàng, chần chờ một chút cuối cùng cũng nói ra, ngữ điệu hòa hoãn: "Chuyện này ngươi không cần nghĩ nhiều, mấy ngày nữa ta sẽ an bài Bộ Tiễn Âm đưa ngươi về kinh thành trước, ngươi ở vương phủ chờ ta trở về."

Tô Thanh không nghĩ tới một khắc trước hắn còn chằng chằng thiếp thiếp, một khắc sau liền đuổi nàng đi, lập tức trở mặt như thế, hoảng sợ nhảy dựng lên: "Muốn ta về kinh thành?"

"Không sai." Bình bình đạm đạm hai chữ như trực tiếp đánh vào lòng nàng, Cố Uyên chậm rãi đứng lên, đưa lưng về phía nàng, không thấy rõ thần sắc hắc sắc nào, "Ngươi vốn là mối câu Ngọc Phi Giác, hiện tại đã không còn tác dụng nữa, đương nhiên phải trở về."

Tô Thanh nhếch môi, nhìn thẳng vào hắn: "Lão gia cảm thấy mạng ta theo bên cạnh sẽ vướng víu sao?"

Sống lưng Cố Uyên hơi cứng đờ, ngữ điệu lại không chút dao động: "Như ngươi suy nghĩ."

Một ánh mắt rơi trên người hắn, trầm mặc rất lâu, cuối cùng nói ra một câu không rõ tâm tình: "Biết rõ, ta sẽ nghe lão gia an bài, thu dọn hành lý xong sẽ chọn ngày rời đi."

"Rất tốt."

Cố Uyên đứng đó, cũng không nhìn Tô Thanh rời đi, cho đến khi bóng lưng nàng hoàn toàn biến mất, hai bàn tay nắm thành quyền trong tay áo cũng chậm rãi buông ra, một mối nhắm mắt lại.

Thế cục trước mắt nháy mắt đã thay đổi, thế nào cũng không ngờ tới, người cuối cùng tra được lại là Liễu Thừa Ân. Nếu như tất cả những chuyện xảy ra hiện tại đều có liên quan đến vị ân sư thế nhân đều biết này, người đã chết vào mười năm trước, rốt cuộc hắn còn giấu bọn họ bao nhiêu bí mật?

Biết rõ là nguy hiểm nhưng hắn không thể không tra rõ lý do, đã đi đến bước này, cho dù muốn buông tay thì người phía sau màn âm thầm trù tính thế cục kia chắc hắn cũng không dễ dàng buông tha cho hắn...

Có vài chuyện, cho dù đã qua 10 năm vẫn chôn sâu trong nội tâm, không thể mà cũng không cách nào quên được.

Có chốc lát hoảng thần, hắn rũ mắt nhìn vết thương trên cánh tay mình đã được tí mủ xử lí, trong mắt nhoáng một cái, cuối cùng trở nên cực kì thâm trầm. Tựa như tự nói với chính mình, lời nói rất nhỏ cơ hồ không nghe rõ: "Nếu như 'người kia' thật sự sẽ xuất hiện thì tuyệt đối không thể để ngươi gặp được..."

Bất luận là khi nào, ở đâu, hắn đều rất rõ ràng, hiện tại để nàng rời đi là lựa chọn tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: An bài

Từ trong phòng Cố Uyên đi ra, Tô Thanh cũng không về phòng thu dọn hành lý như đã nói mà quẹo qua chỗ Hạ Văn hiên của Tuân Nguyệt Lâu.

Những người khác đã sớm đi, đồng bữa bọn trong sân cũng được hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ.

Vào phòng nhìn thấy Tuân Nguyệt Lâu nàng cũng không vòng vo: "Cố Uyên muốn ta trở lại kinh thành."

Tuân Nguyệt Lâu nhìn nàng một cái, lát sau nhẹ gật đầu: "Như vậy tốt cho ngươi hơn."

Tô Thanh thấy ý nghĩ của hắn cùng Cố Uyên giống nhau thì có chút bức mình, buồn bực nói: "Đừng cho là ta sẽ thật sự ngoan ngoãn trở về. Đợi đến khi xuất phát hồi kinh, ta sẽ kêu A Mặc đi cùng, đến lúc đó trên đường lại tìm cơ hội trốn đi Cô Xạ Thành."

Tuân Nguyệt Lâu nhún mày.

Tô Thanh trực tiếp không đếm xỉa đến hắn, đột nhiên chân thành nói: "Thôi bỏ qua không nói chuyện này nữa, ta hi vọng ngươi có thể đáp ứng ta một việc."

Tuân Nguyệt Lâu trầm mặc nhìn nàng.

Thời điểm này Tô Thanh rất hưởng thụ thái độ không hề dị nghị này của hắn, cao giọng cười nói: "Cũng không cần ngại có ý làm gì, chỉ cần trong lúc ta rời đi, ngại có thể tiếp tục cùng bọn Cố Uyên đi Cô Xạ Thành là được. Chỉ cần có ngại ở đó, mặc kệ người phía sau màn là ai, nếu không muốn đắc tội Cô Xạ Thành, tất nhiên sẽ ném chuột sợ vỡ bình."

Tuân Nguyệt Lâu trầm tư một lát, lắc đầu nói: "Ta muốn đi cùng ngại."

Tô Thanh đỡ trán, lời nói thâm thía dụ dỗ: "Ta cũng đâu hồi kinh thật, Cô Xạ Thành sắp cử hành đại điển, ngại thật muốn để Lục hồ ly bận đến sứt đầu mẻ trán sao? Ngại là thiếu chủ, thiếu chủ, hiểu chưa? Lâu lâu cũng nên thương cảm cho thuộc hạ của mình một chút, nếu ngại đi cùng ta còn không biết tới khi nào mới về đâu!"

Thần sắc Tuân Nguyệt Lâu khẽ nhoáng một cái, phán đoán lợi hại một chút mới thoáng có ý thỏa hiệp, lấy trong lòng ta một đồ vật, nói: "Vậy ngại mang theo cái này."

Tô Thanh nhận lấy cảm lên quan sát món đồ chơi nhỏ cực kì tinh xảo này, lập tức yêu thích không rời tay, hỏi: "Đây là cái gì?"

Tuân Nguyệt Lâu nói: "La sát ngọc."

Tay Tô Thanh vuốt vuốt sợi chỉ khẽ run lên, thiếu chút nữa làm rớt ngọc bội xuống đất.

Ai mà không biết Tu Là ám vệ là sát như luyện ngục là thù hạ dưới cờ thiếu chủ Cô Xạ Thành, đây không phải người bình thường có thể sai bảo được, muốn nâng dùng ngọc bội này đến chỉ huy mấy nhân vật đó, chẳng khác nào bảo nâng đùa với lửa?

Món đồ chơi nhỏ trong lòng bàn tay này lập tức nặng tựa thiên quân. Khóe môi Tô Thanh nhếch lên, nói: "Không cần chuyện bé xé ra to đi... Đây, cái này ta không dùng nổi a."

Tuân Nguyệt Lâu nói: "Nếu không, ta đi cùng ngại tốt hơn."

Tô Thanh thấy hắn đi một vòng lại quay về vị trí cũ, chỉ có thể mặt không đổi sắc bỏ La sát ngọc vào túi thêu, tỏ ý không muốn rồi rầm vấn đề này nữa: "Biết rồi, ta cảm."

Tuân Nguyệt Lâu cuối cùng cũng không kháng kháng nữa, lại đột nhiên nhìn nàng chăm chú, nói: "Thật ra, không ở lại bên cạnh Cố Uyên thì tốt cho ngại hơn."

Tô Thanh khẽ cong khóe môi.

Có đôi khi ý nghĩ của nam nhân rất giống nhau, bất luận là Cố Uyên hay Tuân Nguyệt Lâu đều sẽ đứng ở góc độ bảo vệ mà đưa ra phán đoán. Nhưng phán đoán chung quy chỉ là phán đoán, nàng là người không cần quá mức lý trí, chỉ cần biết rõ bản thân muốn làm gì là đủ.

Nàng cười ý tứ sâu xa, hỏi ngược lại: "Nếu biết rõ ta sẽ gặp nguy hiểm, còn để cho ta cách xa ngại, ngại sẽ nguyện ý sao?"

Tuân Nguyệt Lâu trầm mặc rất lâu, nói: "Ta biết rõ."

Tô Thanh nhìn thoáng qua thần sắc hắn, nói: "Mất hứng?"

Tuân Nguyệt Lâu gật đầu: "Có một chút."

Hắn thẳng thắn như vậy làm Tô Thanh hơi ngẩn ra.

Đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn, đùa nghịch chén trà nhỏ trong tay, ngữ điệu trở nên mềm nhẹ, thờ dãi nói: "Ta nhớ đã sớm nói với ngại, hai chúng ta không thích hợp. Tuân Nguyệt Lâu, thật ra ngại có nghĩ tới không, quan hệ giữa chúng ta càng giống bằng hữu hơn. Chỉ là ngại chưa bao giờ gặp được người khiến ngại cảm thấy thoải mái, cho nên mới đơn phương nhận định là mình thích ta."

Tuân Nguyệt Lâu không thừa nhận cũng không phủ nhận, hỏi ngược lại: "Như vậy không tốt sao?"

Tô Thanh nhìn thần sắc lạnh nhạt của hắn, ngữ điệu hơi chậm lại, có chút lúng túng: "Đó không phải vấn đề tốt hay không tốt..."

Tuân Nguyệt Lâu nói: "Nếu đã không có gì không tốt, vậy thì có gì đáng ngại."

"..." Tô Thanh lại một lần nữa buông tha không thuyết phục hắn, bị hắn làm nghẹn không biết nói gì, cuối cùng chỉ có thể thờ dãi dằn dò: "Không có La sát ngọc, ngại cũng nhất định phải cẩn thận. Nếu nửa đường gặp những người kia động thù, ngại phải tự mình thoát thân, tận lực không dính líu vào."

Mượn thân phận của hắn để thỏa mãn tư tâm của bản thân, nhưng nàng không thể quá ích kỉ, không muốn khiến người không hề có liên quan bị cuốn vào trong đó.

Tuân Nguyệt Lâu nghe vậy hơi sững sờ, khóe môi cong thêm vài phần: "Tốt."

Lúc này Tô Mặc từ ngoài viện trở về, thấy hai người trong phòng, thoáng sững sờ, đi vào phòng.

Khuôn mặt như ngọc của hắn bị cái trang thành bộ dáng quá bình thường. Tô Thanh vẫn cảm thấy trong lòng có chút không tự nhiên, nhin không được đuôi tay sờ mặt hắn hai cái, nói: "A Mạc, mấy ngày này đi theo Bộ Tien Âm chạy khắp nơi, trong lòng cao hứng?"

Tô Mạc tùy ý để nàng loay hoay cũng không kháng cự, nghe nàng nói vậy chỉ hơi nhếch môi cười, đôi mắt lấp lánh.

Tô Thanh đã rất lâu không thấy Tô Mạc vui vẻ như vậy, trong lòng mừng rỡ, càng thêm quyết tâm để hai huynh đệ bọn họ nhận nhau, khẽ vuốt tóc hắn, hỏi: "Có thể thăm dò được gì từ hắn không?"

Tô Mạc có chút thất vọng lắc đầu.

Tô Thanh thở dài nói: "Qua hai ngày nữa người theo ta xuất phát hồi kinh, đến lúc đó trên đường đi chỉ có ba người chúng ta, ta sẽ tìm cơ hội thăm dò ý hắn một chút."

Tô Mạc hơi nghi hoặc ngẩng đầu lên, hiển nhiên không hiểu vì sao đột nhiên phải về kinh, nhưng vẫn nhu thuận gật đầu.

Tô Thanh rời khỏi Hạ Vân hiên, trở về Thanh Hương viện, trong lòng không vui nên dứt khoát đóng cửa phòng không ra ngoài.

Mặc dù biết mục đích Cố Uyên đưa nàng đi nhưng trong lòng vẫn không có tư vị gì. Giả bộ thâm trầm lạnh lùng rất lợi hại phải không? Rõ ràng là vì tốt cho nàng nhưng một câu cũng không giải thích, thái độ này quả thật làm cho nàng rất không hài lòng.

Nhưng mà, mỗi ngày vẫn đưa cơm đến như cũ, trừ nha hoàn đưa cơm cũng không có ai khác bước vào sân nhỏ.

Ngẫu nhiên nghe tiếng bước chân vội vã chạy nhanh qua, trong lòng Tô Thanh bốc hỏa ngày càng vượng, như mấy ngày trước, toàn thân lười nhác dựa vào cạnh cửa sổ trong lòng tràn đầy khó chịu ngủ gật.

Cho đến khi mặt trời lặn, đột nhiên cảm nhận được có người đi vào viện, Tô Thanh giật mình nâng mắt nhìn, thấy Lận Ảnh vẻ mặt như ai thiếu nợ hắn trăm ngàn lượng bạc, sắc mặt trầm thấp nói: "Người biết rõ khẩu vị của lão gia, tới phòng bếp làm bữa tối đi."

Mấy ngày nay chẳng thèm quan tâm nàng, bây giờ đột nhiên kêu nàng đi nấu bữa tối, chẳng lẽ có ý giảng hòa? nhưng nhìn bộ dáng Lận Ảnh cũng không giống thái độ đi cầu người.

Tô Thanh ngồi thẳng người, giả vờ giả vịt nhíu mày, nói: "Đầu bếp của Trần phủ đâu? Quý tiểu gia không có ở đây, chắc không đến mức lại bị những người khác mạo du giết hết đi."

Lận Ảnh trừng mắt nàng một cái, nói: "Lão gia ở trong phòng hai ngày chưa ăn gì rồi, nếu không phải Bộ Tien Âm nói người có biện pháp, ta cần gì rồi hỏi đến tìm người."

Mới không gặp Cố Uyên ba bốn ngày, sao lại ở trong phòng hai ngày rồi? Thần sắc Tô Thanh nghiêm túc lại, liền hỏi: "Lại xảy ra chuyện gì?"

Lận Ảnh có chút do dự tựa như đang suy nghĩ có nên nói hay không.

Thái độ che giấu như vậy, xem ra thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Tô Thanh nhìn hắn, ngữ điệu trầm thấp kéo dài: "Nếu Bộ Tien Âm đã kêu người đến tìm ta, chẳng lẽ không nói cho người biết lúc nhò và người khác phải có chút thành ý sao?"

Dù sao đến Thanh Hương viện tìm người đã là làm trái với ý Cố Uyên, dù sao cũng nhất định bị mắng, Lận Ảnh hạ quyết tâm, dứt khoát không giấu giếm nữa, nói: "Chuyện xảy ra vào hai ngày trước, chúng ta đi điều tra không có kết quả, liền đến Tĩnh Phật am trên núi Tuyền Bách thành tây."

Tô Thanh cau mày nói: "Không phải nói sau khi gặp chuyện không may, Tĩnh Phật am kia đã bị Trần đại nhân phái người đi thiêu rồi sao?"

Lận Ảnh nói: "Đúng là đã thiêu, không sai, lúc chúng ta đến cũng là một đồng hoang tàn, căn bản không còn gì sót lại. Vốn muốn buông tha, ai ngờ lại phát hiện một son động bí ẩn ở vách đá gần am ni cô."

Tô Thanh kinh ngạc: "Son động... chứ không phải là giống với mật thất ở nghĩa trang đi?"

Lận Ảnh lắc đầu nói: "Không giống. Trong son động kia tuy rõ ràng có dấu vết có người từng ở lại một thời gian dài, nhưng nhìn rất sạch sẽ, giống như phủ đệ của nhà bình thường, cũng không có chỗ nào kì quái. Chỉ là bên trong có bốn huyết động khác nhau kéo dài thông đến bốn địa phương khác nhau. Chúng ta không dám thất lễ liền vội vàng trở về bẩm báo lão gia."

Dừng một chút, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt vẫn tràn đầy khó hiểu: "Nhưng mà không rõ vì sao, sau khi lão gia lên núi liền đuổi chúng ta ra ngoài, một mình ở lại bên trong thăm dò. Sau khi từ trên núi trở về phủ, lão gia liền tự nhốt mình trong phòng, không ăn không uống, cũng không cho bất cứ ai đi vào. Cứ như vậy đã hai ngày."

Hắn vừa nói xong, Tô Thanh đã "vèo" một cái đứng lên, kéo hắn ra ngoài, trong lòng có chút bức bối. Thật không biết Cố Uyên lại đang làm cái chuyện nguy hiểm gì, lại còn muốn nàng yên tâm hồi kinh?

Chương 43: Khác thường

Lận Ảnh bị nàng lôi kéo nghiêng ngã lão đảo đi vài bước, giạt tay ra khỏi tay nàng, thấy Tô Thanh vẫn không quay đầu lại một đường đi thẳng tới nhà bếp. Thần sắc trong mắt khẽ nhoáng một cái, tràn đầy khó hiểu.

Hắn là một trong số ít những người biết rõ thân phận nữ nhân này nhất, nhưng dù sao cũng không xem qua mặt hàm ghì lại lai lịch thật của nàng, chỉ biết vị Thục cô nương này tiếp cận lão gia là có mục đích. Cho đến khi được Bộ Tiệp Âm chỉ điểm, thấy thái độ Cố Uyên dần dần chuyển biến, trong lòng hắn vẫn cảnh giác phản đối như cũ. Nhưng giờ khắc này, Lận Ảnh chợt cảm thấy... có lẽ nữ nhân này cũng thật lòng với Vương gia?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, hai người đã đến cửa phòng bếp.

Tô Thanh đột nhiên dừng chân quay đầu nhìn hắn, nói: "Chờ bên ngoài."

Lúc Lận Ảnh còn sững sờ, ngẩng đầu lên đã thấy nữ nhân kia không hề khách khí đóng cửa gỗ lại, lập tức lui về sau mấy bước mới miễn cưỡng không bị đập lỗ mũi. Đuôi lông mày hắn nảy lên, trên trán nổi mấy sợi gân xanh. Nếu không có việc cầu người, hắn quả thật muốn lôi cái nữ nhân này ra hung hăng dạy dỗ một trận.

Tô Thanh lấy tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay, không mất bao nhiêu thời gian đã làm xong vài món ăn, xếp vào hộp xách ra.

Vừa ra khỏi cửa thấy Lận Ảnh vẫn vẻ mặt ngột ngạt đứng ở cửa, nàng đi thẳng đến cạnh hắn, ném ra một câu: "Tự mình đưa cho lão gia đi."

Cuối cùng Lận Ảnh nhìn không được "Pằng" một cái đánh gãy cây cỏ thụ bên cạnh.

Tô Thanh khó hiểu thoáng nhìn qua nhưng bước chân vẫn không ngừng lại.

Trong sân, dưới tàng cây lục ẩm sum suê tươi tốt, có một bóng dáng mảnh khảnh.

Tô Thanh đến gần, nhận ra người kia, hơi sững sờ: "Bộ công tử?"

Bộ Tiệp Âm xoay người lại, vẫn là bộ dáng dịu dàng, hai mắt có chút trũng sâu, nhìn mặt mũi chưa từng thấy. Gặp hai người bọn họ đi đến, nhếch môi cười: "Thục cô nương đến."

Nụ cười của hắn hơi gượng ép, nhìn ra được hai ngày nay phá lệ mặt mũi, ít nhất lúc trước hắn thấy chung một bộ dáng vân đạm phong khinh, dường như có thể thích trong mọi hoàn cảnh, gặp chuyện gì cũng có thể dễ dàng giải quyết, chưa bao giờ biểu hiện lo âu bất an như bây giờ.

Nhìn bộ dáng này của Bộ Tiệp Âm khiến Tô Thanh càng cảm thấy có chút không chắc chắn, thuận theo ánh mắt hắn nhìn qua thấy cửa phòng Cố Uyên đóng chặt, thậm chí cả cửa sổ cũng khóa kín, cơ hồ không lọt chút gió.

Bước chân nàng khựng lại một chút mới đi tới, trên mặt lại không cười nói: "Rốt cuộc lão gia xảy ra chuyện gì?"

Bộ Tiệp Âm nhìn thoáng qua Lận Ảnh phía sau, thấy hắn gật gật đầu, nụ cười hơi ngừng lại, nhíu mày: "Cụ thể thế nào chúng ta không rõ lắm, chỉ biết có liên quan đến cái sơn động kia. Về sau chúng ta cũng từng quay lại kiểm tra nhưng cũng không phát hiện cái gì kì quái."

Nghe xong lời hắn nói, Tô Thanh càng thêm lo lắng, nghĩ một lát, mang theo hộp cơm đến trước cửa, duỗi tay gõ cửa.

Tiếng gõ cửa ngột ngạt vang lên trong sân, một lát sau liền hoàn toàn yên tĩnh.

Trong phòng tựa như không có chút nhân khí nào, nếu không phải biết Cố Uyên ở bên trong, cơ hồ khiến người ta nghĩ trong phòng không có người.

Tô Thanh quay đầu nhìn lại, thấy trong mắt hai người nông đậm sâu lo, cau mày càng chặt.

Hít một hơi thật sâu, nàng cao giọng nói: "Lão gia, đồ ăn hộp khẩu vị ngài đã chuẩn bị tốt, mở cửa ra dùng bữa được không?"

Vẫn yên tĩnh như cũ, hồi lâu không có động tĩnh.

Trong lòng Tô Thanh càng bất an, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Hiện tại càng thêm khẳng định đã xảy ra chuyện gì rất trọng đại, bằng không với tính tình Cố Uyên, sao có thể luống cuống khác thường như vậy. Ít nhất trong tình huống này, tối thiểu cũng nên có vài câu đáp lại mới đúng...

Nghĩ tới đây, nàng càng không chịu nổi, tiếng gõ cửa lớn dần, giọng cũng lớn hơn: "Lão gia người mở cửa a, cho dù có chuyện phải xử lý cũng nên ăn no bụng mới được."

"Lão gia, người có thức không? Nên dùng bữa."

"Lão già, người bị ngất sao? Nếu không ta thật sự sẽ xông vào a!"

"Lão già?"

"Lão già..."

Thanh âm của nàng xen lẫn tiếng gõ cửa, cao thấp lộn xộn như hành hạ lỗ tai người khác.

Lận Ảnh cau mày, cuối cùng không chịu được nữa, vừa ngẩng đầu vừa bịt lỗ tai. Không biết thế nào mà âm thanh ồn ào vẫn xuyên qua khe hở ngón tay nối liền không ngừng truyền vào tai, khiến trên trán hần lại nổi đầy gân xanh.

Thời gian từng chút trôi qua, mặt trời dần lặn, lò mờ có ánh trăng cùng vài ngôi sao điểm xuyết trên bầu trời đêm.

Tay gõ cửa của Tô Thanh cũng có chút đau, thanh âm cũng hơi khàn.

Khi Bộ Tiệp Âm đi lên ngăn nàng lại, mới phát giác bàn tay đã hơi đỏ lên, vừa chạm nhẹ đã thấy đau. Hần nhíu mày, nói: "Nếu không Thục cô nương cứ về trước đi, ta nghĩ lão già... hẳn không muốn mở cửa."

Tô Thanh nhìn cánh cửa đóng chặt kia, mím môi, thần sắc càng ngưng trọng: "Không muốn mở cửa thì cứ kệ hẳn sao? Nếu hẳn vẫn cứ không mở, có phải sẽ ở trong phòng mãi không ra? Sao có thể chuyện gì cũng không quan tâm, hẳn cho rằng hẳn là Tuấn Nguyệt Lâu hay sao!"

Mới vừa nói xong, hút gió lạnh vào họng liên tục ho khan vài tiếng, đôi mắt nén giận, khuôn mặt hơi trắng, rơi vào trong mắt nam tử khó tránh khỏi sinh vài phần thương tiếc.

Bộ Tiệp Âm nhất thời không phản bác được, chỉ có thể nhẹ giọng nói: "Bằng không, tối thiểu cũng phải về uống nước nghỉ ngơi một chút lại đến."

Tô Thanh không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu cự tuyệt đề nghị của hẳn: "Không cần, vị bên trong kia không phải cũng không cần uống nước sao? Ta không tin mình không qua được hẳn."

Xốc lại tinh thần muốn đưa tay gõ cửa lần nữa, vừa gõ được một tiếng, đột nhiên trong phòng truyền ra một thanh âm khàn khàn trầm thấp: "Các người đều trở về đi."

Không khí tựa như ngưng đọng lại, xung quanh sa vào một mảnh tĩnh mịch.

Tô Thanh không nói rõ trong tim rốt cuộc là tư vị gì, đột nhiên nghe một câu như thế, cũng không thấy vui vẻ vì được đáp lại, ngược lại có cảm giác hoảng hốt như có cái gì áp chế trong lòng, ngọt ngào không nói nên lời.

Nàng hít sâu cau mày, cũng không biết là giận đối hẳn hay là giận bản thân, lập tức cao giọng: "Đồ ăn đã nguội lạnh, bây giờ ta mang về phòng bếp hâm nóng, một lát còn thỉnh lão gia ra dùng bữa. Nếu không, ta cứ tiếp tục chờ bên ngoài, người lại mang đi hâm, cho đến khi lão gia nguyện ý mở cửa mới thôi!"

Trong lời nói đã bắt đầu xưng "ta". Nói xong, nàng quay đầu nhìn hai người đang im lặng, tức giận nói: "Các người đều trở về đi, hôm nay ta còn ở chỗ này chờ!"

Tô Thanh mang đồ ăn đi hâm nóng lại một lần, lúc trở lại trong viện đã trống không chỉ còn một mình nàng. Cũng không biết là vì nghe lời nàng hay nghe Cố Uyển mở miệng đuổi người, Bộ Tiệp Âm cùng Lận Ảnh thực sự đi rồi.

"Lão gia, ta ở bên ngoài chờ, khi nào muốn dùng bữa thì nhớ mở cửa cho ta vào." Tô Thanh sắc mặt không đổi lớn tiếng nói một câu, ôm hộp cơm co rụt thân thể ngồi xổm ngoài ngưỡng cửa, lông mi trĩu xuống, cảm giác buồn ngủ làm nàng nhin không được ngáp một cái. Trong lúc buồn ngủ, cả người nàng dựa vào cửa, mệt mỏi nhắm mắt, vô thức ôm chặt hộp cơm sợ đồ ăn bên trong bị đổ.

Đêm khuya, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Thời điểm nàng say ngủ thật, cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra.

Thân thể nàng mất đà ngã về phía sau, thẳng tắp tựa vào hai chân thon dài của hẳn.

Tất cả mệt mỏi lập tức không cánh mà bay, vô thức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nửa khuôn mặt nam nhân chìm trong bóng đêm, chỉ có cảm được ánh trăng chiếu vào lộ ra đường cong rõ ràng, lại bởi vì đôi môi khô khốc mà có cảm giác tang thương.

"Đề hộp cơm lại, người có thể trở về." Ngữ điệu bình thản không chút tình cảm, rõ ràng là ngữ điệu quen thuộc thêm vài phần khàn khàn, lúc này lọt vào tai không hiểu sao lại cảm thấy xa lạ.

Tư thế Tô Thanh cứng đờ.

Vừa ngồi thẳng người, dư quang liếc qua người phía sau lại muốn quay vào phòng. Trong lòng đột nhiên nhảy dựng, lập tức đặt hộp com sang bên cạnh, nghiêng người giữ chặt ống quần hần, nàng cắn chặt môi, nói từng chữ một: "Lão gia, ta nhất định phải tận mắt thấy ngài ăn xong mới có thể yên tâm."

Bước chân Cố Uyên dừng lại, cả người cương tại đó.

Không lâu sau, trong bóng đêm cảm nhận được hần xoay người lại, thanh âm không rõ hi vọng: "Ta đã nói qua, không cho ngươi dùng 'ta' để xưng hô."

Tô Thanh nghe vậy có chút hoảng thần, trong nháy mắt đã bị nâng lên.

Cách hần rất gần nàng mới nhìn rõ gương mặt gần trong gang tấc đang nhìn mình, trong lòng bỗng quặn đau, thanh âm cũng hơi run run: "Đây rốt cuộc là... như thế nào a..."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Quan tâm lẫn nhau

Mặc dù nói Bộ Tiệp Âm đã hết sức tiêu tụy rồi, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng này của Cố Uyên mới thực sự khiến người ta không đành lòng nhìn nhiều.

Tô Thanh vô thức đưa tay sờ sờ mặt hần, cảm nhận được thân thể hần hơi cứng ngắc, nhưng cũng không đẩy nàng ra, nhất thời nàng cũng không biết nói gì. Râu ria đâm vào tay, thứ này đáng lẽ không nên có trên mặt Nhiếp Chính Vương cẩn thận tỉ mỉ. Quan trọng nhất là, vừa chạm mặt hần đã ngửi thấy nồng nặc mùi rượu.

Nàng cau chặt mày.

Hai người kia chỉ nói với nàng Cố Uyên đã hai ngày liền không ăn uống gì, lại không nói cho nàng biết trong phòng có nhiều rượu như vậy?

Cố Uyên chỉ cứng đờ trong chớp mắt, lực trên tay cũng đã buông lỏng, tránh đi tay nàng, thần sắc trong mắt khê nhoáng một cái, nói: "Ngươi có thể ra ngoài."

Tô Thanh cảm thụ được mùi rượu trên người hần hòa cùng một chỗ với cảm giác mát ban đêm, liền thật sự xoay người đi, nhưng đến cửa cầm lấy hộp com lại trực tiếp đi vào phòng, "Pằng" một tiếng đặt trên bàn.

Một loạt động tác mây trôi nước chảy, mà ánh mắt nàng từ đầu đến cuối đều nhìn Cố Uyên chưa từng dời đi.

Cũng không biết Cố Uyên có chú ý đến động tác, cảm nhận được nàng nhìn chăm chú hay không, lại đi thẳng vào phòng, dựa vào cạnh giường, tiện tay cầm bầu rượu giữa đầu uống.

Thân ảnh chôn vùi trong bóng đêm, căn bản không nhìn rõ vẻ mặt, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở trầm thấp.

Trong phòng một mảnh tối đen, cũng không biết Cố Uyên làm thế nào mà hành động bị trở ngại gì.

Tô Thanh muốn tìm ngọn nến để đốt nhưng tìm quanh bàn không tìm được cái gì, liền mò hương trong phòng tìm. Mới đi được vài bước, mũi chân chạm vào vật gì đó cứng rắn, vừa muốn đạp xuống, bỗng nhiên bị tóm qua, vừa ngẩng đầu đã bị Cố Uyên vững vàng ôm vào ngực.

Nhưng hần cũng không nói thêm gì, chỉ hơi ngước mắt, tay vừa động một chút, ngọn nến trên bàn được thắp, trong phòng dần dần sáng lên.

Lúc này Tô Thanh mới nhìn rõ chỗ mình vừa rồi suýt nữa giẫm lên. Mảnh vụn bầu rượu lẻ tẻ đầy đất, may là không đạp phải, nếu không, lòng bàn chân chỉ sợ đã thủng vài lỗ.

Đuôi lông mày nàng khê nhướng lên, trong lòng có chút không tự nhiên, uống rượu thì uống rượu, sao lại đập bầu rượu thành dạng này... Ngẩng đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc đó, có ánh sáng mới nhìn rõ bộ dạng tiêu tụy, âm trầm hoàn toàn khác trước, trong đôi mắt như vực sâu kia lộ ra lãnh ý, mặt mũi, nhưng lại càng bình tĩnh như một đầm nước.

Không giống lúc trước, chắc là vì trong phòng có ánh nến, Tô Thanh nhìn chăm chú khiến Cố Uyên có chút kháng cự, lông mày cau chặt. Nhưng cũng không buông nàng ra như dự đoán mà mơ hồ ôm càng chặt, tựa như muốn đem cả người nàng nhập vào trong thân thể mình.

Tô Thanh thuận thế duỗi tay vòng qua nhẹ nhàng ôm thân thể hần, im lặng vỗ vỗ lưng hần.

Không phải vì không có gì muốn hỏi, ngược lại, chỉ vì trong lòng có quá nhiều vấn đề, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải mở miệng thế nào.

Nàng không biết rõ đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên cảm thấy không hỏi có lẽ sẽ tốt hơn, kiểu người như Cố Uyên, chuyện có thể khiến hắn thành ra như vậy quả thật không ai tưởng tượng được, hoặc là nói, giờ phút này có chút không dám nghĩ.

Một mối kéo dài khiến thân thể Cố Uyên hơi lạnh buốt, nhiệt độ ẩm áp từ trên thân thể mềm mại xuyên qua quần áo chậm rãi truyền đến, làm thân thể cứng ngắc chết lặng của hắn phảng phất như khôi phục một chút tri giác.

Trong phòng lại lâm vào yên tĩnh.

Tô Thanh ở trong ngực Cố Uyên thoáng nhúc nhích thân thể, ngẩng đầu nhìn hắn, thương lượng nói: "Lão gia, ăn cơm trước được không?"

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng mặt mũi tràn đầy chờ mong, một lát sau chậm rãi buông lỏng tay ra.

Tô Thanh thấy hắn có ý thỏa hiệp, trong lòng mừng rỡ, vội chạy qua tỉ mỉ đem thức ăn bày ra bàn. Ngẩng đầu thấy Cố Uyên ngồi bên giường, nàng nói: "Lão gia mau tới đây, đừng lãng phí tài nghệ của ta."

Cố Uyên im lặng một hồi, cuối cùng vẫn đi đến ngồi xuống cạnh bàn.

Tô Thanh nhìn hắn từng miếng từng miếng ăn vào, trái tim vẫn thấp thỏm cuối cùng cũng rơi xuống.

Nhưng Cố Uyên chỉ tùy tiện ăn vài miếng liền đặt đũa xuống, tiện tay nhắc bầu rượu bên cạnh qua.

Tô Thanh muốn ngăn cản, bị Cố Uyên tùy ý tránh được, lạnh nhạt nói: "Hiện tại có thể đi."

Sau khi vào phòng nói không được vài câu, đều là kêu nàng rời đi, dù Tô Thanh thấy tâm tư hắn khác thường vốn không chấp nhận, lúc này cũng có chút phiền muộn.

Tìm tòi nhìn quanh, nàng nhìn trúng bầu rượu chưa khai nằm trong góc hẻo lánh, liền trực tiếp lấy mở ra, ngửa đầu uống liên tiếp vài ngụm, bị sặc ho khan liên tục, khiêu khích lườm Cố Uyên một cái, nói: "Bất quá là nữ nhi hồng bình thường mà thôi, lão gia có thể mỗi ngày uống vài bình, còn tưởng là rượu gì ngon."

Sắc mặt Cố Uyên thoáng trầm xuống: "Người uống rượu làm gì, bỏ xuống."

Tô Thanh hết lần này tới lần khác lại giờ cái bình uống hai ngụm, sắc mặt ửng đỏ cố ý dùng lời nói kích hắn: "Người uống được tại sao không cho ta uống? Quy củ này thật là nghiêm khắc."

Cố Uyên rũ mắt, ném bầu rượu trong tay lại đây.

Động tác Tô Thanh thoáng cứng đờ, nghe hai bầu rượu va chạm nhau "răng rắc" một tiếng. Bởi vì độ mạnh yếu canh được vừa đúng, hai bầu rượu rơi xuống đất nứt ra một cái khe, rượu ồ ồ chảy ra, trong chốc lát chỉ còn hai cái bình không, trong phòng tràn ngập mùi rượu.

Không nghĩ tới người này nói nàng không được liên động thủ, khoe miệng Tô Thanh giật giật, cảm tức ngẩng đầu trừng mắt hắn, đúng lúc chống lại ánh mắt của hắn, kiên cường trong lòng lập tức không có chút khí xẹp xuống, cả người tựa như trầm luân trong đôi mắt kia.

Cố Uyên có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, thoáng cảm thấy nhức đầu, hắn nhìn không được vượt vượt huyết thái dương, nói: "Bớt can thiệp vào chuyện của ta đi."

Tô Thanh im lặng một hồi, hỏa trong lòng vừa dâng lên bỗng nhiên bị dập tắt, giương mắt nhìn thần sắc Cố Uyên, thanh âm nhẹ nhàng thăm dò: "Lão gia, người thật sự, nhất định phải như vậy sao?"

Động tác đầu ngón tay Cố Uyên ngưng lại.

Kể từ khi phát hiện son động kia, rất nhiều hồi ức bị phong tỏa sâu trong đầu liền mãnh liệt tràn ra.

Hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình trở lại cái chỗ kia, càng không nghĩ tới sẽ vào thời gian này và phương thức này.

Trong mắt người khác, nơi đó giống như một phủ đệ bài trí bình thường, nhưng đối với hắn mà nói từng chút đều phá lệ lạnh băng thấu xương, giống như tình cảnh trong trí nhớ, cho dù hiện tại không có gì nhưng khi hắn một thân một mình đứng trong đó, thậm chí không nhận được run rẩy.

Cho đến khi trong đầu có một thanh âm cả đời khó quên vang lên, một khắc đó hắn cảm giác như mình đã trở lại năm đó, máu toàn thân như đông lại, cực độ băng hàn.

Không dấu vết thu hồi suy nghĩ, thần sắc trong mắt ngưng trọng, lạnh lùng nói: "Nhất định phải."

Có nhiều thứ nếu hắn muốn bảo vệ, hắn không có lựa chọn nào khác.

Trong một khắc này, hắn không nhìn thần sắc Tô Thanh.

Cửa sổ bị gió đêm thổi mở ra, phát ra tiếng ken két.

Qua rất lâu, lòng mi Cổ Uyên thoáng rũ xuống, bình tĩnh nói: "Yên tâm, mấy ngày này ta chỉ muốn hoàn toàn yên lặng tĩnh tâm một chút. Ngày mai sẽ xuất phát đi Cô Xạ Thành. Ngươi, trở lại kinh thành chờ ta."

Tô Thanh nói: "Biết rồi..."

Nàng vẫn mãi suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Cổ Uyên, hiện tại cuối cùng đã hiểu. Đơn giản là cảm thấy nàng ở lại cũng không giúp được gì, có lẽ còn trở thành gánh nặng. Huống chi còn có một vài chuyện nàng không rõ đang quấy nhiễu tâm trí Cổ Uyên, mà nàng nếu cứ truy vấn như vậy sẽ gây phiền phức cho người khác.

Nhưng loại chuyện gây phiền phức cho người khác này, nàng không phải là lần đầu tiên làm.

Nàng giương mắt nhìn thần sắc Cổ Uyên, đối với bộ dáng hẩn giấu mọi chuyện trong lòng một mình như thế làm nàng cảm thấy nghẹn đến tức ngực, nhưng vẫn sửa sang lại quần áo có chút loạn, đến bên cạnh hắn, đột nhiên cúi người liếm một cái trên môi hắn. Thấy hắn ngẩng đầu nhìn nàng, khóe miệng bỗng nhiên tươi cười rạng rỡ: "Lão gia phải nhớ hương vị của ta, nếu có ngày cảm thấy đồ ăn không hợp khẩu vị, ta còn biết nữa đường lộn trở lại."

Hơi thở vuốt ve gò má, nàng cười nhạt nhẽo một tiếng, đi qua thu dọn đồ ăn thừa trên bàn, trước khi đi ý tứ sâu xa nhìn hắn một cái, nói: "Đương nhiên, nếu lão gia vì nhớ ta quá mà tự mình gọi ta trở lại, ta sẽ càng cao hứng hơn."

Lời nói là lướt, hàm súc giống như một bàn tay lay động trái tim hắn, cho dù bóng dáng nàng đã dần dần rời khỏi tầm mắt chỉ còn lại căn phòng trống trải lạnh lẽo nhưng mùi hương của nàng tựa như vẫn còn phảng phất trong không gian khiến hắn không hiểu sao an tâm hơn rất nhiều.

Lúc Cổ Uyên trầm trầm ngã xuống đệm chăn, ánh nến cũng bị dập tắt, xung quanh sa vào bóng tối tĩnh mịch.

Hắn hơi mệt mỏi nhắm mắt lại, ngón tay âm thầm hoảng hốt nắm chặt thành quyền.

Ở khắc cuối cùng vừa rồi, suýt nữa muốn vờn vàng giam nàng lại bên người. Nhưng hồi ức quanh quẩn trong đầu lại từng giây từng phút nhắc nhở hắn, lý trí cuối cùng cũng thắng để hắn miễn cưỡng kìm chế xúc động không nên có. Chuyện trước kia từng chút từng chút tựa như nguyên rửa, trong đêm khuya thanh tĩnh, quỷ mị tựa như khiến người ta lạc vào cảnh giới kì lạ...

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Quá khứ của Cổ Uyên

Trong ổ phù dung, cảnh sắc kiêu diễm như vẽ.

Cổ Uyên chặt vật bị bọn buôn người kéo đến trước cửa gia đình giàu có nhất, đứng chung một chỗ với một đám nhóc sắc mặt sợ hãi, cũng không biết là người phương nào dùng một số tiền lớn mua bọn họ. Không lâu sau nghe được giọng nói liền giương mắt nhìn lên, thấy một vị đại nhân quần áo nho nhã từ xa đi tới, ánh mắt quét qua một vòng, hải lòng gật đầu, ném mấy túi ngân lượng cho người bán, không mặn không nhạt khen: "Không tệ."

Bọn buôn người vẻ mặt tươi cười thu bạc, vừa lòng thỏa mãn rời đi.

Một lúc sau có vài người hầu đến mang bọn họ vào nội viện cẩn thận rửa mặt xong mới đưa bọn họ đi gặp chủ nhân tương lai.

Lần đầu tiên Cổ Uyên gặp Liễu Thừa Ân, chỉ cảm thấy hắn là văn sĩ phong lưu có tri thức lễ nghĩa nhưng không hiểu sao khuôn mặt lịch sự nho nhã kia nhìn không thấu tâm tư, vô tình nảy sinh vài phần cảnh giác. Nhìn những đứa trẻ khác mừng rỡ nhận quần áo mới, hắn nhủ thầm, vẫn do dự không đưa tay tiếp nhận.

"Như thế nào? Không thích?" Một giọng nói lọt vào tai, vừa ngẩng đầu liền thấy một gương mặt mỉm cười ôn hòa, đôi mắt thương cảm ân cần.

Cổ Uyên nhìn hắn một cái, không trả lời cũng không nói gì, cuối cùng cũng đưa tay nhận lấy quần áo.

Liễu Thừa Ân hứng thú quan sát hắn, cười hỏi: "Ngươi tên gì?"

Trầm mặc rất lâu, nhưng người này lại quá mức kiên nhẫn vẫn không có ý rời đi, hắn không thể không đáp: "Cổ Uyên."

Liễu Thừa Ân nhẹ gật đầu, thần sắc có chút ý tứ sâu xa, cũng không hỏi nhiều nữa.

Thay quần áo xong, rất nhanh đã có người dẫn bọn họ đến tụ tập trong một gian phòng.

Bọn nhỏ nhìn xung quanh, ào ào sững sờ, chỉ thấy trên tường treo đầy các loại binh khí bén nhọn kiểu dáng đa dạng, hiện ra ánh sáng lạnh lẽo như kim

đâm thẳng vào mắt.

Những người này mua bọn họ về cũng không phải để làm người hầu bình thường!

Trong chốc lát Cổ Uyên đã phản ứng kịp, cảm giác bất an vọt lên, vô thức muốn xoay người chạy trốn lại bị người canh cửa duỗi tay ngăn lại đẩy trở về.

Một nam nhân mạnh mẽ mặc đồ đen lạnh lùng nhìn bọn họ, ngữ điệu cũng lộ ra lãnh ý: "Bất kể dùng phương thức gì, thủ đoạn gì, các người chỉ cần ở trong phòng này đủ ba ngày, mới có thể rời đi. Đương nhiên chỉ mong đến lúc đó còn có người sống sót...A."

Trong khoảnh khắc hần cười quỷ dị, có mấy người tràn vào phòng, một tay trời chặt bọn nhỏ, một tay lấy ra một bình dược cổ quái, mở ra đổ vào miệng bọn họ.

Thuốc vừa vào miệng đã thuận lợi theo cổ họng chảy vào trong cơ thể.

Cổ Uyên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Cảnh tượng trước mắt vụn vụn, nhìn những gương mặt non nớt xung quanh cũng trở nên vụn vụn, trong cơ thể dâng lên một cảm giác cuồng bạo, trong nháy mắt tựa như chỉ còn lại màu đỏ tươi giết chóc.

Trong tiếng gào thét, có người nằm trên mặt đất quần quai giãy dụa đứng lên, giống như nổi điên lấy binh khí treo trên tường, thẳng tắp chạy qua đám vào những đứa nhỏ đang thống khổ không chịu nổi khác.

Mùi máu tươi tràn ngập, càng thêm kích thích sự hưng phấn trong lồng ngực, tiếng cười cuồng dại kèm theo tiếng thống khổ gào thét, ngăn ngừ trong nháy mắt căn phòng đã trở thành một lò luyện ngục.

Cổ Uyên cứng rắn chống đỡ một chút thần trí cuối cùng của mình, tránh thoát một đao, sát sao khóa song huyết chính mình mới không để sát khí cơ hồ phá ngục mà ra chiếm cứ một tia thanh tỉnh cuối cùng.

Mỗi người đều điên khùng.

Làn da toàn thân hần đau đớn giằng co như muốn nứt ra, đồng thời nâng trường kiếm bên cạnh đỡ một đao trí mạng bỏ tới, một kiếm kia nghiễm nhiên đâm vào một đứa nhỏ đã mất đi thần trí, hai mắt đỏ tươi.

Đồ sát vô biên vô tận một ngày, cuối cùng chỉ còn lại vài đứa nhỏ có chút thanh tỉnh kéo dài hơi tàn, những người mất đi thần trí đều đã thành thi thể không chút sinh cơ.

Ngày thứ hai, huyết mạch toàn thân trướng lên cảm giác sống không bằng chết, có người một đao cắt đứt cổ họng, tự chấm dứt sinh mạng mình.

Đội đến ba ngày sau, cửa mở, trong phòng chỉ còn lại Cổ Uyên cùng với một nam hài hơi thở yếu ớt.

Cho dù đã mất một chân nhưng Cổ Uyên lại thấy rất rõ đứa bé kia thực sự muốn tiếp tục sống sót, cho nên trong thời khắc cánh cửa mở ra, mơ hồ có thể thấy ánh sáng tràn đầy chờ mong trong đôi mắt nó.

Liễu Thừa Ân nhắc chân đi vào, nhìn hết thấy trước mắt, xẹt qua người nam hài kia, cười tủm tỉm đem trường kiếm đặt vào tay Cổ Uyên, mặt mày ôn hòa nói: "Giết hần, người sẽ thắng."

Không phải là hỏi thăm, không cho hần lựa chọn, chỉ bình thản là một câu phân phó.

Trong đôi mắt nam hài bỗng chốc âm đạm, chỉ còn nồng đậm sợ hãi lo lắng cùng cầu khẩn.

Trước ngực Cổ Uyên một trận cuộn cuộn, ngửa đầu ho ra một búng máu, cầm trường kiếm đi đến bên cạnh hần, nhìn một tia chờ mong tuyệt vọng của đôi phương, gọn gàng đâm một nhát vào cổ họng.

Một thân quần áo hần đã đầm máu tươi, lúc ngẩng đầu nhìn Liễu Thừa Ân lại phảng phất như hai tay chưa nhiễm chút máu nào, đôi mắt không gọn sóng hỏi: "Như thế, người có thể hài lòng?"

Sau lưng hần, khắp nơi máu tươi như Tu La luyện ngục, giẫm đạp thi thể khắp nơi đi ra, mặt mũi bình tĩnh không gọn sóng, không có thương cảm đối với người chết, cũng không có vui sướng vì sống sót.

Liễu Thừa Ân rũ mắt nhìn hần, hài lòng cong khóe môi: "Ta rất hài lòng. Mười ngày sau là đại điển báisư, biến người trở thành tác phẩm đặc ý nhất của ta, Cổ Uyên."

Cổ Uyên không nghĩ tới nam nhân này còn nhớ tên mình, trong mắt nhoáng một cái, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, kiệt sức ngã đi.

Lúc tỉnh lại là đại điển báisư mười ngày sau, lúc đó hần mới biết nam nhân trước mắt này tên Liễu Thừa Ân nổi danh một đời học thuật Giang Hoài, người hâm mộ đến báisư không dứt nhưng cho tới nay đều bị từ chối. Mà hiện tại hần lại trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

Võ nghệ tinh xảo, học thuật tinh thông, tài hoa hơn người, dần dần vang danh.

Từ đó, mỗi lần du học thiên hạ, lúc nào Cổ Uyên cũng im lặng đứng sau lưng Liễu Thừa Ân, mắt lạnh nhìn mọi người hâm mộ cùng tán thưởng, sâu trong

đáy mắt lại là mìa mai cùng cảm hận.

Hắn biết rõ, chỉ có hắn biết rõ cái nam nhân là đại danh sĩ vang danh thiên hạ này sau lưng dơ bẩn âm ngoan, cũng hiểu rõ, giống như lời mà hôm đó hắn nói với mình, hắn (CU) bất quá là một tác phẩm đặc ý nhất trong tay hắn (LTA) mà thôi.

Nơi ở của Liễu Thừa Ân nghiên cứu đủ các loại thuốc và dược liệu khác nhau, giống như loại thuốc hôm đó cho tất cả những hài tử kia uống, phàm là có tiến triển mới, Cổ Uyên là vật thí nghiệm tốt nhất của hắn.

Cổ Uyên không rõ mục đích của người này là gì, chỉ có thể ngày qua ngày yên lặng thừa nhận loại hành hạ sống không bằng chết.

Hai cái gông xiềng trầm trọng xích ở cổ tay đã siết đến chảy máu, tiếng thờ dộc của Cổ Uyên rơi vào khoảng không u ám, tiếng vang mơ hồ như một con thú cùng cực giãy giụa. Hai tròng mắt đỏ tươi đầy tia máu ngược nhìn người trên cầu thang đang ung dung đi vào, giãy giụa lao tới hướng hắn, muốn đập nát, xé rách hắn.

Liễu Thừa Ân vừa thưởng thức rượu vừa cười từ từ đi đến cạnh hắn, nhìn bộ dáng không phân biệt được là người hay thú, vẻ mặt cười như không cười tựa như thưởng thức một món trân phẩm. Khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, ngữ điệu ung dung: "Đồ đệ tốt, bất quá mới là tháng thứ tư, nếu như vậy mà không chịu được nữa làm sao có thể ở lại bên cạnh ta đây."

Dứt lời, ung dung xoay người rời đi, lúc hắn xoay người khóa cửa cũng rơi xuống.

Trong phòng tối vang lên một tiếng gào thét kinh thiên động địa, âm thanh hai cái khóa sắt nứt ra, cổ tay cũng vì cường chế giãy giụa mà rỉ máu, tâm tình khác thường trong đôi mắt lạnh lùng của Cổ Uyên bị hắn miễn cưỡng ức chế.

Tiếng thờ dộc thô trọng kéo dài giống như khôn thú (con thú bị dồn vào đường cùng).

Hắn ôm thân thể mình thật chặt, co rúc vào một góc heo lạnh, khó có thể ức chế run rẩy, đầu đau như muốn nứt ra. Có một loại ý muốn thị huyết tàn sát điên cuồng nảy lên, phảng phất như có một thanh âm vô tận không ngừng vang vọng bên tai, quanh quẩn không tiêu tan, ngưng tụ thành ý muốn chinh phục cướp đoạt gần như bệnh hoạn, chỉ còn một chút thần trí thanh tỉnh suýt nữa không kiềm chế được, cuối cùng hóa thành thú cùng cực gào thét một tiếng.

Cho đến khi hiệu quả của thuốc chậm rãi rút đi, khắp cả gian mật thất chỉ còn lại tiếng thờ dộc kéo dài, toàn thân mồ hôi cùng máu hòa trộn lẫn nhau, chỉ để lại cảm giác mất thâu xương trộm tằm.

Cổ Uyên mệt mỏi dựa vào tường, toàn thân rã rời khiến hắn có chút hoảng thần, trầm trầm nhắm mắt lại.

Sau mấy lần uống thuốc, có một thanh âm cứ quanh quẩn trong đầu, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể phá ra. Đó là loại khao khát giết chóc phá lệ vạn vật, âm lãnh, chỉ cần không cẩn thận sẽ hoàn toàn chiếm cứ thân thể hắn, thôn tính lý trí hắn.

Đây là sự báo trước nguy hiểm, chỉ cần hơi không chú ý, chắc chắn hắn sẽ không còn là hắn nữa.

Cổ Uyên kéo lê thân thể mệt mỏi ra khỏi phòng tối, Liễu Thừa Ân đã sớm sai người chuẩn bị nước nóng tắm rửa cho hắn.

Hơi nước kiểu diễm tân ra xung quanh, rửa sạch một thân một mồi, nhưng bên cạnh phảng phất như có mùi máu nồng nặc quanh quẩn, ở trong hơi thở, không có lúc nào là không kích thích xao động khó nhịn trong cơ thể hắn.

Tắm rửa xong, nhìn người hầu nhất mực cung kính hầu hạ hắn thay quần áo, trong mắt hắn không khỏi dâng lên tia mìa mai.

Cái gọi là đồ đệ Liễu thị, bất quá là một kiểu nguy trang đáng buồn cười đối với bên ngoài, bất luận bên ngoài là quang cảnh khiếp người thế nào thì trong mắt nam nhân kia bất quá chỉ là con kiến kéo dài hơi tàn mà thôi.

Đôi mắt hắn khẽ rũ xuống, hỏi: "Sư phụ đi đâu?"

Người hầu cung kính đáp: "Phượng Hoa tiểu thư đến, tiên sinh đến Hà Vân các bồi tiểu thư."

Lông mi Cổ Uyên run lên, trong mắt có vài phần mờ mịt.

Suýt nữa đã quên, học trò hiện tại của Liễu Thừa Ân ngoài hắn ra còn có nữ nhi ruột của hắn, Liễu Phượng Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Song hồn

Đêm nay, Cố Uyên vốn đang mơ màng ngủ trong phòng, mơ hồ nghe thấy một tiếng đàn du dương. Hắn khẽ nhú mồm, trong lòng có chút nghi hoặc.

Liễu Thừa Ân đối đãi hạ nhân cực kì nghiêm khắc, giờ này còn có ai dám tùy ý đánh đàn như thế?

Hắn lấy một áo khoác ngoài mặc vào, ra khỏi phòng đi về hướng tiếng đàn, thấy dưới tầng cây lựu có một bóng dáng mảnh mai. Đứng im tại chỗ nghe tiếng đàn một lát, ánh mắt nhìn vào bóng dáng kia, quần áo theo gió khẽ bay lên, cảm thấy phiêu linh, da thịt trắng nõn, lại là người mình quen biết. Khúc nhạc sâu kín tựa như bị quấy rầy, hơi ngừng lại, Liễu Phuong Hoa ngoái đầu nhìn qua, ánh mắt hai người chạm vào nhau, hai bên đều có chút kinh ngạc.

"Sur huynh." Ngữ điệu của Liễu Phuong Hoa không nhanh không chậm, không phập phồng, rõ ràng không có chút tâm tình nào lại giống như có cảm giác cự nhân ngoài ngàn dặm.

Cố Uyên nhìn nàng một cái, nói: "Vì sao còn chưa đi nghỉ ngơi?"

Liễu Phuong Hoa hơi sững sờ, đáp: "Còn chưa buồn ngủ."

Cố Uyên nhú mồm, nói: "Ta cũng không có ý quan tâm ngươi có nghỉ ngơi hay không, nhưng mà ngươi quấy nhiễu nhiều người khác ngủ." Dứt lời, hắn cũng không nhìn về mặt Liễu Phuong Hoa mà nhàn nhạt liếc qua đàn cổ, lạnh nhạt nói: "Nếu ngươi muốn đánh đàn, có thể đánh vào ban ngày, đêm lạnh ngón tay đông cứng, tiếng đàn có khá hơn cũng phá hư ý cảnh."

Hắn vốn muốn đi, không ngờ vừa nói xong, Liễu Phuong Hoa đã đến đứng cạnh hắn, ngẩng đầu nhìn hắn không chớp mắt, nói: "Đã sớm nghe cha nói sur huynh có tài đánh đàn, không biết có may mắn được nghe sur huynh đàn một khúc?"

Cố Uyên không nghĩ tới nàng không những không thấy phiền mà còn đưa ra yêu cầu này, hơi sững sờ do dự, im lặng một lát, cuối cùng dưới ánh mắt mong chờ của nàng, hắn rũ mắt xuống.

Tiếng đàn như khóc như kể mang theo lưu luyến hàm súc, trong bóng đêm lương bạc phảng phất như một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng trêu chọc trái tim, có cảm giác ngọt ngào đè nén, lại không hiểu sao khiến lòng người sinh ra cảm giác tịch mịch.

Liễu Phuong Hoa đứng bên cạnh nhìn thiếu niên gảy đàn, đáy mắt khẽ nhoáng một cái, đột nhiên nhẹ nhàng chạm vào bả vai hắn, nhàn nhạt nói: "Thật cảm ơn sur huynh, đủ rồi."

Tư thế Cố Uyên bỗng nhiên dừng lại, tiếng đàn im bật, lúc quay đầu nhìn thấy trong đôi mắt như hàn băng kia mang theo vài phần bất an, tâm tình nơi đáy mắt có cái gì chợt lóe lên, liền đứng dậy trực tiếp trở về phòng.

Từ nay về sau, mỗi lần vào đêm, trong sân vẫn giống như thường ngày yên tĩnh không tiếng động. Ban đêm mỗi khi rơi vào giấc mộng, có những thứ hình ảnh dữ tợn như máu gợn trong gang tấc, mấy lần hắn từ trong mộng cảnh bừng tỉnh, mồ hôi đầm đìa.

Hai năm thoáng cái đã trôi qua, cho đến một ngày nọ, Liễu Thừa Ân lấy lý do xuất môn du học, một mình cùng Cố Uyên ra cửa.

Lên xe ngựa không lâu, hắn cho Cố Uyên uống một viên thuốc, một lát sau hắn đã ngủ thật say.

Đến khi tỉnh lại, hắn đã ở trong một hang đá trang nhã, bài trí bên trong giống như phủ đệ bình thường, chỉ là mấy hòn non bộ như rừng rậm ở trên đỉnh thạch động, có loại cảm giác kì dị không nói nên lời.

Liễu Thừa Ân thấy hắn quan sát, ung dung cười một tiếng: "Thích sao? Chúng ta sẽ ở lại chỗ này thật lâu."

Cố Uyên thu hồi ánh mắt, trên mặt không có tâm tình gì.

Liễu Thừa Ân nhàn nhạt quan sát thần sắc hắn, khẽ môi gương cao: "Uyên nhi, ngươi cũng đã biết, chính cái tính tình không kiêu ngạo không nóng nảy đó rất hợp tâm ý ta."

Cố Uyên im lặng không nói, đi theo người dẫn đường trở về phòng mình nghỉ ngơi, qua buổi trưa lại có người dẫn hắn ra ngoài.

Cái động này rất lớn, các huyết động uốn lượn phức tạp thông ra bốn phương tám hướng, nếu không có người dẫn đường, chỉ sợ một mình hắn khó có thể phân biệt được phương hướng. Người dẫn đường hiển nhiên đã cực kì quen thuộc với nơi này, liền tiếp qua mấy cái ngã ba, cuối cùng cũng dừng trước một gian mật thất lạnh lạnh, làm động tác mời vào.

Một cảm giác khác thường tràn vào lòng, thần sắc Cố Uyên khẽ rung động, nhắc chân đi vào.

Đây là một gian phòng tối bốn bề bịt kín, ánh lửa trên tường như ẩn như hiện chiếu sáng xung quanh làm nổi bật một đồng lồng sắt lạnh lạnh phá lệ dọa người. Mấy bóng dáng trong lồng sắt hoặc cuộn mình, gầy gù, hoặc nằm ngang, đều là những hài đồng nhỏ nhắn gầy yếu, rơi vào mắt phảng phất như hồi tưởng lại bộ dáng ngày đó mới bị mang vào phủ, những hồi ức không muốn nhớ lại khiến hắn vô thức quay mặt đi.

Bóng dáng thon dài của nam tử in trên thạch bích, vuốt vuốt bình thuốc đang cầm trong tay, thần sắc âm lệ khiến người khác theo bản năng muốn cách xa hắn.

Nghe được tiếng bước chân, Liễu Thừa Ân ngẩng đầu lên, động tác đùa bỡn bình thuốc hơi chậm lại, nở nụ cười dịu dàng đến cực điểm: "Uyên nhi, ngươi tới rồi."

Lời nói rơi vào lòng có cảm giác rung động khó có thể ức chế, Cố Uyên âm thầm nắm chặt tay, sắc mặt âm trầm ngẩng đầu nhìn thẳng hần, lẳng lặng không nói.

Liễu Thừa Ân đi qua, đột nhiên duỗi tay, đầu ngón tay mơn trớn mặt hần, dùng sức nắm cầm hần, giờ tay đem bình thuốc đổ hết vào miệng hần, ánh mắt sáng lên hưng phấn: "Uyên nhi, không phải sợ, chúng ta rất nhanh có thể thành công. Người nhìn xem, ta tìm cho người nhiều con mồi như vậy, rất nhanh, người có thể hào hào mà hưởng thụ tư vị cực kì sung sướng, cuối cùng chúng ta sẽ trở thành cường giả không ai có thể so được..."

Chất lỏng mang theo hương vị kích thích làm người ta buồn nôn tràn xuống cổ họng, Cố Uyên vô thức muốn giãy giụa, trong nháy mắt Liễu Thừa Ân buông tay trầm trầm ngã ngồi dưới đất, cảm giác quay cuồng trong cơ thể so với bất cứ lần nào trước kia đều kịch liệt hơn, bên tai "Ong~~" một tiếng trong chốc lát, trừ tiếng tim đập của mình cũng chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp trầm trầm thô trọng.

Trong mơ hồ, phảng phất như có một người từ trong phòng tối chậm rãi đi ra, im lặng đóng cửa lại.

Toàn bộ thế giới đều yên tĩnh, ánh lửa xung quanh không hiểu sao đều dập tắt, hần tựa như sa vào bóng tối vô cùng tận, trong đầu tràn ngập một thanh âm, giống như có rất nhiều tiếng reo hò, lại như là một người khác trong hần, thanh âm lạnh băng vô tình rơi bên tai phá lệ rõ ràng - máu, muốn máu...

Không biết qua bao lâu, tựa như có cái gì trong nội tâm chậm rãi thức tỉnh, hần mở mắt ra, không phải hờ hững như trước kia mà là một loại âm hàn đến mức không hề có sinh cơ, ánh mắt nhìn về phía lồng sắt, bởi vì nhìn đối nhìn khát mà trong mắt lóe lên sự hưng phấn cực hạn.

Nhật bình khí lên, từng bước tiến đến gần.

Ngày đó, trong mắt vền vện chỉ có một mảnh huyết sắc, tiếng kêu rên, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng nước nở nghẹn ngào vang lên xung quanh, làm hần càng cảm nhận được một loại khoái cảm trước nay chưa từng có.

Nhìn đứa bé gái nghiêng ngả lao đảo liên tục lui về góc hẻo lánh, thét chói tai, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Nhưng hần lại nhắc chân chậm rãi tiến lên, trên nét mặt như Tu La nở một nụ cười hết sức sung sướng.

Giờ tay chém xuống, máu văng lên tường boang lổ, có một giọt dính vào khoe môi hần quý dị, bị đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi, mùi máu tanh lập tức tràn ngập trong miệng, tựa như rất hưởng thụ.

Cho đến khi hết thấy xung quanh yên tĩnh trở lại, chỉ còn một mình tiếng thờ dốc của hần, cửa phòng mở ra, tiếng vỗ tay sâu kín vang lên, xuyên thấu qua vách tường vang vọng tầng tầng lớp lớp.

Nét mặt Liễu Thừa Ân thân nhiên tươi cười, trong mắt lộ vẻ hài lòng: "Rất tốt, thật phi thường tốt."

Gió lạnh khẽ lướt qua thân thể phảng phất làm thần trí tan rã của Cố Uyên thoáng thanh tỉnh một chút. Xung quanh nồng nặc mùi máu khiến lồng ngực hần quay cuồng muốn nôn mửa, tất cả khí lực như nháy mắt bị rút hết, tiếng bình khí "tranh" trầm trọng rơi trên mặt đất, xung quanh thi thể đầy đất, một lát sau chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch.

Cố Uyên đỡ đỡ ngẩng đầu lên thấy người nam nhân kia vẫn tươi cười như cũ, khuôn mặt vô hại không hợp với cảnh tượng xung quanh, ôn hòa nói: "Uyên nhi, người quả nhiên vĩnh viễn không bao giờ để ta thất vọng. Nhất định chỉ có người mới có thể trở thành tác phẩm kiệt xuất nhất của ta."

Cơ hồ mỗi đêm đều phải vượt qua bằng phương thức như vậy, người trong lồng sắt cũng dần dần từ hải tử thành đại hán cao lớn, thậm chí đến cuối cùng là võ sư, sát thủ mà Liễu Thừa Ân tỉ mỉ huấn luyện.

Hần không nhớ nổi rốt cuộc mình đã giết bao nhiêu người, cũng không nhớ hần ở trong đó bao nhiêu ngày đêm, vẫn nhớ rõ bị thuốc dẫn dụ xao động trong cơ thể, tựa như một lời nguyên vĩnh viễn không có cách hóa giải.

Trong này là Tu La luyện ngục, mà hần, cũng đã sớm nhất định mãi mãi không thể siêu sinh.

Cũng là những ngày ở trong cái động đó, Cố Uyên đã tình cờ công nhận trong đầu mình tồn tại một thanh âm khác, đó là linh hồn bị buộc tạo ra trong cơ thể hần, mỗi khi hần ngủ say đột nhiên bừng tỉnh lại phát hiện khắp người mình toàn là vết máu, chỉ có thể biết rõ là "Người kia" lại đi ra.

Không lạnh lùng vô tình giống hần, người kia thị huyết quái đản.

Mỗi lần bị tâm ma thao túng, hần có thể mơ hồ nhớ được một đoạn kí ức ngắn ngủi, nhưng chỉ có thể cường ngạnh dùng tâm trí của chính mình làm cho mình tỉnh lại trong thời gian ngắn nhất, sau đó, sức cùng lực kiệt...

Chút kí ức vốn đã sớm chôn sâu trong trí nhớ, lúc ở trong son động lại lần nữa tràn ra, tựa như "người kia" trong cơ thể bị phủ đầy bụi không chịu cô đơn khê nguyên rửa, bất cứ lúc nào ý chí hần yếu ớt lại chiếm cứ thân thể hần.

Trong bóng đêm yên tĩnh, Cố Uyên cảm thụ được mùi rượu nồng nặc khắp phòng, trong lòng phảng phất như có một tảng đá lớn trầm trọng đè nén hô hấp.

Hần đã không còn là thiếu niên năm đó nhần nhục chịu đựng nữa, cũng không muốn mình giẫm vào vết xe đổ năm đó. Liễu Thừa Ân đã chết, bất kể là ai không cam lòng âm thầm tiếp tục làm những hành động quý dị kia, hần nhất định phải khiến người đó ném thứ tư vị đời đời kiếp kiếp không trở lại

được...

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hối chuyện xưa

Hai ngày sau, thu thập xong bọc hành lý, Tô Thanh đi ra đình viện, gặp đoàn người sắp xuất phát ở cửa Trần phủ.

Nàng không khỏi liếc qua hướng màn che xe ngựa kia.

Gió nhẹ thổi qua, màn che phấp phới vài cái, tựa như âm ỉ náo nhiệt bên ngoài không khơi nổi hứng thú cho người ngồi trên xe kia, yên tĩnh dị thường.

"Thực cô nương mời lên xe." Bộ Tịch Âm hơi hốt mời nàng qua một chiếc xe ngựa khác.

Tô Thanh nhìn một hồi, thấy Cố Uyên quả thực không có ý tứ nói gì với nàng, không cam tâm tình nguyện lên xe ngựa. Không lâu sau, Bộ Tịch Âm mang theo Tô Mặc cùng lên xe, lạnh lùng lườm hắt một cái rồi tiếp tục chải tóc.

Bộ Tịch Âm mặt không đổi sắc nhận ánh mắt ghét bỏ của nàng, hiểu rõ cười cười, quay đầu ý tứ sâu xa nói với Tô Mặc: "Nhìn tâm tình Thực cô nương không tốt lắm, dọc đường đi phải cẩn thận một chút."

Tô Mặc nhìn hắt, lại nhìn Tô Thanh một chút, yên lặng gật đầu, dư quang vẫn thỉnh thoảng liếc qua hai người.

Bên ngoài nháo âm ỉ là nhóm bắt đầu xuất phát đi Cô Xạ Thành trước, xe ngựa bên cạnh chấn động cũng bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

Tô Thanh nằm trên cửa sổ xe nhìn ra ngoài, xa xa đoàn xe bên kia cách mình ngày càng xa, lông mày cau chặt. Quay đầu liếc qua bộ dáng cười tủm tỉm của Bộ Tịch Âm, tức mà không dám nói gì: "Hai ngày nay tình huống lão gia thế nào?"

Bộ Tịch Âm nhàn nhạt "A" một tiếng, cười nói: "Nhờ phúc cô nương, lão gia nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, hai ngày qua rất tốt. Nếu nhất định nói có gì khác, ngược lại thường xuyên nhắc tới chuyện muốn đưa cô nương an ổn trở lại kinh thành, cũng hoàn tất một cộc tâm sự."

Nàng thật có thể trở thành tâm sự của Cố Uyên vẫn còn tốt nhưng mà nàng làm sao có thể không nhìn ra Vương gia hiển nhiên còn cất giấu một tâm sự khác đâu? Tô Thanh im lặng liếc mắt, trước khi nhắm mắt còn cùng Tô Mặc trao đổi ánh mắt ý tứ sâu xa, mơ hồ nhủ thầm, thấy trong mắt đối phương hiểu rõ liền lười biếng nằm vật xuống giường ngủ đầu ngủ.

Hai người đã vụng trộm bàn bạc chuẩn bị mảnh khóe thoát thân thần không biết quỷ không hay, đối với loại người thường xuyên ve sầu thoát xác như bọn họ mà nói, quả thực vô cùng thuần thực.

Trong lòng Tô Thanh cũng đã sớm âm thầm tính toán, không phải Cố Uyên không muốn cho nàng đi Cô Xạ Thành sao? Được thôi, nàng không mặt dày mày dạn theo sát hắt mà sẽ lấy thân phận khách nhân quang minh chính đại đi vào từ cửa chính.

Ở trong xe ngựa hỗn loạn ngủ một giấc, tỉnh lại đã tới địa giới quận Hoài Châu.

Sắc trời đã tối, cách thôn trấn gần nhất cũng còn một đoạn khá xa, mấy người liền ở bên ngoài dựng lều chuẩn bị ở tạm một đêm.

Tô Mặc chân tay nhanh nhẹn đi nhặt ít củi, không lâu sau đã đốt một đống lửa lớn.

Bộ Tịch Âm sai người thu thập xe ngựa trên dưới sạch sẽ, lệnh cho thị vệ xa xa ở phụ cận làm nhiệm vụ canh gác. Vừa quay đầu lại đã thấy đống lửa, không khỏi khen một câu: "Không ngờ A Mặc tay chân lại rất lưu loát."

Tô Mặc ngẩng đầu nhìn hắt một cái, gật đầu đáp "Àn"

Tô Thanh lười biếng ngồi bên cạnh đống củi khô xem hai người này ở chung càng cảm thấy thú vị, trong lòng có một ý nghĩ, đã mở miệng gọi: "Bộ công tử."

Bộ Tịch Âm nghe vậy mới dời mắt từ Tô Mặc đi, quay đầu hỏi: "Chuyện gì?"

Tô Thanh nói: "Sau phủ lão gia thanh niên tài俊 rất nhiều, rốt cuộc là vì sao lại vào phủ, trước đó là thân phận thế nào? Chuyện này ta hiểu từ lâu, hiện tại nhìn không được, Bộ công tử có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta hay không, hôm nay ở đây cũng nhàm chán, tùy tiện nói một chút?" Sau đó lại bổ sung: "A Mặc cũng cảm thấy hứng thú."

Tô Mặc nghe vậy cũng vút đống củi trong tay sang một bên, tìm vị trí yên lặng ngồi xuống, về mặt nhu thuận nghiêng tai lắng nghe.

Bộ Tien Âm híp mắt, cuối cùng cũng không đánh Thái cực với Tô Thanh như lúc trước, mà thân nhiên sửa sang lại quần áo có chút xộc xệch, nói: "Được, cũng không phải là chuyện lớn gì."

Hắn nâng mắt, cười như không cười nhếch khóe môi: "Thực cô nương biết Thập Tam đình?"

Tô Thanh gật đầu: "Đương nhiên biết rõ."

Danh hiệu Thập Tam đình, tùy ý hỏi người nào cũng không xa lạ.

Bộ Tien Âm nói: "Người trong thiên hạ đều biết sự tồn tại của Thập Tam đình nhưng lại rất ít người biết, địa điểm thiết lập là ở hậu phủ Nhiếp Chính Vương."

Tô Thanh thiếu chút nữa bạo phát.

Từ lúc mới vào vương phủ, nàng vẫn cho rằng những thiếu niên như hoa như ngọc này đều là nam sủng mà Nhiếp Chính Vương phủ ti mi tuyển chọn, hiện tại mới biết, bọn họ là đại danh鼎鼎 Thập Tam đình? Nhớ lại đủ loại chuyện lúc trước, nàng không khỏi âm thầm lau mồ hôi lạnh, cũng may nàng đối với bọn họ cũng coi như khách khí, bằng không với thủ đoạn mạnh mẽ vang dội của bọn họ, nàng không biết đã chết bao nhiêu lần.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Cố Uyên lưu nhiều "Mĩ nam" trong phủ như thế mà vẫn đứng sừng sững không động, xác thực là khó gặp a.

Cũng không biết từ đâu tìm được những thiếu niên này, bất luận người nào, nhìn từ đầu xuống chân đều không giống như nam tử tầm thường.

Bộ Tien Âm thấy thần sắc kinh ngạc của Tô Thanh, hiểu rõ ý nghĩ của nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Kì thật chúng ta cũng không biết lúc trước ở vương phủ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe nói năm đó Vương gia đã cứu chúng ta ra, nếu không có Vương gia ra tay, chúng ta đã chết oan uổng. Nhưng những chuyện này cũng không quan trọng, chỉ cần gia nhập Thập Tam đình, chúng ta cũng không cần biết rõ thân phận trước kia của mình, chỉ cần biết mình là trung thần của Vương gia là đủ."

Tô Thanh không nghĩ tới sẽ là một đáp án như thế, nếu ngay cả Bộ Tien Âm cũng không nhớ rõ chuyện trước kia, chỉ sợ muốn từ hắn biết được chút manh mối về thân thế là chuyện không thể nào.

Nàng ung dung thờ dài, lúc vô tình nâng mắt lại thấy thần sắc trong mắt Tô Mạc khẽ nhoáng một cái. Nhìn hắn như vậy khiến suy nghĩ nàng rung động, nhớ tới một sự kiện, trong ngực đột nhiên có cảm giác khác thường - năm đó khi nàng cứu Tô Mạc đang hôn mê bất tỉnh trong khe nước, hình như hắn cũng đã mất kí ức.

Nhìn hai khuôn mặt giống nhau như đúc, đối với quan hệ của hai người nàng chưa từng hoài nghi, bây giờ đôi câu vài lời liên kết hàm nghĩa trong đó lại rất phù hợp.

Có lẽ năm đó, trước khi Tô Mạc hôn mê, hai người bọn họ vốn ở cùng một chỗ, nhưng mà rốt cuộc đã trải qua chuyện gì mới có thể mất kí ức như thế? Nên biết, năm đó bọn họ còn chưa tới 10 tuổi mới đúng.

Bộ Tien Âm tựa như rất hài lòng thấy bọn họ trầm mặc như vậy, cười tủm tỉm, ung dung nói: "Thân thế này mặc dù không có thâm cừ đại hận gì nhưng tuyệt đối có chút thê lương, Thực cô nương chẳng lẽ không tính nói lời an ủi nào sao?"

Suy nghĩ của Tô Thanh bị lời hắn nói kéo lại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhàn nhạt hỏi: "Người cần sao?"

Bộ Tien Âm nghe nàng hỏi ngược lại sắc mặt hơi khựng lại, khóe môi chậm rãi nhếch: "Không cần."

Bốn ba cả một ngày dù sao cũng có chút mệt nhọc, tùy tiện ăn một chút lương khô lót dạ, mọi người đều nằm trên đồng cỏ khô nghỉ ngơi.

Kết thúc đề tài, nhất thời không ai mở miệng nói gì nữa mà phối hợp nhìn chăm chăm vào khoảng không vô biên, đều có suy nghĩ riêng.

Khuôn mặt Bộ Tien Âm dưới ánh lửa lúc sáng lúc tối không rõ tâm tình, không biết có phải vì nhắc đến thân thế mơ màng của mình không, khó có được một lần không dùng nét mặt tươi cười che giấu như lúc trước, thần sắc không gọn sóng, đôi mắt thâm thúy.

Tô Mạc nằm nghiêng, ánh mắt vẫn nhìn Bộ Tien Âm, cũng không có tiêu điểm rõ ràng nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt hắn tan rã, tuy có nhiều chuyện muốn hỏi, nhất thời lại không biết bắt đầu từ đâu.

Lấy thân phận người ngoài quan sát bọn họ, Tô Thanh sâu kín thờ dài, lật người qua không nhìn nữa. Nếu còn nhìn nữa nàng sợ mình sẽ có xúc động còi bỏ lớp cải trang của Tô Mạc, dẫn dắt hai người đến một tiết mục nhận thân cảm động.

Nhưng hiện tại nàng không thể làm như thế.

Thứ nhất, nàng không thể xác định nhận thân xong sẽ có kết quả gì, nếu như chỉ một người mất kí ức về tình vẫn có thể tha thứ, nếu như hai người đều mất kí ức, không thể không suy tính sâu hơn một bước.

Thứ hai, hiện tại trước mắt còn có chuyện trọng yếu hơn cần xử lý, xét theo phương diện nào đó Bộ Tien Âm cũng coi như là người của Cố Uyên, mặc kệ người phía sau màn kia là ai, tất nhiên cũng quan sát kĩ hắn, vào lúc này Tô Mạc có thể im lặng không gây chú ý là rất cần thiết.

Cuối cùng, dù sao nàng cũng cần nghĩ biện pháp đi Cô Xạ Thành, bất kể thế nào, thân phận hiện tại càng dễ hành động.

Còn khi nào bắt đầu thoát thân, nhất thời nàng cũng chưa nghĩ kĩ.

Nếu như trên đường hồi kinh chỉ có ba người bọn họ thôi, đánh ngất Bộ Tiệp Âm là có thể phui mờ chạy lấy người. Nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ lại mang theo thị vệ hộ tống, thanh thế to lớn, nghiêm nhiên so với người hèn giữ lại bên người còn nhiều hơn, muốn thoát thân cũng không phải chỉ đơn giản thu phục một Bộ Tiệp Âm.

Nàng quả thật có chút không rõ ý nghĩ của hắn, rõ ràng người hiện tại gặp nguy hiểm là hắn, hết lần này tới lần khác còn cố làm ra vẻ rộng rãi hộ tống nàng an toàn hồi kinh. Chẳng lẽ mục tiêu của những người kia đòi hỏi hắn, bắt đầu có ý đồ với nàng sao?

Tô Thanh có chút khốn đốn, lười biếng ngáp một cái hứng thú suy nghĩ.

Tối nay nghỉ ngơi đã ngoài, bốn bề trống trải không dễ ra tay, đợi đến ngày mai nghỉ ở khách sạn lại bàn bạc kĩ hơn...

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Hình dáng

Tô Thanh mơ mơ màng màng ngủ một giấc, hôm sau tỉnh lại những người khác đã sớm chờ xuất phát, liền lười biếng chậm chạp bò lên xe, tiếp tục gấp rút lên đường.

Nhìn bộ dáng ngoan ngoãn thuận theo của nàng, Bộ Tiệp Âm có chút hoài nghi, thấy nàng lại muốn ngủ, nhin không được mở miệng: "Ta còn tưởng lần này hồi kinh là Thực cô nương không cam tâm tình nguyện, nhưng hôm nay xem ra rất vừa lòng thỏa mãn."

Tô Thanh chậm chạp ngẩng đầu liếc hắn, không có thành ý nói: "Chẳng lẽ ta nói không muốn hồi kinh thì người có thể thả ta trở về?"

Bộ Tiệp Âm nhìn nàng một cái cười nói: "Đương nhiên không được."

Tô Thanh tức giận trừng hắn, nói: "Vậy người còn nói cái gì."

Dứt lời lại nhắm nghiền mắt tiếp tục ngủ, trong lòng trộm vui vẻ, yên lặng nghiền cứu. Đêm nay phải hảo hảo chạy trốn, sao hiện tại không nghỉ ngơi dưỡng sức được?

Cứ như vậy đi cả ngày, cuối cùng cũng đến kịp một thôn trấn, Tô Thanh được như nguyện nghỉ ở khách sạn mà không phải tiếp tục màn trời chiếu đất nữa.

Mới vừa lên lầu hai, nàng kéo gân giãn cốt đi vào một gian phòng, giả vờ giả vịt lớn tiếng nói: "A Mạc, người giúp ta ngâm một bình nước trà."

Nếu ở Nhiep Chính Vương phủ nàng quát tháo như thế đương nhiên là không thích hợp, nhưng thân phận Tô Mạc là nô bộc của Cô Xạ Thành, cộng thêm bộ dáng Tuân Nguyệt Lâu đối với Tô Thanh nói gì nghe vậy, lúc này sai bảo Tô Mạc sẽ không ai hoài nghi.

Bộ Tiệp Âm ở dưới lầu an bài thị vệ, cũng không chú ý tới bọn họ.

Tô Mạc vừa bước vào Tô Thanh liền đóng cửa phòng lại, lục tìm trong bọc hành lý một bình thuốc đặt vào tay hắn, dặn dò: "Đây là dược A Nhuyễn để lại, nghe nói hiệu quả rất mạnh, lát nữa người nghĩ cách bỏ vào nước trà của Bộ Tiệp Âm, bảo đảm đêm nay trời sập hắn cũng không tỉnh lại."

Tô Mạc nhìn bình thuốc trong tay, hơi chần chừ nhú mày.

Tô Thanh hung hăng vuốt tóc hắn, nhìn trong mắt hắn rồi rầm, chỉ thấy vừa bức mình vừa buồn cười, trấn an nói: "Yên tâm, chỉ là thuốc để hắn ngủ thôi, không phải kịch độc hại người gì, sẽ không bị thương mấy vị huynh đệ tốt kia."

Thần sắc Tô Mạc lúc này mới yên tâm một chút, nhẹ gật đầu giấu bình thuốc vào lòng.

Tô Thanh nhìn bóng dáng đi ra khỏi phòng, tâm tình phức tạp, đứng im lặng hồi lâu, cảm thấy quá mức cô đơn thờ dài - có câu nói, đệ đệ lớn không thể lưu a...

Đêm khuya, toàn bộ khách sạn đều sa vào trầm tĩnh.

Tô Thanh ở trên giường trằn trọc cho đến khi nghe được tiếng gõ cửa rất nhỏ, mới bò từ trên giường dậy, ba chân bốn cẳng chạy ra mở cửa, mới mở ra một khe hở nhỏ đã thấy hình dáng rất lâu không thấy của Tô Mạc.

Không kịp vuốt ve dung nhan khiến nàng ngửa ngáy trong lòng kia, trên mặt Tô Thanh thoáng vui mừng, hỏi: "Thành?"

Tô Mạc nhẹ gật đầu, đi trước dẫn đường.

Hai người rón rén mò đến trước cửa phòng Bộ Tiệp Âm, dè dặt đẩy cửa đi vào, thấy hơi thở người trên giường vẫn đều đều không tỉnh lại. Mặc dù động tác của bọn họ rất nhẹ nhưng công phu và sự cảnh giác của Bộ Tiệp Âm cũng rất cao, mà lúc này không hề có động tĩnh gì, hiển nhiên là công lao thuốc của A Nhuyễn.

Tô Thanh hài lòng thấp một ngọn nến chiếu sáng xung quanh một chút. Xoay người đưa cho Tô Mạc, còn mình rón rén lục tìm trong bọc hành lý.

Không lâu sau tìm được một bộ quần áo ngày thường, đưa cho Tô Mạc, tắc tắc nói: "Người thay quần áo của hần vào, vạn nhất gặp phải người đến bắt chúng ta cũng có khuôn mặt này để ứng phó."

Tô Mạc nhìn bộ dáng nàng thật không còn gì để nói, cũng không từ chối, cởi áo ngoài ra đổi quần áo của Bộ Tiệp Âm.

Tô Thanh tùy tiện làm rối loạn bài trí trong phòng, tạo cảnh giống như có phi tặc, xong xuôi mới vừa lòng thỏa mãn nói: "Hiện tại không có vấn đề gì nữa, chúng ta nên đi sớm khỏi phức tạp."

Dứt lời vẫn không nghe động tĩnh gì, quay đầu lại đã thấy Tô Mạc đứng trước giường, suy nghĩ nhìn người trên giường, giống như muốn nói hết suy tư trong lòng nhưng lại chỉ có thể trầm mặc không nói nên lời.

Trong mắt Tô Thanh khẽ nhoáng một cái, động tác mở cửa ngưng ở đó, nhất thời im lặng không mở miệng thúc giục.

Tô Mạc cứ nhìn không chớp mắt như vậy rất lâu, cuối cùng nhẹ hít một hơi thật sâu, vừa muốn xoay người rời đi, tư thế bỗng nhiên cứng đờ, cánh tay bỗng nhiên có cảm xúc khác thường khiến hần không dám quay đầu nhìn lại.

Toàn thân hần cứng ngắc, sắc mặt Tô Thanh cũng không đẹp mắt, chỉ có thể tro mắt nhìn cái tay đang nắm lấy cổ tay A Mạc.

Dưới ánh trăng ngón tay hần phá lệ đẹp mắt, nhưng lại khiến người khác hốt hoảng đến cực điểm.

Thế nhưng Bộ Tiệp Âm chỉ nắm cổ tay A Mạc cũng không mở miệng, ánh mắt nhìn thật lâu vào gương mặt hần, đồng tử khẽ co lại, kèm theo tiếng thở hổn hển. Chỉ có ngón tay vô thức nắm càng lúc càng chặt.

Trước kia hần cũng đã cảm thấy khác thường nên chọn tương kế tựu kế giả vờ hôn mê. Vốn chỉ muốn dẫn dụ hai người bại lộ hành tung rồi trêu chọc đá kích một phen, ai ngờ, ngược lại hần có chút bối rối.

Khuôn mặt này của Tô Mạc?

Hồ hấp Bộ Tiệp Âm hơi chậm lại, khóe môi chậm rãi mấp lên, ngữ điệu không có bao nhiêu phấp phồng: "Xoay người lại."

Cảm giác đau trên cổ tay phá lệ rõ ràng, toàn thân Tô Mạc cứng ngắc, tư thế cũng có chút thành thật.

Đầu óc trống rỗng, nghe hần nói vậy cũng vô thức xoay người lại.

Một khắc này, bốn mắt nhìn nhau.

Nhìn hai khuôn mặt giống nhau như đúc đứng dưới trăng nhìn nhau không nói gì, trong lòng Tô Thanh đau xót, không hiểu sao có xúc động muốn khóc.

Thật sự là...có chút cảm động a...

"Người là... a... không có?" Sắc mặt Bộ Tiệp Âm trắng bệch, nhìn khuôn mặt người trước mắt, cho dù ngày thường thờ ơ lạnh nhạt, trong giọng nói cũng có chút run rẩy.

Dưới ánh mắt chăm chú của hần, Tô Mạc sít sao mím môi, rũ mắt, chậm rãi gật đầu.

"Trước kia người... dịch dung?" Bộ Tiệp Âm nhú mày, trong mắt không nhìn ra hi vọng, ngược lại không hề chớp mắt nhìn Tô Mạc, phảng phất như muốn nhìn thấu hần.

Tô Thanh nhìn Tô Mạc nhà mình như muốn vùi đầu vào ngực, nhịn không được mở miệng nói: "Bộ công tử, ta thấy chuyện của người và A Mạc cần tìm một cơ hội thật tốt nói chuyện một chút."

Lúc này Bộ Tiệp Âm mới nhìn qua nàng, sắc mặt có chút cổ quái: "Người cũng biết chuyện?"

"Phải." Tô Thanh thở dài, cân nhắc một chút muốn giải thích, lại bị ánh lửa ngoài phòng làm cho hoảng sợ, cuống quýt chạy ra cửa sổ nhìn xuống, cả kinh nhin không được bạo nói tục: "Mẹ, hôm nay làm cái gì, ở khách sạn cũng có thể đi lấy nước?"

Kì thật nàng vốn còn vô ý nói ra chuyện hạ thuốc nhưng nhìn thấy mặt Bộ Tiệp Âm, vẫn nhin xuống.

Bên ngoài không xa ánh lửa ngập trời, trong bóng đêm chiếu sáng rực một góc trời.

Chỗ bốc cháy hình như là kho lúa đầu trấn, con phố đối diện bị thế hòa mãnh liệt lan đến, tất cả mọi người đều tụ tập ra đường, nhất thời hỗn loạn không chịu nổi.

Không lâu sau, khách nhân trong các khách sạn cũng bị kinh động, chạy loạn tùm phèo.

Bộ Tien Âm đảo mắt đã tiện tay lấy áo khoác treo trên bình phong mặc vào, đi nhanh ra cửa, bỗng nhiên dừng chân quay đầu nhìn lại, ngữ điệu có phần mất tự nhiên, chân chờ một chút vẫn mở miệng: "A Mạc, trận hỏa hoạn này rất quái dị, các người tốt nhất ở trong phòng không cần tùy tiện đi lại. Thực cô nương giao cho người bảo vệ."

Hắn vừa dứt lời, Tô Mạc đã thận trọng gật đầu đáp ứng.

Tô Thanh nhìn Bộ Tien Âm không quay đầu lại đi ra ngoài, khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn Tô Mạc vẫn chưa tỉnh hồn, nhin không được thắm thía nói: "A Mạc, ta cảm thấy lâu rồi không huấn luyện trình độ bỏ thuốc của người, sau này cần phải tìm thời gian cho người ôn tập lại cho tốt."

Tô Mạc nghe vậy không thể phản bác chỉ có thể im lặng nhận lời chỉ trích không nặng không nhẹ này.

Nhưng hồi tưởng lại cả quá trình, vẫn không nghĩ ra rốt cuộc mình lộ chân tướng trước mặt Bộ Tien Âm lúc nào.

Tô Thanh không nhắc đến chuyện chạy trốn nữa.

Hiện tại đã bị người ta phát hiện, nếu còn không biết xấu hổ mà nhân cơ hội chạy đi, trừ khiến Tô Mạc ở trước mặt huynh đệ nhà mình lưu lại ấn tượng không giữ lời, còn khiến nàng sau này tạm biệt Cố Uyên cũng không có cách nào giải thích.

Dù sao nhân chứng vật chứng đều có hết, cho dù nàng muốn viện cớ cũng không thể trốn mất nói dối a...

Bên ngoài khói lửa dày đặc, huyên não hỗn loạn.

Tô Thanh đang muốn đi đóng cửa sổ lại, bỗng dưng nghe được một thanh âm buồn rười rượi, trong tình cảnh náo loạn ầm ĩ tựa như một cây châm thẳng tấp dâm vào lòng, phá lệ bén nhọn: "Ồ ơ ơ, ta nói làm sao có thể khiến Nhiếp Chính Vương đề tâm như vậy, quả nhiên là mỹ nhân khó gặp, khanh khách, khanh khách..."

Tiếng cười nhộn nhạo giữa ánh lửa thông thiên trong màn đêm, quỷ dị khiến người ta xương cốt tê dại.

Tô Thanh vô thức ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy một đoàn màu đỏ nóng bỏng đến trước mặt, ừ ừ kéo tới bao trùm cả phiến mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Khẩu vị

Tô Thanh còn chưa kịp thấy rõ tướng mạo người kia đã có một mùi thơm nồng nặc xộc vào mũi, đột nhiên đầu đau nhức kịch liệt như muốn nổ tung.

Bên tai ong ong nổ vang, tro mắt nhìn bóng dáng màu hồng kia lướt thẳng đến trước mặt Tô Mạc, không đợi mở miệng đã hoàn toàn sa vào một mảnh hắc ám.

Khi tỉnh lại, nàng mở mắt ra, trước mặt đã sớm không phải là khách sạn kia nữa, cũng không có bất kì vật gì quen thuộc, mà là một thạch thất đen nhánh u tĩnh. Chỉ có một cánh cửa sổ trên đỉnh đầu, ánh sáng yếu ớt bên ngoài chiếu vào, ít nhất có thể lờ mờ thấy cảnh tượng xung quanh.

Khi thấy được cái văn án trên vách tường đối diện, Tô Thanh kinh ngạc, trong lòng dần dần có dự cảm xấu.

... Tóm lại là nàng đang ở Bách Điều Môn?

Nàng vội vã tìm tòi xung quanh, cho đến khi thấy Tô Mạc đang hôn mê bất tỉnh, nhìn kĩ không thiếu tay thiếu chân mới thoáng thở phào nhẹ nhõm một chút.

Bên cạnh thạch thất có ghế dựa lót thảm nhung lông chồn, nữ tử ngồi trên ghế nghe được động tĩnh, lười biếng mở mắt ra, ngữ điệu cười mà như không: "Ồ, cô nương tỉnh rồi."

Giọng nói này hết sức xa lạ, cùng với mùi thơm phảng phất giống mùi nàng ngửi thấy trước lúc hôn mê. Thần sắc trong mắt Tô Thanh khẽ ngưng tụ, cảnh giác nhìn nàng, không đáp lời.

Nữ tử không hề kinh ngạc gì với thái độ của Tô Thanh, ngược lại càng thêm tỏ ra dễ thương, đến bên cạnh dùng đầu ngón tay nâng cằm nàng, ngữ điệu ung dung: "Thật không biết người rốt cuộc có chỗ nào tốt mà có thể khiến Nhiếp Chính Vương sốt ruột đưa người đi như thế. Chỉ là, nếu hắn đã sợ người gặp nguy hiểm phải chịu đau khổ, vậy để cho hắn ngoài ý muốn thử xem."

Tô Thanh nghe xong lạnh cả người, mím chặt môi, cuối cùng nói: "Bách Điều Môn không phải môn phái giang hồ sao? Vô cớ trêu chọc người triều đình có thể có ích lợi gì?"

"Ích lợi?" Nữ nhân kia giống như nghe được chuyện gì rất buồn cười, che miệng cười khanh khách, bèn nhón vang vọng trong thạch thất, cực kì chói tai: "Bách Điều Môn chúng ta làm việc đương nhiên có đạo lý của mình, lại có ai quy định phải có lợi ích mới làm đâu?"

Tô Thanh quan sát nét mặt tươi cười vận vẹo của mỹ nhân tuyệt sắc này, trong lòng đã yên lặng nhận định nàng tuyệt đối bị điên. Nhưng mà mặc dù không lộ ra trọng điểm gì, ngay từ đầu cũng không khó đoán ra, Bách Điều Môn lần này nhọc công bắt nàng chỉ sợ là vì muốn lợi dụng nàng áp chế Cố Uyên đi.

Người nam nhân kia có thật sự vì nàng mà chấp nhận bị uy hiếp hay không, nàng không biết, nàng chỉ biết rõ một điều, chính là bất luận thế nào, hiện tại mình rơi vào tay Bách Điều Môn, mặc kệ có phối hợp hay không đều nhất định phải ăn đau khổ.

Đầu ngón tay nâng cằm lạnh buốt, thậm chí có chút không giống người sống.

Liên tưởng đến đủ loại chuyện xảy ra lúc trước, trong đầu nàng nảy ra một ý nghĩ cổ quái làm nàng nhin không được tình tế quan sát nữ tử bên cạnh, nghiên cứu kĩ càng từng li từng tí.

Nữ tử kia không có phản ứng bối rối như trong dự liệu mà lại cảm thấy có chút kinh ngạc, vô duyên vô cớ bị quan sát, trong mắt chợt lóe một tia hiểu rõ, khanh khách nở nụ cười: "Không cần nhìn, ta không phải người chết."

Tô Thanh bị nhìn thấu tâm tư cũng không kinh hoảng, im lặng thu hồi ánh mắt quan sát. Vừa mới cảm thấy an tâm một chút, lại cảm thấy hơi thờ người bên cạnh gần trong gang tấc, ngữ điệu ung dung mang vài phần thú vị: "Bất quá, nếu như vị cô nương này thích, ta cũng không từ chối biến cô nương thành một con rối tình mỹ, đảm bảo chỉ cần thoáng nhìn một chút, về sau sẽ không đau nữa..."

Lời nói quá lạnh, trước mắt nàng như hiện lên những cái hủ đầy thi khối kia cùng những cái xác chết trôi bị dùng sợi tơ xâu lại, sắc mặt Tô Thanh trắng bệch, cảm giác sợ hãi khiến mồ hôi thấm ướt sống lưng.

Đối tượng lúc trước bọn họ điều tra quả nhiên không sai, mấy chuyện quỷ dị này không thể không liên quan đến Bách Điều Môn. Nhưng cũng chính vì điều tra đúng hướng cho nên bây giờ nàng mới rơi vào tay nữ nhân này, tình hình càng thêm không ổn.

Trong lòng nàng rung mình, muốn nói vài câu cứu vãn tình thế, ai ngờ bên hông có một tiếng động vang lên hấp dẫn sự chú ý của nữ tử.

Thấy Tô Mạc tỉnh lại, Tô Thanh cảm thấy không ổn, rất sợ nữ nhân này dời mục tiêu, lập tức thẳng sống lưng, bật thốt lên: "Vị cô nương này, nói chuyện lâu như vậy, còn chưa biết tên người?"

Lời nàng nói thành công khiến nữ tử ngoài đầu nhìn lại, đôi mắt hẹp dài khẽ híp lại, đường cong khoe môi là lướt, thở khí như làn: "Thế nào, ở cùng ngọc lang lâu như vậy, hắn chưa nhắc qua tên ta Nhan Oanh Nhi cho người sao?"

"Người chính là nữ nhân Ngọc Phi Giác muốn tìm?" Tô Thanh có chút không khống chế được tâm tình, bật thốt kinh hô lên.

Nữ tử hết sức hài lòng với phản ứng của nàng, càng cười đến dị thường yêu mị: "Rất tốt, xem ra ngọc lang cũng không quên ta."

Tô Thanh bỗng nhiên ngừng nói, lại không nhìn được quan sát cái nữ tử Ngọc Phi Giác tâm tâm niệm niệm nhiều năm khó quên này.

Đẹp thì đẹp thật, đáng tiếc hơi quá quyến rũ một chút.

Trong lòng yên lặng đánh giá, nội tâm thật vất vả mới bình phục lại bỗng chốc như rơi vào đáy cốc.

Từ lời nói của Ngọc Phi Giác không khó nhìn ra, năm đó nữ nhân này đối với tình lang cũng có thể ra tay độc ác như thế, liền biết lòng dạ cô ta độc ác cỡ nào, hơn nữa chỉ sợ địa vị của nàng trong Bách Điều Môn cũng rất cao, chỉ cần nàng ta cao hứng, hiện tại nàng chẳng phải giống như thịt béo nằm trên thớt gỗ sao.

Nhan Oanh Nhi cười đến thật vui vẻ, tựa như người năm đó tôn thương thể xác và tinh thần của Ngọc Phi Giác không phải nàng, nhếch môi nhìn lướt qua Tô Mạc, nhàn nhạt trêu chọc: "Nếu Bộ công tử đã tỉnh, sao lại im lặng như thế? Có cái gì muốn hỏi thì cứ việc hỏi, dù sao cũng là cơ hội cuối cùng."

Đôi mắt Tô Mạc âm u nhìn nàng, toàn thân mềm yếu không có chút khí lực nào.

Tô Thanh biết rõ Nhan Oanh Nhi đem Tô Mạc ngộ nhận thành Bộ Tiễn Âm, trong lòng vui mừng.

Nếu như vậy, lát nữa cũng không phải chịu toàn quân bị diệt, dù sao Bộ Tiễn Âm còn không bị bắt đến đây. Trước mắt nàng cùng Tô Mạc mất tích, hắn chắc chắn đi tìm Cố Uyên bẩm báo. Nếu Tuấn Nguyệt Lâu tuân thủ ước định, hiện tại chắc chắn đang đi cùng Cố Uyên, chỉ cần nhận được tin tức, tự nhiên cũng biết nàng rơi vào hoàn cảnh khó khăn, đến lúc đó có thể nghĩ mọi phương pháp cứu bọn họ ra ngoài.

Cho nên việc cấp bách hiện tại nàng phải làm là kéo dài thời gian.

Tô Thanh lập tức bày ra bộ dạng căm thù tận xương tủy, ngữ điệu chán ghét: "Nhan cô nương không cần hỏi nhiều, hắn sẽ không trả lời ngươi. Cố Uyên vẫn luôn muốn giam cầm ta bên người, vốn ta định trên đường hồi kinh sẽ thoát thân, ai ngờ Bộ Tiễn Âm không phân biệt tốt xấu này không chịu thả ta đi. Nhất thời bị chọc giận, ta liền hạ độc trong trà của hắn, dứt khoát độc cam hắn."

"Độc cam?" Nhan Oanh Nhi hiển nhiên không hoàn toàn tin lời nàng nói, hơi nhíu mày nhìn Bộ Tiễn Âm hồi lâu, nói: "Ngươi, thật sự không thể nói chuyện?"

Tô Mạc lạnh nhạt nhìn nàng ta một cái, khinh thường quay mặt đi.

Nhan Oanh Nhi thoáng kinh ngạc, dần dần cong khóe môi, vui vẻ nhìn Tô Thanh cười nói: "Thật thú vị. Bộ Tiễn Âm này là môn khách đặc ý nhất của Cố Uyên trong Thập Tam đình, cô nương ngoan tay độc cam hắn như vậy, chẳng lẽ không sợ Vương gia tìm ngươi tính sổ?"

Sắc mặt Tô Thanh mĩa mai, bất mãn cong môi nói: "Hắn làm phiền ta còn chưa đủ nhiều sao? Các ngươi đừng nhìn bề ngoài hắn sùng ái ta, kì thực còn không phải là hô cái thì tới vậy tay thì đi thôi. Lúc muốn thì ném lên giường muốn làm gì thì làm, thật không biết nam nhân có chút quyền lực này dựa vào cái gì mà có thể coi nữ nhân như món đồ chơi dễ đùa giỡn."

Nhan Oanh Nhi hứng thú lắng nghe, thuận theo lời nàng tiếp tục hỏi: "Như thế xem ra cô nương rất oán hận Cố Vương gia."

"Oán niệm? Ha ha..." về mặt Tô Thanh càng thêm ai oán, tựa như là nghĩ đến chuyện gì thương tâm, trong mắt có chút nước mắt, ngược nhìn nàng không chớp mắt, thề lương nói: "Lúc trước nếu không phải ta cùng cha mẹ đến kinh thành tìm nơi nương tựa, trên đường gặp cướp, thì sao có thể tìm đến nương tựa Nhiếp Chính Vương phủ đáng ghét kia?"

"Nhìn những người kia lớn lên đều giống cậu, chẳng lẽ thật sự cho rằng vào Nhiếp Chính Vương phủ là cá vượt long môn sao? Chớ má! Nên biết những nam nhân này áo mũ chỉnh tề, sau lưng lại là cái bộ dáng gì? Cố Uyên muốn chơi ta còn là chuyện tốt, khi không muốn, còn không phải là tùy tiện ném ta cho những người khác đùa bỡn!"

"Thật không biết rốt cuộc trong mắt hắc nữ nhân là thứ gì, đau ta? Sùng ta? Bất quá là tâm huyết dâng trào mà thôi. Hắn ngược lại rất khẳng khái, nguyện ý chủ tớ cùng hưởng, nhưng đối với ta mà nói quả thực chính là ác mộng! Sớm biết như thế không bằng lúc trước trực tiếp bán mình cũng không phải chịu nhục nhã như bây giờ!"

Lúc nàng đang còn thao thao bất tuyệt, Nhan Oanh Nhi nhìn không được ngắt lời, tựa như đang còn suy nghĩ những lời nàng nói, lẩm bẩm: "Thật không ngờ khẩu vị Cố Vương gia lại nặng như vậy..."

Tô Thanh thấy nàng ta có hứng thú với lời bịa đặt của nàng, nước mắt nước mũi gât đầu liên tục, giống như gặp được tri kỉ: "Không phải đâu. Một người đàn ông như vậy, muốn ta trở về bên cạnh hắc chi bằng một đao giết ta luôn cho thống khoái."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Phối hợp

Nhưng Nhan Oanh Nhi lại không nói tiếp, không khí xung quanh đột nhiên trở nên quỷ dị. Nàng nhìn Tô Thanh, lại ý tứ sâu xa nhìn Tô Mạc một hồi, khẽ nói: "Theo ý tứ cô nương, lần này ta đã bắt sai người. Nếu Cố Vương gia đã xem ngươi như món đồ chơi đương nhiên sẽ không vì một món đồ chơi mà bị người ta uy hiếp."

Tô Thanh không hề chột dạ gật đầu đáp: "Đúng là như thế."

Nhan Oanh Nhi chậm rãi gật đầu, tựa như là công nhận lời nàng nói.

Khóe môi khẽ giương cao, nàng ta chậm chạp đứng lên, buông lỏng tay bóp cầm Tô Thanh ra, nhàn nhạt nói: "Nếu đã phí công bắt người đến, đúng lúc ta đang thiếu 'Vật thí nghiệm', không bằng, đề hai vị bổ sung vào chỗ trống đi?"

Tô Thanh nghe nàng nói sống lưng phát lạnh, nhìn thấy bộ dáng vận sức chờ phát động của Tô Mạc, cuống quýt dùng ánh mắt bảo hắc kiểm chế lại, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, nói: "Đừng! Ngăn vận đừng biến ta thành loại đồ vật đó! Bộ dáng giống như quý, còn không bằng lập tức giết ta! Không cần! Tuyệt đối không cần!"

Nhan Oanh Nhi lui về phía sau hai bước, tránh đi tay nàng hoảng loạn muốn bắt lấy váy nàng ta, hài lòng nói: "Nếu muốn sống sót ra ngoài thì hảo hảo phối hợp cùng chúng ta, tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi. Cô nương là người biết thời thế, nên biết phải làm sao."

"Biết rõ! Đương nhiên biết rõ!" Tô Thanh hoảng sợ tới cực điểm, có chút không lựa lời mà nói, vừa nâng mắt vô tình nhìn thoáng qua Tô Mạc, lập tức nghiêng ngả lão đảo đứng lên chỉ vào hắc chi nói: "Thả hắc! Thả hắc! Để hắc đi thông báo Cố Uyên! Chỉ cần Cố Uyên biết ta bị nhốt ở đây, nhất định sẽ tới

cứu ta!"

Vừa ra sức biểu diễn vừa quan sát sắc mặt Nhan Oanh Nhi, thấy ánh mắt nàng chăm chú, ý tứ sâu xa tìm tòi nghiên cứu, trong lòng Tô Thanh cũng có lòng tin, hành vi cũng càng dừng cảm hơn.

Nàng đột nhiên chạy tới hung hăng dùng lực lôi Tô Mạc đứng dậy, trong lời nói có vài phần quyết tuyệt, bình nứt không sợ vỡ: "Nhan cô nương, hiện tại Bộ Tiệp Âm đã bị cầm, thân cũng là cái phế vật. Người như vậy giữ lại căn bản không có tác dụng gì, chỉ bằng để hắn đi tìm Cố Uyên tới cứu ta, nếu như hắn không có cách nào thuyết phục Cố Uyên tới, vậy ta cũng... thật nhận mệnh!"

"Thật không nghĩ tới a, Bộ công tử đường đường đứng đầu Thập Tam đình, lại có thể thua trong tay một nữ nhân." Dưới sự diễn xuất giả loạn của Tô Thanh, Nhan Oanh Nhi thấy có chút thú vị, nhàn nhạt "Chắc chắc" hai tiếng, tỏ ra hào hứng trần trụi nói: "Chỉ là, cô nương làm sao đảm bảo Bộ Tiệp Âm chắc chắn sẽ truyền lời thay ngươi? Nên biết, ngươi là người hại hắn thành bộ đáng này, nếu ta là hắn, sao có thể đi tìm người tới cứu ngươi, ngược lại, chỉ sợ hắn hận không thể khiến ngươi đầu thân hai nơi mới đúng."

"Không, hắn sẽ làm, hắn nhất định có lý do có thể thuyết phục Cố Uyên tới cứu ta." Tô Thanh toét miệng, rũ mắt nhìn Tô Mạc, ngữ điệu cũng trầm thấp đầy uy hiếp: "Nếu như hắn còn muốn mở miệng nói chuyện, hoặc là nói, nếu như vẫn muốn tìm lại một thân võ nghệ, nhất định phải cứu ta ra ngoài. Nếu ta chết, cả thiên hạ này không ai có thể cho hắn giải được..."

Thấy nàng cố ý phô diễn như vậy, Tô Mạc cuối cùng nhìn không được yên lặng dời mắt đi chỗ khác.

Nhan Oanh Nhi vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của nàng, chỉ là trong hoàn cảnh này, biểu hiện của Tô Thanh có thể nói là hoàn hảo vô khuyết, tạm thời không tìm ra chút sơ hở nào, càng khiến nàng tin thêm vài phần.

Nàng thản nhiên đi đến cửa phòng tối, trước khi đi dừng chân một chút, cười dịu dàng nói: "Đề nghị này của cô nương, chúng ta sẽ suy nghĩ thật kĩ."

Tô Thanh nhìn cánh cửa sắt kia "bùm" một tiếng khép lại, chỉ cảm thấy nhiệt tình trong nháy mắt rút hết, toàn thân mềm nhũn, ngã ngồi bên cạnh Tô Mạc.

Tô Mạc đưa tay nâng nàng, nhưng lực nắm cổ tay nàng có chút đau. Tô Thanh biết hắn nhất định bất mãn với đề nghị để hắn rời đi một mình của nàng, vỗ nhẹ mu bàn tay hắn, nói: "A Mạc, ngươi phải rõ ràng, Bách Điều Môn lúc này nhắm vào ta. Hiện tại nếu nói các nàng thả ta ra căn bản là chuyện không thể nào. Vừa vặn mượn cơ hội Nhan Oanh Nhi ngộ nhận ngươi là Bộ Tiệp Âm, thuận thể tìm lý do cho ngươi thoát thân trước. Chờ sau khi ra khỏi đây, ngươi đi tìm Tuân Nguyệt Lâu. Nếu Bách Điều Môn có hứng thú với thánh phẩm lần này của Cô Xạ Thành, mà Cô Xạ Thành cũng liên quan đến chuyện này, chắc chắn khiến các nàng vướng tay vướng chân."

Sau cùng, nàng ngưng một chút, nói: "Những người bên cạnh Cố Uyên chỉ sợ sẽ không quan tâm ta sống chết, nhưng nếu hắn thật sự có tâm muốn tới cứu ta... Ngươi nếu có thể cản thì tận lực ngăn cản hắn đi. Dù sao bắt ta là để uy hiếp hắn, vạn nhất hắn bị bắt, thì chỉ có thể nói được không bù mất, thậm chí có khả năng khi ta không còn giá trị lợi dụng nữa, càng sẽ thêm vài phần nguy hiểm"

Dù Tô Mạc không muốn nhưng biết rõ lời Tô Thanh nói là sự thực, không biết làm thế nào, trong lòng chỉ có thể lo lắng suông, tâm tình trầm trọng.

Tô Thanh nhìn không được đuôi tay vượt hai mắt hắn, cười mắng: "Thôi thôi, mau thu hồi vẻ mặt đó của ngươi lại, nếu để người khác thấy, công sức ta diễn này giờ sẽ có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Nói đến cái nữ nhân Bách Điều Môn này thật khó lừa, mới vừa rồi bị Nhan Oanh Nhi nhìn chăm chăm, ta căng thẳng ra một thân mồ hôi lạnh."

Tô Mạc sớm quen với việc Tô Thanh cứ thao thao bất tuyệt kiểu này, yên lặng thờ dài, giúp nàng đánh giá vị trí.

Nơi này tối tăm tù kín không kê hồ, cửa sổ duy nhất ở trên tường cao hẻo lánh.

Ban ngày chỉ có thể mơ hồ thấy được chút ánh sáng yếu ớt, buổi tối một mảnh mờ mịt, ngẫu nhiên có thể thấy một vài ngôi sao.

Tô Thanh chỉ có thể dựa vào những điều này để suy đoán đơn giản bọn họ ở chỗ này đã bao lâu.

Qua hai ngày, cửa sắt phòng tối mở ra, người đi vào không phải tỷ nữ mỗi ngày đưa cơm mà là Nhan Oanh Nhi đã lâu không thấy.

Ánh mắt nàng qua lại giữa hai người, thời điểm Tô Thanh bị thần sắc khó dò của nàng dọa cho khản trương, ngược lại đột nhiên nở nụ cười, nói: "Việc chuẩn bị tiếp khách chúng ta đã làm tốt, như vậy, làm phiền Bộ công tử mang phong thư cho Cố Vương gia."

Thần sắc trong mắt Tô Mạc lập tức trầm xuống, đảo mắt đã đi vào cường chế mang hắn ra khỏi phòng tối, không để cho hắn có cơ hội do dự.

Nhìn bóng dáng mấy người rời đi, Tô Thanh mới thờ phào nhẹ nhõm.

Dù là con kiến hôi cũng tham sống sợ chết huống chi nàng còn là nữ nhân.

Tuy nói tính sợ chết này của nàng đã nhập sâu vào cốt tủy nhưng thời điểm thật sự phải chết không thể tránh khỏi, nàng lại rất bình tĩnh.

Nếu đã phải chết, yêu cầu duy nhất của nàng chính là được chết đẹp mắt một chút thôi.

Thần trí so với bất cứ lúc nào đều tỉnh táo hơn, Tô Thanh dùng ánh mắt chán ghét nhìn Tô Mạc bị đưa đi, sau đó thay bằng vẻ mặt nhợt nhạt tươi cười nói với Nhan Oanh Nhi: "Nhan cô nương, hiện tại Bộ Tiệp Âm đi rồi, ngươi muốn phản phò cái gì cứ việc nói với ta. Phàm là chuyện ta đủ khả năng nhất

định dầu sôi lửa bỏng không chối từ, chỉ cầu Nhan cô nương đừng cho ta ăn nổi khổ da thịt. Ta mặc dù mệnh tiện nhưng thật sự rất sợ đau."

Nhan Oanh Nhi rất thương thức bộ dáng gió chiều nào che chiều ấy của ta, lập tức bị chọc cho cười khanh khách không ngừng. Đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm ta, trong mắt lộ vẻ hài lòng, nói: "Cô nương cứ việc yên tâm, lúc trước bắt quá là làm cho Bộ Tiễn Âm xem, cô ý muốn để Cổ Uyên cho rằng người ở trong tình cảnh nguy hiểm mà thôi. Hiện tại biểu diễn đã không sai biệt lắm, cô nương nguyên ý phối hợp như thế, tự nhiên sẽ không bạc đãi. Gian phòng cũng đã chuẩn bị tốt, còn thỉnh cô nương hưởng dụng thật tốt."

Tô Thanh vốn chỉ tùy tiện nói một chút, không ngờ Nhan Oanh Nhi "dễ nói chuyện" thế, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Không lâu sau có vài tỳ nữ đến mang nạng ra khỏi phòng tối.

Một đường đi theo con đường uốn lượn bằng đá. Khiến Tô Thanh càng kinh ngạc là, vốn cho rằng mình bị nhốt ở trong nhà nhưng khi ra ngoài mới phát hiện dĩ nhiên là một động phủ có khoảng trời riêng. Đến khi ra khỏi con đường, trừ thạch đình trầm thấp, cơ hồ là một khu nhà cao cấp trắng lẹ.

Này không hiểu sao làm nạng liền tưởng đến cái sơn động mà Lận Ảnh nói với nạng mấy ngày trước ở Trần phủ quận Đồ Châu.

Trong đầu có một ý niệm chợt lóe qua - cho nên, hôm đó Cổ Uyên khác thường chẳng lẽ có liên quan đến Bách Điều Môn.

Cuối cùng Tô Thanh bị dẫn vào một gian sương phòng.

Gian phòng chuẩn bị cho nạng này mặc dù bố trí đơn giản nhưng nhìn trang sức xung quanh, phải là dùng cho phòng chiêu đãi khách quý. So với cái phòng tối lúc trước, đãi ngộ không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Nạng vừa vào phòng không bao lâu liền có vài tỳ nữ lục tục đưa nước nóng vào, trong chốc lát, hơi nước mờ mờ khắp phòng, đối với một tù nhân mà nói, đúng là chiêu đãi rất tốt.

Tô Thanh có chút không rõ Bách Điều Môn đánh chủ ý gì, nhưng thấy mấy tỳ nữ mặc dù cử chỉ thỏa đáng nhưng thần sắc không có bao nhiêu kính trọng, chắc là có ý phái tới giám thị.

Nạng tay trái gà không chặt vốn cũng không có ý muốn chạy trốn, đúng lúc toàn thân mồ hôi bắn thiu khó nhịn, dứt khoát sảng khoái tắm rửa sạch sẽ.

Thay quần áo xong từ sau bình phong đi ra, Tô Thanh còn chưa kịp soi gương xem trang dung bản thân, nâng mắt nhìn thấy trên bàn có thêm một bình trà.

Nhìn hai tỳ nữ đứng ở cửa, trong mắt Tô Thanh khẽ nhoáng một cái, mơ hồ có dự cảm xấu lóe lên trong đầu - điều nạng chờ, cuối cùng cũng đến...

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ngược dòng

Bách Điều Môn chuẩn bị cho Tô Thanh một cái bình giống như bình rượu, nhưng hiển nhiên bên trong không phải vật gì tốt. Còn không đợi nạng nghĩ ra đối sách, bọn thị nữ đã xông tới, không để nạng có cơ hội phản kháng đã đưa ly rượu tới bên miệng nạng.

Tô Thanh bắt đầu dĩ uống xong, trước mắt một trận choáng váng lập tức chìm vào bóng tối. Trước khi mê man, trong lòng nạng nhin không được thẳm mắng một tiếng: "Nữ tử Nhan Oanh Nhi này quả nhiên không hoàn toàn tin tưởng nạng, đến bây giờ lại con mẹ nó chơi ngâm!"

Trong lúc hôn mê, Tô Thanh lơ mơ có thể cảm thấy có người loay hoay làm gì nạng nhưng mà đầu óc đau nhức kịch liệt khiến nạng không mở mắt ra được. Bất tri bất giác cũng không rõ đã qua bao lâu, khi tỉnh lại xung quanh một mảnh mờ tối, đưa tay không thấy được năm ngón.

Trong lòng bỗng xông lên cảm giác bất an, Tô Thanh giẫy giụa muốn lên tiếng lại phát hiện toàn thân không có nổi một chút khí lực nào chứ nói gì đến há mồm, ngay cả nâng mí mắt cũng lực bất tòng tâm.

Cảm giác sợ hãi chưa từng có bao phủ toàn thân, Tô Thanh thấy lạnh cả người, trong lúc đang mơ hồ có cảm giác bất lực thì nghe một trận ầm ầm tiếng vang.

Tựa như có người bên ngoài xông thẳng vào, thanh âm quen thuộc của Ngọc Phi Giác bởi vì tâm tư xúc động mà có vẻ vụn vẹo quý dị: "Nhan Oanh Nhi, người quả nhiên ở chỗ này!"

Trong không gian yên tĩnh tiếng cười của Nhan Oanh Nhi phá lệ bén nhọn giống như dao nhọn đâm vào tai: "A, ngọc lang rất nhớ ta? Oanh Nhi cũng rất nhớ người a... Chỉ là ai ngờ ngọc lang lại bán mạng cho Nhiếp Chính Vương, thật là khiến Oanh Nhi hết sức thất vọng a..."

"Đến cùng là thất vọng vì bán mạng cho bốn vương hay là vì không ngờ sẽ gọi người tới thù mới nợ cũ tính luôn một lượt đây?"

Ngọc Phi Giác xuất hiện là vì Nhan Oanh Nhi ở đây nên Tô Thanh cũng không ngạc nhiên, nhưng mà khi cái thanh âm lạnh lạnh quen thuộc này rơi vào tai, trong lòng lại không nói nên lời là tâm tình gì.

Cuối cùng Tô Mạc vẫn không ngăn được hấn...

Nếu như lúc này nàng thanh tỉnh chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp khiến Cố Uyên tranh thủ rút lui, nhưng mà bây giờ ngoại trừ chú ý nghe ngóng động tĩnh bên ngoài nàng không thể làm được gì khác.

Nhan Oanh Nhi cười đến run rẩy cả người giống như nghe được chuyện rất buồn cười: "Sợ? Nếu ta sợ ngươi, ta cần gì phải nhọc công dẫn ngươi tới đây? Chỉ là không rõ cái son động ở Đồ Châu kia làm lễ ra mắt, ngươi có hài lòng không, Cố sư huynh?"

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt mấy người xung quanh ào ào kinh ngạc, thế cục vốn hết sức căng thẳng, giờ phút này trở nên khó lường.

Liễu Phương Hoa cau chặt lông mày, sắc mặt không vui: "Ngươi gọi ai là sư huynh?"

Nhan Oanh Nhi cười nói: "Liễu sư tỷ, ta với ngươi cùng là đồng môn, thái độ nghi vấn của ngươi thật là khiến sư muội ta trái tim băng giá nha."

Liễu Phương Hoa cả giận: "Ai cùng ngươi là đồng môn!"

Nhan Oanh Nhi nói: "Ngoài Cố sư huynh ra, thiên hạ này còn có rất nhiều truyền nhân của sư phụ, sư tỷ vội vã phũ sạch quan hệ như vậy là không đúng, sao không hỏi Cố sư huynh một chút, hấn nên rõ ràng hơn nhiều."

Nàng vừa nói xong, mấy người trước mặt run sợ, lại thấy một bóng dáng rất quen thuộc với nàng đánh thẳng đến.

Đôi mắt Nhan Oanh Nhi nhoáng một cái, hơi hốt hóa giải hơn nửa chiêu thức của hấn, không đếm xỉa tới gắt giọng: "Ngọc lang, đây chính là ngươi không đúng. Tục ngữ nói tu mười năm được cùng thuyền, tu trăm năm được cùng gối. Huống chi ta cùng ngươi có duyên phu thê, ngươi nhẫn tâm hạ sát thủ như vậy quả thật làm ta hết sức đau lòng a..."

Lúc đầu chỉ biết hai người có khúc mắc tình cảm, không ngờ lại có danh phu thê, khiến mọi người ở đây có chút ngạc nhiên.

Nhưng thấy bóng dáng hai người dây dưa cùng một chỗ, Ngọc Phi Giác tạm thời rơi vào thế hạ phong, càng thêm do dự không biết có nên tiến lên hỗ trợ hay không.

"Đều đứng yên đừng nhúc nhích." Đối với ánh mắt của Liễu Phương Hoa, Cố Uyên vờ như không thấy, mắt nhìn người của Bách Điều Môn bên cạnh cũng chưa hề có động tĩnh gì, trong lòng biết rõ chỉ cần bên hấn hơi có động tĩnh, Nhan Oanh Nhi sẽ ra lệnh sai người hành động, im lặng không lên tiếng dẫn xuống những người đang rục rịch muốn lên.

Ánh mắt hấn nhìn ra xa xa rơi vào trên người nữ tử nằm không nhúc nhích trong thạch quan.

Nàng một thân váy dài màu đỏ, phi thủy leng keng, nếu không phải trên khuôn mặt còn có chút sinh cơ, suýt nữa đã khiến người ta nghĩ nàng đã chìm vào giấc ngủ vô tận.

Thu hồi ánh mắt, lông mi Cố Uyên khẽ rũ xuống che phủ thần sắc trong đáy mắt.

Từ ngày Bộ Tiện Âm khắp người chật vật chạy đến báo tin nữ nhân này mất tích, hấn lựa chọn cùng Tuân Nguyệt Lâu mỗi người đi một ngã quay ngược trở lại, đến Hoài Châu lại thủy chung không có manh mối nào. Cho đến mấy ngày trước nhận được thư Bách Điều Môn cho người truyền tới, thậm chí chưa từng có nhiều thời gian an bài, hấn liền ra chỉ thị tới nơi này. Nhìn chung cả đời hấn, chỉ sợ đây là lần duy nhất hấn ra lệnh mà không suy tính đến hậu quả như thế.

Nhưng mà bộ dáng Tô Thanh hiện tại khiến dự cảm xấu trong lòng càng ngày càng đậm, mơ hồ bất an.

Một tiếng nổ không lồ vang lên, Ngọc Phi Giác chật vật ngã trên mặt đất.

Nhan Oanh Nhi mỉa mai nhìn hấn, tràn đầy khinh thường nói: "Ngọc lang, năm đó ngươi chưa từng thắng được ta, công lực hiện tại đã sớm phế hơn phân nửa, chẳng lẽ còn vọng tưởng có thể chiếm tiện nghi ta hay sao? Theo ta thấy, ngươi hận ta như vậy, không bằng đi hận cái chủ tử đến bây giờ cũng không muốn thay ngươi ra tay đi."

Ngọc Phi Giác phun ra một búng máu, âm lãnh nhìn nàng, nói: "Việc riêng của bốn công tử, vốn không cần người khác nhúng tay, ngươi đừng hòng châm ngòi ly gián."

"Đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn sĩ diện như thế." Nhan Oanh Nhi ung dung thờ dãi, chuyển ánh mắt về phía Cố Uyên: "Người cũng gặp rồi, xem cũng đã xem cẩn thận. Cố sư huynh đã cân nhắc về sau nên làm thế nào chưa?"

Cố Uyên nhàn nhạt hỏi: "Tình kinh tán hay là Ngưng tiên lộ?"

Nhan Oanh Nhi không nghĩ tới hấn còn nói được bình tĩnh như thế, khẽ cau mày, không khỏi có chút hoài nghi có phải nàng quá coi trọng nữ nhân này rồi không. Quan sát thần sắc hấn, đáp: "Cố sư huynh nhẫn lực thật tốt, chúng ta đúng là cho cô nương này dùng Ngưng tiên lộ."

Người bị hạ độc này trong vòng một tháng mà không có giải được sẽ vĩnh viễn mê man trong mộng cho đến khi cơ thể cạn kiệt, suốt đời bất tỉnh.

Thần sắc Cố Uyên vẫn như cũ không chút thay đổi, chậm rãi ngược mắt nhìn Nhan Oanh Nhi, không rõ hi vọng: "Nói đi, các ngươi muốn gì."

Nhan Oanh Nhi nghe vậy uyển chuyển cười một tiếng: "Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là trong tay ta có một bình dược cuối cùng năm đó sư phụ để lại, vì thỏa mãn nguyện vọng của lão nhân gia, chúng ta mới phải ra hạ sách này."

Cố Uyên cười lạnh đến cực điểm, ánh mắt rơi vào bình dược phá lệ quen thuộc kia đã như một cái đầm sâu không thấy đáy: "Khó được sư phụ trước khi chết vẫn không quên ta, chỉ là, ngươi thật xác định chỉ cần ta uống xong lọ thuốc này, các ngươi sẽ có được thứ mình muốn sao? Dù sao đây cũng là thứ các ngươi khổ sở tìm tòi nghiên cứu suốt 10 năm mà vẫn như cũ không hề có tiến triển."

Sắc mặt Nhan Oanh Nhi hơi trắng, cười có chút miễn cưỡng: "Chuyện này không nhọc sư huynh quan tâm."

Trong lúc hai người giằng co nhìn nhau chằm chằm, Liễu Phuong Hoa không nhịn được nữa, nhìn Cố Uyên, nói: "Sư huynh, rốt cuộc là thế nào? Bách Điều Môn không phải đâu sỗ tàn sát cả nhà ta sao? Vì sao lại là sư huynh sư muội rồi?"

Cố Uyên trầm mặc rất lâu, Nhan Oanh Nhi cười lạnh: "Liều sư tỷ cần phải cảm ơn người phụ thân danh khắp thiên hạ kia của ngươi. Đừng nói là Bách Điều Môn chúng ta, ngay cả thủ hạ trong Thập Tam đình của Cố sư huynh, làm sao không phải xuất ra từ tay sư phụ?"

Lận Ảnh và Bộ Tiệp Âm đứng bên cạnh Cố Uyên nghe vậy, thần sắc hơi ngưng trọng.

Kí ức khi còn bé của bất kì ai trong số bọn họ đều phá lệ xa lạ, nhưng có một loại cảm giác kí ức của bọn họ không có gì tốt đẹp cho nên không có ý muốn tìm tòi nghiên cứu qua. Bất kì ai cũng không nghĩ tới, thế nhưng lại có quan hệ với Liễu Thừa Ân đã bỏ mạng từ mười năm trước.

Nhất thời không ai lên tiếng.

Lô Tuyết Tùng từ đầu đến giờ vẫn chưa mở miệng, đột nhiên nói: "Yêu nữ đừng cảm, làm ra loại chuyện tà ma ngoại đạo này lại còn mưu toan hủy danh dự của sư huynh ta."

"Ồ, thì ra là Lô đại học sĩ cũng ở đây à!" Sắc mặt Nhan Oanh Nhi vốn có chút ngưng trọng, sau khi nhìn thấy Lô Tuyết Tùng lại càng trở nên âm trầm, nở nụ cười quý dị, ngoài đầu nhìn lại Liễu Phuong Hoa, ánh mắt âm trầm: "Liều sư tỷ, ngươi thực sự cho rằng phụ thân ngươi là một học sĩ lòng mang thiên hạ giống như trong truyền thuyết sao? A... thân là nữ nhi, chỉ sợ cũng chỉ có ngươi còn chẳng hay biết gì."

Sắc mặt Cố Uyên trầm xuống: "Không cần làm chuyện dư thừa."

Nhan Oanh Nhi thấp giọng phân phó tỷ nữ bên cạnh hai câu, nhìn nàng rời đi, ngoài đầu nhìn về phía Cố Uyên, cười như không cười nói: "Đây cũng không phải chuyện dư thừa gì, chẳng lẽ ngươi hi vọng người kia dù đã chết vẫn có thể đeo cái mặt nạ vạn người khen sao, Cố sư huynh?"

Đôi mắt Cố Uyên nhoáng một cái, thần sắc dần dần trở nên hồ hững.

Tỷ nữ kia trở lại mang theo một thứ khiến người ở đây chỉ cần nhìn một cái sắc mặt liền trắng bệch, duy chỉ có hân hời hột liếc qua, đường cong khoe môi càng hồ hững.

Không một chút kinh ngạc, thậm chí không có nửa điểm động dung, giống như là đối với mấy thứ làm người ta chán ghét run rẩy này hắn đã xem quá nhiều, nhiều đến mức chết lặng.

Nhan Oanh Nhi cười đã gần như có chút điên cuồng, nhìn Liễu Phuong Hoa, trong mắt có một chút như là khoái cảm trả thù, có đốm lửa trêu tức chớp động: "Liều sư tỷ, ngươi cũng biết, trong cái lồng sắt này là những thứ gì sao..."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Sự thật phơi bày

Cho đến khi cái lồng sắt được đẩy ra chính giữa, mọi người mới lơ lơ phân biệt ra hình người từ trong đồng huyết nhục mơ hồ đó, vì vậy sắc mặt mọi người vốn trắng bệch lại càng không có chút huyết sắc nào.

Người bị nhốt bên trong lồng, dựa theo thân hình có thể đoán ra là vài nữ nhân. Nhưng chẳng biết tại sao cốt cách có chút vận vẹo quý dị, cúi ở đó không nhúc nhích, không hề có sinh cơ.

Có xiềng xích trói các nàng lại nhưng không rõ là chịu trọng lực thế nào, dù nhìn to lớn chắc chắn nhưng vẫn bày ra một loại hình dáng khác thường.

Lô Tùng Tuyết nặng nề nhũn mảy, thấp giọng nói: "Các người đều cẩn thận một chút, đề phòng có nổ. Ta ra ngoài an bài, ngăn ngừa hậu hoạn."

Cố Uyên ngẫm đồng ý đề nghị của hắn, nói: "Tự mình cẩn thận."

Lô Tùng Tuyết gật đầu đáp ứng, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Nhan Oanh Nhi thấy có người rời đi cũng không có ý kiến gì, ánh mắt nhìn về phía Liễu Phuong Hoa, cười nói: "Liễu sư tỷ, đây đều là sư muội của người, lúc này thần sắc người sợ hãi như vậy thật là khiến người ta lạnh tâm nha."

Sắc mặt Liễu Phuong Hoa cực kì khó coi, cắn chặt môi, nói: "Là các người biến nàng thành bộ dạng này?"

Phảng phất như nghe được trò cười, Nhan Oanh Nhi từ trên bậc thang đi xuống, đến trước lồng sắt bắt lấy lan can.

Tiếng thiết trầm trọng chấn động, người trong lồng tựa như chịu kích thích, đột nhiên ngẩng đầu lên lộ ra đôi mắt trống rỗng vô hồn, một miệng máu dữ tợn suýt nữa cắn vào ngón tay nàng.

Nhan Oanh Nhi nhắc tay, ánh mắt thương cảm nhìn người đang gằm thét trong lồng, lại nhìn hướng Liễu Phuong Hoa, đậm mặc nói: "A, Liễu sư tỷ mặc dù vẫn không hay biết gì nhưng cũng đừng tùy tiện vu oan người tốt. Đây là thất bại phẩm bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ như rom rác, đều xuất từ tay sư phụ chúng ta, phụ thân người - Liễu Thừa Ân."

Liễu Phuong Hoa cơ hồ bật thốt ra: "Người đừng ngậm máu phun người!"

"Ta ngậm máu phun người sao?" Nhan Oanh Nhi giận quá hóa cười, ngược mắt nhìn Cố Uyên nói: "Nếu không tin, sao không hỏi vị Cố sư huynh này đi? Phải làm một người đang sống sờ sờ biến thành bộ dạng này, trừ sư phụ ra, hắn biết rõ nhất đi?"

Ánh mắt Liễu Phuong Hoa nhìn Cố Uyên mang vài phần cầu khẩn, Cố Uyên khẽ liếc mắt nhìn về phía Nhan Oanh Nhi bình thản không dấu vết, ngữ điệu cũng không có chút phập phồng, nhàn nhạt nói: "Thì ra, mục đích của các người là muốn khiến hắn thân bại danh liệt sao?"

Mặc dù hắn chưa đáp nhưng cũng đã lẳng lặng đưa ra đáp án.

Cho nên, vị phụ thân mà nàng vẫn luôn kiêu ngạo kia...

Sự thật đánh thẳng vào khiến đầu óc Liễu Phuong Hoa trống rỗng, thân thể choáng váng, may có Ngọc Phi Giác đứng bên cạnh nhanh tay đỡ lấy mới không ngã ngồi dưới đất.

Thần sắc trong mắt Ngọc Phi Giác dị thường phức tạp, dư quang Nhan Oanh Nhi liếc qua tay hai người đang diu nhau, khoe môi cong lên, đón ánh mắt của Cố Uyên, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?"

"Không, rất tốt." Ung dung trầm tĩnh nói một câu như vậy, Cố Uyên không bình tĩnh nhìn Liễu Phuong Hoa như ngày thường mà chậm rãi đi lên phía trước.

Lận Ảnh lo lắng muốn ngăn cản, bị Bộ Tiệp Âm kéo lại, yên lặng lắc đầu ngăn động tác của hắn.

Cố Uyên đến trước lồng sắt nhìn bóng dáng người không ra người thú không ra thú, lạnh nhạt cong khoe môi, nói: "Liễu Thừa Ân vì tư lợi bản thân, ám hại hàng ngàn hàng vạn tính mạng. Hiện tại các người lại lấy ra làm vật thí nghiệm, vậy có khác gì hắn lúc trước đâu?"

Nhìn Nhan Oanh Nhi chột lóe kinh ngạc, hắn từ từ gỡ song sắt, ngữ điệu âm trầm mĩa mai: "Những nữ nhân này, nếu đã có thể sống đến hôm nay, không thể nào cho tới bây giờ mới bắt đầu cần trả đi?"

Nhan Oanh Nhi vốn tưởng rằng người mà kiếp này Cố Uyên hận nhất là Liễu Thừa Ân, lại chưa từng nghĩ hắn ở trong tình cảnh này còn có tâm tư cân nhắc chút chuyện nhỏ này, trong lòng tán thành nhưng cũng nhiều hơn vài phần cảnh giác.

Nàng nhìn Cố Uyên một cái, cười nói: "Vì tìm ra giải được đề trị tận gốc, chút hi sinh này có là gì? Chẳng lẽ sư huynh không muốn trừ bỏ tâm ma trong cơ thể mình sao?"

Cố Uyên nhìn gương mặt tươi cười có chút vận vẹo trước mắt, đáy mắt càng âm trầm như hồ nước sâu, ngữ điệu không rõ hi vọng: "Chỉ muốn có giải được, cả quãng đời còn lại được an bình, hay là còn muốn theo con đường của người kia, tiếp tục đi tới đích?"

Lời nói lạnh nhạt vừa dứt, không khí xung quanh càng thêm cô quái.

Nụ cười trên mặt Nhan Oanh Nhi cuối cùng cũng không duy trì được nữa, sắc mặt trầm xuống, ngữ điệu trong nháy mắt cũng trở nên âm hàn: "Người làm sao biết được?"

"Những sợi dây nhỏ xuyên chuỗi xương cốt thi thể", Cố Uyên nhàn nhạt nói, đến giờ phút này, lời nói vẫn như cũ bình thản đến cực điểm, "Các người trăm phương ngàn kế muốn có được thánh phẩm của Cô Xạ Thành lần này, chỉ sợ cũng vì may thi thể mà thôi."

Nhan Oanh Nhi vẫn cười như cũ: "Nếu người đã nhìn thấu triệt như thế, ta cũng không cần che giấu nữa. Cố sư huynh là người từng trải, cũng biết, mọi người đã đi được đến bước này cũng không dễ, chẳng lẽ nhiều năm cực khổ như vậy, thật sự nói cho qua thì có thể cho qua sao?"

Nàng thoáng dùng một chút, ngoài đầu nhìn về phía lồng sắt, ngữ điệu kéo dài: "Nên biết, nếu như năm đó chúng ta không sống được, hiện tại chỉ sợ cũng giống bộ dáng các nàng đi?"

Nghe vậy, thần sắc Cố Uyên khẽ nhoáng một cái.

Không khí xung quanh quỷ dị như thế, hai người bọn họ nói chuyện tựa như cách ly với thế giới xung quanh khiến người khác khó có thể chen vào được.

Tô Thanh mặc dù đang hôn mê nhưng nội dung này giờ bọn họ nói nàng đều nghe không sót chữ nào, trong lòng dâng lên một trận sóng to gió lớn, thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

Ai có thể nghĩ tới? Cảnh tượng quỷ dị này lại đều xuất phát từ tay Liễu Thừa Ân đã chết vào mười năm trước. Ân oán năm đó bởi vì thám án mà dính líu cho tới bây giờ, mà nàng vốn nên là một người khách qua đường không hề có khúc mắc gì, hết lần này tới lần khác lại hãm sâu vùng bùn như thế.

Nhan Oanh Nhi muốn dùng nàng để uy hiếp Cố Uyên uống loại thuốc kì quái kia, trước kia nàng không rõ ràng lắm nhưng sau khi được A Nhuyễn hun đúc, đạo lý thuốc không thể uống bậy nàng vẫn hiểu.

Nên biết vạn nhất Cố Uyên thực sự biến thành những người khiến người ta sợ hết hồn hết vía này, phải làm sao bây giờ? Tô Thanh nằm ở đó tưởng tượng nửa ngày, nàng thật sự khó có thể chấp nhận được a!

Trong lòng càng nghĩ càng sợ, cho dù toàn thân xụi lơ đến cả khí lực mờ mắt cũng không có, Tô Thanh vẫn muốn cố gắng mạnh mẽ giãy giụa một chút, ít nhất có thể làm Cố Uyên nhận thấy rõ hiện trạng cũng tốt.

Nàng nín thở, âm thầm dùng sức, quả thực dồn toàn bộ sức mạnh lại, sau đó...

"Phốc...!"

Một tiếng động kì quái vang lên trong thạch thất trống trải, dư âm không dứt, mơ hồ còn có một loại hương vị sâu sắc khó nói nên lời.

Tô Thanh vốn ghen có chút đỏ mặt, giờ phút này hiển nhiên triệt để hồng thấu. Cũng may nàng đang trong trạng thái "hôn mê bất tỉnh" cho nên thân thể càng cứng lại không nhúc nhích.

Trầm mặc cổ quái một hồi lâu, Cố Uyên hơi cong môi: "Xem ra, có người đã đợi hết kiên nhẫn."

Lời vừa nói xong, cả người Tô Thanh đang nằm ngay đơ lập tức càng thêm không xong.

Rốt cuộc là từ nơi nào nhìn ra nàng không kịp đợi! Ý nàng chính là muốn đuổi hắn đi được không!

Cố Uyên cũng không hiểu nội tâm buồn khổ rối rắm của nàng, ngược mắt nhìn Nhan Oanh Nhi, nói: "Ta làm theo lời ngươi, giải độc cho nàng."

Hắn vừa dứt lời, xung quanh lập tức vang lên vài tiếng kinh hô "Không thể!", Liễu Phương Hoa kéo ống tay áo hắn, sắc mặt trắng nhợt nói: "Sur huynh, thỉnh nghĩ lại!"

Nàng kéo rất căng, thậm chí vì dùng sức quá mức mà ngón tay hơi trắng mơ hồ có chút run rẩy.

Trong mắt có sợ hãi, có e ngại, cũng có cầu khẩn...

Cố Uyên lần đầu tiên thấy vị sư muội tâm cao khí ngạo lộ ra tâm tình như vậy, hơi sững sờ, lấy tay vỗ vỗ vai nàng nói: "Loại thuốc này cũng không phải lần đầu tiên uống, không có gì phải lo lắng."

Dứt lời, hắn chậm rãi rũ mi xuống, đáy mắt không nhìn được có chút mê ly.

Đúng là không phải lần đầu tiên uống.

Quả thật đều không phải là hồi ức tốt đẹp gì...

Liễu Phương Hoa chưa từng hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, ngoài mê mang còn có đau lòng.

Hết sức hiển nhiên, cho đến nay phụ thân nàng không phải bộ dáng mà nàng vẫn luôn thấy, giống như khoảng cách trời đất sụp đổ, nàng lại chỉ có thể mờ mịt phát hiện kì thật người bên cạnh đã bị tổn thương rất sâu. Nhìn những thứ thậm chí không thể được gọi là người trong lồng sắt kia, cảm giác sợ hãi khiến nàng không dám tưởng tượng chuyện gì đã xảy ra.

Hai hàng nước mắt trong suốt rơi xuống, lời nói đến bên miệng chỉ có thể nghẹn ngào: "Sur huynh, thật xin lỗi..."

Nhưng mà rất nhiều chuyện, một câu xin lỗi cũng không đủ để kết thúc.

Tay Cố Uyên đặt trên vai nàng khẽ dùng chút lực liền nhận nhặt thu về. Ngược mắt, ý tứ sâu xa nhìn lướt qua Bộ Tiệp Âm cùng Lận Ảnh đang lo lắng cho mình, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Nhan Oanh Nhi cười như không cười nhìn hắn, giọng điệu trêu chọc: "Thế nào, Cố sư huynh dặn dò xong chưa? Thật không ngờ bên ngoài tung tin vị Nhiếp Chính Vương lãnh tình tuyệt tính lại là một người đa tình như thế, thật không nghĩ tới a..., chắc chắc..."

Cố Uyên âm trầm nhìn thoáng qua, lời nói liền ngừng.

Hắn chuyển mắt nhìn hướng bóng dáng đang nằm trong động, nói: "Ta cần xác nhận."

Nhan Oanh Nhi nghiêng người, chẳng nói đúng sai, nhường ra một lối đi.

Loại kịch độc này không ai khác có giải được, chỉ cần nam nhân này có tâm cứu người, nàng không lo lắng đối phương sẽ động tay động chân gì.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thân phận

Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, Tô Thanh không hiểu sao cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình đang tiến lại gần. Ánh mắt giống như nhìn thấu triệt nàng từ trong ra ngoài, có loại tư vị khó nói nên lời.

Cuối cùng tiếng bước chân đến bên cạnh rồi ngừng lại. Nàng không khỏi nín thở tập trung suy nghĩ nhưng mà người kia đã đến bên cạnh nàng lại không có chút động tĩnh nào.

Qua thời gian rất lâu làm cho nàng suýt nữa hít thở không thông, chợt có một đôi tay bóp bóp mặt nàng, cảm giác đó khiến trong lòng nàng nhất thời dâng lên sóng to gió lớn.

...!?!?

Tô Thanh chịu đủ tàn phá lại thế nào cũng không nghĩ ra Cố Uyên là phát điên cái gì, trong tình cảnh này mà còn nhân hạ thoái mái chơi chà xát mặt nàng?

Đối với hành động của hắn, Tô Thanh không còn gì để nói, Nhan Oanh Nhi nhìn thấy hành vi của Cố Uyên, khoe miệng nhin không được cong lên.

Nếu không phải vừa rồi hắn nói muốn kiểm tra người, chỉ sợ còn thật cho rằng nơi này là chỗ nào đó rất thú vị. Nhưng mà, xác nhận nàng? Chà xát hăng say như thế, chẳng lẽ là sợ tìm người dịch dung giả dạng thành nàng hay sao?

Cuối cùng Nhan Oanh Nhi vẫn nuốt lời nói đến bên miệng xuống, thoáng rử mắt, đúng lúc bắt gặp ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Ngọc Phi Giác, nhưng lần này lại không có mờ miệng khiêu khích mà chỉ nhân nhạt lướt qua.

Nhan Oanh Nhi có thể yên tâm lạnh nhạt chờ nhưng người khác thì không cách nào kiên nhẫn được như vậy.

Không đề ý đến Bộ Tien Âm ngăn cản, Lận Ảnh nhin không được nữa, hướng về phía Cố Uyên hô: "Vương gia không thể bị yêu nữ này uy hiếp, tuyệt đối không thể vì xúc động mà rơi vào quỷ kế, cho dù Thực cô nương trúng độc cũng chưa chắc không có cách giải..."

Cố Uyên chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, ngữ điệu không vui nói: "Đây không phải là chuyện người có thể can thiệp vào, làm tốt phận sự của mình, không cần vượt quyền."

Sắc mặt Lận Ảnh trắng bệch, cắn chặt môi mặt mũi tràn đầy lo âu, quay đầu lại thấy Bộ Tien Âm đứng đó không nói một lời, không khỏi thở không ra hơi: "Ngày thường không phải người suy tính kỹ lưỡng lắm sao? Trêu chọc những đại thần kia rất thuận buồm xuôi gió, sao đến thời điểm này lại thành câm rồi?"

Ánh mắt Bộ Tien Âm từ đầu đến cuối đều nhìn Cố Uyên, đối với Lận Ảnh nghi vấn cũng không có bao nhiêu phiền muộn, âm giọng nói: "Vương gia chúng ta xử sự thế nào người còn không rõ ràng sao? Thay vì ở đây hô to gọi nhỏ quấy nhiễu tâm tình Vương gia, chỉ bằng lưu ý động tĩnh của thủ hạ Bách Điều Môn cho tốt. Bằng không chờ đến lúc người của Cô Xạ Thành đến lại luống cuống tay chân để người chạy thoát."

Lận Ảnh bị hắn nói nghẹn, sắc mặt kinh ngạc: "Người khi nào thì phái người đi Cô Xạ Thành thông báo?"

Thần sắc Bộ Tien Âm khẽ naoảng một cái, nhẹ phun ra một câu: "A Mạc đã đi tìm Tuân thiếu chủ..."

Hắn chậm rãi nhìn xung quanh, xem qua Ngọc Phi Giác bị trọng thương, Liễu Phương Hoa tinh thần không tập trung, chau mày hỏi: "Lận Ảnh, Lô học sĩ đã rời đi bao lâu?"

Lận Ảnh đánh giá thời gian một chút, trả lời: "Khoảng một canh giờ."

Bộ Tiệp Âm càng cau mày chặt hơn, ngữ điệu cũng có chút bất an: "Hình như hơi quá lâu rồi..."

Bên này Cố Uyên cũng buông lỏng bàn tay chà xát mặt Tô Thanh ra.

Tô Thanh chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, cảm thấy Nhan Oanh Nhi mấy ngày nay không hề ngược đãi nàng, hoàn toàn trái ngược với lời nói và hành động của Cố Uyên.

Nhưng mà đang lúc nàng đẩy bụng bức tức oán thăm, chợt nghe một thanh âm trầm thấp cực nhỏ rơi vào tai, chỉ một mình nàng nghe được: "Ta biết rõ người tỉnh, hiện tại nghe rõ ràng cho ta, đợi đến khi uống thuốc giải xong lập tức đi ngay, vĩnh viễn không cần trở về, Tô Thanh."

Nếu như những lời nói lúc trước là kim châm vào lòng nàng, như vậy hai chữ cuối cùng tựa như hai quyền nện vào đầu khiến nàng choáng váng, ngay cả khi Cố Uyên đã dần dần đi xa, cũng không có cách nào khiến tim đập gia tốc khôi phục lại được.

Trong đầu thật hỗn loạn, nếu không phải bây giờ toàn thân vô lực không thể nhúc nhích, chỉ sợ nàng bỏ chạy thực mạng!

Tình huống nào? Thành thật mấy ngày, vì sao Cố Uyên cũng đã tra được thân phận thật của nàng! Cái hắc điểm làm giả thân phận kia a a a! Thiệt thòi nàng ra giá cao mua dịch vụ tốt nhất, sao lại thành ra cái dạng kết thúc không hề báo trước này?

Hết sức hiển nhiên, Cố Uyên đã biết rõ tên nàng vậy nhất định cũng biết rõ thân phận của nàng, đồng thời cũng chứng tỏ nam nhân này biết rõ mục đích nàng trà trộn vào Nhịếp Chính Vương phủ, trăm phương ngàn kế tiếp cận hắn?

Trong đầu "Ong..." một tiếng, Tô Thanh nằm đó không nhúc nhích, chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh đều yên tĩnh.

Trái với Tô Thanh nội tâm sóng to gió lớn, sắc mặt Cố Uyên không đổi nhìn Nhan Oanh Nhi, nói: "Đưa giải dược ra đây."

Nhan Oanh Nhi nghe vậy cười khê: "Cố sư huynh tính toán như vậy có chút không công bằng, nếu đã nói là giao dịch, đương nhiên cần phải tiền trao cháo múc."

Cố Uyên nói: "Người cũng biết nói là giao dịch, nếu đã liên quan đến những chuyện năm đó thì không cần thiết phải liên lụy người không liên quan."

Nhan Oanh Nhi nhướn mày: "Ý của Cố sư huynh là?"

Cố Uyên nói: "Giải độc cho nàng, để bọn họ mang người rời đi. Ta không hi vọng để quá nhiều người chứng kiến, như vậy đối với cả ta và người đều tốt."

Nhan Oanh Nhi do dự một lát, cảm thấy quả thật có lợi cho mình, cũng vui vẻ nhận lời: "Có thể."

Cắt lời, nàng đi đến bên cạnh Tô Thanh, lấy trong hộp màu lam ra một viên thuốc, luột lột nhét vào miệng Tô Thanh.

Tô Thanh bị động tác đột nhiên này khiến cho có chút không kịp phản ứng, vị thuốc nồng nặc gay mũi tràn vào miệng, cho dù nàng cố gắng muốn cưỡng chống một chút thần trí cuối cùng nhưng rốt cuộc cũng rơi vào hôn mê.

Nhan Oanh Nhi trở lại, thấy Cố Uyên cau mày, cười nói: "Dù sao cũng là đồng môn một thời gian, Bách Điều Môn cũng không phải hạ người bội bạc, huống chi vị cô nương này cùng chúng ta không thù không oán, chúng ta cần gì phải đuổi tận giết tuyệt đâu? Đợi một tiếng đồng hồ sau, được hiệu tán đi, tự nhiên nàng sẽ tỉnh."

Cố Uyên gật đầu, cuối người im lặng ôm lấy Tô Thanh, giao nàng vào tay Bộ Tiệp Âm, lạnh nhạt an bài: "Các người mang nàng rời đi, ở bên ngoài chờ mệnh lệnh của ta."

Bộ Tiệp Âm nhìn hẩn, lại nhìn Nhan Oanh Nhi, suy nghĩ một lát, yên lặng gật đầu.

Lận Ảnh không thuận theo, sắc mặt khó coi nói: "Sao có thể để một mình Vương gia ở đây được? Quá mức nguy hiểm, tuyệt đối không có khả năng."

Khóe môi Cố Uyên lạnh băng: "Sao, ta cũng không thể ra lệnh cho người sao?"

Lận Ảnh trầm mặc không nói, mặt mũi tràn đầy không cam lòng nhưng cũng không thể phản bác.

Lúc Cố Uyên quay đầu nhìn lại, thần sắc Liễu Phương Hoa vẫn có chút mờ mịt nhưng lời nói ra lại rất kiên định: "Sư huynh, hãy để ta lưu lại."

Cố Uyên nói: "Bách Điều Môn sẽ không lấy mạng ta, người không cần..."

Liễu Phương Hoa ngắt lời hẩn, từng chữ từng chữ rõ ràng: "Ta hiểu người không muốn ta tham dự vào những chuyện này, nhưng mà, ta hiểu rõ một điều cho dù không muốn cũng phải đối mặt, cũng... phải biết rõ. Sư huynh, xin người để ta lưu lại, được không?"

Đáy mắt Cố Uyên có chút rung động, dời mắt khỏi người Liễu Phương Hoa, rơi vào Ngọc Phi Giác, trước khi hẩn mở miệng đã nói: "Người lưu lại."

Ngọc Phi Giác đang muốn nói mấy "lời tâm huyết" lại bị ghen trở về, trong chốc lát trong mắt tràn ra một tia hưng phấn, ảm áp, hiểu rõ. Dư quang liếc

qua bóng dáng xinh đẹp của Nhan Oanh Nhi, vô thức duỗi tay mon trón một bên má, trong lòng có chút cảm giác khác thường - mặc dù bộ dáng vẫn ngoan tuyệt như cũ nhưng chẳng biết tại sao, lúc này hần nhìn nữ tử này khiến hần hồi tưởng lại bộ dáng năm đó khi mới gặp gỡ.

Nhan Oanh Nhi cười nhẹ nhìn đám tạp nhân lui ra ngoài, không gian xung quanh lập tức rộng hơn rất nhiều. Nàng lấy bình thuốc trong tay áo ra, cười dài nói: "Cố sư huynh, người dùng luôn ở đây hay muốn ta an bài cho người một nơi khác?"

Cố Uyên tiếp nhận, nhàn nhạt quét nàng một cái, nói: "Ở đây được rồi."

Nhan Oanh Nhi không ngờ hần lựa chọn như vậy, hơi kinh ngạc, liếc qua Liễu Phuong Hoa, nhìn không được bật cười: "Nghe nói Cố sư huynh vẫn luôn hết sức bảo vệ Liễu sư tỷ, hôm nay thế lại trở nên không thương hương tiếc ngọc rồi?"

Cố Uyên nói: "Nếu nàng đã lựa chọn ở lại thì đã đảm bảo chuẩn bị tốt rồi."

Nhan Oanh Nhi giễu cợt: "Chẳng lẽ người không sợ lát nữa sợ ý sẽ làm sư muội bảo bối bị thương."

Cố Uyên rũ mắt cũng không thể che hết ánh quang nơi đáy mắt, ngữ điệu càng mỉa mai hơn: "Ta so với bất cứ ai trong các người đều hiểu rõ hần nhất, hần không chỉ là bộ dáng trong tưởng tượng của các người."

Lời nói chắc chắn như thế khiến Nhan Oanh Nhi nhất thời có chút đắn đo, dứt khoát nói: "Bất quá là một ác ma máu lạnh tàn sát giết người mà thôi, còn có thể là bộ dáng gì?"

Cố Uyên nhàn nhạt liếc nàng một cái, cũng không nói tiếp.

Liễu Phuong Hoa nhìn không được hỏi: "Các người đang nói tới ai?"

Nhan Oanh Nhi cười như không cười nhìn nàng, khoe môi cong lên quý dị: "Liễu sư tỷ chớ vội, người rất nhanh có thể chứng kiến. Có lẽ người sẽ phát hiện, kì thật người chưa từng hiểu rõ vị sư huynh này đâu, ha ha ha..."

Tiếng cười lạnh băng xuyên thấu da thịt rót vào cốt tủy khiến không khí xung quanh càng thêm âm hàn lạnh lùng.

Liễu Phuong Hoa vô thức túm chặt quần áo.

Trong chớp mắt Cố Uyên cầm bình thuốc giữa đầu uống một hơi cạn sạch, có loại cảm giác bất an khác thường bao phủ toàn thân nàng, ánh mắt gắt gao nhìn hần không dám dời đi dù chỉ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Dược hiệu

Thời điểm thuốc chảy qua khỏi cổ họng, có một cảm giác quen thuộc khó nhận từ trong cơ thể vọt lên, đầu đau đón kịch liệt.

Thân thể Cố Uyên đột nhiên nhoáng một cái, Liễu Phuong Hoa vẫn thủy chung chú ý hần, thấy vậy cuống quýt bước lên đỡ hần. Cúi đầu nhìn thấy trán hần chảy mồ hôi lạnh, cổ tay đau xót, là Cố Uyên ấn lên, ngón tay cấu thật sâu vào cổ tay nàng phảng phất như muốn khảm vào huyết nhục đau nhức làm nàng cắn chặt môi.

Chưa bao giờ thấy sắc mặt Cố Uyên trắng bệch như tờ giấy như thế, lại nhìn thấy đáy mắt hần như đang có sóng to gào thét, Liễu Phuong Hoa ngược mắt nhìn chăm chăm Nhan Oanh Nhi, hung ác nói: "Người rút cuộc cho sư huynh ta uống thuốc gì, mau đưa giải dược cho ta!"

Nhan Oanh Nhi tựa như là nghe được chuyện cười, che miệng cười đến run rẩy cả người: "Đây là thuốc mà vị phụ thân vạn người ngưỡng mộ của người cho Cố Uyên uống từ nhỏ, người hỏi ngược lại ta làm cái gì? Muốn giải dược? Nếu thực sự có giải dược thì cũng đã bị cha người mang xuống âm phủ rồi, sao có thể còn trong tay ta."

Liễu Phuong Hoa bị nghẹn sắc mặt tái nhợt, bị Cố Uyên kéo một cái suýt nữa theo hần ngã cắm đầu xuống đất. Nàng thu hồi suy nghĩ hỗn loạn, dùng khí lực toàn thân nâng hần, đỡ hần chậm rãi nửa quỳ xuống.

Sợi tóc Cố Uyên rũ xuống, thờ dốc dồn dập, mỗi lần lại thâm trầm khiến người ta cảm thấy hết sức vất vả giống như có vật gì trầm trọng đè ở ngực, lồng ngực phập phồng gian nan dị thường, chút huyết sắc cuối cùng cũng dần rút đi. Hần cúi thấp đầu, mười ngón tay nắm ngày càng chặt, nhưng chỉ quý ở đó lộ ra bóng lưng phập phồng, rất lâu cũng không có động tác gì khác.

Liễu Phuong Hoa khấn trương mím môi đứng bên cạnh, không nói một lời nhìn chỗ cổ tay đã bị cấu rất sâu chảy máu, chỉ có thể lẳng lặng cảm thụ được nam nhân bên cạnh thời khắc này đang chịu sự hành hạ không thể tưởng tượng nổi. Mặc dù không có bất cứ ngôn ngữ nào nhưng cánh tay hần run rẩy chứng tỏ hần đang cố nén đau nhức, phảng phất như toàn thân trải qua vạn vạ giày giụa khó có thể tưởng tượng được.

Ở thời khắc này Nhan Oanh Nhi lại trầm ổn lạnh nhạt ngoài dự đoán, không lộ ra chút ý tứ nôn nóng nào.

Ngọc Phi Giác thấy nàng từ đầu đến cuối đều nhìn Cố Uyên không chớp mắt, thần sắc khó phân biệt, sít sao cau chặt mày, trong lòng có loại cảm giác khác thường.

Xung quanh rất yên tĩnh, phảng phất như chỉ còn có tiếng thở dốc trầm trọng.

Không biết qua bao lâu, tựa như là bắt đầu yên tĩnh trở lại, ngón tay Cố Uyên nắm chặt cổ tay nàng cuối cùng cũng chậm rãi buông ra.

Liễu Phuong Hoa mừng rỡ, thu hồi ánh mắt mờ mịt tan rã, vui vẻ nhìn hắn: "Sư huynh, người có sao không?"

Lời nói chưa dứt, cằm đột nhiên bị hai ngón tay nắm, đang sững sờ đã bị người hung hăng kéo lên, xuyên qua mái tóc đen rơi là tả là một ánh mắt gần trong gang tấc vốn quen thuộc nhưng lúc này lại phá lệ xa lạ, thân thể nàng mơ hồ run lên, chợt phát hiện dưới ánh mắt soi mói lạnh lẽo như vậy, trong nháy mắt lại không nói được gì.

Sau đó, Liễu Phuong Hoa liền chứng kiến đôi môi khô khốc kia chậm rãi nhếch lên, vẫn là thanh âm quen thuộc, nhưng ngữ điệu lại xa lạ đủ để tất cả mọi người run sợ: "Xem ra, Liễu sư muội hết sức quan tâm ta."

Cho dù không có chút gió nào nhưng trong một cái chớp mắt này vẫn khiến người ta có cảm giác lạnh thấu xương, tứ chi cứng ngắc.

Liễu Phuong Hoa bị hấn giam cầm há hốc mồm, cường chế trái tim đang đập điên cuồng, phát ra tiếng nói bạc nhược yếu kém "Người... là ai?"

Đáp lại nàng là khóe môi càng giương cao cùng với ánh mắt thâm thúy, trống rỗng, lạnh lùng như xem người chết, đầu lưỡi hấn chậm rãi liếm qua đôi môi khô khốc, lời nói rõ ràng: "Ta, đương nhiên là sư huynh tốt của người."

Nhan Oanh Nhi cười khanh khách: "Cuối cùng cũng đợi được người." Dứt lời, nàng chậm rãi đi lên phía trước, nhưng còn chưa kịp đi bước thứ hai, lại có tiếng kêu gào lao đến trước mặt, nàng buộc phải lui về sau mấy bước, sắc mặt chìm xuống: "Ta hảo ý thả người ra, người đây là có ý gì?"

Cố Uyên chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh lùng thâm thúy nhìn thẳng nàng, ngữ điệu lạnh lạnh: "Chỉ sợ người tính sai rồi, cho đến bây giờ ta đều không quan tâm có đi ra hay không." Hắn giơ tay lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, bóng dáng quỷ mị xẹt qua, trong nháy mắt trong phòng tối đã tràn đầy tiếng kêu thảm thiết, chỉ chốc lát sau không khí đã tràn ngập mùi máu.

Tựa như thường thức mĩ vị, hấn liếm qua vết máu tanh nồng trên lưỡi kiếm, đến gần Nhan Oanh Nhi, Cố Uyên rũ con mắt không hề có nhiệt độ nhìn nàng, duỗi tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt trắng bệch vì sợ hãi của nàng, cười như không cười nhếch môi: "Nếu đã muốn gặp ta như vậy, hiện tại cần gì phải cảm thấy sợ chứ?"

Nhan Oanh Nhi nghe vậy hơi khựng lại, trong khoảng cách bất cứ lúc nào cũng có thể bị người trước mắt khống chế sinh tử này, không hiểu sao lại nở nụ cười: "Hắn nói không sai, người quả nhiên là một kẻ điên thích giết người. Nhưng người sai rồi, ta cũng không sợ người. Nếu không có ta trợ giúp, người cũng không sống được lâu."

Đối với lời nàng nói, Cố Uyên chẳng đánh giá đúng sai, rũ mắt nhìn thoáng qua, trường kiếm nhẹ nhàng đặt lên họng nàng: "Như vậy, không biết người kia có từng nói cho người biết, ta, ghét nhất là bị người khác uy hiếp?"

Đây là thần sắc coi sinh mệnh như cỏ rác.

Trong nháy mắt Nhan Oanh Nhi nhớ tới câu nói vừa nãy của nam nhân kia - hấn không chỉ là bộ dáng trong tưởng tượng của các người...

Xác thực, hiện tại người trước mắt này không chỉ là ác ma mà rõ ràng chính là kẻ điên! Hấn không thèm để ý đến tính mạng của bất cứ ai, thậm chí kẻ cả, chính hấn.

Cảm giác sợ hãi từ sâu trong nội tâm vọt lên.

Đột nhiên xa xa một tiếng động khổng lồ động trời vang lên, ngay sau đó là cả thạch động bắt đầu quay cuồng rung chuyển kịch liệt. Bụi đất mù mịt bay lên phía con đường nhỏ thông ra ngoài, đất đá rơi hỗn loạn, đường lui từ thạch động ra ngoài nổ tung sau đó ầm ầm sụp xuống.

Không lâu sau, xa xa lại có tiếng nổ vang lên không ngừng.

Mũi kiếm lạnh buốt nâng cằm nàng lên, Cố Uyên rũ mắt lạnh nhạt nhìn nàng, ngữ điệu không nhanh không chậm tựa như người bị vây khốn không phải là hấn: "Hết sức hiển nhiên, chuyện này không phải do người an bài."

...

Đột nhiên xuất hiện tiếng nổ mạnh cũng kinh động mấy người vừa ra khỏi động, tiếng vang kịch liệt rung trời lở đất khiến Tô Thanh bỗng nhiên bị đánh thức. Đột nhiên xuất hiện ánh sáng nhất thời khiến nàng không thể mở mắt, dần dần mới nhìn rõ hai bóng dáng đang đưa lưng về phía nàng, lập tức bật thốt ra: "Bên trong này là chỗ nào? Lão gia đâu?"

"Người cầm miệng cho ta!" Lận Ảnh tức giận gầm nhẹ một tiếng, nhìn cửa động ầm ầm sụp đổ, sắc mặt càng trầm thấp, đối với chuyện Tô Thanh tỉnh

dậy căn bản không có nửa phần mừng rỡ, ngược lại còn thấy bức bối.

Vừa rồi nghe Cố Uyên phân phó mang toàn bộ nhân lực hộ tống cái nữ nhân này đi ra, không lâu sau mới gặp được Lô Tùng Tuyết đang vòng trở lại, nghe bọn họ kể lại liền giận dữ chửi mắng bọn họ một trận, vì an toàn của Cố Uyên liền dẫn người vội vã chạy vào động trợ giúp.

Bọn họ thân là Thập Tam đình không thể làm trái lệnh Cố Uyên, hiện tại Lô Tùng Tuyết vào trong viện trợ đương nhiên là chuyện tốt bọn họ cầu còn không được, nhưng mà ai ngờ người đi vào không bao lâu đã phát sinh vụ nổ trước mắt.

Lo lắng đè ép trong lòng hóa thành lửa giận, Lận Ảnh không nhịn được nữa, sắc mặt trầm thấp nhìn Bộ Tiệp Âm: "Không phải người nói chắc chắn nữ nhân kia sẽ không động thủ với Vương Gia sao? Đây là chuyện gì xảy ra?"

Bộ Tiệp Âm đứng giữa bãi đất trống xa xa nhìn bụi đất tung bay, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng ấn đường cau chặt thể hiện trong lòng hấn mớ hồ bất an. Tựa như không nghe thấy lời chất vấn bên tai, ánh mắt hần chậm rãi xẹt qua cửa động, sâu không thấy đáy, không biết đã xảy ra chuyện gì, không hiểu sao lại có cảm giác kì quái.

"Cho dù làm trái mệnh lệnh ta cũng phải mang người đi cứu Vương gia ra!" Lận Ảnh thấy hần không nhúc nhích không có động tĩnh gì, càng thêm tức giận mà không biết nói sao, nóng lòng một khắc cũng không đợi được, liền rút kiếm chuẩn bị trực tiếp xông vào.

Chưa đi được mấy bước lại bị Bộ Tiệp Âm duỗi tay ngăn lại: "Không cần hành động thiếu suy nghĩ!"

"Hiện tại là lúc nào rồi, người còn bảo ta không hành động thiếu suy nghĩ?" Lận Ảnh tức quá hóa cười, bỏ qua tay hần, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ người thật sự đợi Vương gia xảy ra chuyện gì rồi mới bằng lòng không bày ra dáng vẻ này nữa sao?"

"Đã nói, người không cần hành động thiếu suy nghĩ." Bộ Tiệp Âm cau mày nhìn hần, thấy Lận Ảnh cứ khăng khăng đòi đi, không thể không cường chế ra tay ngăn lại.

Ai ngờ Lận Ảnh giận dữ trực tiếp rút kiếm ra, hần không thể không đưa quạt ra đỡ, binh khí hai người chạm vào nhau, trong chớp lát đã đánh nhau thành một đoàn.

Lận Ảnh giận quá hóa cười, nói mát: "Đừng tưởng rằng là thủ lĩnh Thập Tam đình thì có thể tùy ý làm bậy, vừa vặn hôm nay để ta xem xem người rốt cuộc có năng lực gì mà có thể vững vàng đề đầu chúng ta!"

Tò Thanh ngẩng ra nhìn hai người bọn họ rút đao khiêu chiến, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản, vừa rồi mặc dù không nói rõ ràng nhưng có một điểm nàng nghe được rất rõ, chính là, Cố Uyên vẫn còn ở trong cái động kia.

Vụ nổ vừa rồi hiển nhiên không phải là động tĩnh nhỏ, nhất thời tâm nàng cũng lập tức vọt lên tới cổ họng, ngẩng đầu nhìn phía xa xa thấy có vài bóng người mờ mờ từ trong động đi ra, lập tức kinh hô: "Có người đi ra!"

Bộ Tiệp Âm cùng Lận Ảnh nghe vậy, đều dừng động tác.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Chu toàn

Từ trong đóng phế tích chạy ra là nhóm người Lô Tùng Tuyết vừa mới vào, hiển nhiên bọn họ cũng bị vụ nổ liên lụy, lúc này khắp người chật vật đầy mảnh vụn. Tuy nói có thể thoát ra tốt hơn là bị chôn sống tại chỗ, nhưng vì bọn họ bị vây bên ngoài cho nên hoàn toàn mất liên lạc với đám người Cố Uyên bên trong cùng, nhất thời cũng không thể nói là tốt hay xấu.

Lô Tùng Tuyết ở trong bụi mù tầng tầng lớp lớp ho khan hai tiếng, xa xa thấy hai người vô duyên vô cớ đánh nhau, cất giọng nói: "Sao lại ở chỗ này đánh nhau? Nếu nhiều tinh lực quá chỉ bằng vào giúp một tay, đừng ở giữa bị chặn lại, chỉ có thể tìm xem có đường khác để đi vào hay không."

Lận Ảnh hỏi: "Lô học sĩ biết có đường khác đi vào sao?"

Lô Tùng Tuyết nói: "Vừa rồi thăm dò đã phát hiện hình như có một con đường nhưng cũng không chắc lắm. Hiện tại đường chính đã bị yêu nữ kia phong kín, không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể đi thử xem có được hay không."

Lận Ảnh cơ hồ không hề nghĩ ngợi đã nói: "Vậy còn chờ gì nữa, mau đi xem một chút. Yêu nữ Bách Điều Môn kia vây khốn Vương gia bên trong cũng không biết có âm mưu quỷ kế gì." Nói xong đang chuẩn bị ra lệnh cho binh sĩ, bỗng nhiên trước mắt hiện ra một cái tay, Bộ Tiệp Âm ngăn lại, lập tức nổi giận: "Họ Bộ, rốt cuộc người có ý gì!"

Bộ Tiệp Âm không nhìn hần, ngược lại hỏi Lô Tùng Tuyết: "Vừa rồi lúc phát nổ, Lô học sĩ ở bên trong có phát hiện động tĩnh gì kì quái không?"

Lô Tùng Tuyết nghĩ một chút, nói: "Khi đó động bị sụp xuống, chúng ta tập trung tinh thần lui ra ngoài, cũng không phát hiện có gì quái."

Bộ Tiệp Âm nói: "Như vậy, vì sao Lô học sĩ một mực chắc chắn là Bách Điều Môn ra tay?"

Lận Ảnh thấy hắn hỏi như vậy thấy buồn cười: "Bộ Tiệp Âm a Bộ Tiệp Âm, trước kia ngươi tự xưng là thần cơ diệu toán, mưu trí vô song, hôm nay sao tự xưng ngốc rồi? Vụ nổ này nếu không phải Bách Điều Môn an bài muốn cắt đứt liên lạc của chúng ta và lão gia, vậy thì còn ai vào đây?"

Bộ Tiệp Âm cười như không cười: "Chuyện này phải hỏi Lô học sĩ."

Vừa rồi hắn cảm thấy có chút không thích hợp, đến lúc thấy Lô Tùng Tuyết nháy mắt bỗng nhiên hiểu rõ.

Nên biết vụ nổ kia không phải một chút thuốc nổ bình thường có thể tạo nên được, nhưng lúc trước khi bọn họ vào động, rõ ràng đã kiểm tra kỹ càng dọc đường đi, nếu người của Bách Điều Môn có ý ngầm bố trí bẫy rập để ám hại thì lúc kiểm tra đã sớm phát hiện. Nhưng lúc bọn họ vào động căn bản không có bất kì chỗ nào có thể để bọn họ gian lận.

Huống chi, con đường này nói thẳng đến cùng, một đường thông suốt căn bản không thấy bất cứ ngõ rẽ nào, Lô Tùng Tuyết bắt quả chỉ mang người tới kiểm tra qua làm sao có thể phát hiện những đường nhỏ khác, trừ phi ngay từ đầu hắn đã rất quen thuộc với cái động này. Còn về vụ nổ, cũng chỉ có một mình hắn rời đi một thời gian dài, hắn quả thực có thể an bài.

Lận Ảnh nghe ngữ điệu của Bộ Tiệp Âm cũng mơ hồ phát hiện có chút không đúng, mặc dù không thể phân tích được như hắn nhưng trong chớp mắt đã tràn ngập cảnh giác nhìn về phía Lô Tùng Tuyết, bàn tay vô thức nắm lấy chuỗi kiếm bên người.

Lô Tùng Tuyết nhìn hai người bọn họ một cái, ung dung cười: "Bộ hiền chất đang nói gì vậy? Đúng như Lận hiền chất đã nói, nếu không phải Bách Điều Môn ra tay, ta làm sao mà biết còn ai có động cơ làm chuyện này?"

Muốn nói đến động cơ, Lô Tùng Tuyết là sư thúc của Cố Uyên, một đường nhọc lòng theo bọn họ đi điều tra, không có công lao cũng có khổ lao, vô duyên vô cớ bị nghi ngờ thật sự là không thể nói nổi.

Bộ Tiệp Âm nhìn về mặt hắn tràn đầy hoang mang, bộ dáng không giống giả bộ, nhất thời cũng có chút không chắc chắn.

Tô Thanh nhìn hai bên giằng co, vẫn như lọt vào sương mù, nhưng phía sau truyền đến một tiếng động rất nhỏ, vô thức quay đầu lại, đúng lúc có binh khí sắc bén đập vào mắt, lập tức hét lên: "Cẩn thận đằng sau!"

Lời còn chưa dứt, người kia đã tập kích lại đây, vừng vàng giam cầm nặng tại chỗ, lưỡi đao lạnh lạnh gác lên cổ.

Cảm giác mát lạnh trong gang tấc, tiếng thét chói tai đến miệng lập tức biết điều nén trở về, bởi vì chỉ trong chớp mắt này, nàng đã hiểu rõ, đột nhiên phong vân nổi lên, căn bản không ai có thể quán sống chết của nàng.

Ngoài đầu nhìn lại vị nam tử vẻ mặt lạnh lùng phía sau, nàng thân nhiên nở một nụ cười dễ thương: "Vị đại ca này, người cẩn thận chút, ta rất sợ đau..."

Cơ hồ trong nháy mắt này, một tốp người mai phục không rõ từ đâu đột nhiên nhảy ra, bốn phương tám hướng vây quanh bọn họ, dây dưa cùng một chỗ.

Mắt thấy vài người đồng thời vây quanh, trường kiếm trong tay Lận Ảnh quét một cái như cầu vồng, chỉ chớp mắt đã đánh mấy người kia ngã lẳng xiềng. Xoay người thay Bộ Tiệp Âm ngăn cản tập kích phía sau, sắc mặt trầm thấp nói: "Lúc trước là ta cố tình gây sự, hiện tại bị người nói đúng."

Bộ Tiệp Âm không nghĩ thời điểm này hắn còn rồi rầm rấn vấn đề đó, có chút dờ khóc dờ cười. Nhìn địch thủ liên tiếp vọt tới, không rảnh cùng hắn tranh luận đề tài này nữa, thấp giọng nói: "Đội lát nữa ta nghĩ cách dẫn bọn họ đi, người có rảnh thì cứu Thục cô nương về Cô Xạ Thành trước đi."

Lận Ảnh nghe vậy, không vui nói: "Tại sao không cùng đi?"

Bộ Tiệp Âm nói: "Xem tình hình trước mắt, người Lô Tùng Tuyết ngầm an bài không có 200 thì ít nhất cũng có 100, nhân thủ của chúng ta có hơn phân nửa là người của Lô phủ, người mình nhất định không tới 20 người, không thể dễ dàng phá vòng vây ra ngoài."

Lận Ảnh buồn bực nói: "Cho dù muốn có người hiệp trợ người phá vòng vây cũng phải để ta đi. Công phu mèo cào của ngươi, đừng để đến lúc đó tự mình khó bảo toàn."

Bộ Tiệp Âm cười nói: "Khẳng định là tự thân khó bảo toàn rồi, nhưng mà phải là ta đi làm mới được. Thứ nhất, cần phải mang Thục cô nương rời đi, lấy thân thủ của ta không thể bảo đảm. Thứ hai, nếu để người nghĩ cách dẫn Lô Tùng Tuyết đi, lấy đầu óc ngu si từ chỉ phát triển của ngươi, không chừng lại toàn quân bị diệt, ai cũng không thể thoát thân."

Lận Ảnh bị hắn nói nghẹn, một bụng oán khí lại không phản bác được câu nào, lập tức đập một cước vọt lên, trước khi đi còn không quên trầm giọng dặn dò: "Ngươi tự mình cẩn thận một chút, người mà chết ở đây cũng đừng trách vị trí thủ lĩnh Thập Tam đình rơi vào tay ta."

Bộ Tiệp Âm nghe vậy sững sờ, giương mắt nhìn bóng dáng kia bay đi, giống như con rồng trong chốc lát lao lên đầu trận tuyến, trong mắt mơ hồ có ý cười. Xoay người tiếp chiêu, hướng về phía Lô Tùng Tuyết mỉm cười cao giọng nói: "Lô học sĩ, dọc đường đi hình như chúng ta không có chỗ nào đặc tội với người đi, cần gì phải bỏ đá xuống giếng, chặt đứt đường lui?"

Lô Tùng Tuyết nhìn mấy người như khốn thú lần nữa đánh lui một lớp tiến công, chậm rãi giơ tay lên, ngừng thế tấn công phía sau, cười từ từ nhìn hân: "Lúc trước ta đã nói, làm bất cứ chuyện gì cũng phải có động cơ, ta đương nhiên cũng không ngoại lệ. Các ngươi xác thực là không có hành động nào đắc tội ta, nhưng nói đến động cơ, chỉ sợ phải quay ngược lại mười năm trước."

Bộ Tien Âm thu hồi quạt xếp, phong ba vừa rồi cũng không ảnh hưởng đến khí độ nhàn nhả của hân, sợi tóc hơi rối loạn hơn ngày thường lại thêm vài phần phong thái. Hân khẽ nheo mắt, mở miệng: "Chắc hẳn động cơ của Lô học sĩ có liên quan tới Liễu thị."

Trong mắt Lô Tùng Tuyết chợt lóe kinh ngạc, dần dần lộ ra tán thưởng: "Bộ Tien Âm đứng đầu Thập Tam đình quả nhiên danh bất hư truyền. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhân vật khiến sư huynh ta năm đó vừa ý, cho dù mượn quyền lực của Cố Uyên để thoát thân, sao có thể là vật phạm được?"

Về lạnh nhạt trên mặt Bộ Tien Âm trong nháy mắt có hơi rạn nứt, nhưng khóe môi vẫn treo nụ cười vui vẻ, tựa như thường thức tựa như thờ dài, lầm bầm nói: "Thật không nghĩ tới, thì ra thân thể cô nhi của ta lại có một đoạn thuyết pháp như thế."

Thanh âm hân nhàn nhạt, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn Lô Tùng Tuyết, dư quang lại thỉnh thoảng nhìn vị trí bên cạnh phía sau.

Cơ hồ trong nháy mắt Lận Ảnh lướt qua đám người, Tô Thanh vốn nhu thuận như con chim nhỏ đột nhiên bạo phát, vừa ngẩng đầu hung hăng cắn vào tay cầm chuỗi kiếm của nam nhân kia.

Một ngum này cơ hồ dùng tất cả khí lực của nàng, đầu răng khảm sâu, đau đến nỗi lực tay của tên kia buông lỏng, vốn định giơ tay quăng ra một bạt tai, kết quả chỉ nghe được âm thanh vật gì đó bị cắt rời.

Trong nháy mắt máu văng tứ phía, hân chỉ thấy một cánh tay bị chặt đứt bay qua trước mặt, rơi trên mặt đất vẫn còn run rẩy vài cái.

Đau nhức kịch liệt vọt lên khiến trước mặt hân tối sầm, lập tức hôn mê.

Qua một thời gian bị hun đúc, hình ảnh máu me dử tợn trước mắt này hiển nhiên chỉ là bình thường, Tô Thanh mặt không đổi sắc tìm không đập loạn đã bị Lận Ảnh ôm vào ngực đột phá ra ngoài. Gió bên tai gào thét, nàng liếc mắt nhìn lại thấy Bộ Tien Âm đơn độc đứng đó, khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Mặc dù nàng biết Tô Mạc nhất định tìm mọi cách đi tìm Tuân Nguyệt Lâu xin giúp đỡ, nhưng bởi vì vẫn luôn trong trạng thái mê man nên căn bản không rõ đã qua bao nhiêu ngày. Vốn nàng để cho Tô Mạc thoát thân là cho rằng có thể khiến Cố Uyên đi mượn lực lượng của Cô Xạ Thành, ai ngờ hai người bọn họ lại mỗi người một ngã, càng không ngờ bọn họ cầu viện Lô Tùng Tuyết lại mang lòng mưu mô.

Giờ phút này, nàng chỉ có thể hi vọng Tô Mạc tìm được viện binh sớm một chút.

Mắt thấy sắp thoát ly được trận chiến, sau lưng đột nhiên tiếng cười buồn rười rượi của Lô Tùng Tuyết: "Các ngươi thật cho rằng có thể dễ dàng rời đi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Giả uy

Thời điểm câu này lọt vào tai, Tô Thanh có loại xúc động muốn phun một ngum nước bọt lên mặt hân. Nhưng sự thực chứng minh Lô Tùng Tuyết xác thực không phải là người chỉ nói mà không làm. Vừa dứt lời, một cái lưới lớn trăm trăm chụp xuống, cứng rắn cuốn hai người lại vào bên trong.

Giống như cá sa lưới chặt vật bỏ nhào trên mặt đất, Lận Ảnh vốn muốn dùng kiếm cắt lưới, lại không biết dây thừng làm bằng chất liệu gì, chặt mấy kiếm cũng không có vết cắt nào. Hân lạnh lùng nhìn chằm chằm Lô Tùng Tuyết, một tay kéo Tô Thanh ra phía sau cẩn thận cảnh giác che chở. Tuy hân không ưa nữ nhân này, nhưng Cố Uyên đã dặn dò, một khắc hân cũng không dám quên.

Lô Tùng Tuyết nhìn hai người đã an tĩnh trở lại, nhìn Bộ Tien Âm nói: "Bộ hiền chất, nếu thật sự muốn biết chuyện cũ, còn thỉnh người của ngươi cũng an phận một chút."

Vừa dứt lời, xung quanh đã có một hàng cung thủ, hơn mười mũi tên vừng vàng vây khóa bọn họ.

Bộ Tien Âm nhàn nhạt nhìn hân, không nói gì.

Lô Tùng Tuyết cười nói: "Những chuyện trước kia, kì thật các ngươi hoàn toàn không nhớ rõ cũng không có gì kì quái, dù sao năm đó lúc Cố Uyên cứu các ngươi, các ngươi cũng đã hoàn toàn bị xóa đi kí ức, đương nhiên sẽ không biết được mình vốn dĩ cũng từ Liễu phủ đi ra."

Bộ Tien Âm cau mày, thần sắc trong mắt hơi động.

Cho dù nhiều lần phỏng đoán thân thể của mình, thế nào cũng không nghĩ tới mình dĩ nhiên là từ Liễu phủ được mang ra ngoài. Nhớ lại những lời lúc

trước Nhan Oanh Nhi đã nói, nghĩ tới cái son động lạnh lạnh cùng lồng sắt âm hàn, trong cơ thể có loại cảm giác khó chịu khác thường thoáng qua, tay cầm quạt nắm chặt vài phần.

Lô Tùng Tuyết giống như lơ đãng đến bên cạnh hắn, cúi người cười híp mắt nói vào tai hắn: "Chẳng lẽ, Bộ hiền chất không muốn biết rốt cuộc ở Liễu phủ đã xảy ra chuyện gì mà khiến tất cả các người mất đi kí ức sao? Kì thật cho đến nay, ta đồng tình với các người hơn, nói đúng ra thì Liễu gia là cừu gia của các người mới đúng, cần gì phải nghe lời Cố Uyên đi chống đối ta? Chúng ta... nên đứng cùng trận tuyến mới phải."

Bộ Tiệp Âm nhìn hắn rất lâu mới chậm rãi mở miệng: "Nhưng là Vương gia cứu chúng ta ra."

Lô Tùng Tuyết sững sờ, cau mày: "Vậy thì thế nào?"

Bộ Tiệp Âm nói: "Trước kia đã xảy ra chuyện gì ta không biết, cũng không muốn biết, nhưng Vương gia đã cứu chúng ta ra, hiện tại chúng ta chỉ bán mạng cho hắn, những chuyện khác cũng không phải chuyện chúng ta cần suy tính."

Lô Tùng Tuyết nhìn hắn rất lâu, cười lạnh: "Tiếp tục bán mạng cho Cố Uyên? Đó bất quá là con đường chết. Người lựa chọn như vậy, chẳng lẽ còn có thể thay những người khác làm chủ hay sao?"

Thanh âm Lận Ảnh trầm thấp không có chút phập phồng xa xa truyền đến, không nề mặt cắt đứt lời hắn: "Hắn đứng đầu Thập Tam đình, tất cả mọi chuyện hắn đương nhiên có thể làm chủ."

Lô Tùng Tuyết quét mắt nhìn hắn một cái, không có lửa giận như trong dự liệu, chỉ bình tĩnh nói: "Cố Uyên nuôi chó thật tốt, ngu trung như vậy thật không thú vị. Chỉ đáng tiếc, ngu trung như vậy chỉ có đường chết."

Tô Thanh nghe vậy sắc mặt trầm xuống, biết hắn đã động sát ý, cuống quýt kéo Lận Ảnh ra, liều mạng nhảy mắt với hắn, hướng Lô Tùng Tuyết cao giọng hô: "Ta nói Lô học sĩ, người giương cung bạt kiếm như vậy có ý nghĩa gì. Giết hết những người này đối với người cũng không có lợi ích gì. Nên biết oan gia nên giải không nên kết, người hạ đao xuống, có lẽ chúng ta còn có thể khoái trả làm anh em kết nghĩa?"

Lô Tùng Tuyết cong khoe môi hứng thú nhìn nàng: "Thực cô nương thật là người khéo léo, khó trách nam nhân như Cố Uyên cũng có thể bị người quyến rũ. Chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh, nhất định phải chết ở chỗ này, nếu có lời gì muốn trần trời, ta cũng không ngại thay người truyền đạt."

Tô Thanh cũng không giận, quăng cho hắn một ánh mắt quyến rũ, dịu dàng nói: "Lô học sĩ nói thế là không đúng, Vương gia khi đó là thấy ta đáng thương mới thu lưu ta, sao có thể nói là bị ta quyến rũ rồi? Ăn có thể ăn bậy lời cũng không thể nói bậy a, nếu không bị Tuấn thiếu chủ nhà ta nghe được, ta trở về sẽ không dễ chịu a."

Lô Tùng Tuyết khẽ nhăn mày: "Tuân Nguyệt Lâu?"

Tô Thanh cười khê: "Không phải thế. Cái này người không biết đâu, ta và Tuấn thiếu chủ vốn là bạn cũ, thiếu chủ một lòng muốn cưới ta vào cửa. Người cũng biết, ta thật vất vả mới gặp lại tình lang, đó là chuyện cầu còn không được. Nếu không phải nể mặt thiếu chủ Cô Xạ Thành, sao Vương gia có thể đưa ta hồi kinh lấy lại khế ước bán thân chứ?"

Lô Tùng Tuyết ung dung nói: "Nói như vậy, cô nương trở lại kinh thành là vì lấy lại khế ước bán thân để được tự do?"

Tô Thanh cười nói: "Sao có thể không phải được! Tuấn thiếu chủ đối với ta thế nào, nếu Lô học sĩ không tin có thể hai vị kia một chút, họ đều tận mắt nhìn thấy. Nếu thiếu chủ phụ nhân tương lai của Cô Xạ Thành ở đây xảy ra biến cố gì, chắc hẳn Lô học sĩ không dám đương nổi đi?"

Lúc này Bộ Tiệp Âm khẽ cười một tiếng, nói: "Xác thực ta có thể làm chứng."

Lô Tùng Tuyết nhìn thần sắc mấy người không giống giả bộ, bán tin bán nghi khẽ khoát tay, cung thủ xung quanh lập tức lấp tên lên dây, vững vàng nhắm vào mấy người.

Thần sắc hắn khó đoán, Tô Thanh nhất thời không nhìn ra tâm tư người này, thấy Lận Ảnh nhặt trường kiếm lên, không đợi hắn có động tác gì âm thầm ngăn cản bên cạnh hắn. Lận Ảnh không ngờ nàng sẽ có động tác này, đáy mắt mơ hồ nhoáng một cái, cũng không có động tác gì khác.

Tô Thanh không chớp mắt chăm chú nhìn Lô Tùng Tuyết, tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng hít sâu một hơi, tận lực khiến ngữ điệu nghe thông thả một chút, hướng dần từng bước nói: "Lô học sĩ, không phải người thật muốn đối địch với toàn bộ Cô Xạ Thành đi?"

Lô Tùng Tuyết lạnh nhạt nhìn nàng, khoe môi chậm rãi cong lên, cười nói: "Ta nghĩ Thực cô nương đã nhầm rồi. Mặc kệ người có quan hệ thế nào với Cô Xạ Thành, hôm nay gặp mai phục ở chỗ này đều là Bách Điều Môn ra tay, cũng không nên ngấm máu phun người vào ta."

Giờ phút này Tô Thanh hoàn toàn lĩnh hội cái gì là gọi là vô liêm sỉ, cái gì gọi là mặt người dạ thú, nghe vậy suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Đến bây giờ mà người này còn thật sự không kiêu ngạo không nóng nảy vu oan hãm hại a!

Nhưng làm như vậy có gì không đúng? Nói cho cùng, nếu không tận mắt nhìn thấy, giống như bọn họ ban đầu cũng không có hoài nghi người trưởng bối xuất thủ tương trợ này lại bày mưu tính kế.

Nàng cố nén xúc động muốn bạo phát, tận lực khiến cho vẻ mặt mình nhìn ôn hòa một chút: "Ta nghĩ Lô học sĩ là người thông minh nhất định sẽ không vọng động. Ta đã vô duyên vô cớ mất tích lâu như vậy, chẳng lẽ người cho rằng Cô Xạ Thành có thể ăn binh bất động sao?"

Vừa dứt lời, giống như để nghiệm chứng cho lời nàng nói, xa xa truyền đến một tiếng sáo như khóc lóc kể lỵ vào tai, chìm chóc trong rừng bay lên, đột nhiên xuất hiện một trận xao động khiến không khí căng thẳng xung quanh càng thêm quỷ dị.

Nghe được tiếng sáo quen thuộc này, Tô Thanh suýt nữa mừng đến phát khóc. Chưa từng cảm thấy Tuân Nguyệt Lâu xuất hiện khiến nàng cảm động như thế!

Sắc mặt Lô Tùng Tuyết cũng không thể đẹp được nữa rồi, hẳn không ngờ viện binh đến nhanh như thế, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, trực tiếp hạ sát lệnh: "Giết cho ta!" Tình cảnh này hẳn đã không có đường lui, nếu đã nhất định là địch, liền dứt khoát hoặc là không làm, hoặc đã làm thì giết trước rồi tính.

Mai phục xung quanh ào ào giương cung như lâm đại địch, thời điểm sắp bắn tên, tiếng gào thét phá gió liên tiếp, tình thế đột nhiên gấp gáp.

Tô Thanh thế nào cũng không nghĩ tới Lô Tùng Tuyết đưa ra lựa chọn cá chết lưới rách như thế, trong lòng cả kinh đã nghe tiếng xé gió bén nhọn lao đến. Còn chưa kịp phản ứng đã bị Lận Ảnh ôm lấy, hai người lập tức lăn lộn trên mặt đất vài vòng, một phen trời đất quay cuồng ngáng đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ hai người đứng vừa nãy đã cắm một hàng tên dài, nếu không phải vừa rồi phản ứng mau chỉ sợ hai người đã bị trát thành con nhím.

Tay có cảm giác ướt sũng sền sệt, Tô Thanh vừa ngẩng đầu thấy bả vai Lận Ảnh đã rỉ ra một lớp máu, sắc mặt có chút khó coi. Hai người hầu như đã áp sát vào vị trí rìa lưới, vừa cùng nhau lăn lộn một phen, nghiễm nhiên không cách nào nhúc nhích được nữa. Nhưng cung thủ bên cạnh đã lắp tên mới vào, chỉ cần mưa tên lần này vừa bắn ra, không cần suy tính giây giụa gì, hai người nhất định khắp người lỗ thủng chết thê thảm.

Tô Thanh nhìn Bộ Tiệp Âm đứng một mình gần đó tự lo còn chưa xong, yên lặng buông tha cho ý niệm được cứu viện trong đầu, chỉ là trong lòng hơi có chút thông khổ, dù sao chết khó coi cũng không phải kết cục nàng muốn, sớm biết như thế thời điểm rơi vào tay Nhan Oanh Nhi trực tiếp uống thuốc độc tự sát cho dứt khoát, dù sao cũng không thiếu tay gãy chân, ít nhất có thể toàn thây...

Đang nghĩ ngợi, tiếng xé gió liên tiếp lần nữa vang lên, Tô Thanh nhận mệnh nhắm mắt lại.

Nhưng mà gió mát chậm chạp thổi qua, không có đau đớn như dự liệu, chậm rãi mở mắt ra, gần trong gang tấc là một thân quần áo trắng không tỳ vết, trong khoảnh khắc này, mọi âm thanh phẳng phất như yên tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Là ai

Một thân quần áo trắng nõn như cũ phá lệ xuất trần thoát tục, đặt trong tình cảnh hỗn loạn như vậy cũng không hề quá nhiều đến khí chất trầm tĩnh đậm đặc của hắn. Mưa tên bị hắn đẩy ra bỗng nhiên ngưng lại, xung quanh nháy mắt trở nên yên tĩnh không có chút động tĩnh nào tỏ ra vài phần quỷ dị.

Tuân Nguyệt Lâu rũ mắt nhìn bộ dáng hết sức chật vật của Tô Thanh, khẽ cau mày nói: "Đến muộn, xin lỗi."

Một lúc sau có người chạy đến luống cuống chân tay cứu hai người ra khỏi lưới đánh cá, quan sát kỹ càng Tô Thanh từ trên xuống dưới, mặt mũi tràn đầy ân cần.

"Ta không sao, A Mạc." Tô Thanh chú ý thấy Lận Ảnh cổ quái, vô thức kéo Tô Mạc hộ sau lưng.

"Hai cái... Bộ Tiệp Âm?" Lận Ảnh không kịp tìm Lô Tùng Tuyết khởi binh vấn tội, đã bị hai khuôn mặt hoàn toàn tương tự nhau làm cho sững sờ ngay tại chỗ.

Tuân Nguyệt Lâu thấy người của Cô Xạ Thành tiến vào đã khổng chế cục diện, hỏi: "A Thanh, hiện tại làm thế nào?"

Tô Thanh nhíu mày nhìn về phía Lô Tùng Tuyết, khẽ cao giọng nói: "Lô học sĩ, người nói bây giờ nên làm gì a?"

Sắc mặt Lô Tùng Tuyết không tốt nhìn về phía Tuân Nguyệt Lâu, lạnh lùng nói: "Nếu Cô Xạ Thành đã chịu hạ thấp thân phận đến lợi vũng nước đục này, trừ tự nhận xúi quẩy ra còn có thể thế nào? Buồn cười là các người ở ngoài này đây đưa cùng ta nhiều thời gian như vậy, ngược lại thật sự không lo sống chết của Cô Uyên?"

Tim Tô Thanh đập mạnh, lập tức ngắt lời hắn: "Đừng tà thuyết mê hoặc người khác, lão gia mới sẽ không xảy ra chuyện gì!" Lời thì nói thế nhưng ánh mắt nàng lại không nhịn được lo lắng nhìn qua hướng cửa động thủy chung không có chút động tĩnh nào, hung hăng cắn răng nói với Lận Ảnh: "Nhanh đi tìm xem có đường ra nào khác không."

Lô Tùng Tuyết nhìn động hướng bọn họ lập tức cười lớn: "Các người chết tâm đi, ta đã cố ý muốn vây khốn Cô Uyên trong động đương nhiên sẽ không thể nào để lại đường lui khác cho hắn."

Tuy cười nhưng nụ cười trên mặt hẳn lại khiến người khác không nhìn ra nửa phần ám áp, điên cuồng cười tựa như phát tiết hết tất cả nội tâm ra: "Thế nhân đều biết có một Liễu Thừa Ân nhưng có mấy người có thể nhận ra Lô Tùng Tuyết? Bất quá là một người nhập môn sớm hơn ta một tháng thôi, mà hẳn lại làm đại sư huynh, còn ta vĩnh viễn chỉ có thể làm phụ tá đứng sau lưng hắn?"

"Ta đã sớm biết hẳn ngầm nghiên cứu loại thuốc sư môn cấm đã lâu nhưng vẫn làm bộ như không biết, cho đến hôm đó ta thừa dịp hắn không ở đó đã đổi được đề hắn uống nhằm mà chết." Tựa như nhớ lại chuyện rất sung sướng, Lô Tùng Tuyết tươi cười đến cực kì hưng phấn: "Kì thật cũng chỉ có thể trách hắn tự làm tự chịu, từ trước đến giờ ta cũng không biết mục đích hắn nghiên cứu loại thuốc này là vì chính hắn. Hắc, họ Liễu, ngoài mặt khôn khéo, trong lòng lại có dã tâm này. Nhưng cũng nhờ dã tâm của hắn cuối cùng đường đường chính chính lấy mạng hắn..."

Tô Thanh đứng tại chỗ không nhúc nhích nhìn bộ dáng sắp phát điên của hắn, đôi mắt khẽ trầm xuống, đối với chân tướng ai cũng không ngờ tới như vậy, trong lòng nàng có một loại cảm giác khác thường. Sau đó, nàng thấy ánh mắt Lô Tùng Tuyết chậm rãi dời qua mình, như một cây đao lạnh thấu xương xẹt qua làm cho nàng vô thức lui về sau hai bước.

Lô Tùng Tuyết chú ý thấy cử động của nàng cảm thấy rất hài lòng, ánh mắt chậm rãi nhìn nàng từ đầu đến chân, hòa hoãn nói: "Kì thật, ý ta vốn là muốn phá hủy hết thầy của Liễu Thừa Ân, trong đó đương nhiên có cả Cố Uyên, nhưng làm sao cũng không tìm được mệnh môn (nhược điểm trí mạng) của hắn, cho đến khi người xuất hiện."

Tô Thanh nghe vậy, tim suýt nữa nhảy ra ngoài, lại bị nàng cố gắng trấn định kiềm chế: "Người, người đang nói lung tung cái gì!"

Lô Tùng Tuyết nói: "Người tiếp cận Cố Uyên là có mục đích gì? Hắn cũng đã sớm biết thân phận của người nhưng vẫn mang theo người bên mình, nguyên nhân này người thật không biết hay giả vờ không hiểu?"

Tô Thanh bị hắn hỏi có chút hoảng hốt, đột nhiên cảm thấy cánh tay chợt lạnh, ngẩng đầu thấy Tuân Nguyệt Lâu đang nắm tay nàng, lúc này mới hồi phục tinh thần nhưng sắc mặt vẫn hơi mất tự nhiên: "Ai... ai nói với người ta tiếp cận lão gia là có mục đích? Người cũng không nên suy đoán vô căn cứ!"

Lô Tùng Tuyết âm trầm quét mắt nhìn hắn một cái, cười như không cười nói: "Khúc mắc giữa các người ta không có hứng thú, rốt cuộc hắn thích người ở điểm nào, người có tình với hắn hay không, đều không liên quan đến ta. Nhưng có một điểm ta rất rõ ràng, ít nhất hai người các người chỉ sợ đời này kiếp này không được gặp mặt nhau nữa."

Tô Thanh vẫn luôn nín thở làm cho mình không bị dao động vì lời nói của Lô Tùng Tuyết nhưng khi mấy chữ cuối cùng lọt vào tai, vẫn cảm thấy toàn thân trống rỗng, trong đầu toát ra một ý niệm đáng sợ. Lúc trước trải qua rất nhiều thời khắc sinh tử nàng cũng không suy nghĩ nhiều, bây giờ lại có chút không muốn nghĩ tiếp nữa.

Đầu óc nàng trống rỗng trong chớp mắt, sau đó chuẩn bị lao về phía cửa động, lại bị Tuân Nguyệt Lâu hung hăng kéo lấy: "A Thanh..."

"Buông tay!" Trong lòng Tô Thanh lúc này chỉ muốn biết tình huống bên trong thạch động, toàn thân cảm giác nôn nóng làm cho nàng không cách nào nhịn được nữa.

Tuân Nguyệt Lâu không buông tay, ngược mắt nhìn Lô Tùng Tuyết tâm tình sung sướng khi thực hiện được kế khích tướng, cau chặt mày.

Đột nhiên, một tiếng rít phá không vang lên trực tiếp bức người của Lô phủ lùi lại mấy bước, theo sau đó là một cuốn hồng lăng lao về hướng Lô Tùng Tuyết, hẳn cả kinh né sang bên cạnh, chỉ để lại một vết sâu kinh người trên mặt đất.

Theo phương hướng nhìn lại, một bóng dáng quen thuộc rơi vào mắt, Tô Thanh cảm thấy hai chân mềm nhũn, nếu không phải Tuân Nguyệt Lâu vững vàng đỡ nàng cả người đã ngã ngồi trên mặt đất.

Lô Tùng Tuyết thấy rõ người đến, sắc mặt cực kì khó coi: "Không thể nào, các người không thể nào trở ra!"

Nhan Oanh Nhi cười lạnh nhìn hắn: "Người là người thế nào ta không rõ ràng lắm, chỉ là ta đã phụ trách quản lý Bách Điều Môn nhiều năm như vậy, cho dù là sư phụ ta cũng cố ý lưu lại một đường lui, huống chi là người! Mật đạo bên hông khắp thiên hạ chỉ sợ có mình ta biết rõ, không ngờ hôm nay thật sự đề phòng được tiểu nhân người!"

Tô Thanh không nghe được bọn họ nói chuyện với nhau cái gì mà không hề chớp mắt nhìn Cố Uyên, một chút cũng không hề dời mắt. Tựa như cảm nhận được ánh mắt chăm chú, nam tử thủy chung đứng đó không nói một lời cuối cùng cũng hòa hoãn chậm rãi quay đầu lại, khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau trong đáy mắt có ánh sáng chợt lóe qua, khóe môi lạnh lùng cong lên, nhắc chân chậm rãi đi về hướng này.

Tô Thanh không ngờ hẳn lại có bộ dáng không coi ai ra gì như vậy, cho đến khi đối phương đã đến bên cạnh mình vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cánh tay Tuân Nguyệt Lâu ngăn ở giữa bị Cố Uyên đẩy ra, hắn rũ mắt thâm trầm nhìn Tô Thanh, khóe môi cong lên, nói: "Có nhớ ta không?"

Trong nháy mắt đầu óc Tô Thanh trống rỗng: "Àch?"

Lời còn chưa dứt, cảm đã bị nâng lên, môi răng gần bó, là một nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt tràn trề cướp đoạt.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, lời nói Nhan Oanh Nhi đang chuẩn bị khởi binh vẫn tội lỗi lập tức bị nghẹn trong ngực làm nàng nhin không được ho khan một trận.

Tô Mạc duy trì một phần lý trí cuối cùng ôm chặt cánh tay Tuân Nguyệt Lâu, lại phát hiện người kia căn bản không có chút động tĩnh, đôi mắt linh hoạt kì

ảo trộn to thẳng tắp nhìn hai người.

Hơi thở sát qua da thịt lẫn nhau, thiên địa trong chớp mắt này tựa như chỉ còn lại hơi thở của hai người dây dưa lưu luyến cùng nhau.

Hắn vững vàng khóa sống lưng nàng, bỗng nhiên dùng sức đem thân thể hai người áp lại cùng một chỗ.

Da thịt cọ xát, Tô Thanh cảm thấy nụ hôn của hắn từ môi chậm rãi dời xuống, dọc theo đường cong cái gáy nàng, từng chút từng chút nhẹ mót, cuối cùng dừng lại ở đầu vai nhẹ nhàng linh hoạt cắn một ngụm.

Nghe hơi thở trầm trọng của nàng, hắn mới thoáng hải lòng buông lỏng ra một chút, rũ mắt lãnh ngạo nhìn nàng, khóe miệng treo một nụ cười không có chút độ ấm: "Mặc dù không tệ, nhưng ta vốn cho rằng nữ nhân hắn vừa ý phải khá hơn một chút mới đúng..."

Tựa như bình luận sau khi ném thư, đơn giản mà bình thản, thậm chí có chút khách quan đến mức vô tình.

Tô Thanh vẫn bị hắn dùng tư thế ái muội này ôm trong ngực, đây cũng không phải lần đầu tiên, rõ ràng là cùng một người, nhưng cử chỉ này, ngữ điệu này, vẻ mặt này có một loại cảm giác hài hòa không nói nên lời.

Lý trí nháy mắt khôi phục, cảm giác nụ hôn đã sớm biến mất không còn tung tích, thấy lực tay của hắn buông lỏng ra, nàng ngược lại cả người triệt để treo trên người Cố Uyên.

Sau khi đổi tư thế, mặc dù vẫn ái muội như cũ nhưng không khí lại càng cổ quái.

Tô Thanh phảng phất như không hề phát giác, khóe môi khẽ động: "Người..." Bởi vì chỉ đơn giản là một loại cảm giác, nhất thời có chút khó hỏi ra miệng nhưng tư vị mơ hồ khó nhận, khiến nàng không thể không hỏi một cách thận trọng: "Người... là ai?"

Nàng cơ hồ kể tai hắn hỏi ra câu này, nhẹ đến mức chỉ một mình hắn nghe được.

Dứt lời, không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Dưới ánh nhìn không hề chớp mắt của nàng, hắn chậm rãi rũ mắt, vẫn như cũ là dạng ánh mắt này lại có chút trong trẻo lạnh lùng khó nói nên lời, môi hé mở, ngữ điệu trầm lặng: "Đương nhiên là, Cố Uyên."

Hắn nói mây trôi nước chảy, nhưng trong nháy mắt kia, tâm Tô Thanh không hiểu sao lại chìm xuống đáy cốc.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Hiếp tình

Đứng phía sau nhìn hồi lâu, Ngọc Phi Giác không nhịn được nhẹ ho một tiếng, nói: "Ta nói hai vị, mới không gặp một lát có cần thiết phải nhớ nhưng như vậy không? Dù sao trước tiên cũng nên nhìn hoàn cảnh một chút tốt không?"

"Ta cũng không thấy hoàn cảnh như vậy có vấn đề gì." Cố Uyên chậm rãi buông Tô Thanh ra, ngẩng đầu nhìn Lô Tùng Tuyết, cười như không cười, "Vị sư thúc này của ta đã sốt ruột muốn chết như thế, sao không thỏa mãn hắn luôn đi? Ta ghét nhất là tình cảnh quá mức ồn ào."

Không hề báo trước, hắn vừa dứt lời, kiếm của Tô Mặc đã rơi vào tay hắn, bóng dáng như quỷ mị, cơ hồ không ai thấy hắn đến gần Lô Tùng Tuyết như thế nào, chỉ cảm thấy bóng kiếm chợt lóe qua, trong hơi thở đã có mùi máu tanh phiêu tán ra xung quanh.

Trong nháy mắt bị chặt đứt nửa đoạn đùi chân phải, hai tay Lô Tùng Tuyết sít sao nắm thành quyền, thân thể nghiêng một cái, nửa quỳ nửa ngã bên cạnh Cố Uyên. Đôi môi đã mất đi huyết sắc chỉ nhếch lên chứ không phát ra tiếng, gương mặt lạnh lùng nhìn người trước mặt, cắn răng rặn ra mấy chữ:

"Người quả nhiên là kẻ điên."

"Ta rất thích cách gọi này." Khóe môi Cố Uyên nhếch lên, trong mắt nhộn nhạo ánh sáng hưng phấn, không đếm xỉa tới lại nhảy lên đánh gãy tay hắn, nhìn máu tươi nhuộm lên quần áo, lúc người trước mặt nhìn không được nữa đau đớn hô ra tiếng, cực kì sung sướng nở nụ cười: "Hơn nữa, kẻ điên như ta thích nhất loại người quật cường, sư thúc."

Đau đớn kịch liệt khiến trước mắt Lô Tùng Tuyết bỗng nhiên tối sầm, cổ nén lăm lăm mới không bị ngắt đi.

Cố Uyên rũ mắt âm lệ nhìn hắn, tiện tay ném kiếm cho Nhan Oanh Nhi, giọng mỉa mai nhếch môi cười: "Người là người thông minh, trói hắn mang về."

Đến lúc hắn trở lại, Tô Thanh vẫn sừng sững đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không biết có phải vì màn máu tanh trước mắt hay không, cả khuôn mặt trắng bệch có chút đáng sợ.

Tuân Nguyệt Lâu mặt không thay đổi ngăn Cố Uyên lại.

Cố Uyên nhìn hấn, trong mắt có tia lãnh ý mà vui vẻ, nói: "Tuân thiếu chủ, người không ngăn được ta."

Dứt lời, hấn tiếp tục đi về phía trước, lực đạo cánh tay ngăn trước ngực hấn cũng tăng một tầng, ngăn thế đi của hấn.

Thần sắc trong mắt trầm xuống, có sát ý mờ mịt nổi lên.

Một bàn tay đặt trên cánh tay Tuân Nguyệt Lâu chậm rãi kéo hấn trở lại, cũng hóa giải không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người.

Trong mắt Tô Thanh vẫn có chút hoảng hốt mang theo chút gì đó khiến người khác nhìn không ra tâm tình. Nàng nhếch môi cười với Tuân Nguyệt Lâu một cái, yên lặng lắc đầu, xong mới nhìn Cố Uyên, nở nụ cười nhẹ tư thái mê ly, cười duyên trêu chọc: "Lão gia chuẩn bị mang ta đi đâu đây?"

Cố Uyên nhìn thẳng vào nàng, lệ khí trong mắt thoáng tàn đi một chút, khóe môi nhếch lên: "Người đi thì biết."

Dứt lời, cũng mặc kệ nhiều người ghen ghét nhìn trân trối, khoát tay bế Tô Thanh lên, quang minh chính đại từ trong không khí giương cung bạt kiếm như vậy đi ra ngoài. Không biết là vì bộ dáng thị huyết tàn sát vừa rồi quá mức khiếp người hay vì đối với hành động không hợp tình cảnh này không phản bác được, toàn trường yên lặng nhìn hai người rời đi, không ai có ý tứ ngăn cản.

Tô Thanh vui đầu trong lòng hấn, hơi thở rõ ràng quen thuộc như vậy nhưng nàng lại cảm thấy vòng tay ôm ấp này thực xa lạ.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn đường cong cái cằm đẹp mắt, hai tròng mắt khẽ nhắm lại, cảm giác trái tim hơi đau khiến thân thể nàng không khống chế được có chút phát run.

Tựa như cảm thụ được người trong lòng khác thường, bước chân Cố Uyên thoáng dừng lại một chút, cười như không cười rũ mắt nhìn nàng: "Thế nào, sợ hãi?"

Nhưng Tô Thanh chỉ hơi nhếch môi, rũ mắt xuống khiến người khác không nhìn ra tâm tình, một lúc lâu mới phun ra một chữ: "Không."

Cố Uyên hơi sững sờ, cười phá lên: "Quả thật có chút ý tứ."

Tô Thanh chưa từng thấy bộ dáng Cố Uyên cười to như thế, giống như ánh mặt trời bỗng chiếu xuyên qua rừng rậm, có một loại ánh sáng khiến người ta không thể dời mắt.

Nhất thời nàng nhìn có chút ngây người, cảm giác khẩn trương trong lòng tan đi không ít, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Mơ hồ nhớ đến những ngày kia Cố Uyên có chút khác thường, vẫn cảm thấy nam nhân này e ngại thứ gì đó nhưng lúc đó nàng không miệt mài theo đuổi cũng không có cách nào phát giác, lúc này trong đầu đột nhiên có một ý niệm cổ quái - không gặp được Cố Uyên là bởi vì nam nhân xa lạ trước mắt này... Như vậy, nàng phải làm thế nào mới có thể tìm được hấn trở về?

Cuối cùng thời điểm bước vào khách sạn, Tô Thanh mới kịp phản ứng lại, thay vì suy nghĩ những vấn đề xa xôi kia, nàng nên suy nghĩ nhiều hơn cho tình huống trước mắt. Cho đến khi bị ném lên giường, thân thể chấn động hơi đau nhức, đồng thời nàng có chút ai oán phát hiện, nàng đã đánh giá thấp cái địa điểm cuối cùng mà Cố Uyên này chuẩn bị.

Mất thấy Cố Uyên phân phó tiểu nhị đóng cửa lại, Tô Thanh khẽ tròn to mắt, thanh âm cũng có chút căng thẳng: "Lão... lão gia... ta còn... còn không có chuẩn bị tốt..."

Cố Uyên quay đầu nhàn nhạt nhìn nàng một cái, bắt đầu cởi áo ra, nói: "Không quan hệ."

Tô Thanh: "..."

Nàng trầm mặc nửa ngày, cuối cùng ghen ra một câu: "Lão gia, trên người bây giờ bẩn, có cần tắm rửa trước hay không?"

Cố Uyên nói: "Không cần."

Nháy mắt đã cởi quần áo đầy bụi xuống treo trên tấm bình phong, ngoái đầu nhìn nàng, khóe môi giương cao, lập tức tiến lên vững vàng áp Tô Thanh dưới thân.

Nồng đậm hơi thở phả lên mặt vuốt ve da thịt, Tô Thanh chống lại ánh mắt thâm thúy kia, tất cả động tác đều đình trệ, ánh mắt khẽ nhúc nhích là có thể thấy được thân thể hoàn mỹ không hề che lấp của nam tử.

Vốn tưởng trong lòng sẽ sinh ra bài xích nhưng lại không có gì, trầm mặc trong chớp mắt, nàng nhẹ nhàng cong khóe môi, nói: "Không ngờ trải qua nhiều chuyện như vậy, lão gia đã sốt ruột khó nén rồi sao..."

Bởi vì có ý định vào thân thể, thanh sắc kiều diễm lượn lờ bên tai Cố Uyên, câu hồn mị hoặc không nói nên lời. Người trước mắt không phải Cố Uyên, nhưng lại là Cố Uyên, hiện trạng này khiến Tô Thanh phá lệ rối rắm nhưng cũng không do dự nhiều, trong lòng bình tĩnh, nàng đã sớm đưa ra lựa chọn - bất luận người trước mắt là ai, nàng nhất định phải đem "Cố Uyên" mang về, cho dù nàng cũng không biết nên dùng phương thức gì...

Vành tai mái tóc chạm vào nhau, Tô Thanh duỗi tay khẽ nâng cằm, hai tròng mắt quyen rũ người khẽ neho lại nhìn gương mặt tuấn dật gài trong gang tấc kia, vuốt ve như có điều suy nghĩ, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, thanh âm trầm thấp trong gian phòng yên tĩnh tỏ ra đột ngột: "A Thanh, ngươi cần gì phải gấp dấp thì chơi? Ngươi nên biết, ta cũng không phải là hần."

Tô Thanh nghe vậy trong mắt khẽ nhoáng một cái, trên mặt hiện lên vẻ ảo não. Một bên không thừa nhận mình là tu hú chiếm tổ chim khách, một bên lại ở thời điểm nàng chuẩn bị giờ trò thẳng thần nói ra thân phận của mình, cái nam nhân này rốt cuộc muốn thế nào? Nàng nhíu mày, liếc mắt qua chỗ cổ tay bị hần nắm, ngữ điệu lại không có một chút vui vẻ: "Ta biết rõ, vậy thì thế nào?"

Cổ Uyên "xuy" cười một tiếng, khẽ cúi người, thân thể hai người áp sát nhau, cảm nhận được da thịt hai bên cọ xát cùng tiếng tim đập, hần khẽ cắn vành tai nàng, ngữ điệu sung sướng: "Chẳng có gì đặc sắc, ta chỉ muốn cho "hần" biết rõ, hiện tại người cùng ngươi lên giường là ta mà không phải "hần"."

Đến khi Tô Thanh chậm rãi lĩnh hội được ý tứ trong lời hần, trong lòng cảm giác như bị dao cứa, môi bỗng nhiên run lên: "Hần, quả nhiên còn ở đây?"

Không có quá nhiều ngôn ngữ, nhưng những dự đoán lúc trước bây giờ đã được chứng thực, toàn thân nàng như rớt vào hầm băng, thân thể cứng ngắt phảng phất như không có khí lực nhúc nhích dù chỉ một chút. Trước kia nàng cũng có nghe nói chuyện hai linh hồn khác nhau cùng chung một thân thể nhưng thế nào cũng không nghĩ tới loại chuyện lạ thể gian khó gặp này lại xuất hiện trên người trước mắt mình.

Cổ Uyên, vẫn ở trong cái thân thể này...

Phảng phất như đột nhiên hiểu được điều mà nam nhân kia mê mang, nhưng chuyện khi đó hần lo lắng, bây giờ đã xảy ra rồi. Trong lòng nàng có chút quặn đau, hít sâu một hơi, trong mắt càng trở nên thanh minh, nhìn đôi mắt như lang sói dễ mất con mồi khiến người ta run sợ kia, ngữ điệu nàng thậm chí bình tĩnh đến mức quỷ dị: "Rốt cuộc phải làm sao ngươi mới chịu thả lão gia trở lại?"

Tiếng cười trầm thấp phiêu tán trong không gian kèm theo thân thể mơ hồ rung động, tựa như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, cười thật lâu không dừng lại được. Cuối cùng cũng cười đủ, hần cũng chưa thỏa mãn thu hồi đường cong khóe môi, nhìn chằm chằm nàng, nhẹ giọng hỏi: "Nếu như ngươi bị giam cầm hơn mười năm trong tối tăm không nhìn thấy ánh mặt trời, ngươi có dễ dàng trở về không?"

Hần hỏi hết sức nghiêm túc, rõ ràng là vẻ mặt cười nhạo nhưng trong đôi mắt kia khắc sâu âm lệ bạo ngược.

Tô Thanh bị hần nhìn soi mói như vậy, máu toàn thân cũng tựa như đông lại, thật lâu cũng không thể nói được chữ nào.

Nếu như người này cứ tiếp tục chiếm lấy thân thể Cổ Uyên? Nàng phát hiện mình thậm chí có chút không dám nghĩ.

Trên vai bỗng nhiên đau nhức, nàng nhin không được kêu lên một tiếng đau đớn, mơ hồ có mùi máu tanh tản ra, Cổ Uyên rõ ràng lưu lại một dấu răng ở đầu vai nàng, đầu lưỡi hần nhẹ nhàng liếm qua da thịt, trong mắt có vài phần trầm mê đối với kiệt tác của mình.

Hần mút vết máu rỉ ra, ngữ điệu mê ly: "Bất quá, nếu như ngươi có thể hầu hạ ta thật tốt, có lẽ, không biết chừng ta sẽ đổi ý..."

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hầu hạ

Lời còn chưa dứt, vị tanh tản ra giữa răng môi, bị cảm xúc mềm mại che đi.

Thân thể mềm mại của nữ tử mang theo nhân nhạt mùi thơm riêng biệt, dùng lực một chút đem thân thể hần áp phía dưới, nâng mắt, chỉ thấy một đôi mắt dịu dàng đầy nước, mi hoặc tựa như có chút ý cười, câu hồn đến cực điểm.

Khóe môi hần từ từ cong lên, hứng thú nói: "Không ngờ ngươi lại sốt ruột như thế?"

Tô Thanh không trả lời, quần áo từ từ rớt xuống, cúi người cắn một ngụm vào bả vai hần. Trong miệng vốn dính mùi máu từ trong miệng hần lẫn với màu đỏ tươi của máu, lúc cắn xuống có thể cảm nhận được da thịt bỗng nhiên co rút lại, sau đó cảm giác ôn nhuận nhẹ nhàng, ánh mắt mê ly.

Giống hần, nàng nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm sạch những tia máu, vẫn chưa thỏa mãn mon trón khóe môi, dịu dàng ngược mắt, cười nhẹ: "Đây mới là thanh toán xong."

Bên môi nàng mơ hồ còn vết máu đỏ tươi, ánh mặt trời bên ngoài hơi chiếu vào phác họa lên khuôn mặt nàng tựa như nụ mai vàng nở rộ chói mắt. Nói xong, đầu ngón tay chậm rãi vén quần áo hần lên, như có như không nhẹ nhàng trêu chọc trước ngực hần, không khí ái muội kiểu diễm càng thêm nồng nặc.

Toàn thân Cổ Uyên bị nàng trêu chọc có chút nóng lên, Cổ Uyên duỗi tay bắt lấy cổ tay Tô Thanh, thuận thế kéo lên, liền khiến nàng ngã vào lòng hần. Nâng cằm nàng lên, trong ánh mắt hần đã có vài phần nóng rực, thanh âm khàn khàn: "Chỉ như vậy đã thanh toán xong, sợ không đủ đi?"

Tô Thanh cứ như vậy nhìn gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc này nhưng lại làm cho nàng không dám nhìn thẳng, trong chớp mắt cổ họng có chút căng lên, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, chỉ cảm thấy xuyên qua lớp quần áo mỏng manh, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng cũng lặng yên tràn lên, đầu óc mơ hồ nóng lên.

Người trước mắt không phải Cố Uyên, nàng rất rõ ràng, nhưng người kia lại làm nàng rõ ràng chính là cái thân thể này thủy chung vẫn là Cố Uyên.

Nói cách khác, hiện tại nàng tính dùng miệng "hầu hạ" hắn, đem hắn ăn sạch sẽ, cũng giống như...

Dạng tình cảnh ái muội này, không khí mê say, cộng thêm khuôn mặt cười như không cười của Cố Uyên, Tô Thanh cảm thấy có một cổ dự cảm cơ hồ không kiềm nén được cuộn cuộn trong người, gắt gao đè nén một tia lý trí cuối cùng còn sót lại.

Cuối cùng, đôi mắt nàng ngày càng mê ly, dùng tư thế phá lệ triển miên cúi người xuống, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve ngực hắn, xâm chiếm từng tấc da thịt, sau đó bị Cố Uyên mạnh mẽ túm lên, hai người dùng tư thế dị thường ái muội ôm nhau, rằng mỗi triển miên.

Lúc đầu là mót vào từng chút từng chút, dần dần trở nên điên cuồng tùy ý hỗn loạn hôn, Tô Thanh cảm nhận quần áo trên người cũng hoàn toàn bị rút đi. Thân thể hai người giao triển cùng một chỗ, tiếng nam tử trầm trọng thờ dốc trong ngực nàng, cảm giác sung sướng khiến nàng khẽ ngâm một tiếng hồn dỗi trầm thấp, liền nhất định muốn ngừng cũng không ngừng được.

Thân thể nóng rực ma sát, đem nàng ôm chặt trong lòng, tiếng thờ dốc bên tai bỗng nhiên dồn dập.

Hơi thở rời rạc lướt qua thân thể nàng, môi hắn chậm rãi hôn qua mỗi một tấc da thịt, mỗi chỗ đi qua đều để lại dấu hôn. Khóe miệng lưu lại hơi thở khiến hô hấp của nàng cũng bắt đầu dần dần dập.

Nàng bị nam tử một lần nữa ôm vào ngực, tay hắn mon tron sống lưng mịn màng, cảm xúc lạnh buốt mỗi lần hắn chạm vào lưu lại dư vị triển miên. Cuối cùng chỉ để lại một tiếng ngâm khẽ nhẹ nhàng.

Dục tiên dục tử, ý loạn tình mê.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh khiến Tô Thanh khẽ cau mày, trong chốc lát chỉ cảm thấy có người khẽ đặt lên trán nàng một nụ hôn.

Đôi môi có chút khô khốc, cảm giác vuốt ve cầu thả.

Lông mi Tô Thanh một môi khẽ chạm vào, thời điểm ngược mắt nhìn không hiểu sao lại có cảm giác nhẹ nhàng thỏa mãn, tuy nói nữ tử đều coi trọng danh tiết, nhưng đối với Tô Thanh mà nói, lúc này nàng chỉ có một ý niệm trong đầu - nàng thể nhưng thật sự làm Cố Uyên ngủ...

Nàng ngăn người trong chốc lát, sưng mủ trong mắt chậm rãi tan đi, vừa ngẩng đầu đúng lúc chống lại một đôi mắt thâm thúy, hoàn toàn không nhìn ra hi nộ, càng không thể nhìn ra suy nghĩ trong đầu hắn, thần trí nháy mắt lại tan ra lần nữa.

Trong lúc mộng lung, có một bàn tay chậm rãi nâng cằm nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng, sau đó đột nhiên dùng sức ôm nàng vào lòng.

Tô Thanh sững sốt, thân thể bỗng nhiên cứng ngắc.

Gió từ từ thổi qua, cứ giữ tư thế như vậy không nhúc nhích không biết qua bao lâu, cho đến khi xương cốt có chút cứng ngắc, mới cảm thấy cái ôm buông lỏng ra vài phần. Nhưng Tô Thanh vẫn vui đùa trong ngực hắn như cũ, nhiệt độ cơ thể nóng rực đan xen lẫn nhau, chỉ cảm thấy người kia khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng.

Bên cạnh tràn đầy hơi thở nam tử, Tô Thanh chậm rãi hít vào một hơi, cơ hồ dùng thanh âm không thể nhỏ hơn được nữa hỏi: "Người, là ai?"

Lúc nghe được những lời này, nàng rõ ràng có thể cảm thấy vòng tay ôm nàng nhảy mắt cứng ngắc.

Lúc này hai người đều khóa thân, lúc trước hai người vì ý loạn tình mê mà phá lệ tùy ý, đến giờ phút này, nàng có chút không dám ngẩng đầu nhìn nhiều.

Lòng ngực Cố Uyên hơi phập phồng, hơi thở cũng bình tĩnh lại, yên tĩnh một lúc lâu, thanh âm hắn cuối cùng cũng chậm rãi truyền vào tai: "Ta là Cố Uyên."

Chỉ đơn giản bốn chữ, phảng phất giống như trước kia, lại không hiểu sao khiến trong lòng Tô Thanh giật mình, bỗng nhiên ngẩng đầu chống lại một đôi mắt lạnh tới cực điểm.

Khóe môi Tô Thanh khẽ run lên, thời điểm mở miệng lại phát hiện thanh âm mình có chút khàn khàn: "Người kia... đi rồi?"

Cố Uyên duỗi tay dùng khăn bao nàng lại, nhặt quần áo bên cạnh khoác lên người, động tác từ từ chậm chạp mặc xong, ngồi một hồi bên giường, mới thấp giọng nói: "Hắn thật vất vả mới có thể đi ra, không đi dễ dàng như vậy." Nhìn khắp phòng một đồng bừa bộn, trong mắt hắn khẽ rung động.

Tô Thanh cũng không ngờ được mình thật sự có thể đem Cố Uyên "ngủ" trở về, xem ra cái người chiếm thân thể Cố Uyên nói chuyện giữ lời, ít nhất hắn không gạt nàng. Mà phản ứng của Cố Uyên hiện tại khiến nàng cảm thấy như có một chậu nước lạnh dội từ đỉnh đầu xuống, sau khi kịp phản ứng mình vừa rồi làm những gì, tuy nói lý do là "cứu người" nhưng một chút cũng không đoán ra thái độ của Cố Uyên sẽ thế nào.

Nửa ngày vẫn không được đáp lại, Tô Thanh cảm thấy toàn thân còn khó chịu hơn bị lãng trí, nghẹn hồi lâu cuối cùng không nhịn được, quyết định tự mình tìm thống khoái: "Lão gia, chuyện vừa này quả thật là ta không đúng... nhưng ta cũng không có biện pháp khác, còn thỉnh lão gia..."

"Sau khi hồi kinh ta sẽ nói hoàng thượng tứ hôn."

Ngữ điệu bình thản nói một câu, triệt để chặn lại những lời nàng đang thao thao bất tuyệt.

Nếu không phải còn nhớ rõ mình bây giờ chưa mặc quần áo, Tô Thanh nghe được câu này thiếu chút nữa nhảy dựng lên, một loại tình cảm xông lên đầu, nghẹn họng nửa ngày cũng không thể nói được câu nào.

Cố Uyên quay đầu nhìn nàng: "Có ý kiến?"

Tô Thanh vô thức lắc đầu.

Cố Uyên bình tĩnh từ trên cao nhìn xuống quan sát nàng một phen, khóe môi ngoéo một cái, lúc này mới lộ ra đường cong ý vị sâu xa giống như trong trí nhớ: "Bộ dáng vừa rồi so với ngày thường đáng yêu hơn nhiều, A Thanh."

Tô Thanh nghe vậy sững sờ, sau khi hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, trên mặt lộ vẻ phiền muộn, giận dỗi ném cái gối bên cạnh qua. Toàn thân nhin không được quần bách, đem chính mình bao lại như cái bánh chưng, hết sức ai oán nhìn hắn.

Lại nói, nàng cũng vừa mới biết thì ra người trước mắt từ đầu đến cuối đều biết rõ mục đích nàng lưu lại.

Nhớ đến lúc trước mình làm đủ loại chuyện thủy chung vẫn bị người ta xem như con hát, tâm tình Tô Thanh cảm thấy phức tạp khó nói nên lời, ngẩng đầu trừng mắt hắn, nhin không được bướng bỉnh nói: "Nếu ta nhớ không lầm, hình như lão gia vừa mới nói, bảo ta đi càng xa càng tốt, phải không?"

Cố Uyên nhìn nàng một hồi, đột nhiên nâng cằm nàng lên, hạ xuống một nụ hôn, không nặng không nhẹ nói: "Ném qua hương vị, hồi hận."

Hắn nói rất hời hợt nhưng lại làm cho Tô Thanh cảm thấy hắn giống như chẳng biết xấu hổ.

Không biết làm thế nào, nàng lại không phản bác được. Dù sao, cái người này đang khen hương vị nàng tốt nha...

Hai người cứ không hề chớp mắt nhìn nhau một lát, Tô Thanh chậm rãi lui sang bên cạnh, rất tự nhiên dựa vào lưng hắn, ngữ điệu đột nhiên yên tĩnh trở lại: "Vừa rồi ngươi nói 'hắn' không dễ dàng đi như vậy, rốt cuộc là có ý gì?"

Thân thể Cố Uyên khẽ cứng đờ, lông mi rũ xuống, nói: "Ta cũng không xác định."

"Không xác định?" Tô Thanh cắn môi, "Ý ngươi là hắn còn có thể trở ra?"

Xung quanh nhất thời sa vào một mảnh trầm mặc, Cố Uyên đột nhiên duỗi tay ôm nàng vào lòng, tư thế có chút khấn trương vì không xác định mà mê mang. Hít một hơi thật sâu, phun ra một câu thật nhẹ đến nỗi cơ hồ chỉ có mình hắn nghe được: "Có khả năng bất cứ lúc nào."

Vốn là năm đó người này triệt để đè nén, đã dùng hết toàn bộ ý chí mà nỗ lực, nhưng hiện tại, được hiệu của loại thuốc kia lại tăng thêm, lúc uống hắn cũng đã có một cảm giác trong cơ thể thủy chung có cái gì tích góp lại, cuối cùng đã không phải một mình hắn có thể không chế... Nhưng mà có một điểm càng khiến hắn kinh hãi hơn là, có lẽ dùng thân thể hắn quá lâu, cái loại tình cảm của người đó đối với Tô Thanh làm hắn bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nó Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngày về

Không biết Lận Ảnh đi đâu tìm được một chiếc xe tù, Lô Tùng Tuyết bị nhốt bên trong.

Thời điểm hai người trở về, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lại đây, làm Tô Thanh vốn đã chột dạ trong lòng hoảng hốt cô thức muốn thật lui lại đi sau, bị Cố Uyên một phát bắt được: "Nữ nhân của ta, trốn cái gì?"

Tiêu điểm của mọi ánh mắt liền tập trung vào tay hai người đang nắm chặt.

Bộ Tiên Âm ho nhẹ một tiếng đánh vỡ không khí quỷ dị trước mắt, đến bên cạnh bẩm báo: "Vương gia, nhân thủ đã an bài thỏa đáng, ngày mai để Lận Ảnh lên đường trước đem Lô Tùng Tuyết về thiên lao đợi thẩm tra."

Trên mặt Cố Uyên chưa từng có nhiều thần sắc, nhìn người trong lồng giam mặt không còn chút máu, gật đầu: "Nhớ để Lý đại nhân tự mình thẩm tra xử lý, về phần trong cung, không cần đưa tin cho hoàng thượng."

Bộ Tiễn Âm gật đầu, còn chưa kịp nói thêm gì, bên cạnh nhoáng một cái, chỉ thấy Nhan Oanh Nhi sắc mặt khó coi đứng bên cạnh, hần vron tay ngăn nàng lại, hỏi: "Oanh Nhi cô nương muốn làm gì, thỉnh nhìn rõ tình thế trước mắt cho tốt."

"Tình thế?" Nhan Oanh Nhi cười lạnh một tiếng, liếc nhìn Cố Uyên, sắc mặt ngày càng khó coi, "Nguoi là Cố Uyên, nguoi thế nhưng biến trở lại? Không, tại sao nguoi có thể trở về! Người kia... người kia còn thiếu ta một thứ trọng yếu!"

Cố Uyên nhìn nàng một cái, lấy một phong thư đưa tới: "Đây là thứ nguoi muốn."

Nhan Oanh Nhi hơi sững sờ, duỗi tay nhận lấy xem xét, sắc mặt hồ nghi hỏi: "Phương thuốc này, chính nguoi có thể uống?"

Cố Uyên nói: "Ta không cần."

Dứt lời, hần quay đầu lại nhìn về phía Liễu Phương Hoa.

Mọi người đều náo nhiệt, chỉ có Liễu Phương Hoa thủy chung đứng ở một góc hẻo lánh không nói gì, phảng phất như hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Trên mặt nàng không nhìn ra thần sắc gì, so với sự lạnh lùng trong trẻo trước kia còn bình thản hơn, lạnh nhạt nhìn mọi người ầm ĩ nháo tới nháo lui, chỉ khi nghe được lời nói của Nhan Oanh Nhi mới ngẩng đầu lên, sâu trong mắt chọt lóe một tia sáng khó có thể thấy.

Mà ánh mắt này lúc nhìn thấy Cố Uyên đang đi tới, lập tức càng sáng hơn.

Cố Uyên đến trước mặt nàng nói: "Ta trở về."

Ánh mắt Liễu Phương Hoa chọt lóe, lúc này mới dần dần bình lặng xuống, hơi nhếch môi phun ra ba chữ nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy: "Thật xin lỗi."

Cho dù từ đầu tới cuối không biết gì cả, cho dù đều là tội lỗi phụ thân nàng gây ra nhưng giờ phút này, chỉ có ba chữ "Thật xin lỗi" có thể biểu đạt tâm tình bây giờ. Có một điểm nàng thủy chung biết rõ, một câu nói này căn bản không thể xóa bỏ được sự hành hạ đau đớn mà mấy năm qua người này phải chịu đựng, cho dù hần chưa bao giờ giận chó đánh mèo nàng, nhưng sau khi biết được chân tướng nàng lại càng không thể tha thứ cho chính mình. Thậm chí nỗi khổ diệt môn năm đó, tại giờ phút này có cảm giác như một loại trừng phạt đúng tội, lưu lại nàng giống như một hồi chuộc tội.

"Không trách nguoi." Cố Uyên nhìn nàng, cuối cùng chỉ để lại một câu nói như vậy.

Tô Thanh đứng xa xa nhìn hai người, không nghe được bọn họ nói gì, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được không khí có chút khác thường. Đang nhìn tăng đá dưới chân đến thất thần, ngẩng đầu đã thấy Cố Uyên đi tới, sững sờ một chút bị hần nhẹ nhàng kéo qua bên người. Vẫn là mùi hương quen thuộc, rơi vào lồng ngực kia, nàng vô ý cử động vài cái, liền nghe người bên cạnh nhàn nhạt nói một câu: "Không nên cử động."

Phảng phất như ra lệnh, Tô Thanh liền vô thức ngoan ngoãn không có động tác dư thừa khác, lúc này cây cối xung quanh nhàn nhạt xào xạc, lác lư nhẹ nhàng mon tron qua tai, nàng ngược mắt nhìn chim chóc bay lên từ rừng cây xa xa, không khỏi cảm thán: "Gió bắt đầu thổi..."

Hai bóng dáng đứng cùng một chỗ phảng phất như đang hưởng thụ thế giới riêng của mình, những người xung quanh mắt xem mũi mũi nhìn tâm tự bận rộn làm việc, biết điều không đến quấy rầy.

Trước khi hồi kinh, Tô Thanh đến tìm Tuân Nguyệt Lâu nói lời cáo biệt, nhìn bóng dáng bạch y thanh nhã đứng bên cửa sổ, khó tránh khỏi có chút hoảng hốt. Cho tới nay, nàng vẫn luôn cảm thấy nam nhân này biểu đạt quá mức rõ ràng cho nên vô thức trốn tránh, nhưng giờ khắc này đến nói thẳng, lại chẳng biết tại sao trong lòng rất yên tĩnh.

"Xác định muốn đi kinh thành sao?" Tuân Nguyệt Lâu nhìn nàng, đôi mắt vẫn linh hoạt kì ảo như cũ tựa như có thể nhìn thấu lòng dạ con người.

Tô Thanh bị hần nhìn như vậy, vô thức tránh né ánh mắt của hần, đáp: "Xác định."

Tuân Nguyệt Lâu rũ mắt nhìn nàng rất lâu, nói: "Bảo trọng."

Vốn tưởng rằng sẽ có thiên ngôn vạn ngữ, đến cuối cùng chỉ nói được hai chữ, Tô Thanh ngẩn người, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt hần nhưng lúc này hần cũng đã xoay người trở về phòng, chỉ còn lại bóng lưng thon dài rơi vào mắt, có cảm giác nói không nên lời. Khóe môi nàng khẽ nhếch lên, cuối cùng chậm rãi phun ra hai chữ: "Cảm ơn."

Mấy lần mượn lực lượng của Cô Xạ Thành mới có được giờ khắc bình yên vô sự này, nàng biết rõ nam nhân này chẳng hề nhàn tản thích ý như vẻ bề ngoài, nhưng hần coi trọng nàng cho nên không cầu hỏi báo, không biết sao giờ phút này nàng rốt cuộc chỉ có thể nói được hai chữ để biểu đạt lòng cảm kích với hần.

Tuân Nguyệt Lâu lẳng lặng đứng ở đó, trong lòng lập tức yên tĩnh lại, không biết qua bao lâu, mới mở miệng nói: "Cũng đến lúc ta nên trở về."

Lời nói này cuối cùng lại thành lời từ biệt chấm hết.

Liễu Phương Hoa không có chỗ nào để đi, cuối cùng quyết định cùng Tuân Nguyệt Lâu đến Cô Xạ Thành, hai người đến đầu trấn thì mỗi người đi một ngựa, Tô Thanh cùng Cố Uyên cùng lên xe ngựa, một đường trở về kinh thành.

Xuất phát cùng lúc nhưng tâm tình hoàn toàn bất đồng, lúc này Tô Thanh đang lười biếng nằm cạnh cửa sổ, vén rèm xe xem cảnh sắc bên ngoài, không có một chút kính sợ như trước kia, thần sắc không tập trung. Ánh mắt nhàn nhạt rơi vào người nam tử, nàng buồn ngủ ngáp một cái, cuối cùng co lại chui

vào lòng Cổ Uyên, cũng không nhìn thần sắc hần thể nào liền ngủ ngon lành.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Sau khi hồi vương phủ, Tô Thanh tự nhiên dời đến chỗ cách vách biệt viện của Cổ Uyên. Nói là chuyển, kì thật bất quá là một bọc hành lý nhỏ, ngược lại Tô Mạc được an bài ở viện của Bộ Tiễn Âm, lúc vào phủ còn nhận một tấm bằng, từ đó cũng trở thành người của Thập Tam đình.

Nói đến thân thể của Bộ Tiễn Âm và Tô Mạc, điều tra đến cùng vẫn chẳng có chút manh mối nào, điều duy nhất có thể tin chắc là thân phận huynh đệ của hai người cùng một đoạn chuyện cũ từng trải qua lúc còn ở Liễu phủ trước khi mất trí nhớ. Tô Thanh suy nghĩ một chút, cho dù lưu luyến nhưng rốt cuộc vẫn phải để hần nhận tổ quy tông, sửa lại họ.

Trong phòng xuân sắc kiều diễm, Tô Thanh lười biếng dựa vào người Cổ Uyên, đầu ngón tay quần quần tà áo của hần, cười như không cười nói: "Vương gia, rốt cuộc là từ khi nào ngươi biết rõ thân phận của ta?"

Cổ Uyên đang cầm quyển sách trên tay, nghe vậy, ánh mắt chậm rãi nhìn nàng, nói: "Hôm ngươi vào phủ."

Sắc mặt Tô Thanh có chút khó coi: "Nếu đã biết rõ ta 'bụng dạ khó lường', vì sao khi đó lại không đuổi ta đi mà để ta ở lại a."

Khóe môi Cổ Uyên khẽ nhếch lên, dè cái tay không an phận của nàng lại: "Ta sợ phiền toái."

Tô Thanh cân nhắc một hồi, nhai kỹ hàm nghĩa trong lời nói của hần, đôi mắt tròn to: "Ngươi biết là ai..."

Cổ Uyên nhận nhặt ngắt lời nàng: "Ta đã gặp hoàng thượng thỉnh chỉ tứ hôn, ngày mai sẽ có người tới tuyên thánh chỉ, lát nữa ra ngoài đặt mua chút quần áo, đỡ phải đến lúc đó tiếp chỉ lại mất lễ nghi."

Tô Thanh nghe vậy toàn thân chấn động, lời nghi vấn bên miệng liền nuốt trở vào, lập tức có chút luống cuống: "Thánh... thánh chỉ? Ta chưa từng tiếp nhận cái đó a!"

Đang nói chuyện nàng lưu ý thấy khóe môi Cổ Uyên hiện lên ý cười, trên mặt lộ vẻ tức giận, cả người liền nhào tới. Cổ Uyên không đoán được nàng sẽ đột nhiên làm khó dễ, trong lòng kinh ngạc đã bị nàng áp chế dưới thân, vừa ngẩng đầu, môi đã vững vàng khóa lại cùng nhau.

Tô Thanh vốn chỉ nhẹ nhàng mút lấy, dần dần thấy đôi phương cản trở, hai tay ôm eo nàng, liền bị kéo vào trong lòng.

Ánh nắng kiều diễm ngoài phòng chiếu vào thân thể hai người đang lưu luyến giao triền, nhưng thời điểm cái tay kia chậm rãi dời lên trên eo nàng, động tác của nàng hơi chậm lại, lấy tay dè tay hần lại.

Nhớ tới mấy ngày trước người kia trong cơ thể hần thỉnh thoảng lại chạy đến quấy rối, nàng ngược mắt nhìn hần, tràn đầy cảnh giác: "Ngươi, là Cổ Uyên?"

Bị nàng hỏi như vậy, ánh sáng lấp lóe trong đôi mắt kia liền đình trệ tại chỗ, nhưng chỉ trong chớp mắt, hần đã kéo nàng qua, ôm ngang nàng đến bên cạnh giường, lời nói cực nhẹ: "Ngươi cứ nói đi?"

Đầu ngón tay hần từ từ trượt vào, cởi ra một tà áo, liền nghe nữ tử cười nhẹ, hai tay đã vòng lên cổ hần, đem cả thân thể hần cùng ôm lên giường. Da thịt cọ xát lẫn nhau mang theo nồng nặc ái muội, rõ ràng không uống rượu nhưng trong lúc răng môi quần quýt không hiểu sao lại có một loại men say, trong lúc vô tình, hai người hoàn toàn trầm luân trong đó không thể tự kiềm chế.

Xuân sắc vô biên, gió mát nhẹ thổi, cửa bị gió thổi khẽ đóng đưa, ánh mặt trời chiếu vào có một phen phong vị.

Tình cảnh này cũng không phải ngày một ngày hai, bọn tỷ nữ cùng gã sai vặt lui tới cũng biết điều cách xa biệt viện mấy trượng, tới lui vội vàng, mở cửa cũng thủy chung không người nào dám nhìn bên trong một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Trò khôi hài

Vì chờ thánh chỉ tứ hôn đến, Cổ Uyên cố ý sai người ở tiệm tơ lụa chọn loại gấm vóc tốt nhất để người có tay nghề giỏi nhất trong cung may y phục rồi đưa tới phủ, còn đòi hỏi một vị ma ma chuyên môn hầu hạ phi tần trong cung đến bên người hầu hạ.

Từ trước đến nay Tô Thanh đều quen nhìn sắc mặt người khác, bây giờ ngược lại người khác nhìn sắc mặt nàng làm việc, quả thật làm cho nàng nhất thời khó thích ứng. Ngồi không nhúc nhích để người bên cạnh dè dặt khoa tay múa chân trên đầu nàng, vốn tưởng rằng đang yên đang lành đem người trong cung ra ngoài là chặt đứt đường tài phú của người ta, nhưng nhìn về mặt ma ma tràn đầy vinh quang, mới phản ứng tới tuy nói người ta tranh sút đầu mề trán mới được làm người hầu trong cung nhưng Cổ Uyên là nhân vật cỡ nào, về phương diện nào đó mà nói muốn vào được Nhiếp Chính Vương phủ sợ

còn khó hơn vào cung.

Nghĩ như thế, nàng không khỏi nhớ tới mình ngày đó tâm tư đơn thuần, thiên chân hồn nhiên cho rằng dễ dàng lừa dối để vào vương phủ, so với Cố Uyên đa mưu túc trí, nàng quả thật quá mức ngây thơ rồi.

"Người dựa vào y trang, phật dựa vào kim trang, cách ăn mặc này vẫn còn là bộ dáng con người." Một tiếng cười khẽ, người trong phòng trang điểm xong lập tức hoàn toàn yên tĩnh, mắt nhìn thẳng lui ra ngoài.

Tô Thanh nhìn một đầu toàn vàng bạc châu báu của mình, lại nhìn thần sắc của Cố Uyên, chỉ cảm thấy đau đầu: "Ta nói 'vị Vương gia này', người đã chiếm cái thân thể này hai ngày, chẳng lẽ còn chưa mệt mỏi sao?"

"Không phiền." Cố Uyên cong môi cười một tiếng, nâng cằm nàng lên tỉ mỉ quan sát một phen, có vẻ hài lòng gật đầu: "Tuy nói là đầu gỗ nhưng ánh mắt Cố Uyên xác thực rất tốt, thật sự là xem người như bảo bối, ta nhìn cũng thấy ghen."

Tô Thanh bày ra vẻ mặt không còn gì để nói: "Rốt cuộc người khi nào thì trở về?"

"Đêm nay trở về đi, gấp cái gì?" Cố Uyên bị lời nàng nói chọc cho có chút không vui, buông lỏng đầu ngón tay, cúi đầu nhìn nàng, "Ta không có hứng thú với mấy ngày tháng an bình nhàn nhã này của các người, thời điểm duy nhất thú vị cũng chỉ có lúc thăm vãn ở Tông nhân phủ, còn có thể có vài việc vui."

Mấy ngày gần đây có phải Nhiếp Chính Vương hay chạy đến Tông nhân phủ không, tiếng kêu rên không ngớt, rất nhiều tội phạm quan trọng thậm chí không chịu nổi hình pháp bị tươi sống đưa bồn đến chết, tử trạng thảm thiết đến cực điểm. Hết lần này tới lần khác không ai dám lên án, trên triều đình đối với chuyện này cũng bảo trì im lặng không nói, chỉ có trong dân gian có chút tiếng gió, nhiều phiên bản khác nhau.

Tô Thanh nghĩ tới những sự kiện gần đây không khỏi có chút nhức đầu: "Người là sợ hiện tại địa vị Nhiếp Chính Vương quá yên ổn, muốn vô cớ sinh sự sao? Có một số việc, tương đối là được rồi, tốt không?"

Cố Uyên mỉm môi cười một tiếng: "Vậy thì phải xem tâm tình của ta."

Tô Thanh vừa muốn nói gì, ngẩng đầu liền thấy một tỷ nữ vội vã chạy vào, chưa kịp hỏi có chuyện gì đã thấy nàng thở hồng hộc, hai chân khẽ run rẩy suýt chút nữa quỵ xuống đất: "Vương gia, Tô cô nương, hoàng... hoàng thượng đến đây!"

Tô Thanh chỉ biết là muốn tiếp chi, lại không ngờ sẽ nghênh đón đương kim hoàng thượng đích thân đến đây.

Tuy nói thân phận Cố Uyên là hoàng thúc của tiểu hoàng đế, sau khi thành hôn, dù nói thế nào nàng cũng coi là hoàng thất, nhưng hiện tại dù sao cũng chưa trao đổi bất tực, lấy thân phận ngồi cửu ngũ đột nhiên đến thăm Nhiếp Chính Vương phủ, hiển nhiên không phải chuyện đơn giản.

Chẳng lẽ là vì nghe nói nàng thân phận hèn mọn cho nên đặc biệt đến ngăn cản hôn sự này? Vừa nghĩ tới ý niệm này, Tô Thanh như lọt vào sương mù, thất thần theo sau Cố Uyên đi ra, lúc đi qua ngưỡng cửa vấp một cái, nếu không phải Cố Uyên nhanh tay đỡ kịp, suýt nữa ngã cắm đầu xuống đất.

Đuôi lông mày Cố Uyên hơi nhếch lên, hỏi: "Sao vậy, căng thẳng?"

Tô Thanh tức giận trừng mắt hấn, khoe miệng khẽ run rẩy, lại khản trương nói không ra lời.

Lúc này cửa chính đột nhiên mở ra, chỉ thấy một bóng dáng vàng chói sáng ngồi rơi vào mắt, còn chưa thấy rõ, nàng vô thức chuẩn bị quỵ xuống hành lễ, nhưng bỗng nhiên cái bóng dáng nhỏ bé vốn đang hết nhìn đồng tới nhìn tây kia con mắt sáng ngồi trực tiếp chạy vụt về phía nàng: "Hoàng thất...!"

Một tiếng hô nùng nịu còn chưa dứt, Tô Thanh đã cảm thấy có cái gì thẳng tắp lao vào trong ngực, lao đảo lui về phía sau hai bước mới miễn cưỡng đứng vững, đợi đến khi thấy rõ người nọ, hai tay liền run lên, thiếu chút nữa theo phản xạ trực tiếp ném ra ngoài. Nhưng một tia lý trí khiến nàng nhịn xuống, hít sâu ôm bóng dáng nhỏ bé không để hấn té, Tô Thanh chỉ cảm thấy sắc mặt của mình cuộc đời này chưa từng đặc sắc như thế: "Hoàng... hoàng thượng?"

"Là trẫm!" Khi nói lời này vẫn mang một đôi mắt sáng ngồi nhìn Tô Thanh không chớp mắt, phảng phất như muốn khắc sâu vào đầu, mở miệng chặc chặc tán thưởng: "Thì ra hoàng thất lớn lên là bộ dáng này! Quả nhiên đẹp mắt, trẫm quả thật có con mắt tinh đời!"

Tô Thanh bị phương thức xuất hiện của hấn làm cho mê mang không hiểu.

Nàng lớn lên có đẹp hay không, hình như cũng là vấn đề ánh mắt Cố Uyên, có liên quan gì tới vị tiểu hoàng đế này đâu?

Cố Uyên vốn lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn, mắt thấy hấn mề neho chuẩn bị chen vào ngực Tô Thanh, duỗi tay kéo hấn từ trên người nàng xuống, ngữ điệu nhàn nhạt: "Là con mắt tinh đời, còn việc học quá nhàn?"

Tiểu hoàng đế nghe vậy mới phản ứng mình vừa rồi quá mức hưng phấn mà nhất thời lỡ miệng, lúc này chỉ có thể bữu môi bày ra vẻ mặt nịnh nọt, thừa dịp nói: "Hôm nay trẫm tới chủ yếu là đem cái này trả lại cho hoàng thất, nhân tiện đến xem hoàng thất xinh đẹp một chút."

Nói, tư thế đường đường chính chính, phẩy tay mười phần.

Tô Thanh vừa nghe xong, bọn cung nữ đã sớm đợi phía sau nâng khay đi vào, từng món trân bảo xa xỉ rơi vào mắt, xung quanh lập tức châu quang lóa mắt.

Tô Thanh nhìn nhiều vàng bạc châu báu như vậy cố nén lắm mới kiềm chế chưa động, chậm rãi nghĩ lại những lời tiểu hoàng đế vừa nói, trong lòng nàng nghi hoặc. Đồ vật đương kim hoàng thượng thiếu nàng? Chuyện khi nào, quả thực nghĩ cũng không dám nghĩ!

Tiểu hoàng đế thấy trong mắt nàng hoang mang, bàn tay nhỏ bé chấp lại sau lưng giả vờ giả vệt thành cái tư thế đại nhân đi đến trước mặt nàng, hai mắt khê neo lại: "Hoàng thượng hoàn thành nhiệm vụ lúc trước trăm ủy thác, thành công quyền rũ được hoàng thúc, hiện tại chút tài vật này đương nhiên là của hoàng thượng."

Giống như sấm sét giữa trời quang, Tô Thanh đứng thẳng tại chỗ bất động, những lời nói phía sau một câu cũng không nghe lọt.

Tin tức đương kim hoàng thượng đích thân tới Nhiếp Chính Vương phủ tuyên chỉ tứ hôn sôi sục truyền khắp kinh thành, đầu đường cuối ngõ nhấm vào suy đoán thân phận Nhiếp Chính Vương, thuyết pháp cũng không giống nhau.

Mà nhân vật phong vân số một kinh thành hiện nay, Tô Thanh đang chống cằm ngồi bên cửa sổ ngẩn người, bởi vì chuyện ban ngày quá mức rung động, trong đầu một mảnh hỗn loạn, đến bây giờ bóng đêm đã khuya vẫn như cũ chưa kịp hồi phục tinh thần.

Cho nên, người lúc trước ủy thác nàng đi quyền rũ Cố Uyên là cái tiểu hoàng đế này? Tuy nói chuyện Cố Uyên không gần nữ sắc dễ bị người ta nói ra nói vào, nhưng mà cái tiểu hoàng đế này hình như cũng quá nhân rồi đi, "tri kỉ" vì chung thân đại sự của hoàng thúc nhà mình như thế thật có thể nói là trước nay chưa từng có a.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được vì sao khi đó Cố Uyên lại nói vì "Sợ phiền toái" mà lựa chọn lưu nàng lại, có một vị chất tử (cháu) khiến người ta quan tâm như thế, đôi lại là nàng nàng cũng thấy phiền...

Cửa phòng bị người đứng ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, lấy một cái áo choàng khoác lên người nàng, mà Tô Thanh cũng chỉ lười biếng nhướng mi, uể oải nói: "Trở về?"

Cố Uyên nhìn nàng, không nói gì, đưa tay ôm nàng nằm sấp vào lòng hắn, chậm chạp ngồi xuống giường mềm, hỏi: "Còn đang suy nghĩ?"

Hắn hỏi rất vội vã, Tô Thanh lại bị ghen, sắc mặt trầm xuống: "Có thể không nghĩ sao? Vốn tưởng rằng Vương gia giữ ta lại là vì sắc đẹp của ta, ai ngờ thế nhưng... thế nhưng... thế nhưng là vì sợ hoàng thượng lạm quyền?"

Ngữ điệu của nàng nồng đậm ai oán khiến động tác ngón tay Cố Uyên mon tron trên trán nàng hơi khựng lại, nhếch môi cười: "Ta không sợ hắn, chỉ là..."

Tô Thanh không khỏi hiểu kì: "Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là, sợ phiền toái."

Sắc mặt Tô Thanh quần bách, vốn có chút ai oán lại thêm một chút tức giận, tức giận muốn chui ra khỏi lồng ngực cái người này.

Cố Uyên bị bộ dáng oán phụ yêu kiều phiền muộn này của nàng chọc cho buồn cười, đột nhiên tăng lực đạo trên tay trực tiếp nâng nàng lên, răng môi văng vàng khóa lại.

Nụ hôn thâm thúy kịch liệt khiến thần trí Tô Thanh nháy mắt tản ra, trong lúc ý loạn tình mê đầu ngón tay hắn phủ lên da thịt nàng, ngậm khê một tiếng, chỉ cảm thấy tư thế ôm nàng đột nhiên hơi khựng lại, cả người bị nam nhân ôm lên, rơi vào trên đệm chăn, gần trong gang tấc là hơi thở nam tính quen thuộc khiến nàng trầm luân.

Tô Thanh cảm nhận được bàn tay rộng lớn của nam tử chậm rãi phủ lên sống lưng nàng, toàn thân mềm mại tùy ý hắn vuốt ve, ánh mắt mê ly, đầu lưỡi liếm qua, từng chút từng chút đè dập lại, trong lời nói có vài phần trêu chọc, lại có chút ái muội: "Bất kể như thế nào, hiện tại lão gia... nhất định là người của ta, hiện tại đã không thể đổi ý..."

Không gian yên tĩnh một lát, đáp lại nàng là hắn càng tùy ý xâm chiếm, kích thích mỗi một tác da thịt nàng, hơi thở trầm thấp mang theo chút giọng mũi ở bên tai nàng, từng chữ rõ ràng: "Người chính là, Vương phi của ta."

Trong không khí ái muội như vậy, Tô Thanh chậm chạp hé mắt, cắn một ngụm lên môi hắn.

Lưu luyến thiên miên, nhớ tới bộ dáng lúc hai người mới gặp gỡ, nàng ở trong lòng hắn nhìn không được nở nụ cười, đột nhiên Cố Uyên ngăn nàng lại, tùy ý nghiêng người đè lên nàng, trong mắt lộ vẻ mê ly, cười nhẹ: "Ta sinh là người của Vương gia, chết là quỷ của Vương gia! Chỉ cần có thể ở bên cạnh Vương gia, bảo ta lên núi đao xuống biển lửa đều muôn lần không chối từ..."

"Nghe ý tứ vị cô nương này, giống như là muốn bán mình cho bản vương?"

"Vương gia yêu dân như con, sao nữ trơ mắt nhìn một cô gái yếu đuối tay trái gả không chặt bơ vơ giữa cuộc đời này..."

"Xác thực, có chút ý tứ."

Một câu cuối cùng vừa dứt, rèm buồng xuống, những lời còn lại liền dừng ở đoạn này.

...

Một tháng sau, Nhiếp Chính Vương đại hôn, hoàng thượng hạ chỉ đại xá thiên hạ, cả nước cùng chúc mừng.

Dân chúng trong kinh thành trông mong ngóng chờ đến ngày đại hôn để được nhìn thấy Nhiếp Chính Vương phi trong truyền thuyết, xa xa nhìn lại chỉ cảm thấy hồng y mệnh mông, nhả nhận lịch sự đứng bên cạnh Nhiếp Chính Vương như một đóa hồng mai nở rộ, tỏa hương thơm ngát.

Một đoạn giai thoại, cử án tề mi, tương kính như tân.

Bạn đang đọc truyện *Nô Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ngoại truyện

Có lẽ bởi vì Cố Uyên là vị hoàng thúc thường hay trách móc quá mức nặng nề, từ khi Tô Thanh trở thành Nhiếp Chính Vương phi, tiểu hoàng đế Cố Thần thường gọi nàng vào cung, trong mắt người ngoài có cảm giác Nhiếp Chính Vương gia không được ân sủng lắm, ngược lại Nhiếp Chính Vương phi độc chiếm thánh tâm. Nếu không phải tuổi tác hai người chênh lệch quá lớn, chỉ sợ sớm muộn cũng xảy ra tiết mục chú cháu cùng tranh đoạt một nữ nhân.

Cơ hồ ngày nào cũng được tuyên triệu vào cung, hôm đó Tô Thanh mới từ trong cung trở về, còn chưa kịp rửa mặt đã bị Cố Uyên kéo ra ngoài, chưa kịp mở miệng hỏi thăm, thân thể chợt nhẹ đã bị đặt lên giường mềm trên xe ngựa. Bị vây trong cuộc sống cung đình sớm đã có chút nhàm chán, Tô Thanh vừa thấy tình huống này, nhin không được hai mắt sáng ngời: "Đây là chuẩn bị đi đâu?"

Cố Uyên ngồi bên cạnh nàng, vuốt tay vén lọn tóc rũ xuống trán nàng vén lên, nói: "Mấy ngày gần đây trong triều không có chuyện gì lớn, ra ngoài giải sầu."

Tô Thanh nhớ tới những lời hôm nay Cố Thần nói với nàng, không khỏi liếc hẩn một cái: "Không phải là hoàng thượng nói tình hình chiến sự gần đây có hơi căng thẳng sao?"

Động tác của Cố Uyên dừng một chút, khóe môi cong lên: "Đều là chuyện nhỏ."

Tô Thanh nhìn thần sắc hẩn, cười tủm tỉm nhích người qua, vòng tay ôm hông hẩn, tựa nhẹ vào người hẩn, nhu hòa hỏi: "VẬY theo Vương gia cái gì mới là chuyện lớn?"

Cố Uyên thấy nàng dựa vào gần như thế, thu hết nét mặt tươi cười của nàng vào đáy mắt, đôi mắt như mặt hồ yên tĩnh khẽ rung động, thuận thế nhẹ mút đôi môi đỏ mọng của nàng, hỏi ngược lại: "Người cứ nói đi?"

Tô Thanh bị hẩn trêu chọc cười khanh khách, trong lòng cao hứng, đáy mắt có ý cười: "Muốn nói chuyện lớn, có chuyện gì lớn hơn việc tạo một cái tiểu vương gia đâu?"

Quả nhiên Cố Uyên hơi sững sờ, khẽ cau mày, Tô Thanh cho là hẩn mất hứng, không ngờ lát sau hẩn lại ngẩng đầu lên, gật đầu đáp: "Xác thực như thế."

Tô Thanh ghen, có loại cảm giác tự bê đá đập chân mình, đang sững sờ, cảm giác được thân thể hẩn chậm rãi nhích lại gần, bỗng nhiên tim đập điên cuồng, cuống quýt chặn hẩn lại.

Nhìn gò má đã đến gần trong gang tấc kia, trong lòng nhảy dựng, rõ ràng động tác của nàng là ngăn hẩn tiến thêm một bước, lúc này lại chủ động tiến về phía hẩn. Trên mặt đã lâu không có cảm giác ngượng ngùng, nàng né tránh ánh mắt chăm chú của hẩn, thanh âm cũng nhữn ra: "Hôm nay vào cung, nhìn thấy bộ dáng hoàng thượng khả ái như thế, nô tỳ quả thật có chút... động tâm... Nếu cùng Vương gia có hài tử... chắc hẳn... chắc hẳn..."

Nàng "chắc hẳn" nửa ngày, có chút cảm giác xấu hổ đã lâu chưa có.

"Thích như vậy, tự mình sinh một đứa là được." Thanh âm trầm thấp mà dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu, lộ ra một tia ôn nhu ngày thường khó thấy được.

Dứt lời, bàn tay to rộng của hẩn vuốt qua đây, ngay sau đó, tà áo bỗng nhiên bị nói lỏng, đúng lúc bên ngoài có một ngọn gió thổi vào, váy áo nàng thoáng bay lên, mon trốn da thịt có một chút cảm giác mát.

Thân thể Tô Thanh nháy mắt mềm nhũn, cuống quýt dè tay hẩn lại, ánh mắt xuyên qua khe hở màn xe nhìn thấy thị vệ đang nghiêm chỉnh đi bên ngoài, tức giận sôi giộng: "Cũng không nhìn một chút bây giờ đang ở hoàn cảnh nào!"

Cố Uyên rũ mắt thoáng nhìn qua đôi tai hơi ửng đỏ của nàng, thần sắc trong mắt khẽ rung động. Đột nhiên vuốt tay kéo Tô Thanh qua, cất giọng kêu: "Lận Ảnh!"

Lận Ảnh vốn đang chậm rãi đi bên cạnh, nghe tiếng đáp: "Ồ đây!"

Cố Uyên phân phó: "Lên đường đến Phủ Dung viên. Trên đường dừng để người nào quấy rầy, kêu mọi người cách xa ba trượng. Xe ngựa, để A Mạc đến đánh xe."

Mặc dù Lận Ảnh không hiểu tại sao lại đột nhiên kêu Bộ Mạc nhưng cũng không dám hỏi nhiều, trong chốc lát đã bố trí thỏa đáng.

A Mạc chậm rãi đánh xe ngựa chạy ra khỏi thành.

Tô Thanh thủy chung bị Cố Uyên ôm vào ngực, quần áo hơi nói lỏng ra khiến nàng không dám lộn xộn, lại bởi vì dọc đường đi ngón giữa của hắn như có như không trêu chọc, toàn thân nàng nóng lên, hô hấp cũng có chút trầm thấp. Gò má đỏ ửng làm dung nhan nàng càng thêm kiều diễm, duỗi tay muốn ngăn cái tay không an phận của hắn lại, đúng lúc xe ngựa lắc lư một trận, chỉ cảm thấy lực đạo da thịt chạm nhau đột nhiên tăng lên, nhìn không được thẹn thùng kêu rên, có loại cảm giác không thể không chế dục vọng.

Hoi hoảng thần một chút đã cảm nhận được quần áo hoàn toàn bị cởi ra, xung quanh gió thổi qua có cảm giác mát, đột nhiên ngẩng đầu chạm phải cặp mắt thâm thúy như sóng biển gào thét kia, toàn thân cảm thấy nóng ran, đầu ngón tay hắn dùng lực, tiếng thở dốc cũng bắt đầu chậm rãi tản ra.

Đồng thời môi cũng vững vàng bị khóa lại, nàng cúi đầu kêu một tiếng đau đớn, bởi vì sợ người khác nghe được mà càng lộ vẻ thẹn thùng, có loại cảm giác trêu chọc không nói nên lời. Trong chớp mắt, càng cảm nhận rõ ràng xúc giác mon trón trên người, vốn là xâm chiếm từng chút từng chút biến thành cướp đoạt không hề kiêng nể.

Một chút lý trí cuối cùng cũng mất, cảm giác hồ thẹn cùng dục vọng không cách nào kiềm chế được hòa vào nhau, nàng vươn tay vòng qua cổ hắn, vuốt ve thuận theo sóng lưng, cho đến bên hông, tháo dây lưng hắn, dùng sức kéo ra, lộ ra đường cong cực đẹp mắt nửa thân trên của hắn.

Sau một nụ hôn sâu gần như hít thở không thông đó, nàng nâng thân lên, từng điểm từng điểm mót vào môi cùng cảm hắn, tham luyến nhẹ nhàng nhắm nháp lồng ngực phập phồng của hắn. Theo xe ngựa lắc lư, cảm giác kích thích khi phải tránh đi tai mắt người khác khiến toàn thân mang theo một loại hưng phấn chưa bao giờ có, khi chỗi dậy cảm cuối cùng bị hắn hoàn toàn lấp đầy, nàng mơ hồ cảm thấy người kia càng thờ dốt trầm trọng, toàn thân trong nháy mắt bỗng nhiên cứng đờ, trong chốc lát liền có một lực lượng dẫn dắt nàng, trời đất quay cuồng vững vàng bị áp dưới thân thể.

Đường núi gập ghềnh, hai thân thể cũng theo đó mà lắc lư lên xuống, tiếng ngâm trong cổ họng cũng không nhịn được mà thoát ra, sau đó phảng phất như triệt để buông lỏng, càng ngày càng phóng túng tùy ý. Dục vọng từng chút từng chút bị phóng thích, cảm thụ thân thể dung hợp dựa sát vào nhau, cuối cùng vang lên một tiếng than nhẹ trầm trầm, đem động tĩnh cuối cùng hoàn toàn chôn sâu trong cơ thể.

Cũng không biết rốt cuộc là hắn điên cuồng hay nàng điên cuồng, hoặc là cả hai người bọn họ không hẹn mà cùng tùy hứng điên cuồng, vứt bỏ hết tất cả quan niệm thể tục, chỉ làm theo ý muốn bản thân.

Cho đến khi xuống xe, xung quanh đã hoàn toàn yên tĩnh, trong xe ngựa vẫn còn lưu lại không khí ái muội của hồi thờ dục vọng một lúc trước.

Lúc xuống xe Tô Thanh lưu ý thấy ánh mắt cổ quái của Bộ Mạc nhìn lại đây, nhìn không được ho nhẹ một tiếng: "A Mạc, không cần nhìn ta như vậy, đây chỉ là chương ngoại truyện thôi, muốn nhìn thì đi nhìn lão Trương đi, ta thật không phải cô ý..."

Lời lão Trương (tác giả) thuyết minh: "Ta cũng không phải cố ý. Ta chỉ nghĩ muốn chấn động một chút mà thôi."

Bộ Mạc: "..."

_____HOÀN_____

Bạn đang đọc truyện *Nó Gia Không Hoàn Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.